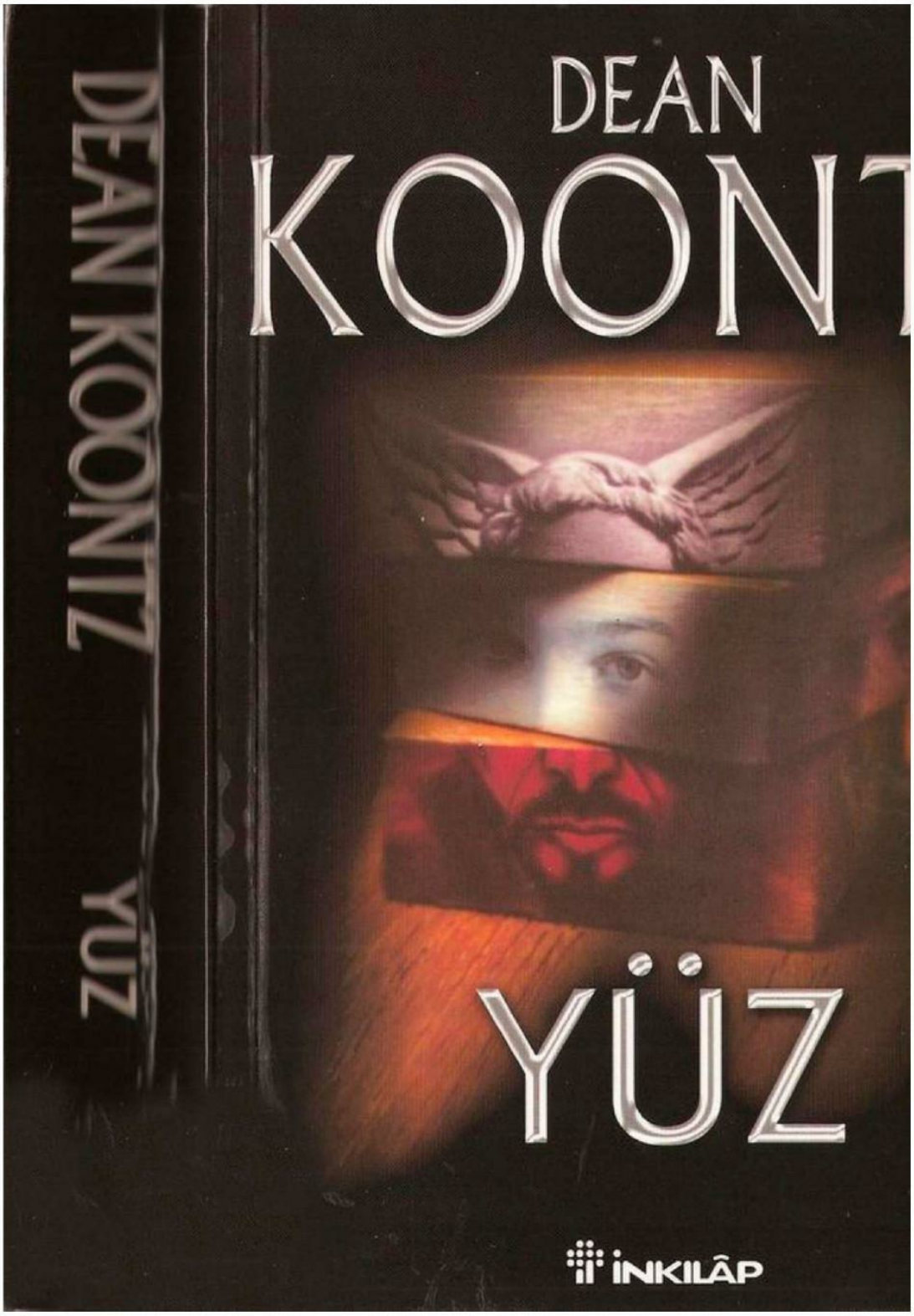

BÖLÜM 1

ELMA İKİYE KESİLDİKTEN SONRA iki yarım parça, siyah kalın bir iplikle birbirine dikilmiş ve düzgün aralıklarla atılan her dikiş, bir cerrah ustalığıyla düğümlenmişti.

Kırmızı, lezzedi bir elma çeşidinin önemli bir anlamı olabilirdi. Bu mesajlar sözcükler yerine obje ve görüntü biçiminde gönderildiklerinde, her ayrıntı mesajı gönderenin ne demek istediğini açıkça belirtirdi.

Ama bu elma olgun olmadığı için seçilmişti. Eğer daha yumuşak olsaydı iğnenin dikkade kullanılmasına ve her dikişin özenle atılmasına karşın, etli kısım mutlaka büzüşürdü.

Daha fazla inceleme gerektiren elma, Ethan Truman'ın çalışma odasındaki masanın üstünde duruyordu şimdi. Elmanın paketlendiği siyah kutuyla yırtık siyah pelür kâğıdı da masanın üstündeydi. Kulunun içi ise artık boştu.

Ethan'ın, binanın batı kanadındaki zemin kat dairesinde, bu çalışma odasının yanı sıra bir yatak odasıyla bir banyo ve mutfak vardı.

Dairenin bir önceki sakini, çalışma odasını oturma odası olarak kullanmış ve buna uygun bir biçimde döşemişti belki ama kendisi böyle bir şeye gerek duymamıştı.

10 DEAN KOONTZ

Ethan siyah kutuyu açmadan önce, dijital kamerayla elmanın fotoğrafını çekmiş, bu lezzetli, kırmızı elmayı üç değişik açıdan görüntülemişti.

Elmanın ikiye kesilmesinin nedeni, göbek kısmına bir şey yerleştirildiği içindi belki, ama Ethan dikişleri söküp bunların alunda ne olduğuna bakmaya çekiniyordu.

Cinayet masası dedektifi olarak çalıştığı yıllar onu birçok bakımdan güçlü bir insan yapmış olsa da, yaşadığı deneyimlerin sonucunda bazen kendini savunmasız hissederdi.

Henüz otuz yedi yaşında olmasına karşın, polislik görevi sona ermişti. Ama içgüdülerine hâlâ güvenir ve kuşkuyu elden bırakmazdı.

Uğuldayan rüzgârla birlikte yağmurun sesini duyunca, pencerelerden birine yaklaştı.

Devasa bir köşk görünümündeki bu evin bütün pencere kolları, pervazları ve sürgüleri bronzdan yapılmış, bütün pencere kenarlarına eğimli camlar takılmıştı; bodrum kattaki bulaşıkhaneyle çamaşırhanenin pencerelerine bile.

Büyük Kriz'in son yıllarında ünlü bir film yapımcısı için inşa edilmiş olan binanın yapımında, giriş kısmından en arka koridorun son köşesine dek hiçbir masraftan kaçınılmamışım

Çelik imalatı durduğunda, tuhafiyeci dükkânlarının raf-larındaki kumaşları güveler yediğinde, galerilerdeki arabalar alıcı beklerken paslandığında, film endüstrisi hüküm sürmeye devam ediyordu. Refah ve yoksulluk dönemi fark etmiyordu anlaşılan; her iki dönemde de insanların gereksinim duydukları iki şey, yiyecek ve filmlerdi.

Çalışma odasının dar, uzun pencerelerinden görünen manzara, bir başka gezegene ait olacak ya da bu dünyaya ait olamayacak kadar gerçekdışıydı.

YÛZ 11

Cennet bahçelerinden bile yeşil olan onlarca dönüm çimenlik alan, şimdi aralık ayının çisenisiyle gümüşümsü bir renge bürünen meşe ve sedir ağaçlarıyla kaplıydı.

Ethan uzaktan da olsa, araba yolunun son dönemecini ve köşkün bronz bahçe kapısına dek uzanan kuvars renkli kaldırım taşlarını görebiliyordu.

İstenmeyen ziyaretçi kapıya yaya olarak yaklaşmış ve bu engelin modern alarm sistemi bulunabileceğinden kuşkulanıp torbayı kapının üstünden araba yoluna fırlatmıştı.

İçi köpüklü bir naylonla desteklenen ve kötü hava koşullarından etkilenmemesi için siyah pelür kağıdıyla paketie-nen kutu ayrıca beyaz bir plasük torbaya yerleştirilmişti.

Torbaya zımbalanan kırmızı armağan fiyongu, bunun bir çöp torbası olmadığını belirüyordu.

Torbayı gece vardiyasının iki güvenlik görevlisinden biri olan Dave Ladman, saat 0S.56'da bulmuş ve köşkün arkasındaki yönetim binasının güvenlik bürosuna götürmüştü.

Dave ve vardiya arkadaşı Tom Mack torbayı Horoskopla incelerken, tel bağlantılı ve metalik düzenekli bir paüayıcı ya da yaylı bir ölüm makinesi arıyorlardı.

Ama son günlerde bazı bombalar hiçbir metal parça içermeden imal edilebildiği için, torbayı oluz iki patlayıcıyı kokusundan ayırt edebilen bir analiz aygıtıyla incelemişler ve temiz olduğunu anlayınca, içindeki siyah armağan kutusunu bulup Ethan'ın telesekreterine mesaj bırakmışlardı

Kutuyu bu sabah 08.35'te Ethan'a getiren görevli, gündüz vardiyası korumalarından Benny Nguyen'di. Kutuyla birlikte ona torbanın bulunduğu anın görüntülendiği bir videokaset, annesinin Ethan için pişirdiği Vietnam'a özgü bir rom tay cam güveci ve bir tabak da tavuklu pilav getir-12 DEAN KOONTZ

"Annem yine mum damlası falı bakıyor," demişti Benny. "Sizin adınıza bir mum yaktı ve geleceğinizi okuduğunda, güçlenmeniz gerektiğini söyledi."

"Ne için? Benim bu günlerde yaptığım en yorucu iş, sabahları yataktan kalkmak."

"Ne için olduğunu söylemedi. Ama yalnızca Noel alışverişi yapmak için değil. Annem bunu söylerken gözlerini o mabet ejderhası bakışları kaplamıştı."

"Pitbull cinsi köpekleri bile sırtüstü yere deviren bakışlar

"Evet, öyle. Annem iyi yemek yemenizi, her sabah ve her gece hiç aksaunadan dua etmenizi ve alkollü içkilerden kaçınmanızı söyledi."

"Ama bir sorun var. Ben içki içerek dua ederim."

"Öyleyse ben de anneme viskinizi gidere boşalttığınızı ve sonra diz çöküp tavukları yarattığı için Tanrı'ya şükrettiğinizi söylerim; size yine com tay cam pişirsin diye."

"Annenin hayır sözcüğünü yanıt olarak kabullendiğini bilmiyordum," demişti Ethan.

Benny gülümsemişti. "Evet sözcüğünü de yanıt olarak kabullenmez zaten. Aslında hiçbir yanıt beklemez. Yalnızca itaat bekler."

Kutunun gelişinden bir saat sonra, şimdi pencerenin ya-nında ayakta duran Ethan, çiseleyen yağmura bakarken düşüncelerini toplamaya çalışıyordu.

Üniformalı günlerden sivil giysili günlere dek çalışuğı süre boyunca, polis teşkilatındaki arkadaşları ona çok fazla düşündüğünü söylerlerdi. O arkadaşlardan bazıları sağ değildi artık.

Elma on gündür yollanan kutuların alancısında gelmişti. Önceki beş kutunun içerdikleri şeyler de rahatsızlık vericiydi.

YÛZ 13

Kriminal psikoloji ve yıllarca süren sokak deneyimleri, Ethan'a insanların ne kadar kötü olabileceklerini öğretmiş olsa da. bu armağanlar onu hayli kaygılandırıyordu.

Geçmiş yıllarda, filmlerdeki kötü adamlardan etkilenen her sıradan tecavüzcü ve her sözde seri katil, yalnızca kirli işini yaparak çekip gidemezdi. Bu suçluların çoğunun dramatik bir ikinci kişilik gelişürme, olay yerine renkli imzalar atma ve kurbanlarına cinayetten önce ya da sonra işkence yapma gibi takıntıları olurdu. Oysa şimdi tüm bu klişeleşmiş korkutucu davranışlar, komiklik yapmaya çalışan ama bunu başaramayan bir palyaçonun can sıkıcı harekeüerine dönüşmüştü.

Yine de, kutuları gönderen kişi diğerlerinin başaramadığı bir şeyi başarıyordu.

Sözsüz tehditleri yaratıcıydı.

Amacının ne olduğu anlaşıldığı ve tehditlerinin anlamı çözüldüğü zaman, bu davranışı zekâsının ve hatta acımasızlığının kanıtı bile olabilirdi.

Aynca, oynadığı oyunu fark ettiklerinde medyayı sevindirmemek için, uydurma bile olsa hiçbir ad kullanmıyordu. Bu da özgüvenli oluşu ve ün kazanma amacı gütmediği anlamına gelirdi.

Hedefi dünyanın en büyük film yıldızıydı belki de; Birleşik Devleder Başkanı'ndan sonra en fazla korunan adam. Ama ona gizlice yaklaşmak yerine, avına ulaşmayı daha zor-laşurmak için, kötü amaçlı sözsüz bilmecelerle iş görüyordu.

Elmayla onun pakedeniş ve sunuluş biçimini defalarca aklından geçiren Ethan, banyodan bir tırnak makası alıp çalışma masasına geri döndükten sonra, iskemlesine oturup kutuyu bir kenara iterek, elmayı bir

kurutma kağıdının ortasına yerleştirdi.

Her biri değişik boyda olan ilk beş kutu ve içindekiler, parmak izleri için incelenmişti.

Hatta üç kutuyu kendisi incelemesine karşın, herhangi bir iz bulamamıştı.

Siyah kutular hiçbir açıklama içermediğinden, yetkililer onları ölüm tehdidi olarak düşünmüyorlardı anlaşılan. Göndericinin amacı tartışmaya açık olduğu sürece, bu konu polisi ilgilendiren bir şey olmazdı.

Dördüncü ve beşinci kutu, Los Angeles Polis Departmanı Bilimsel Araştırma Bölümü'nün parmak izi laboratuva-rında görevli eski bir arkadaşa teslim edilmişti.

Ama yapılan tüm analizler, kutuların ve içeriklerinin temiz olduğunu gösteriyordu.

Adsız tehditçi geride herhangi bir kanıt bırakmayacak kadar dikkatliydi.

Ethan altıncı kutuyu eline aldığında, yine de özenli çalışması gerektiğini biliyordu.

Kutuda ve elmada parmak izinin olmadığından emindi aslında ama daha sonra bunları kontrol etmek isteyebilirdi.

Ardından, son üç dikişi destek olarak bırakıp yedisini tırnak makasıyla kesti.

Elmayı gönderen kişi bunu limon suyuna ya da benzeri bir sıvıya batırmış olmalıydı, çünkü kabuğa yakın kısımdaki hafif kahverengiliğin dışında edi kısmın çoğu yeri beyazdı.

Buraya her ne konmuşsa ona yer açmak için çekirdekler çıkarılmış ve göbek kısmı oyulmuştu.

Ethan bu ufacık oyukta bir solucan, sülük, tırtıl ya da tenya bulacağını zannediyordu ama onların yerine bulduğu şey bir gözdü.

Bir an bu gözün gerçek olduğunu düşündükten sonra, bunun yalnızca gerçeğe benzer plastik bir küre olduğunu gördü. Aslında küre değil, bir yarıküreydi bu. Gözün arka kısmı

Bir yerlerde yarı kör bir oyuncak bebek hâlâ gülümsüyor olmalıydı.

Tehditçi şimdi bebeğe bakarken, sakadama takıntısının işe yaradığını düşünüyordu herhalde.

Edıan elmanın içinde gerçek bir göz bulmuş olsa, ancak bu kadar rahatsızlık duyardı.

Gözün altında, sımsıkı kaüanmış ve elma suyuyla hafifçe ıslanmış bir kâğıt vardı.

Şimdiye dek ilk kez yollanan dolaysız bir mesaj:

ELMADAKİ GÖZ MÜ? TETİKTE BİR SOLUCAN Mİ? İLK GÜNAHIN SOLUCANI Mİ?

SÖZCÜKLERİN AKİL KARIŞTIRMAKTAN BAŞKA BİR AMACI OLABİLİR Mİ?

Ethan'ın aklı karışmıştı, tamam. Elmadaki gözün anlamı her neyse, bu tehdit özellikle kötülüğün simgesiydi. Öfke dolu gizemli mesajın doğru yorumlanması gerekiyordu...

BÖLÜM 2

GÖKYÜZÜNÜ KAPLAYAN SİYAH BULUTLAR, şimdi gri pus tabakasının ardına gizlenmişlerdi. İslak ağaçlar, hafifleyen rüzgârın ardından bir cenaze töreni korteji izlercesine hareketsizdiler.

Hâlâ pencereden bakarak kasvetli havayı izleyen Ethan, elmanın ve ondan önce gönderilen beş garip nesnenin anlamını düşünüyordu.

Parlak elma, patronun kıskanılacak yaşantısını, ününü ve zenginliği simgeleyebilirdi.

Eğer öyleyse, oyuncak bebek gözü de şöhretin özünü bozan solucan anlamına gelirdi. Yüz' ün dolaylı biçimde suçlanmasıydı bu belki.

Ünlü kişilere düşkün olan medya, filmleri on iki yıldır gişe rekorları kıran aktörden Yüz olarak söz ediyordu; tıpkı yıllar önce Greta Garbo'dan aynı şekilde söz edildiği gibi.

Övgü simgesi olan bu lakap, aktörün karizmatik görüntüsüne hayran olan eğlence dünyası muhabirlerinin kalemlerinden çıkmıştı ve doğruyu söylemek gerekirse, akıllı bir reklamcı da bunun on yıldan fazla süredir devam etmesi için epeyce para harcamışu.

Ethan on aydan beri, milenyumun Yüz'ü olarak tanınan "hanning Manheim'in koruma şefiydi aslında. Aktörü kü-

çümsemiyordu. Channing sanki yaşam ve gençlik onun için sonsuz birer kavrammış

gibi, sıra dışı bir yarı tanrı olduğuna inanan bir adamdı. Kendinden başka kimseyle ilgilen-memesinin nedeni ise, insanları anlaşılması çok zor varlıklar olarak düşünmesinden kaynaklanıyordu. Çevresindeki kişilere ara sıra zalimce davransa da, bunun asla farkında bile olmazdı.

Ama eğer çarpıcı bir görüntüye sahip olmasa, ne söylediği ne de yaptığı bir şey etkili olurdu. Kısacası, onu Clark Gable ya da Cary Grant'le karşılaşurmak olanaksızdı.

Ethan'ın patronundan hiç hoşlanmadığı söylenemezdi, ama yine de onu korumak ve sağ tutmak zorunda olsa bile, sevmesine gerek yoktu.

Eğer elmadaki göz bozulmanın sembolüyse, aktörün benliğini simgeliyor olabilirdi.

Ama belki de bozulmayı değil, ünün başarısızlığını simgeliyordu. Channing daima gözlem altındaydı. Bebeğin gözü onu sürekli izleyen ve yargılayan tehditçinin gözünü sim-geleyebilirdi.

Saçma. Basit varsayımlar. Ethan'ın aklına gelen her varsayım fazla belirgin ve yararsız görünüyordu. Ardından, mesajdaki sözcükleri düşündü. ELMADAKİ GÖZ

MÜ? TETİKTE BİR SOLUCAN MI? İLK GÜNAHIN SOLUCANI MI? SÖZ, CÜKLERİN

AKIL KARIŞTIRMAKTAN BAŞKA BİR AMACİ OLABİLİR Mİ?

O sırada çalan telefon onu düşüncelerinden ayırmıştı.

Arayan Laura Moonves'ti. LAPD'nin Dedektif Desteği Bölümü'nde çalışan Laura, Ethan için, bir plakanın kime ait olduğunu araştırıyordu.

"Senin sapığı yakaladım," dedi Laura.

"Şüpheli sapığı," diye düzeltti Ethan.

"Üç yaşındaki Honda, Bau Hollywood'da yaşayan Rolf Herman Reynerd adına kayıdı." Her harfi kodlayan Laura, ona bir adres verdi.

"Çocuğuna «önadını koyan ebeveynler ne tür insanlardır acaba?"

Laura adlar konusunda hayli bilgiliydi- "O kadar kötü bir ad değil bu. Erkeksi bir ad aslında. Eski Almancada 'ünlü kurt' anlamına gelir. Ethan'ın anlamı da 'kalıcı, güvenilir' demektir tabii."

Ethan ve Laura iki yıl önce birlikte olmuşlardı. Oysa Laura için, Ethan ne kalıcı ne de güvenilir olmuştu. Ona bunu sağlayamayacak kadar yaralıydı. Ya da fazla aptal.

"Sicil kaydını araştırdım," dedi Laura, "ama adam temiz. DMV dosyasında kahverengi saçlı, mavi gözlü, cinsiyeti erkek, boyu bir seksen üç, kilosu doksan diye yazıyor.

Doğum tarihi 6 Haziran 1972."

Ethan tüm bilgileri not defterine kaydetti. "Teşekkürler, Laura. Sana bir iyilik borçluyum desene."

"Öyleyse beni Manheim 'le tanıştırırsın artık. Yakışıklı erkeklerden hoşlandığımı biliyorsun."

"O senin hoşlanacağın tipte birisi değil Laura, gerçekten. Sohbetinden sıkılırsın bence."

"Hiç fark etmez, yakışıklı olması yeterli. Ben onun ağzına bir bez parçası tıkarım, dudaklarını bantlarım ve birlikte cennete gideriz."

"Benim görevim onu senin gibi insanlardan korumak."

"Truman iki eski İngilizce sözcükten türemiştir," dedi Laura. "Anlamı vefalı, sadık, güvenilir ve kalıcı demek."

"Bana suçluluk duygusu hissettirerek Yuz'le birlikte olmayı başaramazsın. Ayrıca ben ne zaman sadık ve güvenilir

olmadım?"

"Bu dört anlamdan ikisine sahip olman soyadını hak ediyorsun demek değildir, canım."

"Sen benim için fazla iyiydin zaten, Laura. Değerini daha çok anlayan birisi gerek sana."

"Keşke senin polis sicilini görme şansım olsaydı. Yağcılık yapmaktan kaç yıldız kazanmışsındır kim bilir."

"Eğer beni aşağılama işini bitirdiysen, sana merak ettiğim bir şey soracağım... Rolf.

Ünlü Kurt. Bu bir anlam ifade ediyor mu? Bir kurtun ünlü olması için ne yapması gerekir?"

"Bir sürü koyun öldürmesi sanırım."

*

Telefon konuşması bittiğinde, yağmur yine çiselemeye başlamıştı. Ethan kumanda aygıuyla televizyonu ve videoyu açu. Kaset videodaydı zaten. Bunu daha önce altı kez izle-mişü.

Köşkün bütün kapıları ve pencereleri, dışarıdaki seksen altı güvenlik kamerasıyla denetim alundaydı. Ayrıca, kuzey duvarında yer alan bahçe kapısı da caddenin tam karşısındaki ağaçlara yerleştirilen kameralarla deneüenmekteydi.

Haftanın yedi günü yirmi dört saat boyunca çalışan kameralar, yönetim binasının güvenlik bürosunda çalışan bir ekip tarafından izleniyordu. Büronun her biri çeyrek ekrana fonnadanmış altı televizyonunda her an için yirmi dört görüntü izlemek mümkündü.

Koruma ekibi görevlileri çoğu kez kahve içerek ve birbirleriyle sohbet ederek zaman geçirirlerdi, ama bir alarm çaldığında, kameraların yansıttığı görüntüler aracılığıyla köşkün her köşesini yakın takibe alırlar ve gizli ziyaretçiyi anında saptarlardı.

Eğer korumaların dikkatinden kaçan bir şey varsa bile, kameralara bağlı dedektörler.

kendi görüş alanlarına giren köpekten büyük hiçbir canlıyı gözden kaçırmazdı.

Dün gece saat 03.22'de, 01 numaralı kameraya bağlı olan ve köşkün yer aldığı arazinin kuzey kesimini görüntüleyen dedektör, bahçe kapısının yüz metre ilerisinde, kaldırım kenarına park eden üç yaşında bir Honda saptamıştı.

Sahte iade adresli ilk beş siyah kutu, Federal Ekspres adlı kargo şirketi aracılığıyla gönderilmişti. Ethan kutuları kimin gönderdiğini bu kaseti izleyince anlamıştı. Honda şimdi tüm ekranı kaplıyordu.

Gündüzleri, Bel Air'in seçkin caddelerinde fazla trafik olmazdı. Gece geç saaderde ise ancak birkaç araç görülürdü.

Ama Honda'nın sürücüsü güvende olmak istiyordu anlaşılan. Arabayı park ettiğinde ön farları söndürmemiş ve motoru çalışır durumda bırakarak flaşörleri yakmıştı.

Karanlığa ve kötü hava koşullarına karşın gece görüşü hayli güçlü olan 01 numaralı kamera, bütün görüntüleri kaydediyordu. O saatte köşk arazisinde devriye gezen koruma Dave Ladman'dı. Güvenlik bürosunda nöbette olan Tom Mack de şüpheli aracı fark etmiş ve kamerayı otomatik görüntü konumuna almıştı.

Yağmur sağanak halinde yağarken sürücü kapısı açıldı ve 01 numaralı kamera yakın çekime geçti. Arabadan inen uzun boylu iriyarı adam, su geçirmez siyah bir rüzgârlık giymişti. Rüzgârlığın başlığı yüzünün görünmesini engelliyordu.

Eğer Rolf Reynerd arabasını bir arkadaşına ödünç vermemişse, bu adam Ünlü Kurt olmalıydı. Dış görünüşü Rey-nerd'ın tanımına uygundu.

Sürücü kapısını kapaıan adam, arka kapıyı açıp koltuktan büyük, beyaz bîr torba aldı.

Dikişli elma armağanını içeren torbayı. Sonra durup çevreyi kolaçan etti.

Muhtemelen yaklaşan bir aracın sesini duymuştu. Oysa bantta buna benzer bir ses duyulmuyordu. Zaten bvı saatte buraya gelen tek araç, bu varlıklı semtin özel güvenlik ekibi Bel Air Devriye Polisi'ne ait bir kruvazör olurdu.

Caddede herhangi bir araç görünmeyince, adam hemen bahçe kapısına yaklaştı.

Onu şimdi 02 ve 03 numaralı kameralar izliyordu.

Kapıya gelir gelmez, torbayı bunun üstüne doğru fırlattı, ama torba geri düşmüştü.

İkinci auş başarılıydı. Kapıdan uzaklaştığı sırada, başlığı hafifçe arkaya kaydı ve kapı lambalarının ışığında yüzü 03 numaralı kameraya yansıdı.

Keskiyle yontulmuş gibi görünen bu yüz, Los Angeles'ın en gözde restoranlarından birinde müşterilere salı gecesi kılıç balığı servisi yapuktan sonra çarşamba günü Tom Cru-ise'un yüz elli milyon dolarlık yeni filminde kıskanılacak bir rol teklifi alan başarılı bir garsonun yüzü gibiydi. Elmayı teslim eden Rolf Reynerd, kapıdan uzaklaşırken sırıtıyordu.

Eğer Ethan adamın adının anlamını bilmese, bu sırıuş ona kurt sırıuşı gibi görünmeyecekü belki. O zaman bunun bir timsah ya da bir çakal sırıtışı olduğunu düşünebilirdi.

Ama fark eden bir şey yoktu; videobanda yansıyan yüz ifadesi, şakacı birisininkine benzemeyen ve sanki dolunayı görmenin muduluğunu yansıtan çılgın bir sevinç ifadesi gibiydi.

Ön farların ışığıyla gümüş pırıltılar saçan siyah su birikintilerinin arasında yürüyen Revnerd. »raHo..~ j--

ardından arabasıyla caddede uzaklaşırken, ekranda bu kez plaka numarası belirdi.

Honda gözden kaybolduğunda, egzoz borusundan çevreye yayılan hafif duman, geride kalmış bir hayalete benziyordu. Sağanak yağmur. Bel Air'in bu ünlü köşkünü evrenin karanlığıyla örtmüştü.

«

Ethan batı kanadındaki dairesinden ayrılmadan önce, günün çoğu kısmını dışarıda geçireceğini söylemek için, evin kâhyası Bayan McBee'yi aradı.

Hayli becerikli ve son derece güvenilir bir eleman olan Bayan McBec, birkaç dakika içinde, emrindeki hizmetçilerden altısını Ethan'ın dairesine gönderdi. Haftanın yedi günü bir hizmetçi çöpleri toplar ve havluları değiştirir, haftada iki kez odalar temizlenir, ayda iki kez de camlar silinirdi. Yirmi beş kişilik hizmetli kadrosunun görev yaptığı bir köşkte yaşamanın bazı avantajları vardı tabii.

Yüz'ün koruma şefi olarak hem onun hem köşkün korunmasından sorumlu olan Ethan. Aşçıbaşı Bay Hachette'in ya da onur» başyardımcısı Bay Baptiste'in hazırladığı yemekleri yeme avantajına da sahipti. Bay Baptiste şefi gibi aşçılık okullarında eğitim görmemişti, ama şimdiye dek hazırladığı yemeklerin hiçbirinden yakınan yoktu.

Yemekler, personelin aynı zamanda köşkün idaresiyle ilgili planlar yaptığı, kahve molaları verdiği ve Yüz köşkteyken düzenlenen partilerin hazırlıkları konusunda toplantı yaptığı büyük ve rahat döşenmiş b/r odada yenirdi. Şef ya da başyardımcı aşçı, Ethan'a bazen kendi dairesinde yemesi için bir tabak sandviç veya istediği herhangi bir yemeği hazırlardı.

Eğer isterse evinde de yemek hazırlayabiliyordu. Bayan McBee onun buzdolabıyla erzak dolabını daima dolu tutardı.

Hizmetçilerden birinin yatak çarşaflarını değiştirdiği pazartesi ve perşembe günlerinin dışında -Bay Manheim köşkteyken onunkiler her gün değiştirilirdi- Ethan her sabah kendi yatağını kendisi düzeltmek zorundaydı.

Yaşam zordu.

Deri ceketini giydikten sonra daire kapısını kilideme-den, bau kanadının zemin kat koridoruna çıktı. Yanına siyah kutu olaylarıyla ilgili hazırladığı dosyayı, şemsiyesini ve Joseph Conrad'in Lord fim adlı kitabını almıştı. Bu romanı dün gece bitirdiği için, kütüphaneye geri verecekti.

Kireçtaşı çinilerle döşeli alu metre genişliğindeki uzun koridorun zemini, pastel renkli çağdaş İran halılarımla kaplıydı. Koridorun iki yanında da, eski Fransız tarzı antika mobilyalar vardı; iskemleler, sandıklar, bir çalışma masası, bir büfe...

Ethan bunların hiçbirine çarpmadan bu geniş koridorda araba kullanabilir ve hatta bundan zevk bile alabilirdi, ama daha sonra ne yaptığım Bayan McBee'ye açıklamak zorunda kalmayacak olsa tabii.

Kütüphaneye giderken iki hizmetçi ve bir uşakla karşılaşınca, onlarla selamlaştı.

Bayan McBee'nin belirttiği gibi kendisi şef konumunda bir personel olduğu için, onlara ilk adlanyla hitap etmesine karşın, onlar ona BayTrtınan derlerdi.

Köşkte çalışan her hizmediye, işe başlajacağı ilk günden önce Bayan McBee tarafından hazırlanmış olan Standart Kurallar ve Uygulamalar başlıklı spiralli bir bloknot verilirdi. Bunda yazılı direktifleri ezberlemeyen ve aynen uygulamayan cahi/in ise vay haline.

Zemini kızıl kahverengi ceviz parke döşeli kütüphanedeki antika İran halılarına neredeyse değer biçilemiyordu. Ön kısımlarına kumaş kaplı rahat koltuklar yerleştirilmiş olan maun raflarda otuz altı binden fazla ciltli kitap bulunmaktaydı. Bazı kitaplar ise iki metre genişliğinde sarmal bir merdivenle çıkılan, yaldızlı demir parmaklıkla çevrili asma kattaydı.

Eğer bu devasa kütüphanenin gerçek büyüklüğünü anlamak için tavana bakmazsanız, bunun sonsuza dek uzadığını düşünebilirdiniz. Belki de öyleydi.

Burada her şey olası görünürdü.

Tavanın orta kısmı yaklaşık dokuz metre çapında, vitraylı bir kubbe şeklindeydi; koyu kırmızı, parlak yeşil, yanık sarı ve yakut renkli camlar, doğal gün ışığını tamamen filtre ettikleri için, kitapların güneşten zarar görme riski yoktu.

Ethan'ın babası işi idare edemeyecek kadar sarhoş olduğunda, süpermarketlerle restoranlara fırın imalatı ekmek ve pasta dağıtımını, amcası Joe üsdenmişti. Kamyon sürücüsü olan Joe Amca, haftanın altı günü sekiz saat boyunca çalışır, ayrıca üç gün, gece bekçiliği yapardı. Ama beş yıllık kazancının toplamı bile, bu vitray camlı kubbenin fiyaunı karşılayamazdı.

Ethan polislikten para kazanmaya başlayınca, kendini zengin hissetmişti. Joe Amca'yla karşılaştırıldığında, büyük iş yapıyordu. \îne de LAPD'de çalışuğı on altı yıl boyunca elde ettiği kazançla, kendisinin de yalnızca bu odanın masrafını karşılaması olanaksızdı.

"Ben bir film yıldızı olmalıymışım," dedi kendi kendine, Lordjirrii aldığı rafa geri koymak için kütüphaneye girerken.

Koleksiyondaki her kitap, yazarının adına göre alfabetik olarak sıralanmışu. Kitapların üçte biri deri cildiydi ve bun-

ların arasında ender bulunan değerli eserler vardı.

Yüz ise bunların hiçbirini okumamıştı.

Koleksiyonun üçte ikisinden fazlası ev satın alındığında kütüphanedeydi. Ve şimdi Bayan McBee, patronunun direktifleri doğrultusunda, en çok konuşulan, eleştirmenlerin övgüyle söz etükleri yeni her tür kitabı satın alıp bunları hemen fihrisüeyerek kütüphaneye ekliyordu.

Bu yeni kitaplar, tabii ki yalnızca gösteriş olsun diye satın alınıyordu. Eve gelen konuklarla diğer ziyaretçilere Channing Manheim'in ne kadar entelektüel birisi olduğunu kanıtlamak için.

Ona herhangi bir kitap hakkındaki düşüncesi sorulduğunda ise, önce bunu soran kişinin yorumunu öğrenir ve sonra bilgiç bir tavır takınarak aynı düşünceyi paylaştığını belirtirdi.

Ethan Lord Jim"\ raftaki diğer iki Conrad kitabının arasına koyarken, hafif tiz bir ses duydu. "O kitapta büyü var

Arkasına döndüğünde, kocaman bir koltukta bütün halinde oturan ama sanki bu koltuk tarafından canlı olarak yutulmuş gibi görünen, 011 yaşındaki Aelfric Manheim'i Laura Moonves'e göre, elf-rick şeklinde söylenilen ve »cinlerin yönettiği' ya da 'cinler tarafından yönetilen' anlamındaki Aelfric, eski İngilizce bir sözcüktü; ilk önce akıllı ve zeki davranışları tanımlamak için kullanılan bu sözcük, zaman içinde, akıllıca ve zekice davranan kişileri tanımlamak için kullanılmaya başlanmışa.

Aelfric.

Oğlanın ünlü bir manken olan annesi Fredericka 'Freddie' Nielander, Yüz'le bir yıl içinde evlenip boşanmış». Ya-

şamı boyunca en azından üç kitap okumuştu anlaşılan. Yüzüklerin Efendisi üçlüsünü.

Sürekli olarak bunları okumuştu aslında.

Oğlana Frodo adını vermeyi düşünüyordu. Ama doğumdan bir ay önce, en iyi arkadaşı olan bir aktris, kendisinin üç göğüslü bir Amazon simyacı rolünü oynayacağı fantastik filmin senaryosunda Aelfric adını bulmuştu.

Eğer Freddie'nin arkadaşı Kuzuların Sessizliğinde rol almış olsaydı, Aelfrick şimdi Hannibal Manheim olurdu.

Oğlan ona Fric denmesini istiyor ve annesinin dışında hiç kimse onun tam adını kullanmıyordu. Neyse ki anne her zaman onunla birlikte değildi ve oğlan da bu işkenceden kurtuluyordu.

Freddie oğlu Fric'i on yedi aydır görmemişti. Ünlü bir manken yaşlansa bile, kariyeri önde geliyordu demek.

"Hangi kitapta büyü var mı?" diye sordu Ethan.

"Şimdi rafa koyduğunuz kitapta."

"Bir tür büyü var, ama senin kastettiğin anlamda bir büyü değil sanırım."

"Bu kitapta bok dolusu büyü var," dedi Fric, kapağında ejderha ve büyücü resimleri olan, okuduğu ciltsiz kitabı göstererek.

"Akıllı ve zeki bir insana uygun bir konuşma dili mi bu?"

"Boş versene, babamın iş arkadaşları konuşurken bok dolusundan bile daha kötü sözcükler kullanıyorlar. Babam da öyle yapıyor."

"Ama senin yanında değil."

Fric başını yana doğru eğdi. "Siz babama iki yüzlü mü diyorsunuz yani?"

"Eğer ona böyle bir şey dersem, dilimi keserim."

"0 zaman bu kitaptaki büyücü de sizin dilinizi iksir ya-YÜ7. 27

parken kullanabilir. Onun en çok zorlandığı şey dürüst bir adamın dilini bulmak."

"Sana göre ben neden dürüst bir adamım?"

"Hadi, gerçekçi ol. Senin dûrüsdüğün bok dolusunun

"Bayan McBee senin bu tür sözcükler kullandığını duyarsa ne yapacaksın?"

"Duymaz, o başka bir yerde."

"Yaa, öyle mi?" dedi Ethan; bunu söylerken oğlanın her olasılığa karşı daha dikkadi konuşması için onu uyarmak is-Suçluluk duyduğunu belirten yüz ifadesini saklayama-yan Fric, oturduğu koltukta dikleşerek çevresine baktı.

Yaşına göre çelimsiz, zayıf bir oğlandı. Bazen, sanki kral ve maiyeti için yapılmış gibi görünen saray kadar büyük bu köşkün uçsuz bucaksız koridorlarının ya da geniş

odalarının birinde yürürken ona uzaktan bakıldığında, neredeyse ufacık görünürdü.

"Onun gizli geçideri var," diye fısıldadı Fric. "Bilirsiniz işte, duvarlardaki daracık yollar." "Bayan McBee'nin mi?"

Oğlan başını salladı. "Biz alu yıldır burada yaşıyoruz, ama o hep buradaydı."

Her ikisi de ellili yaşlarının ortalarında olan Bayan McBee ve Bay McBee, köşkün eski sahibi tarafından işe alınmışlar ve Yiiz'ün ricası üzerine köşkte kalmışlardı.

"Bayan McBee'yi duvarların içinden gizlice geçerken düşünmek biraz zor." dedi Ethan. "O bir hain değil ki."

"Ama eğer hain olsaydı," diye ısrar etti Fric. "burada daha ilginç olaylar yaşanırdı."

Babasının daima düzgün duran alun sarısı saçlarının ak 28 DEAN KOONTZ

sine, Fric'in kahverengi saçları sürekli dağınık durur ve hiçbir tarak ya da fırçayla düzeltilemezdi.

Fric büyüdükçe soyuna özgü özellikleri yansıtacaktı tabii, ama şimdi sıradan, on yaşında bir oğlan gibi görünüyordu.

"Sen neden derste değilsin?" diye sordu Ethan.

"Siz ateist misiniz yoksa? Bu haftanın Noel'den önceki hafta olduğunu bilmiyor musunuz? Evde eğüm gören Hollyvvoodlu çocuklar bile taül yaparlar."

Haftanın beş günü eve gelen öğretmenler tarafından eğitilen Fric'in bir süre devam ettiği özel okul onun için uygun bjr çevre oluşturmamış, Channing Manheim gibi ünlü bir baba ve Freddie Nielander gibi ünlü ama kötü ünlü bir anneyle diğer ünlülerin çocukları arasında hem kıskanılmış hem de alay konusu olmuştu.

Kahraman rolleriyle ün kazanmış iri yapılı bir yıldızın cılız oğlu oluşu ise, daha zalim çocukların onunla iyice alay etmelerinin bir başka nedeniydi. Ayrıca astım hastalığının ciddiyeti, evde kontrol alında tutularak eğitilmesini gerek-

"Noel sabahı ne tür armağanlar alacağını biliyor musun?"

"Evet. Almak istediğim şeylerin listesini Aralık'ın beşine kadar Bayan McBee'ye vermek zorundaydım. Ona armağanları paketlemekle uğraşmamasını söyledim, ama öyle yapacak. Daima öyle yapar. Noel sabahının biraz sürprizi olmalı diyor."

"Haklı bence."

Omuz silken oğlan, yine koltuğa gömüldü.

Yüz son birkaç gündür film çekimi için Florida'da olmasına karşın, Noel'den bir gün önce eve dönecekü.

"Babanın tatilde evde olması iyi olacak. Döndüğünde ne vapacağınıza karar verdiniz mi?"

YÜZ 29

Oğlan yine omuz silkti. Ne yapacaklarım ya gerçekten bilmiyor ya da bununla ilgilenmiyordu, ama onun bu kayıtsız hali Ethan'ı üzmüştü.

Fric'in üpkı annesininkiler gibi parlak yeşil renkli gözleri hüzün doluydu.

"Pekâlâ," dedi Ethan, "belki bu yıl Noel sabahı iki sürprizle birden karşılaşırsın."

Fric sanki bir sırrı öğrenmek için can atarmış gibi, oturduğu koltukta öne doğru eğildi.

"Ne... Siz bir şey mi duydunuz yoksa?"

"Eğer bir şey duysaydım bile, duydum veya duymadım demiyorum aslında, ama duyduğum şeyi sana söylemez ve bunu sürpriz olarak saklardım, yine de bir sürpriz var ya da yok demek istemiyorum tabii."

Oğlan bir an sessizce ona baktı. "Siz şimdi dürüst bir polis gibi değil, bir stüdyo yönetmeni gibi konuşuyorsunuz."

"Sen stüdyo yönetmenlerinin nasıl konuştuklarını biliyor musun yani?"

"Bazen buraya gelirler," dedi oğlan, bilgiç bir tavırla.

"Ben onların konuşma tarzını çok iyi bilirim."

*

Arabayı Batı Hollyvvood'da, evin bulunduğu caddenin karşısına park eden Ethan, ön camın sileceklerini durdurup kaloriferin ısıtmaya devam etmesi için motoru çalışır halde bıraktı. Ford Expedition markalı aracında otururken, bir yandan Rolf Reynerd'a en iyi ne şekilde yaklaşacağına karar vermeye çalışıyor, bir yandan da evi ve çevreyi izliyordu.

Expedition, yirmi beş kişilik personelden köşkte kalan sekizinin iş ya da kişisel kullanımına ayrılmış olan araçlar-30 Dean koontz

dan yalnızca biriydi. Alt garajdaki diğer araçların arasında bir Mercedes ML 500 SUV

da vardı, ama gizlilik gerektiren bir işte fazla dikkat çekerdi.

Üç katlı apartman iyi durumda sayılırdı. Krem renkli dış cephede çadaklar oluşmamakla birlikte, boyanma zamanı gelmişti tabii. Ön kapıdaki numaralardan biri de eğri duruyordu.

Bahçedeki kırmızı tomurcuklu kamelyalar ve zümrüt renkli palmiyeler hoş bir manzara oluşturmuştu. Çimlerin ise daha sık biçilmesi gerekliydi.

Ev sahibi faZla para harcamaktan kaçınıyordu anlaşılan, ama bina yaşanacak, güzel bir yer gibi görünüyordu.

Hiç kimse bu eviıı bir dairesini sosyal yardım parasıyla kiralayamazdı. Reynerd'ın bir işi olmalıydı, ama sabahın üç buçuğunda ölüm tehditleri dağıttığına göre, işe gitmek için erVen kalkmak zorunda olmadığı belliydi. Şimdi evde olabilirdi.

Ethan, şüphelendiği bu adamın iş yerini bulup onun hakkında arkadaşlarından veya buradaki komşularından bazı bilgiler elde edebilirdi, ama o zaman da Reynerd'ı uyaran birisi ortaya çıkardı. Onunla karşılıklı konuşmak cn İyisiydi.

Gözlerini kapatıp başını koltuğun arkalığına dayayarak bu işe nasıl başlayacağını düşünürken, yaklaşan bir arabanın gürültülü motor sesiyle irkildi. Arkasından sanki polis kovalarmışçasına Expedition'ın yanından hızla geçen araba, kırmızı bir Ferrari Testarossa'ydı. Tekerleklerin sıçrattığı çamur, sürücü kapısının camını kirletmişi;.

Caddenin karşısında, düşteki bir eve benzeyen binanın görüntüsü, uzun süredir unutulan bir kâbus gibi, Ethan'ın tüylerini di-ken diken yapmıştı. Ama sağanak yağmur kirlenen camı ça-YÜZ 31

bucak temizlediğinde, ev yine önceki görüntüsüne, yaşanacak güzel bir yere dönüştü.

Ardından Ethan, arabadan inip koşarak caddenin karşısına geçti.

Güney Kaliforniya'da sonbahar ve kış ayları hava değişken olur ve Noel bazen ılık, bazen serin geçerdi. Bugün de serin günlerden biriydi.

Binanın ana kapısı açıktı. Anlaşılan burası, apartman girişi için güvenlik önlemi almaya gerek duyulmayan bir

Zemini Meksika karoları döşeli olan ve üst kadara çıkmak için merdivenin yanı sıra bir asansörün de bulunduğu girişe, saader önce pişen jambonun ve sabah burada bulunan birinin içtiği esrarın kokusu sinmişti.

Posta kutularının sıralanışına göre zemin katta dört, diğer iki katta ise altı daire vardı.

Reynerd'ın daire numarası 2B'ydi.

Posta kutularında kiracıların yalnızca soyadları yazılıydı, ancak Ethan'ın bundan daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Duvardaki büyük kutuya diğerlerine sığmayan mecmualar bırakılmıştı. Bunların her ikisi de 2E'nin kiracısı Geor-ge Keesner'a aitti.

Kutuları uklatarak kontrol eden Ethan, çoğunun boş olduğunu fark etti, ama Keesner'ın kutusu mektup doluydu. Adam birkaç gündür evde yoktu anlaşılan.

İkinci katın uzun koridorunun her iki yanında üç kapı vardı. Ethan 2E'nin zilini çalıp bekledi.

Reynerd'ın 2B numaralı dairesi, 2E'nin tam karşısındaydı.

Keesner'ın ziline kimse yanıt vermeyince, Ethan iki kez daha çalıp ardından kapıyı, sert bir biçimde tıklatu.

Koridorda sıralanan bütün kapıların üzerinde, büyüteç-li birer mercek vardı. Bu merceklerden bakıldığında, kimin geldiği anlaşılmaktaydı. Belki Reynerd da şimdi kendisininkinden bakıp Ethan'ı izliyordu.

Kapı yine açılmayınca, Ethan önüne dönüp sanki öfkelenmiş gibi başını iki yana sallayarak etrafına bakındı ve ardından 2B'nin zilini çaldı, birkaç saniye sonra elmacı adam emniyet zincirini takmadığı kapısını hemen aralayıverdi.

Güvenlik kamerasına yansıyan halinden daha yakışıklı olan Reynerd, aktör Ben Affleck'e benziyordu.

Ama bunun yanı sıra, bütün Anthony Perkins hayranlarının iyi bildiği, Bates Motel'e hoş geldiniz diyen o yüz ifadesine de sahipti. Ağzının iki kenarının sımsıkı duruşu, sağ şakak damarının hızla hareket edişi ve özellikle göz/erindeki sert pırıltı, onun methamphetamine bağımlısı olduğunu kanıtlıyordu.

"Bayım," dedi Ethan, kapı hâlâ açılmakta olmasına karşın, "sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama 2E'deki George Keesner'a acilen ulaşmam gerek. Siz George'u tanıyor musunuz?"

Reynerd başını iki yana salladı. Kalın boynundan anlaşıldığı kadarıyla, spor salonunda kondisyon aletleriyle epey zaman harcamıştı.

"Koridorda karşılaştığımızda merhaba diyecek kadar tanıyorum yalnızca."

Eğer bu doğruysa, Ethan'ın söyleyeceği şey geçerli olacaktı. "Ben onun erkek kardeşiyim. Adım Ricky Keesner."

Keesner yirmi beşle elli yaşlan arasında olduğu sürece, bu yalan da işe yarardı.

"Harry Amca'mız yoğun bakım ünitesinde ölüm döşeğinde. Fazla yaşamayacak. Dün sabahtan beri George'u ba-YÜZ 33

na verdiği bütün telefon numaralarından arıyorum. Ama bana geri dönmüyor. Şimdi de kapıyı açmıyor."

"Evde yok sanırım."

"Yok mu? Bana bununla ilgili bir şey söylemedi. Siz onun nereye gittiğini biliyor musunuz?"

Reynerd yine başını iki yana salladı. "Ben evvelki gece apartmana girerken, o küçük bir bavulla dışarı çıkıyordu."

"Bu kötü oldu işte. George, Harry Amca'ya çok bağlıdır, her ikimiz de öyleyiz aslında; ona hoşça kal deme fırsatı bulamayacağına üzülecek. Belki kendisine bir not bırakabilirim. Eve döner dönmez bunu hemen görür."

Ethan'a bakıp duran Reynerd'ın boynunda bir damar atmaya başlamıştı. Beyni hızlı çalışıyor olabilirdi, ama uyuşturucunun etkisiyle net olarak düşünemiyordu.

"Benim yanımda ne kâğıt ne de kalem var." dedi Ethan. "Acaba sizden rica etsem..."

"Aa, tabii."

"Rahatsız ettiğim için gerçeklen özür dilerim."

"Sorun değil," diyen Reynerd, kapının yanından ayrıldı.

Eşikte duran Ethaıı, içeri girmek için sabırsızlanıyordu, ama davet edilmeden girmesinin uygun olmayacağını düşünürken, Reynerd durup arkasına dönerek,

"Buyurun lütfen, burada bekleyin," dedi.

Şimdi davet edildiğine göre, biraz nazlanabilirdi artık »Teşekkürler, ama yağmurda sırılsıklam oldum..."

"Korkmayın, mobilyalara zarar vermezsiniz."

Ethan kapıyı açık bırakıp içeri girdi.

Oturma odasıyla mutfak iç içeydi ve iki tabureli bir barla birbirinden ayrılmıştı.

Mutfağa giren Reynerd. duvar te lefonunun altındaki tezgâha doğru giderken, Edıan oturma odasındaki kolluğa oturdu.

TOz — F.3

YÜZ 35

sonra, sanki düşünürmüş gibi duraksayıp çevresine bakındı.

"Bana bir cips bile yemeyeceksin diyorlar, ama bir torbayı hiçbir zaman yiyemem ki zaten."

Demir bahçe parmaklığının üstüne tüneyen iki karganın gagalarına güneş ışığı vurmuştu.

Yer döşemesi duvardan duvara kar gibi beyaz bir halıyla mobilyalar ise siyah kumaşla kaplıydı. Yemek masasının formika yüzeyi de uzaktan siyah görünüyordu.

Bu dairedeki her şey siyah-beyazdı.

HARRYAMCA ÖLÜYOR diye yazan Ethan, sanki bunu yazarken gücü tükenmişçesine, yine duraksadı.

Otuzlu ya da kırklı yıllara ait cinayet filminin müziği yumuşak ve duyguluydu.

Reynerd mutfak dolaplarının içlerini aramaya devam etti.

Fotoğraflardan birinde uçan kumrular, bir diğerinde gördüğü şeye şaşırmış gibi bakan iri gözlü bir baykuş vardı.

Dışarıda rüzgâr çıkmış, yağmur şiddetlenmişti.

Mutfaktan cips torbasının hışırtılı sesi geliyordu.

LÜTFEN BENİ ARA diye yazdı Ethan.

Reynerd oturma odasına geri döndü.

"Eğer cips yemeniz gerekiyorsa, bunlar en kötüsü, çünkü yüksek yağ oranı içeriyorlar."

Ethan başını kaldırıp bakınca, Reynerd'ın sağ elini torbaya sokmuş olduğunu gördü.

Torbanın eli kapauş biçimi ise oldukça garipti Adam bunun içinden birkaç cips alacaktı belki, ama gergin tavırları aksini kanıtlıyordu.

Reynerd koltuğun biraz uzağındaki kanepenin yanında durdu. "Siz Yüz için çalışıyorsunuz, öyle değil mi?"

Oturduğu koltukta kendini savunmasız hisseden Ethan. şaşırmış gibi yaptı. "Kim için?"

36 DEAN KOONTZ

Reynerd şimdi elinde, torbadan çıkardığı 9-mm.'lik bir tabanca tutuyordu.

Uzman bir özel dedektif ve koruma olan Ethan'ın ruhsatlı bir tabancası vardı.

Channing Manheim'le birlikte olduğu ya da rutin nöbet kontrolleri yaptığı zamanların dışında, silahı nadiren yanında taşırdı.

Ama bu sabah, elmadaki gözden ve güvenlik banunda bu adamın açıkça görünen kurt sırıtışından rahatsız olduğu için, tabancasını omuz kılıfına takmıştı. Buna gerçekten gerek duyacağını sanmıyordu aslında, oysa şimdi silahlı oluşundan ötürü Tanrı'ya şükrediyordu.

"Ne demek istediğinizi anlamadım," dedi ardından, hem şaşırmış hem de korkmuş

gibi görünmeye çalışarak.

"Sizin fotoğrafınızı gördüm."

Ethan açık kapıdan görünen koridora doğru baktı.

"Beni gören ya da duyan birisinin olması fark etmez. Bu iş zaten bitti, öyle değil mi?"

dedi Reynerd.

"Dinleyin, eğer kardeşim George sizi kızdıracak bir şey yaptıysa..." dedi Ethan, biraz zaman kazanmaya çalışarak.

Ama Reynerd'ın oyalanacak zamanı yoktu.

Ethan bloknotu yere atıp ceketinin altındaki 9-mm.'lik Glock'a uzanana dek, karnına yakın mesafeden ateş

Ethan bir an için hiç acı duymamıştı, ama yalnızca bir an için. Ardından arkasına yaslanıp karnından fışkıran kana baktı. Ve sonra acıyı hissetti.

İlk el ateşin sesini duymasına karşın, duymadığı ikinci el ateşte mermi göğsünün tam ortasına saplanmışa.

Siyah-beyaz dairedeki her şey siyahu şimdi.

Duvarda toplanmış olan kuşların, onun ölüşünü seyrettiklerini biliyordu.

Yüz 37

Sonra zar ücrasına benzer bir ses duydu. Ama bu ses cama vuran yağmur damlalarının sesi değil, kendi boğazından çıkan hırıltılı bir soluk sesiydi.

Noel yoktu artık.

BÖLÜM 3

ETHAN GÖZLERİNİ AÇTI.

Tam o sırada Expedition'ın yanından hızla geçip giden kırmızı bir Ferrari Testarossa, yan cama çamur sıçra tmıştı. Caddenin karşısındaki apartman garip bir geometrik şekle dönüşürken, kâbuslarda görünen

bir yere benziyordu şimdi.

Sanki kendisine elektroşok uygulanmış gibi tüm vücudu titrerken, boğulurcasına soluk almaya çalıştı. Kalbi çılgınca çarpıyordu, ama karnından ve göğsünden yaralanmamış, saçları yağmurda ıslanmam ıştı.

Ethan 'ın hayaunda hiç görmediği kadar açık seçik ve detaylı bir düş, daha doğrusu korkunç bir kâbustu bu.

Ardından kol saatine baktı. Eğer uyumuşsa, gördüğü düş ancak bir dakika sürmüş

olmalıydı, yine de böylesine karmaşık görüntülerin bu kadar kısa bir süreye sığmış

olması olanaksız gibiydi.

Yağmur camdaki son çamur birikintisini temizlerken, zümrüt renkli palmiyelerin yapraklan arasından görünen apartman normal şekline dönüşmesine karşın, yine de ga-YÜZ 39

Rolf Reynerd'a nasıl yaklaşacağını düşünmek için başını koltuğa yaslayıp gözlerini kapattığında, Ethan'ın hiç uykusu yoktu. Hatla yorgun da değildi. Ayrıca değil bir dakika, beş saniye bile uyumadığından emindi. Eğer ilk Ferrari bir hayal iirünüyse, ikincisi bu kâbusu izleyen gerçeğin ta ken-Soluk alışı biraz yavaşlamakla birlikle kalbi hâlâ hızla çarpıyor, önsezisi ona buradan hemen ayrılıp bir kafe bulmasını ve orada kocaman bir fincan kahve içmesini söylüyordu. Sert kahve aklını başına getirir ve mantıklı düşünmesini sağlardı.

Ancak yılların polislik deneyimi sonucunda önsezilerine güvenmeyi öğrenmesine karşın, motoru durdurup arabadan indi. Kendisine karşı dürüst olması, önsezilerinden daha önemliydi. Buradan çekip gitmek istemesinin nedeni rahat edeceği sessiz bir yer bulmak ya da Scherlock tarzı varsayımlarla uğraşmak için değil, korkuya kapıldığı içindi aslında.

Korkunun onu ele geçirmesine izin veremezdi, çünkü o zaman polislik sona ererdi.

Oysa artık polis değildi. Teşkilattan bir yıl kadar önce ay-rılmışu. Hannah sağken bu iş yaşamına bir anlam katıyordu, ama onun ölümünden sonraki yıllarda anlamını yitirmişti. Cinayet Masası dedektifliği insanlığın çirkin gerçeklerini belirgin şekilde yansıtan bir işti. Channing Manheim'in dünyası ise gerçeklerden uzaklaşabileceği ve aynı zamanda para kazanabileceği bir geçim kaynağıydı.

Kendisi artık rozet taşımasa ve bunun yanı sıra resmi anlamda polis olmasa da, özünde hâlâ polisti. Bir insan neyse oydu; ne olmayı istemesi veya olmak istediği gibi davranması hiç fark etmezdi.

40 DEAN KOONTZ

Bütiin bu düşüncelerin ardından ellerini ceketinin ceplerine sokup, sanki yağmuru yüklenmişçesine sırtını kamburlaştırarak hızla caddenin karşısına koştu ve üstünden sular damlarken apartmana girdi.

Zemini Meksika karosu döşeli giriş katı, asansör, merdiven basamakları... Her şey olması gerektiği gibi, daha önce olduğu gibiydi.

Pişmiş yağlı etin ve esrar dumanının kokusu. Açık posta kutusunda George Keesner'a gönderilen iki mecmua.

Basamakları tırmanırken bacaklarının güçsüzleştiğini, ellerinin titrediğini hissediyordu. Sahanlığa gelince durup sakinleşmek için birkaç derin soluk aldı.

Apartmanın içi sessizdi; ne duvarlarda boğulan sesler ne de pazartesi günü melankolisine özgü bir müzik sesi duyuluyordu.

Ethan demir bahçe parmaklığına tüneyen kargaların pençe sesleriyle uçan güvercinlerin kanat seslerini duyar gibiydi, ama bunların aslında yağmurun çıkardığı değişik sesler olduğunu biliyordu.

Omuz kılıfına takılı tabancasının ağırlığını hisseunesine karşın, yine de orada olup olmadığını kontrol etmek için, sağ elini ceketinin altına uzanıp parmağının ucuyla silahın kabzasını yokladı. Tabanca yerindeydi.

İkinci katın koridoruna geldiğinde, George Keesner'ın yanıt vermeyeceği 2E numaralı daireye çabucak göz atuk-ıan sonra, 2B'nin zilini çaldı.

Emniyet zincirini takmaya gerek duymayan elmacı, zile hemen yanıt verdi. Uzun boylu, iriyarı kendine güvenen bir adamdı.

Ethan'ı yine ve sağ olarak gördüğüne hiç şaşırmam ıştı daha önce karşılaşmışlar gibi.

YÜZ 41

"Jim evde mi?" diye sordu Ethan.

"Yanlış daireye geldiniz," dedi Reynerd.

"Jim Briscoe'nun dairesi burası değil mi? Gerçekten mi? Onun bu dairede oturduğundan eminim."

"Altı aydan fazla süredir burada ben oturuyorum."

Açık kapıdan görünen oda siyah-beyazdı.

"Altı ay mı? Ben buraya gelmeyeli o kadar uzun süre oldu mu acaba?" Ethan söylediklerine kendi bile inanmıyordu, ama ısrarından vazgcçmeyecekti. "Evet, öyle sanırım, altı veya yedi ay olmuştur."

Kapının karşısındaki duvara asılı fotoğrafta, kocaman gözleriyle bir tabanca ateşi beklermiş gibi bakıp duran bir baykuş vardı.

"Jim taşındığı yerin adresini size bıraktı mı?"

"Ben önceki kiracıyla hiç karşılaşmadım."

Reynerd'ın sert bakışları, şakağının hızla auşı ve ağzının iki kenarının sımsıkı duruşu Ethan'ı buradan gitmesi için bu kez yeterince uyarmıştı.

"Sizi rahatsız ettim, özür dilerim."

Tam o sırada televizyonun kısık sesiyle birlikte MGM aslanının hafif kükremesini duyduğunda, hiç duraksamadan merdivene doğru yürümeye başladı. Acele edişi şüphe çekmişti belki, yine de koşmamaya çalışıyordu.

Birinci katın sahanlığına inince, önsezisini dinleyerek durup yukarıya baktı.

Basamakların başında duran Reynerd sessizce onu izliyordu, ama elinde ne bir tabanca ne de bir cips torbası vardı.

Ethan hiçbir şey söylemeden giriş katına indikten sonra, dış kapıyı açıp arkasına baktı. Reynerd onu buraya dek izlememişti.

Şimdi daha da şidcledenen yağmurun yanı sıra, rüzgâr da hayli sert esiyordu.

42 DEAN KOONTZ

Arabaya girince motoru çalıştırıp kapılarını kilitledi ve kaloriferi açtı. Bir iki fincan sert kahve artık uygun görünmüyor, nereye gideceğini bilm iyordu. Önsezi. İçgüdüsel duygu. Gizli görüntü. Geleceği görme. Alacakaranlık Kuşağı Sözlüğü'nün sayfaları aklında tek tek çevrilirken hiç bir sözcük yaşadığı olayı açıklamaya yetmiyordu.

Takvime göre kışın resmen gelmesine daha bir gün vardı, ama o şimdiden kışı kemiklerinde hissediyordu. Güney Kaliforniya'da bilinmeyen bir soğuk.

Ardından, titreyen ellerine bakmak için ikisini de yukarı doğru kaldırdı. Sol gun parmaklarının her tırnağı dipteki hilal kısım kadar beyazdı.

Ama onu kaygılandıran şey ne solgunluk ne de titremeydi tırnak diplerinde ko yu kırmızı bir madde vardı. Bunun gerçek mi yoksa hayal mi olduğunu anla mak için uzun süre elllerine baktıktan sonra sol başparmağının tırnağıyla sağ başparmağının altındaki maddeyi çıkard. Hafif ıslak yapışkan bir şey.

Çıkardığı maddeyi burnuna yaklaştırarak art arda kokladı. Koku hafifti.

ama ne olduğunu anlamak için bir kez daha koklamaya gerek yoktu.

Ethan'ın sağ elinin beş tırnağı altında da kan vardı. Ve bunun kendi kanı olduğuna emindi.

BÖLÜM 4

KUZEY HOLLYVVOOD'DAKİ PALOMAR LABORATUVARI A-R1 küçücük pencereleri ve basık damıyla bir kömürlüğü andıran tek kadı bir binanın içinde yer alıyordu.

Palomar'ın tıbbi laboratuvar bölümünde kan, doku, biyopsi ve diğer organik madde örnekleri incelenir, endüstriyel bölümünde ise Özel sektörde ve devlet dairelerinde çalışan müşteriler için her tür maddenin kimyasal incelemesi yapılırdı.

Yüz'ün hayranları her yıl onun stüdyosuna binlerce mektup yollar.

Mektupların yanı sıra ev yiyecekler de yollanırdı tabii; kurabiyeler, kekler, şekerlemeler. Binde bir bile olsa kaçık bir hayranın yollayabileceği zehirli brovvnilere karşı, üzülmektense güvence sağlamak daha iyidir ilkesiyle çalışan Eduu, hiç kimseye zarar gelmemesi için tüm yiyecekleri imha ettirirdi.

Bazen bir hayranın yolladığı ev yapımı yiyecekle birlikte özellikle kuşkulu bir mektup geldiğinde, bu yiyecek hemen imha edilmeden önce, ne olduğu görülsün diye Ethan'a teslim edilir ve o da bunu incelenmesi için Palomar'a getirirdi.

Yüz'e, onu zehirleyecek kadar nefret duyan birisinin kimliğini saptamak islediği zaman ise, o kişinin yaşadığa kentteki yetkililerle işbirliği yapar ve sonuçta mahkemeye müracaat edildiğinde, zanlının cezalandırılması sağlanırdı-

Ethan binaya girince, ilk önce resepsiyona uğrayıp kendisinden kan örneği alınması için bir istek formu doldurdu ve bunu imzaladıktan sonra, doktor isteği dışındaki bu tahlil için nakit para ödedi.

İstediği tahlil ana DNA profiliydi. "Ve ayrıca, vücudumda herhangi bir ilaç olup olmadığını öğrenmek istiyorum," dedi.

"Hangi ilaçlan kullanıyorsunuz?" diye sordu resepsiyonist.

"Aspirinden başka hiçbir şey. Ama bilgim dışında bana ilaç verilmesi olasılığına karşı, her tür maddenin incelenmesini istiyorum."

Muhtemelen Kuzey Hollyvvood'da paranoyak insanlara alışıktılar, çünkü resepsiyonist ne gözlerini kısarak bakmış, ne kaşını kaldırmış ne de onun ihanete uğrayan bir kurban olabileceği varsayımına şaşırır görünmüştü.

Ethan'ın kan örneğini alan sağlık görevlisi ufak tefek, hoş, melek dokunuşlu, Vietnamlı bir kadındı. İğnenin damarına girişini hissetmemişti bile.

Standart ubbi tahliller dışındaki örneklerin incelendiği diğer bölümün resepsiyonunda ikinci bir form doldurup imzalayan ve yine ücret ödeyen Ethan, neyin incelenmesini istediğini açıkladığında, buradaki görevli ona garip bir şekilde baktı Sert floresan ışığının altındaki laboratuvar masasında, Brıtney Spears'e benzeyen görevli, onun sağ el urnakları-nın alımdaki maddeyi ince ama kör bir çelik bıçakla kazıyıp, bunu kare biçiminde, asitten anndırılmış beyaz bir kâ-

YÜZ 45

gıdın üstüne koydu. Ethan bir haftadan fazla süredir tırnaklarını kesmemiş olduğu için, bir kısmı hâlâ yapışkan görünen m addeden yeterli sayıda örnek alınmıştı.

Bu örneklerin ilk önce gerçekten kan olup olmadığı araştırılacak ve sonra, Vietnamlı görevlinin aldığı kanla DNA profili karşılaştırılacaktı. Tüm sonuçlar ise ancak çarşamba günü öğleden sonra verilecekti.

Ethan sonuçta karnından ve göğsünden vurulmadığına göre, kendi kanının tırnakları altında nasıl biriktiğini anlayamıyor, ama göç eden kuşların pusula kullanmadan kuzeyden güneye gitmeyi bildikleri gibi, o da bu kanın kendi kanı olduğunu biliyordu.

BÖLÜM 5

PALOMAR'IN ARABA PARKINDA, rüzgârla gelcıl yağmur Expedition'ın ön camında renksiz şekiller oluştururken, Ethan Hazard Yancy'nin cep telefonunu aradı.

Hazard aslında Lesıer olarak doğmuştu, ama kendisine verilen bu addan nefret ederdi. Lestcr'ın kısaltılmışı olan Les de ona göre hakaret içeren bir addı.

"Ben senden daha çelimsiz değilim ki," demişti bir kez Ethan'a, dostça bir tavırla.

Gerçekten de, 1.84 boyunda ve 120 kilo olan Hazard Yancy, basketbol topu gibi büyük dazlak kafası ve kalın boy-nuyla poster çocuğu olamayacak kadar iri bir cüsseye sahipti.

"Ben bazı insanlardan daha farklıyım zaten. Daha kararlı, daha eğlenceli, daha renkli, kadın seçimi konusunda daha aptal ve kıçından vurulmaya daha yatkın birisiyim.

Annemle babam bana More* Yancy adını vermeliymişler. Buna bile dayanabilirdim."

Gençlik yıllarında arkadaşları ona Brick demişlerdi; vücut yapısı tıpkı bir tuğlaya benzediği için.

• More sözcüğü daha çok anlamındadır. Ç.n.

Ama Hırsızlık/Cinayet Masasında yirmi yıldır kimse

ona Brick dememişti . Teşkilatta Hazard(Tehlike) adıyla tanınırdı, çün kü bir olayda onunla birlikte çalışmak dinamit yüklü bir kamyon kullanmak kadar tehlikeliydi.

Hırsızlık /Cinayet Masası dedektifliği manavlıktan daha tehlikeli bir meslek olmasına karşın, bu iki bölümde çalışan bu iki bölümde

çalışan dedektiflerden görev başında ölenlerin sayısı mağazalarda gcce bekçiliği yapanlardan daha azdı. Ama esaslı bir görevdeyken vurulmanın heyecanını yaşamak istediğinizde, ya Çete Faaliyetleri ya Narkotik ya da kesinlikle Stratejik Silahlar ve Taktikler Bölümü'nde çalışmayı seçerdiniz; bu bölümlerin işi katillerin arkasından temizlik yapmaktan daha iyiydi. Ayrıca sokaklarda sivil giysili dolaşmak yerine üniformalı olarak dolaştığınızda, daha fazla şiddede karşılaşırdı-

Yinc de Hazard'ın dedektifliği bu kuralın bir ayrıcalığıydı. İnsanlar ona düzenli şekilde ateş ederlerdi.

Ama bu duruma şaşırmasının nedeni kurşunlara hedef olmasının yinelenmesi değil, ona ateş edenlerin tanımadığı insanlar olmasıydı. "Benim bir arkadaşım olarak,"

demişti bir kez, "sen bunun tam tersi olması gerektiğini düşünürsün, öyle değil mi?"

Oysa kurşunlara karşı gizemli bir çekimi oluşu, kendisinin dikkatsizliğinden ya da teknik bilgisinin eksikliğinden kaynaklanmıyordu. Hazard dikkatli, birinci sınıf bir dedektifti.

Ethan'ın deneyimlerine göre, bilim adamlarının kendilerinden son derece emin bir şekilde açıkladıkları gibi, evren daima neden ve etki mekanizmasına bağlı olarak çalışmıyor, bazen anormallikler, sapmalar, garip durumlar ve uygunsuzluklar oluyordu.

48 DEAN KOONTZ

Eğer siz yaşamın şöyle ya da böyle bir mantık sistemine dayanarak sürdüğü konusunda ısrar ederseniz, kendinizi delinebilirdiniz. Sonuçta raporlu bir deli olmamanız için, en iyisi ara sıra anlaşmazlıkları kabullenmenizdi.

Hazard sorumluluğunu üstleneceği olayları kendisi seçmiyor, diğer dedektifler gibi şansına hangi olay çıkarsa onunla uğraşıyordu. Tetikçi kaçıklarla ilgili araştırdığı olaylar, centilmen arkadaşlarına zehirli çay ikram eden kibar bayanlarla ilgili olaylardan çok daha fazlaydı tabii.

Neyse ki, ona sıkılan kurşunların çoğu isabetsizdi. Yalnızca iki kez vurulmuştu, ama bunlar küçiik yaralanmalardı. Ortaklarından ikisi ise daha ciddi yaralanmalarına karşın ne ölmüş ne de sakat kalmışlardı.

Ethan teşkilatta görevliyken, dört yıl Hazard'la çalışmış ve o süre boyunca polislik mesleğinin en tatminkâr günlerini yaşamıştı.

Yancy üçüncü çalışta cep telefonuna yanıt verdiğinde, "Sen hâlâ şişko bir kadınla yatakta yan gelip yatıyor musun yoksa?" dedi Ethan.

"Sen de aynı pozisyona mı talipsin?"

"Hey, Hazard, şu anda meşgul müsün?"

"Ukalalık taslayan bir rüşvetçinin boynunu ayağımla ezmek üzereyim."

"Gerçekten mi?"

"Farklı anlamda. Eğer gerçekten öyle olsaydı, adamın soluk borusunu eziyor olurdum ve sen de bana sesli mesaj bırakmak zorunda kalırdın."

"Eğer onun yakasına yapışmak üzereysen..."

"Laboratuvardan bir sonuç bekliyorum, ama o sonucu ancak yarın sabah alacağım."

"Benimle birlikte öğle yemeği yemeye ve bunun parası-

YÜZ 49

nı Channing Manheim'ın ödemesine ne dersin öyleyse?"

"Yediğim yemek onun zırva filmlerinden birini seyretmemi gerektirmediği sürece."

"Herkes eleştirmen oldu desene." Ethan batı yakasındaki ünlü bir restoranın adını verdi; Yüz için orada daima bir masa ayrılmış olurdu.

"O restoranda gerçek yemekler mi var yoksa yalnızca yemek resimli tabaklar mı?"

"Sebze kremalı sakız kabağı dolması, kuşkonmaz ve soslu bir sürü ıvır zıvır," diye kabullendi Ethan. "Yoksa Ermeni lokantasına mı gitmek istersin?"

"Seni reddedebilir miyim? Saat birde Ermeni lokantasında buluşalım, tamam mı?"

"Ben de zeki geçinmeye çalışan eski polis rolünü oyna-Ethan görüşmeyi bitirmek için telefonun kapat tuşuna bastığında, tamamen normal bir ses tonuyla konuşmayı nasıl başarmış olduğuna kendi de şaşırmıştı.

Elleri titremiyordu artık, ama o buz gibi korkuyu içinden hâlâ atamadığı gibi, dikiz aynasına baktığında, gözleri ona fazla aşina görünmüyordu.

Ardından arabanın sileceklerini çalıştırıp, Palomar La-boratuvarlan'nın park yerinden ayrıldı.

Şimdi cadı kazanını andıran gökyüzünün ışığı, alacakaranlığa uygun bir karartıya bürünmekteydi.

Sürücülerin çoğu ön farlarını yakmışlardı. Islak siyah asfaltın üstünde parlak renkli hayalet yılanlar kıvrılıp duruyordu.

Oğle yemeğinden Önce Zaman Öldürmek için yapılacak en iyi iş. yaşayan ölüleri ziyaret etmekti.

BÖLÜM 6

Our LAdy OF ANGELS HASTANESİ, üst katları Mezopotamya mabetlerinde olduğu gibi dizi sütunlarla dolu, yüksek, beyaz bir binaydı. Kubbeli damın üstünde sürekli olarak yanıp sönen bir uyarı ışığı vardı.

Bu ışığıyla hastalara merhamet dağıttığı sinyalini veren hastane, yukarıya doğru sivrilen görüntüsüyle ilaç ya da duayla kurtulamayan hastalarını cennete götürecek olan bir uzay gemisine benziyordu.

Ethan ilk öncc zemin kattaki erkekler tuvaletine girip lavabolardan birinde ellerini iyice yıkadı. Laborant onun tırnaklarının alında biriken kan pıhtılarının tümünü temiz-lememişti.

Sıvı sabun portakal kokuluydu. İşini bitirdiğinde, tuvalet narenciye bahçesi gibi kokuyordu. Sıcak su cildini kıpkırmızı yapmıştı. Ama artık hiçbir kan kalıntısı göremese de, ellerinin hâlâ kirli olduğunu hissediyordu.

ölümün önceden sezinlenmesi miydi bu acaba, yoksa Azrail onu mu kovalıyordu?

Aynadaki görüntüsüne baktığında, takıntıya kapıldığını düşünerek, kâgıt havluyla kurulanıp tuvaletten çıktı.

YÜZ 51

Bindiği asansörde, birbirinden güç almak için el ele tutuşmuş olan genç bir çift vardı.

"Üzülme iyileşecek," diye mırıldandı adam ve kadın da yaşlı gözlerle başını salladı.

Ethan yedinci katta asansörden indi. Genç çift ise üst kadardan birine çıkmaya devam ediyordu.

Duncan "Dunny" Whisder, üç aydır hastanenin yedinci katında yatıyordu. Aynı katta olan yoğun bakıma kaldırıldıktan bir süre sonra, değişik odalarda kalmış ve son geçirdiği krizin ardından beş haftadır 742 numaralı odaya nakledilmişti.

Karşılaştığı bir rahibe, Ethan'a bakarak gülümseyip yoluna devam etti. Our Lady of Angels'ta çalışan rahibeler, birçok modern rahibe gibi uçuş hosteslerinin giydiklerine benzeyen üniformalar yerine, geleneksel giysileri yeğlerler-di. Ve Ethan da beyaz üniformalarıyla hayaletlere benzeyen rahibeleri gördüğünde, bu hastaneyi yalnızca Los Ange-les'ın bir binası olarak değil, bu dünyayla bir sonraki dünya arasında kalan bir köprü olarak düşünürdü.

Dunny, kafası dört öfkeli adam tarafından klozetin içine sokulup orada fazla uzun süre tutulduğundan beri, iki dünya arasında gidip geliyordu. Sağlık görevlileri ciğerlerindeki suyu boşaltmışlar, ama doktorlar onu komadan çıkarmayı başaramamışlardı.

Ethan 742 numaralı odaya geldiğinde, içerisinin hayli loş olduğunu fark etti. Kapının yanındaki yatakta, solunum

aygıtına bağlı bir adam bilinçsizce yatıyordu.

Dunny'nin son beş haftayı geçirdiği pencerenin yanındaki yataksa boştu. Yağmur damlalarının arasından sızan gün ışığı, yeni değiştirilmiş beyaz çarşafların üstünde saydam örümcekler oluşturuyordu.

Yatağın ayakucundaki hasta çizelgesinin de kald ırıldığ ı-

52 DEAN KOONTZ

nı gören Ethan, Dunny'nin başka bir odaya ya da yine yoğun bakıma nakledildiğini düşündü.

Ardından onu nerede bulabileceğini öğrenmek için hemşire odasına gittiğinde, genç bir hemşire ondan başhemşireyi beklemesini rica etti.

Ethan daha önceki ziyaretlerinden Başhemşire Jordan'ı tanıyordu. Hareketleri bir talim çavuşu kadar kararlı olan ama bir şantözün yumuşak ve buğulu sesiyle konuşan siyahi başhemşire, odaya gelince ona Dunny'nin sabah saatlerinde öldüğünü söyledi.

"Çok üzgünüm. Bay Truman, ama bize verdiğiniz iki numarayı da aradım ve her ikisine de sesli mesaj bıraktım."

"Ne zaman oldu bu?"

"Bay Whisüer saat 10.20'de öldü. On beş veya yirmi dakika sonra da size telefon ettim."

Ethan saat tam 10.40'da Rolf Reynerd'ın daire kapısının önünde ölümün önsezisiyle titrerken, hayali Jim Briscoe'yu ararmış gibi numara yapıyordu. Cep telefonunu arabada bırakmıştı.

"Bay whisder'la çok yakın olmadığınızı biliyorum," dedi Hemşire Jordan, "ama bu durumun sizin için çok üzücü olduğundan eminim. Bu şekilde öğrendiğiniz için üzgünüm; yani yatağı boş görerek."

"Ceset hastanenin bahçe odasına mı götürüldü?" diye sordu Ethan.

Hemşire Jordan ona şimdi farklı bir saygıyla bakıyordu. "Sizin bir polis olduğunuzu fark etmemiştim, Bay Truman." Bahçe odası polis dilinde morg demekti. Ekilmeyi bekleyen çiçeklerle özdeşleştirilen, gömülmeyi bekleyen cesedler.

"Hırsızlık/Cinayet Masasından," diye yanıtladı Ethan, YÜZ 53

teşkilattan ayrıldığını ve bunun nedenini belirtmeye gerek duymadan.

"Benim kocam da yeterince üniforma eskitti. Mart ayında emekli olacak. Ben ise delirmemek için fazladan çalışmaya devam ediyorum."

Ethan anlıyordu. Polisler sanki yaşam boyu görev yapa-caklarmış gibi çalışırlar ve işten ayrılmadan önceki son birkaç ay içinde emekliliğin kaygısına kapılırlardı. Bu kaygı eşlerini de etkilerdi tabii.

"Doktor bir ölüm raporu yazıp imzaladı," dedi Hemşire Jordan, "ve Bay Whistler aşağı kattaki morga götürüldü. Aa... oraya götürülmemeliydi aslında, öyle değil mi?"

"Bu şimdi bir cinayet olayı," dedi Ethan. "Adli Tıp Bürosu ona otopsi yapılmasını isteyecektir."

"öyleyse onlara haber verilecek. Hastanemizde güvenilir bir sistem vardır." Ardından kol saatine baktı. "Ama belki cesedi teslim edecek zamanlan olmam ışur; yani eğer merak ettiğiniz şey buysa."

*

Ethan asansörle ölüler katına indi. Ambulans garajına bitişik olan bahçe odası bodrumun üç kat altındaydı.

Aşağı inerken, asansörde Sheryl Crow'un yalnızca orkestra müziğiyle çalınan eski bir şarkısı yayınlanıyordu. Bu berbat dünyada, pop şarkılar da dahil olmak üzere her şe-yin bozulmakta oluşu kaçınılmazdı anlaşılan.

Aynı yaştaki Dunny'Ic Ethan, beş yaşından yirmi yaşına birbirlerinin en iyi arkadaşı olmuşlardı. Aynı mahalle-de büyümüşler ve her ikisi de tek çocuk olduklanndan bir diğeriyle kardeş kadar yakınlaşmışlardı.

54 DEAN KOONTZ

Onları bir araya getiren şey, hem paylaştıkları yoksulluk hem de alkolik ve öfkeli babaların baskısı yüzünden çektikleri duygusal ve fiziksel acıydı. Ayrıca, sarhoşlarla yoksulların oğullarının bile adam olabileceklerini kanıtlama arzusuy-du.

Ama nadiren görüştüğü bu arkadaşıyla arasına giren on yedi yıllık ayrılık, Ethan'ın arkadaş kaybını köreltmiş olsa da, şimdi anımsadığı her şey ona olabilecekleri önceden sezindiriyordu zaten.

Dunny whistler, Ethan'ın aksine yasadışı bir yaşam seçerek aralarındaki ilişkiye son vermiş ve yoksulluğun yanı sıra sarhoş bir babanın kurallarıyla sürdürülen karmaşık yaşam Ethan'a öz disiplini, düzeni ve yardımseverliği öğretirken, aynı deneyimler Dunny'nin para hırsına kapılmasına ve yalnızca kendi kurallarıyla yaşamasına neden olmuştu.

Geçmişe bakıldığında, aynı sıkıntılara karşı verdikleri tepki ergenlik çağlarından beri değişkendi. Arkadaşlıkları, Ethan'ı aradaki farkı göremeyecek kadar uzun süredir kör-leştirmişti belki. Birisi başarıya ulaşarak saygı kazanmak isterken, diğeri kendisinden korkulduğu için saygı görmek istiyordu.

Bunun yanı sıra, aynı kadına âşık olmuşlardı ve böyle bir durum kan kardeşleri bile ayırabilirdi. Hannah onların yaşamına üçü de yedi yaşındayken girmişti. Önceleri sadece, oyunlarına kaulmasına izin verdikleri bir arkadaştı. Sonra ayrılmaz üçlü olmuşlardı ve Hannah yavaş yavaş hem arkadaş hem kız kardeş yerine geçtiğinde, oğlanlar onu korumaya yemin etmişlerdi. Ethan, Hannah'nın kendisiyle Dunny için yalnızca bir arkadaş ve kız kardeş olmaktan çıkarak bir sevgiliye dönüştüğü günün ne zaman olduğunu hiç anımsamıyordu.

YÛZ 55

Dunny Hannah'yı çılgınca istemiş, ama onu kaybetmişti. Ethan ise onu yalnızca islemekle kalmamış, ona sevgiyle yaklaşmış, kalbini kazanmış ve onunla evlenmişti.

Hannah'nın aynı hastanede öldüğü geceye dek, Dunny ile Ethan on iki yıldır birbirleriyle hiç konuşmamalardı.

Asansörden inen Ethan, duvarları beyaz boyalı, parlak ışıklı geniş koridorda yürümeye başladı. Burada müzik yerine duyulan tek ses, tavandaki floresan lambalarının vızıltı-sıydı.

Pencereleri kare şeklindeki çift kapı, bahçe odasına açı-

Yipranmış bir masada oturan, kırk yaşlarında, yüzü sivilceli. eşil hastane giysili adamın isimliğinde VİN TOLEDANO yazılıydı. Adam, kapağında biçimsiz bir ceset resmi olan romandan başını kaldırıp Ethan'a baktı.

Ethan ona nasılsınız diye sorunca, adam yaşadığına göre iri olması gerektiğini söyledi.

"Bir saat kadar önce, yedinci kattan buraya Duncan Whisder adında birisi gönderilmiş," dedi Ethan.

"Evrt. onu buzların üstüne yatırdık," diye itiraf etti Tole-dano- "Kent morguna yollayamadık. Cesedi ilk önce adli tıp doktoru teslim alacak, çünkü bu bir cinayet olayı." odada ziyaretçilere ayrılan bir tek iskemle vardı. Ceset-ler çabuk bozulduklarından, bunların teslimatıyla ilgili iş-lemler genelde ivedilikle yapılırdı ve hu yüzden böyle bir yerde rahat bir bekleme odasına ve okuyarak zaman geçirilecek eski mccmualara gerek duyulmazdı. Ben morgdan değilim," dedi Ethan. "Ölünün arkadaşıydım Kendisi öldüğünde burada değildim." Üzgünüm ama cesedi görmenize şimdilik izin vere-mem.

56 DEAN KOONTZ

Ethan ziyaretçi iskemlesine oturdu. "Evet, biliyorum."

Savunma avukatlarının mahkemede otopsi sonuçlarına karşı çıkmalarını engellemek amacıyla, ceset yabancı hiç kimseye gösterilmez ve gömülmek üzere aileye teslim edilene dek, resmi görevlilerce gözetim altında tutulurdu.

"Kimliğini saptayacak bir ailesi yok ve ben kendisinin vasiyet idarecisiyim," diye açıkladı Ethan. "Eğer kimlik saptamasını benim yapmamı isterlerse, bunu kent morgu yerine burada yapmayı yeğlerim."

Kitabını masaya bırakan Toledano, "Benim de birlikte büyüdüğüm bir arkadaşını geçen yıl, saatte doksan mil hızla giden bir arabadan aşağı atıldı," dedi. "İyi bir arkadaşı genç yaşta kaybetmek zor."

Ethan üzgünmüş gibi davranmıyor, ama aklını Rolf Rey-nerd'dan uzaklaştıracak her tür konuşmayla rahadıyordu. "Biz uzun süredir fazla yakın değildik. On iki yıldır konuşmuyorduk; son beş yılda yalnızca üç kez konuştuk."

"Yine de sizi vasiyet idarecisi yapmış, öyle mi?"

"Evet, öyle. Ben de bunu kendisi burada, Yoğun Bakım Ünitesi'nde yatarken öğrendim. Avukatı bana telefon etti ve eğer Dunny ölürse benim onun tek vasiyet idarecisi olacağını, ama bu arada hukuki işlerini yürütüp onun için gerekli olan tıbbi kararları verebileceğimi söyledi."

"İkinizin arasında hâlâ özel bir bağ varmış demek."

Ethan başını iki yana salladı. "Hiçbir bağ kalmamıştı."

"Kalmış olmalı," diye ısrar etti Vin Toledano. "Çocukluktan beri devam eden arkadaşlıklar, düşündüğünüzden daha derin olur. Birbirinizi yıllarca görmeseniz bile, karşılaştığınızda, sanki aradan onca zaman geçmemiş gibidir."

"Bizim aramızda böyle bir şey olmadı." Ama Ethan Dunny'le kendisinin arasındaki bagın Hannah ve er ikisi

YÜZ 57

nin ona duydukları sevgi olduğunu biliyordu. Ardından konuyu değiştirmek için,"

"Sizin arkadaşınız arabadan aşağı nasıl atıldı?" diye sordu.

"O büyük bir adamdı, ama beyni yerine daima beyinci-ğiyle düşünürdü."

"Yanlış bir iş mi yapmış?"

"Bir bardaymış, üç ateşli kadın görmüş, yanlarında erkek yokmuş ve o da kadınlara asılmış. Üçü birlikte bizim eve gidelim deyince, bir anda kendini Brad Pitt sanmış."

"Ama bu bir soygun planı," diye tahmin etti Ethan. "Daha da kötüsü. Arabasını bırakıp onlarınkine binmiş. Kadınların ikisi onu arka koltuğa çekmişler, yarı çıplak soymuşlar ve sırf eğlence olsun diye arabadan aşağı atmışlar." "öyleyse belki uyuşturucu alınışlardı." "Belki öyle, belki değil," dedi Toledano. "Bunu daha önce iki kez yapmışlar, ama bu kez yakalandılar."

"Ben gecen gcce bir film izledim. Frankie Avalon ve An-nette Funicello'nun filmini.

Kumsalda bir parti veriliyordu. Kadınlar o yıllarda öyle değişikti ki."

"Herkes öyleydi. Altmışların ortalarından beri ise hiç kimse iyi değil artık. Ben keşke otuz yıl sonra doğsaydım. Sizin arkadaşınız nasıl öldü?"

"Dört adam onun kendilerinden para çaldığını düşünmüşler ve önce dövüp sonra ellerini arkadan bağlayarak, kafasını beyin hasan oluşacak kadar uzun süre klozete sokmuşlar."

"Vay canına, çok kötü." 'Öyle."

*Ama siz bu işle uğraştığınıza göre. arkadaşınızla aranız-da hala bir bağ olmalı.

Yoksa hiç kimse vasiyet idarecisi olmak istemez

O sırada iki adli görevlisi odaya girdi.

Görevlilerden biri elli yaşlarında, henüz dökülmeyen pompadour stili saçlarıyla gurur duyduğu beli. olan bir adamd.. Adam.n saçları neredeyse kurdele takılacak kadar gürdü.

Ethan, Pomp'uıı ortağını tanıyordu. Jose Ramirez miyop gözlü, koala ayısı gibi gülümseyen, tıknaz bir Meksika göçmeni Amerikalıydı.

Jose karısı ve dört çocuğuyla birlikte yaşıyordu. Pomp, nıorg görevlisinin verdiği belgelerle uğraşırken, Ethan da Jose'nin ona Maria'yla çocukların en son vesikalık fotoğraflarını göstermesini istedi.

Formaliteler tamamlanınca, Toledano onları bir iç kapıdan geçirip bahçe odasına götürdü. Zemini muşamba döşeli resepsiyon bölümünün aksine, bu odanın zemini beyaz seramik döşeliydi; vücut sıvılarıyla kirlenen yeri kolayca sterilize etmek için.

Odanın havası sürekli olarak filtre edilmesine karşın, yine de etrafı hoş olmayan hafif bir koku sarmışu. Çoğu insan şampuan, sabun ve kolonya kokarak ölmezdi tabii.

Standart boyuttaki paslanmaz dört çelik çekmecede ce-seder vardı herhalde, ama tekerlekli masaların ikisinde üstleri çarşafla örtülü birer ceset daha yatıyordu.

Toledano'nun şimdi şaşkınlıkla bakarak yaklaştığı, çarşafı dolaşık üçüncü masa ise boştu. "Bu masaya onu yatırmıştık. Bunun üstündeydi."

İyice şaşırıp kaşlarını çatan Toledano, diğer iki cesedin çarşaflarını açu. Ama her ikisi de Dunny Whistler değildi.

Sonra tek tek çekmecelere baktı. Tümti boştu.

Hastane, hastalarının çoğunu cenaze evine yollamak yerine kendi evlerine yolladığı için, bu bahçe odası kent morgundan daha küçük bir alanı kapsıyordu ve gizlenebilecek olası yerlerin tümüne bakılmıştı.

BÖLÜM 7

YERİN ÜÇ KAT ALTINDAKİ BU PENCERESİZ ODADA, sağ olan dört adam, ölü olan iki adam gibi bir an öylesine ses-sizleşmişlerdi ki, Ethan neredeyse vukarıdaki caddelere yağan yağmurun sesini duyabildiğini hayal ediyordu.

Ardından, "Yani sen Whisüer'ı yanlış kişilere teslini ettiğini mi söylüyorsun?" dedi Pomp.

Morg görevlisi Toledano başını hızla iki yana salladı. "Hayır. Ben bu işe bugün başlamadım ki. On dört yıldır burada çalışıyorum ve asla yanlış bir teslimat yapmadım."

Masalardaki cesetlerin bahçe odasından doğruca ambulans garajına nakledilmeleri için geniş bir kapıdan geçirilmeleri vc bu kapının çift sürgüyle kapalı olması gerekiyordu, ama sürgülerin ikisi de açıkü.

"Ben onları kapatmıştım," diye ısrar etti Toledano. "Onlar daima kapalıdır, daima, yalnızca ben teslimat yaparken açık olurlar ve ben zaten her zaman burada kalırım, tam

"Bir cesedi kim çalmak ister?" diye sordu Pomp.

jEğcr sapığın biri onu çalmak istese bile çalamaz," dedi Vin Toledano, garaja açılan kapıyı çekip, bunun dış kısmın-60 DEAN KOONTZ

da anahtar deliği olmadığını gösterdiği sırada. "Bakın, kör kilit bunlar. Anahtarları yoktur. Bu odaya girmeden kapıyı dışarıdan açamazsınız. İçeride olmanız ve sürgüleri elinizle çekip açmanız gerekir."

Toledano'nun sesi kaygılıydı şimdi. Eğimli otopsi masasının oluklarından akan kanın yerçekimiyle gidere akıp gitmesi gibi, işinin de aynı giderde yok olacağını görürmüşçe-sine konuşuyordu.

"Adam belki de ölmemişti," diye araya girdi Jose Rami-rez, "olur böyle şeyler, bilirsiniz, buradan yürüyerek çıkıp gitti herhalde."

"ölüden de ölüydü," dedi Toledano. "Kahretsin, kesinlikle ölmüştü."

Jose çöküк omuzlarını silkerek, koala gülümseyişiylc ona baktı. "Bazen yanlışlıklar olur."

"Bu hastanede olmaz. Ama on beş yıl önce bir kez olmuş. Öldüğü belirlenen yaşlı bir bayan yaklaşık bir saat kadar burada kaldıktan sonra, canlanıp bağırmaya başlamış."

"Hey, ben bu olayı duymuştum sanırım," dedi Pomp. "Bir rahibe de bundan ölürü kalp krizi geçirmiş."

"Kalp krizi geçiren benden önceki görevli. Rahibe onu azarladığı için öyle olmuş."

Öne doğnı eğilen Ethan, boş masanın alüna takılı beyaz plastik torbayı aldı. Torbanın büzgü iplerinden birine bağlı etikette DUNCAN EUGENE WHISTLER adı, doğum tarihi ve sosyal güvenlik numarası yazılıydı.

Toledano panik dolu bir sesle. "O torbada adamın hastaneye yatırılırken giydiği giysiler var

Torba şimdi boştu. Ethan bunu masanın üstüne bıraktı. "On beş yıl önce yaşlı bayan canlandığından beri, buraya getirilen cesetleri iki kez kontrol ediyorsunuz sanırım, öyle değil mi?"

"Üç, hatta dört kez," dedi Toledano. "Bir ceset getirildiğinde, ilk önce onun kalbini ve ciğerlerini stetoskopla dinlerim. Diyafram ve karın seslerini de." Bunları söylerken, sanki Dunny'nin cesedine uyguladığı işlemleri aklından ge-çirirmiş gibi başını sallıyordu. "Soluk için ayna testi yaparım, sonra vücut içi ısısını alırım. Isının gerektiği şekilde düştüğünden emin olmak için bunu her yarım saatte iki kez yinelerim."

Pomp en son işlemi eğlenceli bulmuştu. "Vücut içi ısısı mı? Yani cesedin makatına termometre mi sokuyorsun?"

Jose bu şakadan hoşlanmamışu. "Biraz saygılı ol," dedi haç çıkarırken.

Ethan'ın avuçları ter içindeydi. Her ikisini de gömleğine bastırarak sildiği sırada,

"Peki, eğer onu götürmek için buraya hiç kimse giremeyeceğine ve kendisi de ölmüş

olduğuna göre, şimdi nerede?" diye sordu.

"Belki de rahibelerden biri sana şaka yapıyordur," dedi Pomp, morg görevlisine.

"Onlar şakacı insanlardır."

Soğuk hava, kar beyazı seramik karolar, paslanmaz çelik çekmecelerin buz gibi parlak ön kısımları... Ama bunların hiçbiri Ethan'ın derinden hissettiği ürpertiyle eşdeğerde değildi.

Ölümün sinsi kokusu giysilerine sinmişti sanki.

Geçmişte bu tür yerlerde rahatsızlık duymazdı, oysa şimdi durum farklıydı.

Hastaneye yatış belgesinin EN YAKIN AKRABALAR VEYA SORUMLU KİŞİLER

bölümünde Ethan'ın adı ve telefon numaraları kayıtlıydı, ama o yine de Toledano'ya aynı bilgileri içeren kartvizitini verdi.

Yukarıya çıkan asansörde, bu kez Barenaked Ladies'in en iyi şarkılarından biri yayınlanmaktaydı.

Kapılar açılınca, Ethan iki kat yukarıdaki garaja çıkmak yerine, Dunny'nin öldüğü yedinci kata çıkmış olduğunu fark etti.

Ardından bodrum kat düğmesine bastı, ama asansör aşağı inmeden önce on beşinci kata çıkmıştı. İnsanlar buna binip iniyor, oysa o kimseyi fark etmiyordu.

Aklı karışmıştı şimdi. Reynerd'ın dairesindeki olayla ölü Dunny'nin ortadan kayboluşunu düşünüyor ve polis önsezisi ona böylesine sıra dışı iki olayın rastlantısal bir biçimde aynı sabah gerçekleşemeyeceğini söylüyordu.

Ama yalnızca önsezi bu bağlantıyı yeterince açıklayamaz-dı tabii, mantıklı düşünmesi gerekirdi.

Mantığı da yetersiz kalıyordu aslında. Schcrlock Holmes bile bunu çözümleyemezdi herhalde.

Garajda, buraya yeni gelen biri arabasıyla park yeri ararken, bir diğeri de çıkışa doğru gidiyordu. Yaya olan tek kişi kendisiydi.

Yılların egzoz dumanlarıyla çeşitli desenlere bürünen alçak tavan şimdi daha da basıklaşmış görünürken, denizin ağırlığına dayanamayan bir denizalu kabinine benziyordu.

Ethan attığı her adımda, artık yalnız olmadığını hisseder gibiydi. Park edilen her arabanın arkasında gizemli bir amacı olan eski bir arkadaş bekliyor olabilirdi.

Ama hiç kimseye rastlamadan Expedition'a ulaştı.

Araçta onu bekleyen birisi yok tu.

Direksiyonun arkasına geçtiğinde, motoru çalıştırmadan önce arabanın kapılarını kilitledi.

BÖLÜM 8

PICO BULVARİ'NDAKİ ERMENİ LOKANTASINDA, Yahudi mezelerinin yanı sıra, son yemeği buradan getirülen bir idam mahkûmunu bile mutlu edecek kadar lezzetli yiyeceklerle dolu bir mönü bulunurdu. Ayrıca, eşini öldüren ünlü bir yıldızın davasına katılan sivil polislerle film yıldızlarını mahkeme salonu dışında bir araya gelmiş olarak yalnızca burada görebilirdiniz.

Edıan lokantaya geldiğinde, Hazard Yancy onu pencerenin yanındaki bir masada bekliyordu. Otururken bile öylesine cüsseli görünüyordu ki, eğer Hollywood İnanılmaz Azman filminin siyah-beyaz bir versiyonunu yapacak olsa, bu filmde başrol oynaması için ona mutlaka bir deneme çekimi önerilirdi.

Ethan'ı beklerken kendine bol domatesli, salatalıklı ve turp turşulu çift porsiyon kibby ısmarlamışu.

Ethan onun karşına oturduğu sırada, "Birisi bana senin patronunun son iki filmi için yirmi yedi milyon dolar aldığını söyledi," dedi.

"Her filmi için yirmi yedi milyon aldı," diye düzeltti Et-Nan. "Yirmi beş milyon limitini aşan ilk aktör o."

"Yoksulluktan kurtuldu desene."

"Artı bir miktar ila avanta aldı."

"Bu kadar çok parayla istediği herkesi aramadan satın almış olur zaten."

"Avanta bir film endüstrisi deyimi. Anlamı şu; eğer film büyük iş yaparsa, o da kârdan pay alır, hatta işin büyüklüğüne göre yüzde kazanır."

"Kazancın toplamı ne eder?"

"Daily Variety'c göre, filmleri dünya çapında öyle büyük iş yapmış ki, elli milyona yakın para kazanmış."

"Sen şimdi film mecmuaları mı okuyorsun yani?"

"O mecmualar bana onun kendisini ne kadar büyük bir hedef yaptığını fark etmemi sağlıyor."

"Bu iş senin için biçilmiş kaftan demek. Adam bir yılda kaç film yapıyor?"

"En az iki. Bazen üç."

"Ben de onun parasıyla öyle çok yemek yemeyi planlıyordum ki. Ama Bay Channing Manheim bunu fark ederse, kredi kartı avantajlarını kötüye kullandığın için işten çıkarma sen de yüz bin dolarlık kibby yiyemezsin tabii." Hazard başını iki yana salladı. "Artık alafrangalık yapmı-yor olabilirim yine de bana göre elli milyonluk bir adam de-

ğil o.Onun ayrıca üç ana kanalda ve dört kablolu kanalda ya-yın yapan bir televizyon şirketi var. Japonların ünlü bir bi-rasının reklamından her yıl birkaç milyon kazanıyor, spor Acente temsilcileri film yıldızlığı dışında elde ettiği bu kazanca ek gelir gelir kaynağı diyorlar. İnsanlar ona para akıtıp duruyor öyle mi?

YÜZ 65

"Alışveriş yaparken pazarlığa gerek duymayacağı kadar.'

Garson bayan masaya geldiğinde, Ethan kuskuslu somon balığıyla buzlu çay ısmarladı.

Sıra Hazard'ın siparişlerinin yazılmasına geldiğinde, kurşun kalemin ucu tükenmişti: Tel peynirli ve bol salata-lıklı lebne, humus, zeytinyağlı yaprak dolması, lahmacun, tagine... "Ayrca bana iki küçük şişe Orangina getirin."

"Şimdiye kadar böylesine çok yemek yediğini gördüğüm tek kişi obur bir balerindi,"

dedi Ethan, "ve her yemekten sonra, kusmak için tuvalete giderdi."

"Ama ben yalnızca yemeklerin tadına bakıyorum ve hiçbir zaman tütü giymedim."

Hazard son kibby parçasını ikiye kesd. "Şimdi söyle bakalım, Hollyvvood yıldızımız ne kadar büyük bir hödük?"

Lokantada öğle yemeği yiyen diğer müşteriler fazla gürültü yapmadıkları için, yüksek sesle konuşmak zorunda kalmamışlardı.

"Ondan nefret etmek olanaksız," dedi Ethan.

"Söyleyebileceğin en iyi şey bu mu?"

"Channing ekranda göründüğü gibi birisi değil. İnsanı sinir eden bir hali yok yani."

Hazard kibbynin yarısını ağzına attıktan sonra, bunun tadını çıkarmaya başladı.

"Adam sırf imaj demek. Özünden arınmış."

"Hayır, öyle denemez. Çok kibar. Çalışanlarına karşı cömert. Kibirli olduğu da söylenemez. Ama bir kusuru var; insanlara nasıl davranacağını pek bilmiyor, kendi oğluna bile, yine de iyi kalpli bence. Kötü bir adam değil."

"Onca paraya ve hayranlığa karşı, insan onun bir canavar olacağını umar."

"Yanılıyorsun. Channing..."

Yüz — FJ

Ethan düşünmek için duraksadı. Manlieim'in yanında çalışmaya başladığından beri, bu adam hakkında hiç kimseyle bu kadar çok ve açık konulmamıştı.

Ama Hazard'la yakın arkadaştılar ve birbirlerine çok güvenirlerdi. Ona söylediklerinin bir başkasına aktaramayacağını biliyordu.

Yüz'ü Hazard'a mümkün olduğunca dürüst ve anlaşılır sözcüklerle tanımlayabilir, bunu yaparken kendisi de onu daha iyi anlamış olurdu.

Bayan garson buzlu çayla Oringinaları getirdikten sonra, "Bu adam içine kapanıktır,"

dedi Ethan, "ama film yıldızlarının genelde yaptıkları gibi egoistçe davranmaz. Para onun için önemli, yine de insanların kendisi hakkında ne düşündüklerine ya da ünlü olmalarına aldırmıyor. İçine kapanık, tamam, tamamen içine kapanık, ama onunki Zen durumu içe kapanıklığı."

"Zen durumu mu?"

"Evet. Sanki yaşam yalnızca kendisi, doğa ve evren demekmiş gibi, sanki bu dünyada diğer insanlar yokmuş gibi... Daima yan meditasyon halinde görünür; yani tamamen seninle birlikte, burada değildir; başka dünyaya ait gibidir, ama bunda samimidir. Ne zaman evreni düşünse, onun da kendisini düşündüğünden ve bunun ortak bir çekicilik olduğundan emindir."

Kibbynin son parçasını bitiren Hazard, "Spencer Tracy, Clark Gable, Jimmy Stewart, Boğarı..." dedi, "hepsi de akıllan bir karış havada insanlar mıydı ve bunu kimse bilmiyor muydu, yoksa o günlerde film yıldızları ayaklan yere basan gerçek adamlar mıydı?"

"Bu işte hâlâ gerçek insanlar var aslında. Ben Jodie Fos-ter ve Sandra Bullock'la tanıştım. Gerçek kişiler gibi görünüyorlardı."

YÛZ 67

"İnsanın kıçını tekmeleyecek gibi de görünürler."

Tüm yemekleri masaya geürmek için iki bayan garson gerekmişti.

Hazard önüne bırakılan her tabağa sırıtarak bakıp başını salladı. "Güzel. Güzel. Ne güzel. Gerçekten güzel. Aa, çok güzel."

Karnından vurulma düşüncesi ise Ethan'ın iştahını ka-çırmışu. Kuskuslu somon balığını didiklerken, Rolf Reynerd konusunu açmayı geciktiriyordu. "Telefonda bir rüşvetçiyi yakalamak üzere olduğunu söyledin. Nedir bu olay?"

"Yirmi iki yaşlarındaki çekici bir sarışın boğularak öldürülmüş ve cesedi kanalizasyon çukuruna atılmış. Biz olaya 'Göletteki Sarışın' adını verdik."

Cinayet Masası'nda çalışan polislerin, korkuya karşı oluşturduğu en iyi savunma mekanizması esprili konuşmak-ü. Soruşturmanın başlangıcında, her cinayete bölümdeki dedektifler tarafından daha sonra kullanılacak komik bir ad verilirdi.

Amiriniz size Ermitrude Pottlesby cinayetinde ilerleme kaydediyor musunuz, diye sormak yerine, bunu daima Göletteki Sarışın'la ilgili yeni bir gelişine var mı, diye sorardı.

Ethan ve Hazard, Ortadoğu kökenli iki lezbiyenin vahşi cinayetini araştırırlarken, bu olaya 'Fesli Lezler' adı verilmişti. Mutfak masasına bağlanarak çelik pamuğu tamponla-rıyla boğulan ve katilin, kurbanın ağzından boğazına dek ıslak sünger soktuğu ufak tefek genç kadının olayına verilen ad da 'Minyon Bayan'dı.

Olayların resmi olmayan bu adlarını duyan siviller, dedektiflerin ölen kurbanlarla aralarında derin bir bağ oluştuğunu, onların ölümlerini kişisel kayıpları gibi gördüklerini ve onlar için adaletin yerini bulmasını istediklerini fart 68 DEAN KOONTZ

etmezlerdi. Ama olaylara böyle adlar verilmesinin nedeni kurbanlara saygısızlık yapmak değildi aslında. Bu tür adlar, onlara karşı duyulan garip ve melankolik bir sevginin ifadesiydi.

"Boğulmuş demek," dedi Ethan, Göletteki Sarışın'ı kastederek. "Katilin kadınla romantik bir ilişkisi olmalı."

"Öyle gözüküyor ki, parlak deri ceketin ve Gucci mokasenlerine rağmen tamamen yumuşamamışsın."

"Ben mokasenlerimi değil, Rockportlarını giyiyorum. Kadının kanalizasyon çukuruna atılması adamın onu iş çevirirken yakalaması anlamına gelir; onu pislik gibi gördü herhalde."

"Belki de o çukuru cesedi atabileceği kolay bir yer olarak döşündü. Giydiğin kazak kaşmir mi?"

"Pamuklu. Senin sapık kanalizasyon işinde mi çalışıyor?"

Hazard başını iki yana salladı. "Kent meclisi üyesi."

Bir anda iştahını yitiren Ethan, çatalını masaya bıraktı. "Bir politikacı mı yani?

Öyleyse neden kendine aşağı adayabileceğin bir kayalık bulmuyorsun?"

Hazard ağzına bir yaprak dolması aüp bunu çiğnerken sırıttıktan sonra, dolmayı yuttuğunda, "Benim bir kayalığım var zaten," dedi, "ve adamı oradan aşağı itiyorum."

"Kayalarda parçalanacak birisi varsa, o sen olacaksın sanırım."

"Bu kayalık benzetmesini fazla abartün bence," dedi Hazard, büyük bir parça pidenin arasına humus doldururken.

1940'ların ardından, Kaliforniya eyaleti elli yıl içinde derin bir kanalizasyon çukuruna dönüşmüş ve yargı sistemine rüşvetçilik karışmaya başlamıştı. Buradaki politikacıların belirli bir yüzdesi birer eşkıyaydı ve eğer içlerinden birinin peşine düşerseniz, tümünün peşine düşeceğinizi varsaya-Y'JZ 69

rak, sizi şu veya bu şekilde mahvetmek için tüm güllerini kullanıyorlardı.

Gangsterliğin hüküm sürdüğü eski yıllarda, rüşvetçiliğe karşı savaş açan ünlü polis şefi Eliot Ness'in örnek ekibine değil rüşvet, kurşun bile işlemezdi. Ama eğer Ness ve ekibi günümüz Kaliforniya'sında yaşamış olsalardı, rûşvel ya da kurşun yerine, balta darbeleri kadar acımasız bürokrasiyle ve eşkıyalara sempati duyan çılgın medyanın ifti rilarıyla mahvolurlardı herhalde.

"Sen de benim gibi hâlâ polislik yapıyor olsaydın," dedi Hazard, "bu işle aynı şekilde uğraşırdın."

"Evet. Ama orada oturup senin gibi sırıtmazdım." "Senin bu pamuklu kazağın...

Rodeo Drive pauruklusu

"Macy'nin indirimli pamuklusu."

"Bu günlerde bir çift çoraba ne kadar para ödüyorsun?" "On bin dolar."

Ethan, Rolf Reynerd olayını anlatma konusunda çekimserdi. Ama cinayet zanlısı bir kent meclisi üyesini yakalamak gibi intihara benzer bir görev üsdenen Hazarc'ın dikkatini dağıtmak için, şimdi yapabileceği en iyi şey ona bundan söz etmekti.

Yanında getirdiği sarı bir zarfin içindekileri çıkarıp masanın üstüne koydu. "Şunlara bir bak."

Hazard kendisine verilen şeylere bakarken, Eılan da ona beşi Federal Ekspres'le yollanan ve biri bahçe ^kapısının üstünden atılan altı kutudan söz etti.

"Beş kutu kargoyla geldiğine göre, onları kimi n yolladığını biliyorsun."

"Hayır. İade adresleri sahteydi. Şirketin değişik bürolarından yollanmışlar. Yollayan nakit para ödemiş.**

Channing'e her hafta kaç posta yollanır?

Belki beş bin. Ama bunların neredeyse çoğu stüdyoya gönderilir. Stüdyo nun reklam bürosu tümünü inceleyip mektupları yanıtlar.

Chan'in ev adresi gizli değildir, yine de çok fazla bilinmez."

Zatfin içinde, Ethan'ın çalışma odasında çekilen ve bilgisayara yüklenen alu dijital fotoğrafin çıktısı varch; birinci fotoğraf beyaz bir kumaşın üstünde duran bir kavanozu gösteriyor ve kapağı kavanozun yanında duruyordu. Kumaşın üstüne yayılmış olan şeyler de kavanozun içinden çıkan şeylerdi: Portakal renkli kabuklarının üzerinde siyah benekler bulunan yirmi iki böcek.

"Uç uç böcekleri mi?" diye sordu Hazard.

"Bunların bilimsel adı Hippodavıia Convergens, Cocci-lellidae familyasından. Bu bilgi gereksiz aslında, ama ben nerak edip araştırdım."

Hazard'ın kurnaz bakışları sözcüklere gerek bırakmıyor-lu. "İki koluyla iki bacağı kesilmiş birisinden bile daha kö-ü bir durumda gibisin."

"Bu adam benim Batman, kendisinin de Bilmececi oldu--unu düşünüyor."

"Neden yirmi iki böcek? Belirli bir sayı mı bu?"

"Bilrniyorum."

"Böcekleri aldığında canlı mıydılar?"

Tümü ölmüştü. Belki gönderildikleri sırada canlıydılar, bilmiyorum, ama bir süredir ölmüş gibi görünüyorlardı. Kabuklan zarar görmemişti, daha nazik kısımları ise bozulmuştu."

İkinci fotoğrafta siyah bir kutudan yağlı kâğıdın üstü boşaltılmış olan spiral biçiminde bir öbek kabuk vardı.

"On ölü salyangoz," dedi Ethan. "Şey, ben kutuyu açtığımda ikisi canlıydı aslında, ama halsizdiler."

VOz 7J

"Chanel'in şişelemeyeceği bir parfüm desene."

Hazard çatalını tagine tabağına doğru uzattı.

Üçüncü fotoğrafta küçük, kapağı vidalı bir cam kavanoz vardı. Eüket çıkarılmıştı, ama kapaktan anlaşıldığı kadarıyla, bu bir turşu kavanozuydu.

Fotoğraf kavanozun belirsiz içeriğini gösterecek kadar net olmadığı için,

"Formaldehitin içinde yüzen Şeyler solut pembe renkli, yarı saydam on parça doku,"

diye açıkladı Et. han. "Silindir biçiminde. Tanımlaması zor. Minicik deniza nalan gibi."

"Onlan laboratuvara mı götürdün?"

"Evet. Analiz sonuçlannı verdiklerinde, bana garip bir şekilde bakülar. Kavanozdaki dokular sünnet derileriymiş.

Tagine'i çiğnerken, Hazard'ın çenesi sanki çiğnediği şey diş dolgusu gibi serdeşmişçesine kenedenmişti.

"Sünnet derileri oğlan bebeklere değil, erişkin erkeklere ait," diye ekledi Ethan.

Hazard ağzındaki lokmayı zar zor çiğneyip yuttu. "Vay canına. Peki kaç erişkin erkek kendini sünnet ettirmek ister acaba?

"Kuyrukta beklemiyorlar tabii," dedi Ethan.

BÖLÜM 9

CORKY LAP UTA YAĞMURDA DOLAŞIYORDU.

Uzun, parlak sarı bir yağmurluk giymiş ve geniş kenarlı sarı bir şapla takmıştı. Tıpkı bir karahindiba çiçeği kadar ışıltılıydı.

Yağmurluğun derin ve su geçirmez birçok iç cebi vardı.

İki çift çorap giydiği ayaklan, uzun siyah lastik çizmelerinin içinde sıcacıku.

Gök gürültüsüyle şimşeği öyle özlemişti ki... Güney Kaliforniya'nın. firünalan onun için fazla sessizdi.

Ama uğultulu rüzgâr hoşuna gidiyordu; yağmurun şiddetleneceğinin bir belirtisiydi bu.

Çam ağalarıyla palmiyeler rüzgârda titrerken, hışırılı sesler çıkarıyorlardı.

Ağaçlardan dökülen, kısa ömürlü şeytanlara benzer yap-raklann tümü, yol kenarındaki su oluklarında birikmişü. Sonuçta bunlar gider ızgaralarını tıkayacak, caddeleri sel basacak ve bir sürü küçük ama onun hoşuna giden sıkıntı yaşanacaktı.

Corky'nin şu anda dolaşüğı yer Studio City semtiydi. Onun asla yaşamayacağı bir yerdi burası. Müdür konumun-YÜZ 73

daki insanların yaşadığı, toplumsal iletişimin zor bulunduğu bir mekân.

Yürüyüş yapmak için buraya arabayla gelmişti.

Sarı kıyafetiyle kanarya gibi parlamasına karşın, bir hayalet kadar az dikkat çektiğinden emindi, çünkü ancak birkaç arabanın geçüği ıssız caddelerde, kendisinden başka hiçbir yaya yoktu.

Kötü hava çoğu kişiyi eve hapsetmişti, ama bu durum onun işine yanyordu.

Öğle saadnde semt sakinlerinin çoğu işteydi tabii. Amaçsız bir şekilde çalışıp duruyorlardı.

Bu hafta tatil olduğu için, çocuklar okula gitmemişlerdi. Bugün: Pazartesi. Noel: Cuma. Okul koridorlarının tümü

Bazı çocuklar kardeşleriyle birlikte, bazıları çalışmayan annelerin koruması alunda, diğerleri ise evde yalnızdılar.

Ama şu anda, çocuklar Corky'nin ilgi alanına girmiyorlardı. Yakınlarından geçen sarı hayaletin hışmından uzakta,

güvencedeydiler.

Her neyse, Corky kırk iki yaşındaydı. Çocuklar da bu günlerde kapılarını yabancı adamlara açmayacak kadar bil-gill.

Son yıllarda dünyanın düzeni bozulmuş ve kötülük kol gezmeye başlamışu. Şimdi her yaştaki kuzular gitükçe dik-kadi davranıyorlardı.

İşte bu yüzden kendini daha az zarar verici davranışlarla tatmin etmeye çalışan Corky, firunalı havada dışarıda olmaktan muduydu.

Yağmurluğun büyük iç ceplerinden birindeki torbanın içinde mavi kristal parçacıklan vardı. Yaprak dökücü, güçlü bir kimyasal madde.

'4 DEAN KOONTZ

Çin ordusunun geliştirdiği bu maddeyi, savaştan önce askerler düşmanlarının çiftliklerine serper ve mavi kristaller on iki ay içinde tüm ürünleri mahvederdi. Kendini bes-leyemeyen bir düşmanın, savaşması olanaksızdı.

Corky'nin üniversitedeki iş arkadaşlarından biri, kristalleri Savunma Bakanlığı için incelemeyi kabul etmişti. Bakanlık bunun kullanımına karşı acil önlem alrr.ak istiyordu. Corky arkadaşının laboratuvarındaki yirmi beş kiloluk maddenin yarım kilosunu çalmışu.

İnce lateks eldivenli ellerini, pelerine benzer yağmurluğun kanat biçimli yenlerinde kolayca saklayabiliyordu zaten.

Ardından, cebindeki torbadan aldığı bir avuç zehirli mavi kristali, etraftaki çuha çiçeklerinin, yaseminlerin, begon-villerin, açelyaların, fujerlerin ve güllerin üstüne serpmeye başladı.

Yağmur kristalleri çabucak eritirken, her biri köklere sızıyordu.

Bitkiler bir hafta içinde sararıp yaprak dökecek, iki haf->a içinde de tümü çürüyüp gübre haline gelecekti.

Büyük ağaçlar serpilen miktardan etkilenmeyecekti tabii, ama çimenler, çiçekler, çalılar, sarmaşıklar ve küçük ağaçlar az da olsa zarar görecekti.

Corky kristalleri her evin bahçesine değil, düzenli bir sıra gözetmeksizin üç evden birininkine serpiyordu, çünkü eğer bunları tüm bahçelere serperse, komşulaı aynı felake-ti paylaşır, ama böyle yapmazsa, bahçeleri zarargörenler diğer komşulardan kuşkulanırlardı.

Oysa Corky'nin görevi yalnızca çe'reye zarar vermek değildi. Herhangi bir aptal bile bunu yapabilirdi. Onun amacı ayrıcalık, güvensizlik, anlaşmazlık ve umutsuzluk yaratmaktı.

YÜZ 75

Bu arada verandaya zincirle bağlı ya da talıta parmaklığın veya taş duvarın arkasındaki kulübesinde olan köpeklerden biri arada sırada havlayıp hırlıyordu.

Corky köpekleri severdi aslında. İnsanın kötü doğasına karşın bu rolü neden üstlendiklerini bilmiyorsa da, onlar herkesin en iyi dostuydular.

Ve şimdi ne zaman bir köpek havlasa, iç ceplerinin birinden çıkardığı lezzetli bisküvileri parmaklıkların üstünden verandalara fırlatıyordu.

Toplumsal amaçlar için özveride bulunacak olsa bile, köpek sevgisini bir kenara bırakıp yapılması gerekeni yapmak zorundaydı.

Yumurta kırmadan omlet yapılamaz gibi bir şeydi bu.

Köpek bisküvileri siyanürlüydü. Hayvanlar bitkilerden daha çabuk öleceklerdi.

Sevilen bir evcil hayvanın zamansız ölümü kadar etkili bir üzüntü yaratan ancak birkaç başka dunım olabilirdi.

Corky de üzülüyordu; şanssız köpekler için.

Ama aynı zamanda muduydu. Bozuk düzenin, binlerce küçük yöntemle yok olması ve daha iyi bir dünya yaratılması onu mutlu ediyordu.

Her araziye zarar vermediği gibi, her köpeğe- de zarar vermemişti. Komşunun komşudan kuşkulanması iyiydi.

Bu zehirlemeler nedeniyle yakalanacağını düş-ünmüyor-du. Evrenin en güçlü etkeni olan eşyaydım, onun dostu ve koruyucu tanrısıydı. Aynca, evdeki anneler gündüzleri büyük reyting yapan Talk-Show'ları izliyorlardı mutlaka.

Okul olmadığına göre, çocuklarda ya video oyunları oynuyor ya da inlemede oyalanıyorlardı.

Corky Laputa yalnızca bir zehirci değil, birçok yetenek lere sahip bir savaşçıydı.

Omurlu kaldırımlarda yürürken. Gene Kelly' nin 'Yağ-murlla Şarkı Söylemek' adlı ezgisini mırıldanıyor, ama onun gibi dans etmiyordu. Bunu yapmamasının nedeni ise, rahibe giysisine benzer bol sarı yağmurluğuyla dikkat çek-memek istediği içindi, yoksa iyi bii anarşist olduğu kadar iyi bir dansçıydı da.

Her evin önündeki mektup kutusunun bir numarası var-dı- Bazılarında da soyadları yazılıydı.

Bunlann bir kısmı Yahudi soyadıydı: Stein, Levy, Glickman.

Bu tür soyadlarına rasdadığında duraksayan Corky, her bir kıtunun içine, cebinde taşıdığı beyaz zarflardan birini attı

Büttün zarfların üstünde siyah bir gamalı haç ve içinde, katlanmış bir halde, kesinlikle korku ve öfke uyandıracak olara iki sayfa kâğıt vardı.

İlk sayfada siyah büyük harflerle TÜM PİS YAHUDİLERE ÖLÜm yazılıydı.

ikinci sayfadaki fotoğrafta Nazi toplama kamplarının fırınlarında yakılan cesetler ve fotoğrafin altında kırmızı büyük larflerle SIRA SİZDE yazısı yer alıyordu.

Corky Yahudilere karşı önyargılı değildi. Tüm ırkları, dinleri ve etnikgruplan eşdeğerde tutardı.

Bazı özel semtlerde de TÜM PİS KATOLİKLERE ÖLÜM, TÜM ZENCİLERE ÖLÜM, TÜM SİLAH SAHİPLERİNE HAPİS yazıl ı mesajlar dağıtmıştı .

Onlarca yıldır, politikacılar insanlan gruplara bölüyor, birbirlerine düşman ediyor ve bu yöntemle onları kontrol altına alıyorlardı. İyi bir anarşistin yapabileceği şey de, bü-

yüyen bu nefreti yoğunlaşurmak ve politikacıların yaktıkları ateşin üstüne benzin dökmekti.

Son yıllarda İsrail'e ve dolayısıyla tüm Yahudilere karşı YÜZ T

nefret duymak, dindar olmayan birçok Yahudi'yi de içeren medyatik kişiler arasında moda bir davranış olmuştu. Corky insanlara istedikleri şeyi veriyordu yalnızca.

Kararlı hainler gökdelenleri bile havaya uçurarak şaşırtıcı yıkımlara neden olabilirlerdi. Yararlı işlerin adamıydı onlar

Corky Laputa gibi on bin yaratıcı ve çalışkan anarşist ise, sessiz ve ısrarcı yöntemleriyle bu toplumun temelini sarsa" ve bunu da intihar pilotlar ıyla bombacıların tümünden daha iyi başarırlardı.

Benim bin silahlı adamım olması yerine, diye düşünüyordu Corky, sınıfta kurnazca propaganda yapan bir öğrelmt-nim, zalimliğe susamış bir çocuk bakıcım, cübbe içinde gizle-nen ateist bir rahibim olsun yeter.

Şimdi bir buçuk saat önce BMW"sini park etüği yere yaklaşmıştı. Tam zamanında.

Yalnızca bir semtte çok fazla zaman geçirmek tehlikeli olabilirdi. Akıllı bir anarşist, yakalanmamak için sürekli ha reket etmek zorundaydı.

Kirli beyaz bulutlar bu arada griye dönüşürken, yağmur yine şiddedenmişü.

O sırada cep telefonu çaldı. Ama arabasından hâlâ yarım blok uzaktaydı ve orada konuşmak için beklerse, zile yanıt veremezdi.

Ardından, sağ elini yağmurluğunun içine uzatıp belin* takılı telefonu kılıfından çıkararak, mutlu bir ses tonuyla "Bulunduğun köşeyi aydınlat," diye yanıtladı.

Arayan Rolf Reynerd'dı. Oysa kalın kafalı olduğundan yanlış numarayı aradığını düşünmüştü.

"Benim," dedi Corky çabucak, Reynerd kapatmadan önce Ama BMW'nin yanına geldiğinde, telefona yanıt verdiğ için pişmandı. Reynerd aptalca bir şey yapmıştı.

YW 79

lamak amacıyla kadavralardan kesti," dedi Ethan.

"Neyi belirtmek için... Adamımızın boktan bir herif olduğunu mu?"

"Mesajın bu kadar basit olacağını sanmam."

"Ünlü olmak fazla cazipmiş gibi görünmüyor artık deseDördüncü siyah kutu diğerlerinden daha büyüktü. Bunun içindekileri belgelemek için iki fotoğraf gerekmişti.

Birinci fotoğrafta bal sarısı renginde seramik bir kedi vardı. Arka patilerinin üstünde duran kedi, ön paülerinin her birinde birer kurabiye tutuyordu Kedinin göğsünde ve karnında kırmızı harflerle KURABİYE KEDİSİ yazılıydı.

"Bu bir kurabiye kavanozu," diye açıkladı Ethan.

"Yaa, ben öyle iyi bir dedekufim ki bunu kendi kendime anladım zaten."

"Kavanoz Scrabble taşlarıyla doluydu."

İkinci fotoğraf, bir öbek taşı gösteriyordu. Öbeğin önüne OWE ve wOE* sözcüklerini yazmak için, Ethan altı taş kullanmışu.

"Kavanozda O, W ve E harflerinin her birinden doksan taş vardı. Yani bu iki sözcüğün herhangi biri doksan kez ya da her iki sözcük yan yana kırk beş kez yazılabilir.

Adamıtı hangi yazılışı kastettiğini bilmiyorum."

"Bence bu adam bir kaçık, 'Ben sana üzüntü borçluyum, demek istiyor. Manheim'in bir şekilde ona karşı bir yanlış yaptığını ve şimdi ödeme zamanının geldiğini düşünüyor."

"Belki. Ama taşları neden kurabiye kavanozunun içindi gönderdi?"

"Taşlarla wow" da yazılabilir," diye önerdi Hazard.

» Owc borçlanmak, woe keder demekür. (ç.n.)

** Wow hayret anlamındadır, (ç.n.)

72 DEAN KOONTZ

"Evet, ama o zaman O ve E harflerinin yarısını kullanmamış olursun ve onların bir araya gelmesiyle anlamlı hiçbir sözcük oluşturamazsın. Tüm harfleri yalnızca owe veya woe sözcüğü kullanır."

"Peki, bileşik sözcüklere ne dersin?"

"Bunların birincisi wee woo; 'küçük sevgi' anlamında sanırım, ama bir mesaj iletmiyor.

İkincisi ewe woo."

" 'Aptalca sevgi', öyle mi?"

"Bu da bana bir açmaz gibi görünüyor. Adamın kastettiği şey owe woe* olmalı veya bunlardan birisi ya da her ikisi birden."

Lahmacunun üstüne lebne süren Hazard, "Belki bu oyundan sonra Monopol oynayabiliriz," dedi.

Beşinci siyah kutu, Güçlü Patiler adlı ciltli bir kitabı içeriyordu. Kitabın kapağında golden retriever cinsi, sevimli bir köpek yavrusu resmi vardı.

"Bu kitap bir otobiyografi," dedi Ethan. "Kitabın yazan olan Donald Gainsworth, otuz yılını körlere ve tekerlekli iskemle bağımlılarına rehberlik yapmaları için köpeklerin eğitiminde harcamış."

"Kitabın sayfaları arasına böcekler ya da sünnet derileri koyulmamış mı?"

"Hayır. Bulabileceğim sıra dışı cümlelerin altını çizmek için her sayfayı kontrol ettim, ama öyle bir şey yoktu."

"Bu da diğerleri gibi alakasız. Zararsız, küçük bir kitap, hatta tatlı."

"Altıncı kutu bu sabah saat üç buçuğu biraz geçe, ana kapının üstünden bahçeye atıldı."

Hazard son iki fotoğrafı inceledi. Önce dikişli elmayı., sonra da onun içindeki gözü.

"Göz gerçek mi?"

• owe woe: Keder, borçlanmak (ç.n)

YÜZ fl

"Hayır, onu oyuncak bir bebekten çıkarmış."

"Vine de beni en çok rahatsız eden bu oldu."

"Beni de. Seni neden rahatsız etti."

"Çünkü diğerlerine göre en süslü olanı elma. Çok büyük özen gösterildiği için en anlamlısı olmalı."

Son fotoğraf, daktiloda yazıldıktan sonra katlanarak gözün altına yerleştirilen mesajın fotokopisi zımbalanmıştı. Hazard bunu iki kez okudu. "Adam ilk beş paketle birlikte buna benzer hiçbir şey yollamadı mı?"

"Hayır."

"Öyleyse bu büyük olasılıkla onun yolladığı son şey. Daha önce sembollerle söylemek istediğini, şimdi sözcüklerle söylemiş ve tehdit etmeyi bırakıp harekete geçmiş."

"Haklısın sanırım. Ama mesajı sembollerle ve objelerle veren bir bilmece gibi."

Bir süre sessizce düşünen Hazard, "Elma tehlikeli veya yasak bir bilgiyi simgeleyebilir," dedi. "Yani ilk günahı."

Ethan kuskuslu somon balığını yemeye çalıştı, ama sanki zamk yiyormuş gibiydi.

Ardından çatalını bıraktı.

"Bilgi tohumlan yerine göz," diye devam etti Hazard, kendi kendine konuşurcasına.

Lokantanın pencerelerinin önünden geçen birkaç yaya, siyah şemsiyelerin alunda rüzgârla mücadele ederken, mezarlığa koşuşturan acılı insanları andırıyorlardı.

"Belki de 'Senin sırlarını görüyorum, kötülüğünün kaynağı olan tohumlarını,'

diyordur."

"Ben de buna benzer bir şey düşündüm. Ama bu tam olarak doğru değil ve bana işe yarar bir ipucu vermiyor."

"Elmadaki gözün, körler için rehber köpekler yetiştiren adamla ilgili kitaptan sonra gelmesi beni rahatsız etti; bununla ne demek istiyorsa..."

YÜZ 83

"Yok canım, o kadar da değil."

"Adamın kalın bağırsağının altında polipler olup olmadığını mı kontrol edeyim yoksa?"

"Herhangi bir suça karışmadığını biliyorum zaten... "

"Yardım istediğin ilk kişi ben değilim demek."

Ethan omuz silkti. "Beni bilirsin, her yöntemi kullanırım. Hiç kimse güvencede değildir. Reynerd'ın ruhsadı bir silahı olup olmadığım öğrenmek yarar sağlar."

"Destek Bölümü'nden Laura Moonves'la konuştuğun belli."

"Bana yardımcı oldu," diye kabullendi Ethan.

"Sen onunla evlenmeliydin."

"Ama Reynerd konusunda yardımcı olduğu kadar, bana yardımcı olmadı."

"Bizim gibi moronlar bile, ikinizin ekmekle tereyağı kadar birbirinize uyduğunuzu bilir."

"Biz on sekiz aydır hiç buluşmadık."

"Çünkü sen biz moronlar kadar akıllı değilsin de oıdan. Aptalın tekisin. Beni aldatmaya çalışma. Moonves silah ruhsatını senin için öğrenir, ama benden istediğin şey bu değil."

Hazard yemeğini yemeye devam ederken, Ethan fırtınanın oluşturduğu sahte alacakaranlığa bakıp durdu.

Ortalamanın altında yağmur yağan iki kışın ardından, uzmanlar Kaliforniya'yı, uzun ve zorlu bir kuraklığın beklediği konusunda uyarmışlardı. Bunun üzerine her zamanki gibi medya da, kuraklıkla ilgili bir sürü korkutucu öyküden söz etmişti.

Şimdi hayli alçalan buludar, yeterince yağmur yağacağını müjdeler gibiydi.

"Sanırım senden istediğim şey," dedi Ethan en sonunda, "bu adama yakından bakmak ve bana onun hakkında ne düşündüğünü söylemek."

'84 DEAN KOONTZ

"Sen onun evine gittin zaten, öyle değil mi?" diye sordu! Hazard, her zamanki bilgiç tavrıyla.

"Evet. Orada ondan önce oturan kişiyi görmeye gelmiş gibi yaptım."

"Ve o da seni korkuttu. Değişik bir yöntem."

"Adamı görmeye gidecek misin yoksa gitmeyecek misin?

"Ben Cinayet Masası dedektifiyim. Adam cinayet zanlısı değil ki. Hangi geçerli nedenle oraya gideceğim acaba?"

"Senden resmi bir ziyaret yapmanı istemiyorum."

"Eğer rozetimi göstermezsem, kapının eşiğinden bile geçemem. Ne kadar sert görünürsem görûneyim fark etmez.":

"Pekâlâ, yapamıyorsan sorun değil."

Bayan garson başka bir şey isteyip istemediklerini sormak için masaya geldiğinde,

"Şu cevizli kurabiyelerinize bayılıyo-ı rum," dedi Hazard. "Bana onlardan altı düzine paket edin."

"Ben de iştahlı erkeklere bayılıyorum," dedi bayan garson, mahcup bir tavırla.

"Genç bayan, ben sizi bir lokmada yutarım," diyen Hazard, sanki onun cinsel çekiciliğine kapılmış gibi güldü.

Garson masadan uzaklaşınca, "Altı düzine ini?" diye sordu Ethan.

"Kurabiyeyi çok severim. Her neyse, bu Reynerd nerede oturuyor?"

Ethan daha önceden yazmış olduğu adres kâğıdını Ha-lard'a verdi. "Eğer oraya gideceksen, önlemini alarak git."

"Ne yapayım yani, tankla mı gideyim?"

"Her olasılığa hazır ol."

"Neden?"

"Belki hiçbir şey olmaz, belki de bir şey olur. Bu adam ya çok akıllı ya da doğuştan aptal. Üstelik bir tabancası var."

YÜZ 85

Hazard Ethan'a optik tarayıcıya benzer bakışlarıyla baktı. "Sen benden silah ruhsatı kontrolü yapmamı istemiştin

"Bunu bana bir komşu söyledi," diye uydurdu Ethan. "Reynerd'ın biraz paranoyak olduğundan ve silahını bazen yanında taşıdığından söz etti."

Ethan bilgisayar basımı fotoğrafları zarfa geri koymaya çalışırken, Hazard ona bakıp duruyordu.

Fotoğraflar önce zarfa sığmamış, sonra da zarfin metal klipsi deliğe girmemişti.

"Zarfın biraz titrek galiba."

"Bu sabah çok kahve içtim," dedi Ethan, bakışlarını Ha-zard'dan kaçırarak.

Lokantadaki konuşma sesleri şimdi sanki duvarlarda yankılanıyor ve dikkatle dinlendiğinde zalimce bir baskının altında inleyen insanların seslerine benziyordu.

Ethan çevreye bakarken, belirli bir yüz görmeyi umduğunu fark etti. Tuvalette boğulan Dunny Whisder'ı; onu, ölmüş olmasına karşın burada yemek yerken göreceğini sa-

"Somon balığına neredeyse hiç dokunmadın," dedi Hazard, bir anne şefkatiyle.

"Lezzeti kaçtı."

"Öyleyse neden geri yollamadın?"

"Aç değilim zaten."

Hazard balıktan bir parça alıp tadına baktı. "Lezzeti kaçmamış."

"Bana öyleymiş gibi geldi," diye ısrar etti Ethan.

Bu arada, bayan garson hesap çeki ve içi cevizli kurabiye dolu pembe kutuyu içeren, lokantanın logosu basılı beyaz bir plastik torbayla geri dönmüştü.

Ethan cüzdanından kredi kartını çıkarırken, bayan garsonun yüzü düşüncelerini yansıtır gibiydi; aslında Hazard'a cilve yapmak istiyor, ama onun yıldırıcı görüntüsünden çekiniyordu.

Kartı aldıktan sonra Ethan'a teşekkür edip, o sırada dudaklarını zevkle yalayan komplimancısına göz atınca, tilkinin akşam yemeği haline gelmekten ürken bir tavşan gibi, hemen masadan uzaklaştı.

"Hesabı ödediğin için teşekkürler," dedi Hazard. "Adamımız Manheim'in beni öğle yemeğine götürdüğünü söyleyebilirim şimdi. Ama tabii bu kurabiyeler şimdiye dek yediğim en pahalı şey olacak."

"Bu yalnızca bir öğle yemeğiydi. Seni yükümlülük altında bırakmaz. Dediğim gibi, eğer bu iş yapanazsan, yapamazsın. Reynerd benim sorunum, senin değil."

"Evet, ama şimdi ilgimi çektin işte. Sen bayan garsond-daha iyi bir flört olursun."

Karanlık duygulara kapılmış olan Ethan, yine de gülümsemeyi başarmıştı.

Rüzgârın yön değişdrmesiyle birlikte, büyük pencerel' re iri yağmur damlaları çarpıyor ve dışarıya bakıldığında, yoldan geçen yayalarla araçlar bu alevsiz sıcaklığın kosük asidinde soykırıma uğruyormuş gibi görünüyorlardı.

"Eğer bu adamın elinde bir cips torbası görürsen, onun içinde cipsten başka bir şey de olabilir."

"Adamın paranoyaklığı bu mu? Silahını yanında taşıd' ğını söylemiştin."

"Bana böyle söylendi. Silahı cips torbası veya onun gibn şeylerin içinde gizlermiş, yani her zaman erişebileceği bir yerde ve ne yaptığını fark etmezmişsin."

Hazard hiçbir şey söylemeden ona baktı.

YÜZ 87

"Silah dokuz milimetrelik bir Glock olabilir," diye ekledi

"Nükleer bir silahı da var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok."

"Belki vardır ve onu Cheez-Its kutusuna koymuştur."

"Sen oraya giderken yanına bir torba dolusu cevizli kurabiye al; böylece her zorluğun üstesinden gelirsin."

"Kahretsin, evet. Onlardan birini adama fırlatıp kafatası-nı çatlatırım."

"Sonra da kanıtı yersin."

Bayan garson, kredi kartı ve makbuzla geri dönmüştü.

Makbuzu imzalayan Ethan, yüklü bir bahşiş bıraktığı sırada, Hazard kadının farkında değilmiş gibiydi.

Ardından, yağmurun kısa ömürlü desenler oluşturduğu pencereden dışarı baktı.

"Hava epeyce soğudu sanırım."

Ethan'ın da düşündüğü şey aynen buydu.

BÖLÜM 11

ÜSTÜNDEN HÂLA ÇIKARMADIĞI YAĞMURLUĞUYLA; BMW'nin sürücü koltuğunda oturan Corky Laputa, hissettiği öfkeyle sanki bir kürk paltonun içindeymiş gibi boğuluyordu.

Şu anda yapmak istediği tek şey. Batı Hollyvvood'a gidip Reynerd'ı öldürmekti.

Ama bu tür içgüdülerin bastırdması gerekirdi tabii; çün-, kû toplumsal çöküş, yerini tam bir kanunsuzluğa bıraksa ve bunun ardından yeni bir düzen oluşsa bile, cinayet suçuyla ilgili yasalar etkili olmaya devam ederdi.

Corky bir şehit değil, bir devrimciydi. Radikal hareketin dengelenmesi gerektiğini biliyor ve bunun için sabrediyordu. Anarşik öfkenin etkin sınırlarının da farkındaydı.

Ardından, kendini sakinleştirmek için birkaç şeker yemeye başladı.

Doğulu ve Batılı tıp adamlarının iddia ettikleri gibi, rafine şeker onu hiperaktif yapmıyor, aksine sakinleştiriyordu.

Yaşamın zorluklarına karşı ruhsal açıdan duyarlı hale gelmiş olan çok yaşlı insanlar, fazla şekerin yatıştırıcı etkile-ri olduğunu uzun süredir bilirler ve kendilerini rahadatYÜ7. 89

mak için dondurma, kurabiye veya çikolata gibi şekerli yiyecekleri bol miktarda tüketirlerdi.

Corky'nin annesi de ileri yaşlarında dondurma düşkünü olmuştu. Kahvaltıda, öğle ve akşam yemeklerinde büyük kâselere doldurduğu dondurmayı zevkle yerken, Corky onun kolesterolle intihar ettiğini düşünürdü.

Ama beslenme alışkanlığı yüzünden kalp krizi geçirmek yerine, daha sağlıklı görünürdü; yüzü ve gözleri gençliğinde olmadığı kadar parlaktı.

Annesinin sıra dışı ölümsüzlük nedeninin süt kaymağı olabileceğini düşünen Corky, bu duruma son vermek için onu öldürmüştü.

Eğer hâlâ sağken parasının bir kısmını paylaşmaktan çekinmemiş olsa, Corky onun yaşamasına izin verirdi tabii. Açgözlü bir insan değildi ki o.

Bir anne olarak cömertliğe ve çocuk yetiştirme sorumluluğuna inanmadığı gibi, ne oğlunun rahatını ne de gereksinimlerini karşılayan birisiydi. Corky annesinin en sonunda vasiyetini değiştireceğini ve sırf zevk için onu sonsuza dek beş parasız bırakacağını düşünüyordu.

Annesi üniversitede ekonomi profesörü olarak çalışmış ve Marksist ekonomik modeller konusunda uzmanlaşmıştı. Akademi dünyasının saldırgan politikası ise onu iyice kıskanç ve nefret dolu bir insan haline getirmişti.

Ama Corky annesinden nefret etmezdi. Kimseden nefret etmezdi aslında. Ayrıca kimseyi de kıskanmazdı.

Dört yıl önce, onu uykusunda çabucak ve müşfik bir şekilde yastıkla boğarak öldürmek için gizlice ziyaret ettiğinde, böyle yapmak yerine ona şöminenin ateş

çubuğuyla vurarak öldürmüştü; sanki Anne Tyler'ın alaycı bir tarzda başlattığı ve öfkeli Norman Mailer'ın kötü bir şekilde bitirdiği bir öyküyü canlandırırmış gibi.

YÜZ 9

Ancak Reynerd'ın ölümünü düşünürken burada oturmak zorunda değildi. Ağaçtan, meşe palamutları yerine be; yüz kiloluk bir dal arabanın üstüne düşüp onu parçalayabilirdi. Oysa ki başka bir yerde, diğer işlerini sürdürerek de cinayet planları yapabilir ve günü yaşayabilirdi.

Birkaç mil uzaktaki ünlü alışveriş merkezine geldiğinde, arabayı yeraltı garajına park ettikten sonra BMVV'den inip yağmurluğuyla şapkasını çıkardı; kot pantolonu ve kazağıyla çok iyi uyum sağlayan spor tüvit ceketini giydi.

Asansörün onu çıkardığı ikinci katta mağazalar, restoranlar ve oyun salonları vardı.

Okul olmadığı için, çoğu ergenlik çağındaki gençler oyun makinelerinin çevresinde toplanmışlardı.

Müzik bombardımanıyla birlikte bir sürü ses çıkararak çeyreklikleri yutan makinelerin arasında dolaşan Corky, gençlere bedava uyuşturucu dağıtmaya başladı.

Üstündeki etikette büyük harflerle BEDAVA X ve ARKADAŞININ KİM OLDUĞUNU

UNUTMA yazan bu küçük plastik torbaların her biri, sekiz dozluk Ecstasy içermekteydi.

Yalnızca işini sürdüren bir dağıtıcıydı o; buradaki veletleri bir daha göreceğini hiç sanmıyordu.

Gençlerin bazılan hava atmak için paketleri alırlarken, diğerleri bunlarla ilgilenmemişlerdi, ama onların da ağızları sıkıydı, çünkü kimse ispiyoncuları sevmezdi.

Corky birkaç gencin ceket cebine onlara fark ettirmeden birer torba koymuştu. Bunları daha sonra bulup şaşır-sınlardiye.

Gençlerin birkaçı haplan kullanacak, birkaçı ise onları ya çöpe atacak ya da başka birisine verecekti. Ama sonuçta, Corky birkaç beyne zarar vermeyi başarmış olacakü.

Onun amacı uyuşturucu bağımlıları yaratmak değildi as-

lında. Eğer öyle olsaydı, bedava tarafından eroin veya kra kokain verirdi.

Ecstasy'le ilgili bilimsel araştırmalar, yalnızca bir lek do luk kullanımdan sonra bile beş yıl boyunca, kullanıcının t yin işlevlerinde uzun süreli değişikliklerin ve devamlı kull-nımda beyin hasarlarının oluşacağını ortaya çıkarmıştı.

Bazı onkologlarla nörologlar ise, gelecek onlarca yıl içinde oluşacak aşın Ectasy kullanımının kanserli beyin tü mörlerinde dramatik bir artışa yol açacağını ve milyonlarca olmasa da yüz binlerce insanın bellek yitimine uğrayabile ceğini ifade etmişlerdi.

Ama bu torbalardaki gibi sekiz dozluk uyuşturucu, uy garlığı bir gecede mahvetmezdi tabii. Hapların etkisi uzun vadeliydi.

Corky yanında on beş torbadan fazlasını asla taşımaz zaten ve dağıtım yaparken bunlardan çabucak kurtulma-ya çalışırdı. Yakalanmamak için aklını kullandığından, oyu: salonuna girip çıkması ancak üç dakikasını almışu.

Ayrıca, satış yapmak için durmamış ve salon görevlileri onu kesinlikle fark etmemişlerdi. Salondan çıktığında, ce terinde hiçbir şey bulunmayan ve bu kata alışveriş yapma gelen sıradan birisiydi.

Starbucks'a uğrayıp orada bir fincan kahve içükten son ra, mağazalardan birine girdi.

Kendine çorap saun alacak:

BÖLÜM 12

BAHÇEDEKİ SEKİZ ZEYTİN AĞACININ DALLARI fırtınaya karşı koyarken, aynı zamanda bunu kutlar gibi görünüyor, dalların arasına asılan Noel ışıklan ise geceyi aydınlatmak için yakılmayı bekliyorlardı.

Wilshire Bulvarı'ndan bir blok ileride yer alan beş kadı apartman, Westwood'un diğer apartmanları kadar büyük olmasa da, dairelerinin fiyatı hayli yüksekti.

Zemini mermer döşeli girişe gelen Ethan, bir anahtarla iç güvenlik kapısını açu.

İkinci giriş bölümü yere serili halısı, iki Art Deco tarzı koltuğu ve üstünde kırmızı-yeşil bir Tiffany lambası bulunan sehpasıyla küçük ama rahat bir yerdi.

Dunny Whisder'ın oturduğu, daha doğrusu oturmuş olduğu beşinci kata çıkmak için, Ethan merdiven yerine yavaş harekedi asansörü kullanmaya karar verdi.

İlk dört kaun her birinde dört, beşinci katta da iki dubleks daire vardı.

Asansörde daha önce bulunmuş birisinin garip kokusu hissediliyordu. Koku Ethan'a karmaşık bir şeyi anımsatıyor, ama o bunun ne olduğunu tanımlayamıyordu.

İkinci katı geçtiği sırada, asansör kabini ona sanki daha küçülmüş ve tavanı daha basıklaşmış gibi göründü.

Üçüncü katı geçerken de, sanki kabinin havası azalmış gibi hzla soluk almaya başladı.

Dördüncü kata geldiğinde, asansör motorunun sesinde bir tuhaflık olduğuna kendini inandırmıştı. Kabloların gıcırtılı sesi, mekanizmanın bozulduğunu belirten bir ses ola-

İçerideki hava gittikçe azalıyor, tzvan basıklaşıyordu; kabinde bir gariplik vardı.

Belki de kapılar açılmayacak, acil durum telefonu ya da kendisinin cep telefonu çalışmayacaktı.

Eğer deprem olursa, kabin yere yakılır ve bir tabuta dönüşürdü.

Beşinci kata yaklaşırken, daha önce hiç hissetmediği bu klostrofobi belirtilerinin, akılcı bir adam olarak kabullen' mekten nefret ettiği başka bir korkuya yol açtığını fark etti. Beşinci katta Reynerd'ın beklediği kuşkusuna kapılmıştı.

Reynerd'ın Dunny'i ve onun nerede oturduğunu, kendisinin buraya ne zaman geleceğiri bilmesi gibi sorulması mantıklı bir biçimde açıklamak zordu.

Ama Ethan her olasılığa karşı kendini kolay bir hedef yapmamak için, yan tarafa çekilip tabancasını çıkardı.

Asansörün kapıları açıldığında, koridor boştu.

Ethan tabancayı kılıfına takmadan, doğruca Whisder'ın dairesine gittikten sonra, avukatın verdiği anahtarla kapı açıp dikkade içeri girdi.

Güvenlik alarmı çalışmıyordu. Oysa en son sekiz gün ön ce buraya geldiğinde, alarmı kurmuştu.

Kâhya Bayan Hernandez bu araca eve uğramış olmalı dı. Dunny koma halinde hastaneye yatırılmadan önce.

YÜZ 95

yan Hernandez haftanın üç günü burada çalışırdı, ama şimdi yalnızca çarşamba günleri geliyordu.

Büyük olasılıkla, geçen hafta evden ayrılırken alarm kodunu girmeyi unutmuştu. Ama Ethan bu açıklamaya inanmıyordu. Juanita Hernandez, sorumluluklarını bilen bir ka-Kapıyı açık bırakarak, eşikte durup etrafi dinledi.

Dama vuran iri yağmur damlalarının sesi, uzak bir krallığa savaşmaya giden bir alay askerin ayak seslerine benzi-Yağmur sesinin dışında etraf sessiz olmasına karşın, bu sessizlik sanki bir kobranın, bir çıngıraklı yılanın ya da bir siyah mambanın avına saldırmadan önceki sessizliği gibiydi.

Yan dairedeki komşunun dikkatini çekmek istemeyen Ethan, içeri başka birisinin de girmemesi için kapıyı kapatıp kilitledi.

Hileli yollardan, uyuşturucu satışlarından ve daha kötü işlerden kazandığı parayla zengin olan Duncan Whisder, çoğu suçlunun aksine yakalanmamayı ve bu kirli parayı aklamayı başarmıştı.

Dunny'nin dairesi iki koridorla birleşen ve şimdi Ethan'a tümü sedefli bir deniz kabuklusu gibi görünen iç içe geçmiş odalardan oluşmaktaydı.

Ethan odaları tek tek ararken, tabancasını ileriye doğrultmak yerine tavana doğrultmuştu. Sırını kapıya dönmemek için duvarlara dönük durduğu sırada, sağa sola bakıp atuğı her adıma dikkat ederek denge sağlamaya çalışıyordu. Bunu yaparken, ölü bir adamdan korktuğunu da itiraf etmek zorundaydı.

Asansörde klostrofobiye kapılmasının ve beşinci katta Reynerd'ı bulacağını sanmasının gerçek nedeni, morg masasından kalkan ölü Dunny'nin, bilinmeyen bir amaçla evin ; içinde dolaşıyor olabileceği korkusuydu.

Ethan ölülerin etrafla dolaşacaklarına inanmazdı, ister ölü ister sağ olsun, Dunny de ona zarar vermezdi herhalde.

Tedirginliği, Duncan Whistler'ın canlanarak hastane, morgunu terk etme olasılığından kaynaklanıyordu aslında.; Eğer böyle bir şey olmuşsa, üç ay boyunca komada kalan!

Dunny, beyin hasarı nedeniyle şimdi tehlikeli bir insan olabilirdi Dunny bazı iyi yönlerine rağmen, yine de acımasız biri siydi. Kırılması gereken kafaları kırardı.

Ethan uzun süredir, farklı bir hale dönüşmüş olan Dunny'le karşılaşmaktan çekiniyordu. İlişkileri yıllardır ga-! rip bir durumdaydı zaten.

Modern tarz kanepeler, koltuklar, masalar ve büfelerle] döşeli büyük oturma odasındaki tüm dekoratif eşyalar Çin antikalanydı. Dunny ya bir lamba cini keşfedip ondan kendisine sıra dışı bir dekorasyon zevki vermesini istemiş ya da, ünlü bir iç mimarla anlaşmışu.

Pencerelerden, caddenin karşısındaki binalarla sönmüş bir ateşin küllerine benzeyen gökyüzü görünmekteydi. 1

Wilshire Bulvarı'nın ü-afik gürültüsünde, uzakta çalan bir kornanın ve camlara vuran yağmur damlalarının sesi duyuluyordu.

Ethan çalışma odasına girdi. Masanın üstündeki beyaz siperlikti bronz abajuru yaktığında, odaya yanardöner, sedef renkli ışıklar yayılmıştı.

Daha önce masada duran Hannah 'nın çerçeveli fotoğra fi ise şimdi burada yoktu. Üç ay önce kendisine evin anah ları teslim edildikten sonra buraya geldiğinde, fotoğrafi gö rünce çok şaşırmıştı. Ona göre, yaşamı suç işlemekle geçen bir adam, Hannah gibi sevgi sembolü bir kadının fotoğrafını sahiplenmekle onun anısına hakaret ediyordu aslında. Ama Ethan fotoğrafa dokunmamış ve onu giimüş

çerçevesinde bırakmışu.

Birbirlerine yabancı gibi geçirdikleri on iki yılın ardından, Dunny'le Ethan ilk kez Hannah'nın öldüğü gece hastanede ve ertesi gün cenaze töreninde konuşmuşlardı.

Onları bir araya geüren şey ortak acılarıydı. Sonra üç yıl yine konuşmam ışlardı.

Hannah'nın ölümünün üçüncü yılında, Dunny Ethan'a telefon etmiş ve bu zamansız ölümü uzun süredir unutamadığını, bundan çok etkilendiğini ve artık değiştiğini söyleyerek, kirli işlerden uzak duracağını iddia etmişti. Dunny'e inanmayan Ethan ona yine de şans dilemişti, ancak hâlâ konuşmuyorlardı.

Daha sonra üçüncü kişilerden, onun eski arkadaşlarıyla işbirlikçilerini terk ettiğini ve inzivaya çekildiğini duymuştu. Ama Ethan tüm bu söylentilere rağmen, Dunny'nin alışkanlıklarını sürdüreceğinden ya da onları hiç terk etmediğinden emindi.

Fakat bir süre sonra onun kiliseye geri döndüğünü, her hafta Mass Ayini'ne katıldığını ve daha önce hiç olmadığı kadar alçakgönüllü davrandığını öğrenmişti.

Bunun doğru olup olmadığı asla fark etmez, Dunny'nin dolandırıcılık, hırsızlık ve uyuşturucu satışıyla hızlı bir kazanç elde etmiş olması gerçeği değişmezdi. Böylesine kirli bir paranın sağladığı lüks yaşam, ağır bir bedel gerektirirdi.

Çalışma odasının bir köşesine iki yığın ciltli kitap istiflenmiş ve bunlar duvardan duvara uzanan kitaplığın iki rafından alınmışu. Raflardan biri de yerde duruyordu.

Ayrıca, kitaplığın arka kaplaması yana doğru kaydırılmış ve ortaya bir duvar kasası çıkmıştı.

Duvar kasasının yaklaşık otuz santim kalınlığındaki kapısı a;ıkıı ve içi tamamen boştu.

Ethan çalışma odasında bir kasa bulunduğunu bilmiyordu. Bunu bilen yalnızca Dunny olmalıydı.

Beyin hasarlı adam yattığı yerden kalkıp giyiniyor, evinin yolunu buluyor ve kasanın şifresini anımsıyordu.

Ya da... Ölü adam eve geliyor ve sanki bir partiye gidecekmiş gibi kasadan biraz cep harçlığı alıyordu.

Ölü Dunny fikri neredeyse ciddi beyin hasarlı Dunny fikri kadar akla uygundu.

BÖLÜM 13

FRİC, TREN GÜRÜLTÜLERİNİ DİNLİYORDU; ana kavşakta karşılaşan iki tren düdük çalıyor, Naziler köylerde toplanıyor, Amerikan birlikleri tepelerden aşağı iniyor, siyah üniformalı acımasız SS askerleri Yahudileri istasyonda duran üçüncü trenin vagonlarına zorla bindiriyor ve diğer SS'ler ateş ederek öldürdükleri Katoliklerin cesederini çam ormanlarının yanındaki toplu mezarlara gömüyorlardı.

Nazilerin yalnızca Yahudileri değil, aynı zamanda milyonlarca Hıristiyan'ı da öldürdüklerini çok az insan bilirdi. Nazi komutanlarının çoğu, garip bir putperest inancı geliştirerek, toprak ve ırk üstünlüğü adına kana ve güce tapım ışlardı.

Evet, çok az insan bilirdi bunu, ama Fric de bilirdi. Diğer insanların bilmediklerini bilmekten hoşlanırdı: Tarihte yaşanan garip olayları, sırları, simyanın gizemlerini, bilimsel gariplikleri...

Örneğin, elektrikli saati patatesle çalıştırmayı bilmek gibi. Bunu yapmak için bir bakır pim, bir çinko çivi ve biraz tel gerekirdi. Patatesle çalışan saat garip görünürdü, ama çalışırdı işte.

Fric, bir dolarlık banknotun arkasındaki sivri tepeli piramidin anlamını da bilirdi. Bu piramit, bitirilmeyen Süley-100 DEAN KOONTZ

man Mabedi'ni simgelerdi. Piramidin üstünde duran göz ise Evrenin Ulu Mimarı'nın sembolüydü.

Fric'in bildiği diğer bir şey, ilk asansörü kimin icat ettiğiydi. İnsan, hayvan ve su gücünü alternatif olarak kullanan Romalı mimar Vitruvius, MÖ yaklaşık 50 yıllarında ilk asansörleri oluşturmuştu.

Fric tüm bunları biliyordu.

Yine de bildiği bu sıra dışı şeyler günlük yaşama uygulanamıyor ve onun, yaşına göre kısa, zayıf, incecik boyunlu bir çocuk oluşunu ya da annesinin iri gözlerine benzeyen gözlerinin onu baykuş ve uzaylı bir yaratık gibi şaşılaştırdı-ğı gerçeğini değiştirmiyordu. Olsun, hiç fark etmezdi, bunları bilmek güzeldi. Kendini bir büyücü veya en azından bir büyücü çırağı gibi hissetmek hoşuna gidiyordu.

Modern ve antika trenleri temizlemek ve bunların bakımını yapmak için her ay iki gün köşke gelen Bay Jurgens'in dışında, tren odası ve bunun işleviyle ilgili her şeyi yalnızca Fric bilirdi.

Trenler dünyaca ünlü film yıldızı Channing Manheim'e, yani Fric'in babasına aitti. Fric için ise babası Hayalet Baha'ydı, çünkü yalnızca ruhen buradaydı.

Hayalet Baba tren odasıyla ilgili çok az şey biliyordu. Tren koleksiyonuna Tuvalu ülkesinin tümünü satın alabilecek kadar para ödemişti, ama bu odada nadiren oynardı.

Çoğu kişinin adını hiç duymadığı Tuvalu, Güney Pasifik Okyanusu'nda dokuz adadan oluşan bir ülkeydi. On bin nüfuslu ülkenin ana ihracau hindistancevizi ve bunun ya-

ğıydı.

Hindistan cevizi yağının* ne işe yaradığını çoğu kişi bil-

* Kurutulmuş hindistancevizi içinin sıkılmasıyla elde edilen yağ, sabun yapımında kullanılır, (ç.n.)

mezdi. Fric de bilmiyordu. Ama Tuvalu hakkında bilgi sahibi olduğuna göre, bunu da araştıracaktı.

İki kadı bodrumun üst katında yer alan yaklaşık iki yüz elli metre karelik tren odası garaja bitişik, neredeyse ortalama boyutta bir evin büyüklüğüne eşit bir mekândı.

Penceresiz oda, gerçek dünya yerine bir demiryolu krallığının hüküm sürdüğü bir fantezi dünyasıydı.

Tren koleksiyonu, iki kısa duvar boyunca yerden tavana dek uzanan raflarda dururdu.

İki uzun duvarda da muhteşem tren tabloları asılıydı. Yoğun sisin arasından çıkmış, ön lambası parlayan bir lokomotif. Ay ışığının aydınlatuğı vadide yol alan bir tren.

Yağmurda, sulu karda, karda, siste, gecenin karanlığında, dumanlarını tüttürüp tekerleklerinden kıvılcımlar yayarak ormanların içinden, nehir köprülerinden geçen, dağlara tırmanan trenler.

Bu büyük odanın ortasında, üstünde kabartma şeklinde yeşil tepeler, tarlalar, ormanlar, vadiler, dik yamaçlı dağlar, nehirler ve göller bulunan masif bir masa vardı.

Yüzlerce binası en ince detaylarıyla minyatür olarak inşa edilen yedi köyün ulaşımı yollarla, on sekiz köprüyle ve dokuz tünelle »ağlanıyordu. İçbükey dönemeçli, dışbükey dönemeçli, at nalı biçimi dönemeçli, düz ve inişli çıkışlı tren rayları Tuvalu'laki hindistancevizlerinden bile daha fazlaydı.

Bu devasa maketin çevresinde yürüyebildiğiniz gibi, kapılarından birini açıp içine girebilir ve Lilliput ülkesinde gezen bir dev olarak yürüyüş yollarında dolaşabilirdiniz.

Trenlerle oynarken etrafa bir oyuncak asker ordusu yer-leştiren Fric, şu anda savaşın en zorlu kısmındaydı. Askerlerin komutanı olmak çok eğlenceliydi tabii.

Köşkte yirmi dört telefon hattı vardı. Kendisinin özel te-leforu çaldığında, bunun sesi onu ürkütürdü, çünkü nadiren aranıyordu.

Hatların ikisi güvenlik sistemine, bir diğeri de ısıtma ve havalandırma sistemine bağlıydı. Faks ve Internet için ikişer ayrı hat kullanılıyordu.

Geri kalan on yedi hatun on altısı aile bireyleriyle çalışanlara aitü. 24 no'lu hat ise farklı bir amaca hizmet etmekteydi.

Fric'in babası Channing -Chan, Channi veya ona çılgınca âşık olan bir aktrisin deyimiyle Chi Chi- kendisine ait dört hattı kullanmaktan çok hoşlanırdı, çünkü herkes tarafından aranan birisiydi; hatta bir kez Amerika Başkanı bile aramıştı. Köşkte olmadığı zamanlarda da ona bir sürü telefon gelirdi.

Bayan McBee'nin de dört hatu vardı. Hayalet Baba şakayla karışık ona, patronu kadar önemli birisi olduğunu düşünmeye başlaması gerektiğini söylüyordu.

Haa, haa, ha. Ne komik.

Dört hattın birisi Bay ve Bayan McBee'nin dairesine bağlıydı. Diğer üçü ise iş

telefonlarının bağlı olduğu hatlardı.

Sıradan bir günde evin idaresi için üç hattın tümünü kullanmak gerekmiyor, ama dört veya beş yüz Hollywood konuğuna unutulmaz bir gece yaşatacak parti hazırlıkları sırasında tasarımcıyla, yiyecek içecek firmasıyla, çiçekçiyle, sanatçıların menajerleriyle ve diğer gerekli firmalarla iletişim kurmak için bunlar bile bazen yetersiz kalıyordu.

Fric ise tüm bu çabaya ve masrafa değip değmediğini merak ediyordu, çünkü gecenin sonunda konukların yarısı öyle sarhoş ya da öyle duman alu olurlardı ki, sabah geceyi nerede geçirdiklerini bile anımsamazlardı.

Eğer onları bahçe iskemlelerine oturtsanız, her birine YÜZ

yalnızca burger ve şarap ikram etseniz de hiç fark etmez, evlerine gidince her zamanki gibi kusar, kendilerinden geçer ve ertesi gün sersem bir halde uyanırlardı.

Güvenlik şefi olan Bay Truman'ın dairesinde biri özel diğeri iş için iki telefon hatu vardı.

Çalışan bayan hizmetiilerden köşkte kalan ikisi şoförle aynı telefon hattını paylaşıyorlardı.

Bahçıvanın telefon hatu ayrıydı, ama korkunç Aşçıbaşı Bay Hachette'le yardımcısı mudu Bay Baptiste, Bayan McBee'nin hatlarından birini kullanmaktaydılar.

Hayalet Baha'nın özel sekreteri Bayan Hepplewhite'a da iki hat ayrılmışu.

Fric'in Sözde Anne dediği, yaklaşık on yıl önce Hayalet Baha'dan boşanan ve o zamandan beri köşkte on gece bile kalmayan ünlü süper model Freddie Nielander'ın da burada bir hatu vardı.

Hayalet Baba bir keresinde Freddie'ye, belki yanıt verir diye hâlâ onun hattını aradığını, çünkü bir gün köşke geri döneceğini ve sonsuza kadar orada kalacağını umduğunu söylemişti.

Ha, ha, ha. Ne komik.

Fric altı yaşındayken ona da bir hat ayrılmış, ama o kimseyi aramamıştı. Buradan yalnızca bir kez, Shrek'i seslendiren aktör Bay Mike Myers'ı aramışu; ona seslendirmede ne kadar başarılı olduğunu söylemek için.

Bay Myers, Fric'e çok kibar davranmış, Shrek'in ve daha birçok karakterin ses taklidini yapmış ve onu karnı ağrıyana dek güldürmüştü. Karın kaslarının böylesine ağrımasının nedeni. Bay Myers'ın komik oluşunun yanı sıra, Fric'in »on zamanlarda neredeyse hiç gülmemesinden kaynaklanıyordu; gülme kasları hamlaşmıştı.

Doğaüstü olaylara inanan Fric'in babası, son hattı ölülerden gelen telefonlara ayırmıştı. Öykü içinde öyküydü bu.

Şimdi, Hayalet Baba'nın son arayışından beri, Fric'in tren odasındaki şahsi telefonu sekiz gündür ilk kez çalıyordu.

Köşkteki herkesin telefonu ya da telefonları değişik seslerle çalardı. Hayalet Baba'ya ait olanlar basit bir bnrrrsesi çıkarırlardı.

Bayan McBee'ninkiler müzikliydi. Bay Truman'ın telefonları çalınca, eski polisiye dizisi Dragnetin jenerik müziğinin ilk dokuz notalık giriş kısmı duyulurdu. Bay Truman çalan müziğin sesinden hoşlanmasa da, buna tahammül etmek zorundaydı.

Bu hayli karmaşık telefon sistemine on iki farklı melodi yüklenmişti. Bunların sekizi standarttı, kalan dördü ise Dragnet'te olduğu gibi müşterinin isteğine göre ayarlanırdı.

Fric'in telefonu, üretimcinin söylediğine göre, 'bebek ya da küçük çocuk odaları için uygun, neşeli ve rahadatıcı bir melodi' çalardı, ama Fric'e göre son derece aptalca bir şeydi bu. Bebek odalarındaki yataklarda veya beşiklerinde yatan bebeklere neden özel telefon gerektiği anlaşılamayan ayrı bir konuydu zaten.

Bebekler Babies R Us'ı arayıp kendilerine ıstakoz tadında diş kaşıyıcıları mı ısmarlayacaklardı acaba? Belki de annelerine telefon edip, Agucuk. Ben bezime kaka yaptım ve çok rahatsız oluyorum, diyeceklerdi.

Saçma.

Ooodelee-ooodelee- oo diye çalıyordu tren odasının telefonu.

Fric bu sesten nefret ediyordu. Altı yaşındayken bile bundan nefret ederdi, ama şimdi daha çok nefret ediyordu.

Ooodelee- ooodelee- oo.

Böylesine rahatsız edici bir sesi, okul öncesi çocuklara hitap eden Teletubbies gibi aptal dizlerden birinin tüylü, tombul, pembe, yarı ayı yarı köpek, yarı akıllı bir karakteri çıkarabilirdi ancak.

Odada yalnız olmasına karşın kendini aşağılanmış hisseden Fric, trenleri çalıştıran iki transformatörün şalterini kapattıktan sonra, dördüncü çalışta telefona yanıt verdi.

"Bob'un Burger Ahırı ve Kakalak Çiftliği. Günün mönüsü zehirli tost ve lahana salatası. Ücret bir papel."

"Merhaba, Aelfric," dedi bir adam.

Fric babasının sesini duyacağını umuyordu. Eğer Sözde Anne'nin sesini duymuş

olsa, kalp krizi geçirir ve tren raylarının üstüne düşüp ölürdü zaten.

Böyle bir şeyin gerçekleşmesi durumunda, Aşçıbaşı Hac-hette dışında tüm köşk çalışanları onun için çok ama çok üzülürlerdi. Kırk dakika kadar. Sonra da belki bin ünlü ya da yarı ünlü sarhoşun, uyuşturucu bağımlısının, Hayalet Baba'nın kıçını öpmeye can atan bir sürü yalakanın çağırılacağı cenaze töreni sonrası daveti için hazırlık yapmakla meşgul olurlardı.

"Siz kimsiniz?"

"Sen trenlerle mi oynuyorsun, Fric?"

Fric'in daha önce hiç duymadığı bu ses, çalışanlardan birinin değil, kesinlikle bîr yabancının sesiydi.

Evdeki çoğu kişi onun tren odasında olduğunu bilmiyordu; köşkün dışındaki kimse de bilmezdi.

"Siz trenleri nereden biliyorsunuz?"

"Ben başkalarının bilmediği pek çok şeyi bilirim," dedi adam. 'Tıpkı senin bildiğin gibi, Fric. Tıpkı senin bildiğin gibi.-

Fric'in ense tüyleri diken diken olmuştu.

"Siz kimsiniz?"

"Sen beni tanımazsın. Baban Florida'dan ne zaman dönüyor?"

"Eğer o kadar çok şey biliyorsanız, bunu bana neden siz söylemiyorsunuz?"

"Yirmi dört Aralık'ta. Öğleden sonra erken saatlerde. Noel Akşamı için."

Fric adamın söylediklerinden etkilenmemişti. Milyonlarca insan onun babasının nerede olduğunu ve Noel planlarını biliyordu. Bir hafta önce, Hayalet Baba Enterlainment Tonight programında son filmiyle ilgili bir açıklama yapmış ve tatilde eve gitmeyi nasıl sabırsızlıkla beklediğini söylemişti.

"Seninle arkadaş olmak istiyorum, Fric."

"Kimsiniz siz, bir sapık mı?"

Fric sapıkları duymuştu. Kahretsin, onların yüzlercesiyle karşılaşmıştı belki. Ama bir çocuğa yapabilecekleri şeylerin tümünü bilmese ve en çok ne yapmak istediklerinden tamamen emin olmasa da, çocukların gözlerinden koleksiyon yaptıklarını, kurbanlarının kemiklerinden oluşan kolyeler taktıklarını biliyordu.

"Sana zarar vermek istemiyorum," dedi yabancı, hiç kuşkusuz herhangi bir sapığın diyebileceği gibi ve devam etti, "tam aksine, sana yardım etmek istiyorum, Fric."

"Ne için?"

"Yaşaman için."

"Sizin adınız-nedir?"

"Benim adım yok."

"Herkesin bir adı vardır, hatta Cher ya da Godzilla gibi bir ad bile olsa."

"Benim adım yok. Ben sadece onlarca adsızdan biriyim.

Başınız dertte küçük Fric ve senin buna hazırlıklı olman gerek."

"Nasıl bir dert bu?"

"Evde saklanabileceğin ve bulunamayacağın bir yer biliyor musun?"

"Çok garip bir soru bu."

"Seni kimsenin bulamayacağı bir yere ihtiyacın var, Fric. Özel, gizli bir yere."

"Kimden saklanmak için?"

"Bunu sana söyleyemem. Biz ona yalnızca Sarılı Canavar diyelim. Ama çok geçmeden, gizli bir yere ihtiyaç duyacağın kesin."

Fric telefonu kapatması gerektiğini ve bu kaçıkla oyun oynamanın tehlikeli olabileceğini biliyordu. Büyük ihtimalle, şans eseri telefon numarasını bulmuş, er ya da geç pis konuşmalar yapmaya başlayacak zavallı bir sapıktı. Ama aynı zamanda telefonu kullanarak büyü yapan bir büyücü veya hipnozcu bir psikolog da olabilirdi; bir oğlan çocuğuna, içki satılan dükkânları soydurabilir ve sonra çocuk tavuk gibi gıdaklarken onun çaldığı paranın tümüne el koyabilirdi.

Bunun ve buna benzer risklerin farkında olan Fric, yine de hatta kaldı. Şimdiye dek yaptığı en ilginç telefon konuş-ıuasıydı bu.

Adı olmayan bu adamın, asıl saklanılması gereken kişi olması olasılığına karşı, "Her neyse, benim korumalarım var," dedi ve ekledi, "üstelik onların güçlü silahları var."

"Bu doğru değil, Aelfric," diye karşı çıktı adam. "Yalan söylemek sana üzüntüden başka bir şey vermez. Evet, köşkle sıkı bir güvenlik var, ama Sarılı Canavar ortaya çıktığında, bu hiçbir işe yaramaz."

"Doğru," dedi Fric, yararsız bir ısrarla. "Benim koruma-108 DEAN KOONTZ

larım daha önce Delta Gücü komandolarıydı, hatta bir tanesi ondan önce Bay Evren Timi'ndeymiş. Canınıza okuyacakları kesin."

Yabancı ona yanıt vermedi.

Bir iki saniye sonra, "Alo?" dedi Fric. "Orada mısınız?" Adam şimdi fısıltıyla konuşuyordu. "Sanırım bir ziyaretçim geldi, Fric. Seni daha sonra ararım." Fısıltı, şimdi zar zor duyulan bir mırıltıya dönüşmüştü. "Bu arada sen o gizli yeri aramaya başla. Fazla zaman yok." "Bekleyin," dedi Fric, ama hat kesilmişti.

/

BÖLÜM 14

HAZIR TUTTUĞU TABANCASININ NAMLUSUNU yukarı doğrultan Ethan, Dunny Whistler'ın deniz kabuklusuna benzer dairesinde odadan odaya dolaşarak en sonunda yatak odasına geldi.

Etajerlerden birinin üstündeki lamba yanık bırakılmıştı. Çin kızağı şeklindeki yatağın başucunda bir sürü ipek yastık diziliydi.

Yatakta, buraya alelacele atıldıkları belli olan erkek giysileri vardı. Buruşuk, lekeli, yağmur yüzünden ıslanmış bir pantolon, gömlek, çoraplar ve iç çamaşırı.

Bir köşeye de bir çift ayakkabı fırlatılmıştı.

Ethan, Dunny'nin Our Lady of Angels Hastanesi'nin morgundan ayrılırken ne giydiğini bilmiyordu. Ama bu giysilerin onun olduğuna bahse girerdi.

Yatağa yaklaştığında, asansörde duyduğu kokuyu hissetti. Kokunun bazı kalıntıları şimdi daha da belirgindi; kötü bir ter kokusu, ekşi idrar kokusu. Uzun süre yatakta kalan ve yalnızca sünger banyosu yaptırılan hastalara özgü bir koku.

O sırada, önce yağmur sesi olarak algıladığı ancak daha sonra banyodaki duşun sesi olduğunu fark ettiği sesi dinlemeye başladı.

110 DEAN KOONTZ

Banyonun aralık duran kapısından hafif bir ışık ve buhar sızıyordu.

Ethan kapıyı ardına dek açtı.

Zemini ve duvarları açık sarı mermer döşeli banyonun siyah granit tezgâhında, sarı yaldızlı muslukları olan iki siyah seramik lavabo vardı. Tezgâhın üstündeki kenarları traşlı uzun ayna buharla kaplanmıştı.

Tuvalet bölümünün kapısı açıktı. İçeride kimse yoktu.

Dunny bu tuvalette boğulmuş ve dördüncü kattaki komşular onun kurtulmak için çılgınca mücadele ederken yardım isteyen sesini duymuşlardı.

Hemen yetişen polis kaçmaya çalışan saldırganları yakalamış ve Dunny'i tuvaletin önünde yarı baygın yatarken bulmuştu.

Ama ambulans gelene dek, Dunny komaya girmişti.

Para, intikam ya da her ikisi için gelmiş olan saldırganlar altı yıl hapis yattıktan sonra tahliye edildiklerinde, uzun süreli bir işi çözümlemek için Dunny'le hesaplaşmak isd-yorlardı.

Dunny suç dolu yaşamından uzaklaşmak istemiş olabilirdi, ama eski günahlar onu o gece yakalamıştı.

Yerde iki buruşuk nemli havlu vardı. İki kuru havlu ise hâlâ rafta asılı duruyordu.

Duş, banyo girişinin karşısında, sağ köşedeydi; cam kapısı buharla kaplı olmasa bile, iç kısmı uzaktan görünmezdi.

Ethan kapıya yaklaşırken, Dunny Whistler'la karşılaşacağını hayal ediyordu. Sıcak suyla hafifçe pembeleşen soluk bir cilt, ak kısımları kanamadan ötürü kıpkırmızı olan gri gözler.

Tabancasını hâlâ sağ elinde tutarken, sol eliyle kapıyı tutuyordu, bir an duraksadıktan sonra kapıyı çekip açtı.

YÜZ 111

Duş boştu. Mermer zemine vuran su, giderde daireler çizerek dibe akıyordu.

Ethan içeri doğru eğilip akan musluğu kapattı.

Banyonun ani sessizliği onu ürkütmüştü. Arkasına dönüp bakarken başka bir ses duyacağını umuyor, ama bunun ne olabileceğini bilmiyordu.

Suyu kapatmasına rağmen, cam kapının üstünden hâlâ buhar yükselmekteydi.

Banyo kapısına doğru gittiği sırada, gözü aynaya yansıyan biçimsiz görüntüsüne takıldı.

Ve sonra, aynaya ikinci bir görüntünün yansıdığını fark etti. Tıpkı kendi görüntüsü gibi bulanık olan, bir adamın ya da kadının görüntüsü.

Ethan banyoda yalnızdı. Hayal görüyordu herhalde.

Anlamak için gözlerini kapatıp açtı. Görüntü hâlâ aynadaydı.

Şimdi yalnızca kalp atışlarını duyuyordu; hızlı, çok hızlı, balyoz darbeleri kadar sert vuruşlarla kan beynine çıkmıştı sanki.

Aynadaki bulanık görüntü anlamsız bir hayaldi tabii. Yaz günü gökyüzünün bulutları arasında adamlar veya ejderler görmek gibi bir şeydi. Hayal. Tabii.

Ama sonra bu adam, bu ejder ya da bu görüntü her neyse hareket etmeye başladı.

Fazla değil; Ethan'ın kalbini balyoz darbeleri arasında neredeyse durduracak kadar.

Hareket de hayaldi belki.

Ethan, çekinerek aynaya yaklaştı. Hayalet görüntünün tam önünde durmamasının nedeni, kan beynine çıkmış olsa da hâlâ net düşünülebilmesi ve kendi görüntüsü hayalet görüntüyü kapatırsa, kendisine korkunç bir şey olacağından kuşkulanması yüzündendi.

Buğulu hayaletin hareketi kesinlikle hayal olmalıydı, ama öyle bile olsa, bu hayal ona yaklaşır gibi görünüyordu.

Buğuyu silmek için elini aynaya değdirdiğinde, yalnızca ıslak camı değil, ürkütücü ve soğuk bir yerden gelen birinin eline de dokunmuş gibi hissettiğini ne Hazard Yancy'e ne eski polis arkadaşlarından herhangi birine ne de eğer yaşa-sa Hannah'ya söyleyebilirdi.

Ethan'ın eli hareket ederken, aynadaki hayaletin eli de tam onun karşısında hareket ediyordu.

Yüzü dışında, Ethan'ın buğulu camdaki görüntüsü koyu renkti, çünkü giysileriyle saçları öyleydi. Ama şimdi hayalet görüntünün rengi, ay ışığındaki güve kanatları kadar solgundu.

Ethan korkmaya başladığını fark etti; yine de korkunun onu ele geçirmesine izin vermeyecek, polisken ateş altında kaldığı zamanlarda yaptığı gibi paniğe kapılmayacaktı.

Burada meydana gelen sıra dışı olayları sanki düş görür-müşçesine kolayca kabullenmek zorundaydı, çünkü yarı trans halindeydi zaten.

Kendisi hayaleti incelemek için öne doğru eğilince, hayalet de neredeyse aynı şekilde eğildi.

Eliyle bir kez daha aynayı silip hayalede göz göze geldiğinde ise, bu gözlerin Dunny Whistler'ın gözleri gibi gri renkli olacağından kesinlikle emindi.

Aynadaki gizemli hayaletin eli Ethan'ın elinden daha hızlı hareket ediyordu artık.

Ethan soluğunun kesildiğini hissetti.

Tekrar soluk almayı başardığında, uzaktaki odalardan birinde kırılan bir camın sesini duydu.

BÖLÜM 15

ETHAN, PALOMAR LABORATUVARLARI'NDAN, kendisine bilgisi dışında ilaç verilmesi olasılığına karşı kanında kullanımı yasak kimyasal madde kalıntıları bulunup bulunmadığının araştırılmasını istemişti. Bilinci, Reynerd'ın evindeki olaylar sırasında değişken durumlar göstermiş olabilirdi.

Şimdi buharlı banyodan çıkarken, karnından vurulduktan sonra kendini zarar görmemiş bir halde Expedition'ın şoför koltuğunda bulduğu gün gibi hissediyordu.

Aynada gerçekten bir şey görmüş ya da gördüğünü zannetmiş olabilirdi, ama duyularına artık tam olarak güvene-mediği için, gördüğü şeylerin göründükleri gibi olmayabileceklerini varsayarak, daha dikkadi hareket ediyordu.

Aradığı odalardan bir kez daha geçtikten sonra, en sonunda mutfağa geldi. Kırık cam parçalarının bir kısmı kahvaltı masasının üstünde, bir kısmı da yerdeydi.

Yerde ayrıca, çalışma odasının masasından alınan gümüş çerçeve duruyordu.

Hannah'nın fotoğrafı çerçevede değildi.

Fotoğrafı alan her kimse, çok acelesi vardı anlaşılan, çünkü çerçevenin arkasındaki dört tutturmacı açmak yerine camı kırmıştı.

Dairenin arka kapısı açıktı.

Kapının ilerisinde, bu kattaki her iki dairenin arkasını kaplayan geniş bir koridor ve koridorun bir ucunda merdiven, diğer ucunda da buzdolaplarıyla mobilyaları taşıyabilecek büyüklükte bir yük asansörü vardı.

Eğer birisi asansörü kullanmışsa, aşağıya çoktan inmiş olmalıydı. Asansör motorundan hiçbir ses gelmiyordu.

Ethan merdivene doğru koşuşturduktan sonra, yangın kapısını açıp eşikte durarak etrafı dinledi.

Homurtu ya da inilti veya hüzünlü bir iç çekiş, hiç değilse zincir şakırtıları; bir hayaletin bile en azından ses çıkarması gerekirdi, ama merdiven boşluğu tümüyle sessizdi.

Merdivenden aşağı hızla giriş katına indikten sonra, iki kat daha inip garaj kapısına geldi. Buraya gelene dek, ne kanlı canlı bir insanla ne de bir hayaleüe karşılaşmıştı.

Daha önce asansörde duyduğu hastalık ve ter kokusu da yoktu burada. Buraya sinen koku, banyodan yeni çıkmış birinin hafif sabun kokusuyla, baharat aromalı traş

losyonu kokusu karışımıydı.

Çelik yangın kapısını açıp garaja girince, motor gürültü-süyle birlikte egzoz kokusu duydu. Kırk park yerinin çoğu iş gününün bu saatinde boştu.

Garajın ön tarafında, geri geri giden bir araba park yerinden çıkıyordu. Ethan, Dunny'nin gece mavisi Merce-des'ini tanımıştı. Garajın çıkış kapısı uzaktan kumandayla yukarı yükseliyordu.

Tabancasını hâlâ elinde tutarken, uzaklaşmaya başlayan arabaya doğru koşmaya başladı. Kapı yavaş yavaş yükseldiği için, Mercedes durup beklemek zorundaydı.

Arka camdan direksiyondaki bir adamın silueti görünüyor, ama uzaktan kim olduğu seçilmiyordu.

Ethan Mercedes'e yaklaşırken, doğruca sürücü kapısına gitmeyi amaçlamıştı.

Ama o buna fırsat bulamadan, yükselen kapının altından geçmeyi başaran araba, caddeye çıkan dik rampayı tırmanmaya başlamıştı bile.

Sürücü, arabasıyla garaj kapısının altından geçerken kumandanın KAPAT

düğmesine bastığı için, Ethan buraya gelene dek kapı aşağı inmeye başlamış, Mercedes yukarıdaki caddede gözden kaybolmuştu.

Bir an olduğu yerde duran Ethan, kapanmakta olan kapının arasından dışarıya baktı.

Rampadan aşağı akan yağmur suları, garajın tam dışındaki giderin deliklerinden kö-

pürerek alta doğru akıyordu.

Rampanın kenarında, bir araba tekerleğinin altında ezilen ama hâlâ sağ kalan küçük bir kertenkele akan sulara karşı yaşam savaşı veriyordu. Ethan onun yenilgisini görmemek için başını çevirip tabancasını kılıfına taktı ve ellerini inceledi. Her ikisi de titriyordu.

Arka merdivenden beşinci kata çıktığı sırada, buraya sinen sabun ve traş losyonu kokusunun yanı sıra, anımsaya-madığı rahatsız edici bir koku daha duymuştu.

Dunny Whistler'ın canlanan bir ceset değil, canlı bir adam olduğu kesindi.

Yürüyen bir ölünün banyo yapmak, traş olmak ve temiz giysiler giymek için eve gelmesi saçmaydı zaten.

Mutfak masasının üzerine ve yere saçılan kırık cam parçalarını elektrikli el süpürgesiyle temizlerken, lavaboda bir kaşıkla içindeki dondurmanın bir kısmı yenmiş

bir kap buldu. Ardından, dondurmayı buzluğa, boş çerçeveyi çalışma masasına koyup yatak odasına gitti. Amacı banyo aynasını bir kez daha kontrol etmek ve gerçekten hareket eden bir şey olup olmadığını

görmekti.

Ama bir hayaleti aramanın iyi bir fikir olmadığını fark edince, ışıkları söndürüp kapıyı kilitleyerek evden ayrıldı.

Asansöre bindiğinde, aklına bir atasözü gelmişti. Kuzuların arasında görünmeden dolaşmak isteyen kurt, kuzu postuna bürünür.

Yürüyen bir ölünün duş alıp traş olmasının ve temiz giysiler giymesinin nedeni buydu işte.

Asansör onu zemin kata indirirken, Ethan Alice'in tavşan deliğine düştüğü sırada ne hissetmiş olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu.

(

BOLUM 16

TREN ODASINDAN AYRILAN FRİC, milyonlarca dolarlık arabaların bulunduğu garajdan geçerek merdivene doğru koştu.

Asansöre binmesi gerekirdi aslında, ama kablo sistemi yerine güçlü bir hidrolik sistemle çalışan kabin yavaş hareket ediyordu.

Fric ise telaşlı ve heyecanlıydı. Gizemli Yabancı adını verdiği garip adamla yaptığı telefon konuşması, sıkıcı bir yaşamı, çılgın hayalleri ve doldurulacak boş saatleri olan bir oğlan çocuğu için hayli sıra dışıydı.

Basamakları tırmanmıyor, sanki onlara saldırıyordu. Bir eliyle tırabzana tutunup bacaklarını hızla hareket ettirirken, Palazzo Rospo'nun üçüncü katına çıkmayı başarmıştı; kendisine ait süit daire bu kattaydı.

Büyük köşke ilk sahibi tarafından verilen adı yalnızca Fric biliyordu herhalde; Palazzo Rospo. Çoğu kişi İtalyanca bir sözcük olan palazzo7nun 'saray' anlamına geldiğini bilirdi, ama birkaç Avrupalı süper film direktörü dışında rospo'nun anlamını bilen yoktu.

Doğruyu söylemek gerekirse, köşkü ziyaret eden çoğu kişi, köşkün adının ya da bu adın anlamının ne olduğunu

merak bile etmezdi. Elbette, onların düşünecek çok daha önemli sorunları vardı; hafta sonunda hangi sinemaya gidecekleri, bir geceliğine katıldıkları televizyon programı rey-tingleri, stüdyolar ve yayın şebekelerindeki en son tartışmalar, yaptıkları yeni film anlaşmasıyla kimlerin canlarına okudukları, bu kişilerin canlarına ne kadar okunduğu, canlarına okunduğunu fark etmemeleri için onları nasıl şaşırtacakları, yeni bir kokain kaynağını nasıl bulacakları ve eğer on sekiz yaşındayken ameliyatla yüzlerini gerdirmeye başlasalardı, şimdi daha iyi yerlerde olup olmayacakları gibi...

Köşkün adının ne anlama geldiğini düşünen birkaç kişi arasında karşıt varsayımlar ileri sürülmekteydi.

Bazıları köşke ünlü bir italyan devlet adamının, filozofun ya da bir mimarın soyadının verildiğine inanıyorlardı. Ama film endüstrisinde devlet adamları, filozoflar veya mimarlarla ilgili bilgi sahibi kişilerin sayısı, maddenin atomdan küçük düzeydeki yapısı konusunda bir konferans verebilecek bilgiye sahip kişiler kadar az sayıda olduğu için, bu varsayım kolayca kabullenilmesine karşın asla desteklenme-mişti.

Bazıları ise Rospo'nun, köşkün ilk sahibi olan kişinin sevgili annesinin kızlık soyadı ya da o kişinin çocukken büyük bir zevkle bindiği ve bununla yaşamında son kez mutluluk duyduğu kar kızağının adı olduğundan emindiler.

Diğerleri de köşkün ilk sahibinin buraya, gizli sevgilisi olan genç aktris Vera Jean Rospo'nun soyadını verdiğini düşünüyorlardı.

Asıl adı Hilda May Glorkal olan Vera Jean Rospo, aslında 1930'larda yaşamış bir aktristti. Sevgilisine Rospo soyadını veren prodüktör, yapımcı veya her kimse, zavallı Hilda'yı

gizlice küçümsenmişti anlaşılan. Rospo, İtalyanca 'kurbağa' anlamına geliyordu.

Palazzo Rospo'ya en yakın İngilizce karşılığın Toad Hail* olduğunu yalnızca Fric biliyordu. Bu konuda biraz araştırma yapmıştı. Bir şeyler bilmek hoşuna giderdi.

Altmış yıldan fazla bir süre önce köşkü yaptıran film patronunun esprili birisi olduğu ve Söğütlerin Rüzgârını okuduğu belliydi. O kitapta Toad adlı bir karakter Toad Hail adlı bir evde yaşıyordu.

Ama ne yazık ki son günlerde, film işindeki hiç kimse kitap okumuyordu.

Üstelik Fric'in deneyimlerine göre, bu işte espri anlayışına sahip hiç kimse de yoktu.

Fric basamakları öyle hızlı tırmanmıştı ki, üçüncü katın kuzey koridoruna geldiğinde zorlukla soluk alıp veriyordu. İyi değildi bu. Diğer kadarda durup dinlenmesi gerekirdi.

Yine de burada durmak yerine koridor boyunca hızla yürüyerek, özel süitinin bulunduğu doğu koridoruna geldi. Üçüncü kat koridorlarındaki eşyalar, alt kat koridorlarında-kiler kadar müzelik kalitede olmasa bile antika eşyalardı.

Fric'in süit dairesi bir yıl önce yeniden döşenmiş ve Hayalet Baba'nın otuz beş bin dolarlık bir bütçe ayırdığı bu iş sırasında, iç dekoratör eşya seçimine Fric'i de götürmüştü.

Eşyaların yenilenmesini isteyen Fric değildi aslında. Hiçbir şey istemezdi o; Noel için doldurması gereken listedeki armağanlar dışında; Bayan McBee'nin bu listeye göre alışveriş yapmasında ısrar eden kişi babasıydı zaten. Odaların yeniden döşenmesi fikri de tamamen onundu tabii.

Fric dışında hiç kimse, dokuz yaşında bir oğlan çocuğu-

* Toad Hail: Kurbağa konağı (ç.n.)

na ait odalardaki eşyaları otuz beş bin dolar harcayarak değiştirmenin delilik olduğunu düşünmüyordu. Dekoratörle satış elemanları da sanki bu değişim ve harcanan para normalmiş gibi davranmışlardı.

Delilik.

Fric çevresindeki tatlı dilli, mantıklı görünen insanların aslında DELİ olduklarından kuşkulanıyordu.

Yeniden düzenlenen odalardaki her eşya modern, şık ve göz alıcı renklerdeydi.

Tabii ki, mobilyalar ve antika sanat eserlerine karşı değildi, onların tümünü seviyordu.

Ama iki yüz metre karelik bir süit için bu kadarı yeterdi.

Kendine ait bir mekânda, kendini Fransız antikalarının arasındaki yaşlı bir Fransız cücesi gibi değil, bir çocuk gibi hissetmek istiyordu.

Ona ayrılan süitin bir oturma odası, bir yatak odası, bir banyosu ve içinde yürünecek kadar büyük bir giysi dolabı vardı.

Hâlâ zorlukla soluk alan Fric, oturma odasıyla yatak odasından geçip giysi dolabına gitti.

Dolaba içinde yürünecek kadar büyük demek yanlıştı aslında. Eğer bir Porsche'si olsa, onunla dolabın içinde dolaşabilirdi. Ve Noel armağanları listesine Porsche'yi de ekle-se, üstünde kocaman bir fiyonkla Noel sabahı araba yoluna park edilmiş olurdu.

Delilik.

Fric'in gereksinim duyduğundan ve istediğinden daha fazla giysisi olmasına karşın, bunlar dolabın ancak dörtte birini kaplıyordu. Geri kalan kısımda çok sevdiği oyuncak asker koleksiyonlarının, pek

hoşlanmadığı oyunları içeren kutuların ve babasına yaranmak isteyen stüdyo çalışanları-

YÜZ 121

nın armağan olarak yolladıkları, son beş yılda çocuklar için yapılmış can sıkıcı filmlere ait videokasetlerle DVD'lerin bulunduğu raflar vardı.

Dolabın arkasındaki yarım metrelik bir kısım, yerden tavana dek yükselen raflarla üçe bölünmüştü. Sağ taraftaki rafın altına uzanan Fric, buraya yerleştirilen gizli bir düğmeye basü.

Orta bölüm gizli bir kapıydı aslında. Kapı, her iki yanında yaklaşık birer metre boşluk kalacak şekilde ortaya doğru açılıyordu.

Bazı erişkinler bu boşlukların birinden geçmek isteseler, yan dönmek zorunda kalırlardı, ama Fric'in dolabın arkasındaki krallığa gitmesi için böyle yapması gerekmiyordu.

Rafların arkasında kare şeklinde, paslanmaz çelik bir kapı vardı. Fric üç yıl önce bunun kilidi olmadığını fark etmiş ve anahtarını da bulamamıştı. Şimdi de kilitli değildi.

Sağ taraftaki standart kol dışında, kapının ortasında ikinci bir kol daha bulunuyordu.

Ama bu aslında kol değil, köşkteki kanadı pencerelerde bulunanlara benzer, 360

derece dönebilen bir manivelaydı. Bunun yanına da bir tür valfa benzeyen iki garip nesne yerleştirilmişti.

Fric kapıyı açıp ışığı yaktıktan sonra, yirmi metre karelik garip bir odaya girdi. Odanın zemini, duvarları ve tavanı çelik levhalarla kaplıydı.

Bu levhalar birbirine öyle dikkadi bir şekilde bağlanmıştı ki, aralarında bir çatlak ya da iğne deliği kadar küçük bir boşluk bile yoktu.

Kapıyla pervaz arasına, şimdi eskiyip kuruyarak çadamış bir lastik conta ve kapının iç kısmına, arkasında fan kanatları, dişliler, tozlu somunlar ve Fric'in daha önce birkaç kez el feneriyle incelediği ama adlandıramadığı ince bir tel örgü takılmıştı.

122 df.an koontz

Kapının dış kısmındaki manivela, odada vakum gibi bir şey oluşturan fanı döndürüyor ve emilen hava valflarla dışarı boşalıyordu herhalde.

Bu eski odanın ne amaçla kullanıldığı Fric için hâlâ bir sırdı, ama o buraya Boğma Odası adını vermişti. Oda, kurbanını havasız bırakarak boğmak isteyen şeytan ruhlu bir dâhi tarafından tasarlanmış olabilirdi. Romanlardaki kötü adamlar, insanları bıçak ya da tabanca gibi daha kullanışlı ve ucuz silahlarla öldürmek yerine, onları garip aygıtlarla öldürürlerdi. Şeytani bir akıldan geçen düşünceler, karınca yuvası labirenderi kadar karmaşıktı.

Belki de kan görmeye dayanamayan sapık katiller, gizli bir boğma odası oluşturmuşlardı.

Ancak odanın tasarım biçimi bu ürkütücü açıklamaya fazla uymuyordu.

Kapının iç kısmındaki kolun altında bulunan sürgülü kilit, sadece anahtarla dışarıdan açılabilirdi; kimsenin burada yanlışlıkla kapalı kalmaması veya amaçlı olarak gizlenmemesi için. Ayrıca, tavana paslanmaz çelik çengeller asılmıştı. Oda uzunluğu boyunca sıralanan iki dizi çengel, duvardan altmış santim kadar uzaktaydı.

Pırıl pırıl parlayan çengellere bakan Fric, hâlâ soluk soluğa olduğunu fark etti. Alıp verdiği her soluğun sesi metal duvarlarda yankılanıyordu.

Omuzlarının arasındaki kaşıntı da çabucak ensesine yayılmıştı. Bunun anlamını biliyordu. Yalnızca hızlı solumak değildi bu. Hırıldamaya başlamışü.

Göğsü sıkıştıkça, soluk alırken daha fazla hırıldadığını hissetti. Astım krizi geçirdiğinden emindi artık. Solunum yolları tıkalıydı.

Omuzlarını kamburlaştırdıktan sonra, öne doğru eğilip

YÜZ 123

göğüs ve boyun kaslarını çalıştırarak, ciğerlerinde biriken havayı boşaltmayı denedi.

Ama yararsızdı. Şimdiye dek geçirdiği krizlerin en kötülerinden biriydi bu anlaşılan.

Ardından, kemerine takılı solunum aygıtını çekip aldı.

Anımsadığı kadarıyla buna benzer üç krizde öylesine zorlanmıştı ki, cildi morarmış ve ona acil tedavi uygulanması gerekmişti. Mavi Fric'in görüntüsü herkesi altına işetecek kadar korkutmuştu tabii.

Tam o sırada, kemerinden çıkardığı aygıt elinden kayıp yere düştü. Hırıltılar arasında aygıtı almak için eğildiğinde, başı döndü ve dizlerinin üstüne çöktü.

Soluk almak artık iyice zorlaşmıştı. Bir katilin elleriyle onu boğması gibi bir şeydi bu.

Paniklemiş ama henüz umutsuzluğa kapılmamıştı. Dizlerinin üstünde sürünerek aygıtı yakaladığı anda, terli parmaklarının yenilgisine uğradı. Aygıt ileriye fırlamıştı.

Bu sırada gözleri buğulanmaya, görüş alanı kararmaya baş-lamışü.

Fric kriz esnasında mavileşirken hiç kimse onun fotoğrafını çekmemişti. Lavanta ya da çivit mavisi renginde nasıl göründüğünü çok merak ediyordu doğrusu.

Solunum yolları iyce tıkanıp hırıltılar tizleşirken, boğazında sanki bir düdük varmış

gibi sesler çıkarıyordu.

En sonunda aygıta ulaşmayı başarınca, sımsıkı tutarak sırtüstü yere yattı. Ama aygıtın kullanımı için uygun pozisyonda değildi.

Başının üstündeki çengeller parlayıp duruyorlardı.

Ciddi bir astım krizi için hiç de iyi bir yer değildi burası. Bağırmak için yeterli soluktan yoksundu. Bağırsa bile onu kim duyardı ki zaten. Palazzo Rospo'nun duvarları ses geçinmeyecek kadar kalındı.

Şimdi umudunu yitirmişti işte.

BÖLÜM 17

KEÇELİ BİR KALEM KULLANAN CORKY LAPUTA, alışveriş merkezindeki erkekler tuvaletinin duvarlarına ırkçılıkla ilgili aşağılayıcı sloganlar yazıyordu.

Kendisi ırkçı değildi aslında. Belirli herhangi bir gruba karşı kin beslemez, genelde tüm insanları küçümserdi. Irk duygusallığını kimin desteklediğini de gerçekten bilmiyordu.

Ama çevrelerinde tuvalet ırkçıları olduğuna inanan pek çok insan vardı. Buna inanmalarının nedeni de, yaşamlarına bir amaç ve bir anlam katmak için nefret edecekleri birisine gereksinim duymalarıydı. Çoğu insana göre nefret edeceği birisinin olması, ekmek kadar, soluk almak kadar gerekliydi.

Bazı insanlar herhangi bir şeye öjkelenme gereğin i duyarlardı. Corky de, bu bazı tuvalet ziyaretçilerinin öfkelerine öfke katacak mesajları yazmaktan mutluluk duyuyordu.

Çalışırken, hoparlörlerden yayınlanan şarkının müziğini mırıldanmayı da ihmal etmiyordu tabii.

Ama 21 Aralık günü olmasına karşın, merkezin Muzak yayını listesinde 'Hark the Herald Angels Sing' ve hatta 'Jingle Bell Rock' gibi Noel şarkıları yoktu. İdareciler, Hı-

1

YÜZ 125

i istiyan olmayan ya da ateist olan paralı müşterileri küstürmek istemiyorlardı anlaşılan.

Şu anda çalan parça Pearl Jam'in bir şarkısıydı. Bu, daha önce büyük bir yaylı enstrümanlar orkestrası tarafından çalınan ve şimdiki düzenlemesiyle tiz vokal sesleri içermese de orijinal hali gibi yine kafa uyuşturucu ama hoş bir şarkıydı.

Corky duvarlara sert ve onur kırıcı ırkçı hakaretleri yazma işini bitirip sifonu çekene ve lavabolardan birinde ellerini yıkayana dek, erkekler tuvaletinde yalnızdı. Onu kimse görmemişti.

Sosyal düzene vereceği zarar az olsa bile, karmaşa yaratma konusunda her fırsatı değerlendirdiği için kendisiyle gurur duyuyordu.

Tuvaletin hiçbir lavabosunda tıkaç yoktu. Kâğıt havlulukların birinden yırttığı birkaç parçayı suyla ıslattıktan sonra, bunları top haline getirip altı lavabodan üçünün gider deliğine tıkıştırdı.

Bu günlerde genel tuvalederin çoğunda, el yıkamak istendiği zaman otomatik olarak açılan ve bu işlem bitince yine aynı şekilde kapanan musluklar olmasına rağmen, buradakiler eski tarz, döner musluklardı.

Tıkadığı lavaboların musluklarını sonuna dek açan Corky, kullanılmış kâğıt havlularla yarı dolu çöp sepetini yerin ortasındaki giderin üstüne yerleştirdi Ardından, içinde yeni çorapların, keten çarşafların, bir deri cüzdanın ve bir çatal-bıçak takımının bulunduğu alışveriş torbasını bıraktığı yerden alarak, lavaboların suyla çabucak doluşunu izledi.

Yan duvarda, zeminden on santim yüksekte, büyük bir havalandırma deliği vardı.

Eğer akan su bu yüzeye yükselir-

se, deliğin içine dolar ve şu anda sıcak hava veren sistemi bozardı. O zaman da merkezdeki birçok iş yerinin ve çalışanın yaşamı karmakarışık olurdu.

Dolan üç lavabonun suyu yere taşmaya başlamıştı.

Pearl Jam'le birlikte müzik oluşturan su sesinin arasında, Corky Laputa gülümseyerek tuvaletten ayrıldı.

Erkekler ve bayanlar tuvaletinin bulunduğu koridor boştu. Alışveriş torbasını yere bırakan Corky, spor ceketinin cebinden bir izole bant çıkardı. Yaşayacağı maceralar için daima hazırlıklıydı.

Bantı, kapının altıyla eşiği arasında kalan yirmi santimlik boşluğu kapatmak için kullanıyordu. Kapı pervaza sıkıca yerleştiğinden, içeri dolan suyun dışarı sızması olanaksızdı; bu kısmı bandamaya gerek yoktu.

Sonra cüzdanından çıkardığı katlanmış, büyükçe bir yapışkan kâğıdı açıp koruyucu kısmından ayırarak kapıya yapıştırdı.

Beyaz kâğıdın üstünde kırmızı harflerle BOZUK yazıyordu.

Bu not merkezin korumalarını kuşkulandırabilirdi, ama müşteriler fazla araştırma yapmadan başka bir tuvalet ararlardı.

Corky'nin işi burada bitmişti. Suyun vereceği zararın miktarı yazgının ellerindeydi artık.

Tuvaletin içinde veya dışında güvenlik kameraları olmadığı için, şimdiye dek bunlardan birine yakalanmam ıştı.

Ama L biçimindeki kat koridorunun son kısmı sürekli gözetim altındaydı.

Ardından, buraya gelirken yaptığı gibi başını eğip yüzünü kameralardan gizleyerek çabucak kalabalığa karıştı.

Korumalar daha sonra bandan izlediklerinde, tahribat yap ılan dakikalar arasında tuvalet koridoruna girip çıkan

Corky'e odaklanabilirler, ama yüzünü net olarak göremezlerdi.

Corky kalabalığa kolayca karışmak için, dikkat çekmeyen giysiler giymişti. Merkezin başka yerlerindeki kameralarda görüntülenmiş olsa bile, sel baskınından önce tuvaleti ziyaret eden adamın kendisi olduğu kolayca saptanamaz-dı.

Noel dekorasyonu da net görüntü kaydını engelliyordu zaten.

Melekleri, Noel Baba'yı, ren geyiklerini ve renkli ışıkları içermeyen bu dekorasyon, yanıp sönen minik beyaz ampullerden, parlak folyo kullanılarak yapılmış buz sarkıtlarından, tavandan sarkan binlerce köpük tanesinden, ayrıca merkezin ortasındaki yuvarlak pistte kayan insan boyuda-rında mekanik on buz patencisinden, onları tamamlayan kardan adamlarla kalelerden, birbirini plastik kar toplar ıyla tehdit eden robot çocuklardan ve komik pozlarda duran kutup ayısı figürlerinden oluşmaktaydı.

Corky Laputa bunların tümüne hayran kalmıştı.

Zemin kata inen birinci yürüyen merdiven ve garaja inen ikinci yürüyen merdivende, Rolf Reynerd'ı öldürme planının birkaç detayını düşünüp durdu. Merkezde alışveriş

yaparken ve tuvaletteki tahrip kaçamağının zevkini çıkarırken, korkusuz ama basit bir cinayet planı yapmıştı zaten.

Çoklu görevin üstesinden gelme konusunda doğuştan yetenekliydi o.

Politik strateji ve felsefe bilgisinden yoksun kişilere göre, Corky'nin erkekler tuvaletinde yazdığı sloganlar çocuk şakaları gibi görünebilirdi. Ama bir toplum, yalnızca şiddet eylemleriyle nadiren çökertildiği için, bütün düşünceli anarşistlerin günün her saatinde görevine bağlı kalması, küçük ya da büyük tahriplerle öç alması gerekirdi.

Sprey boyalarla genel mekânlara duvar yazıları yazan cahil serseriler, canlı bombalar, öfkeyi ve düzene karşı çıkışı şarkılarla yansıtan yarı çılgın pop starlar, büyük şirkederle asırlık kuruluşları mahvetmek amacıyla sulh hukuk konusunda uzmanlaşan avukatlar, seri katiller, uyuşturucu satanlar, naylon faturalarla bakım evi fonlarından zimmete para geçiren idareciler, çocukları taciz eden inançsız rahipler, sınıf farkı savunmasına girişip toplumda endişe uyandırarak erken seçimi destekleyen politikacılar... Değişik kesimlerde çalışan ve bazıları saldırgan bazıları da sessiz bir şekilde toplumu etkileyen bu insanlar, geçerli düzenin yıkılması için gerekliydi tabii.

Eğer Corky kendi yaşamını tehlikeye atmadan bir şekilde kara vebayı taşıyabilirse, bu hastalığı hapşırıklarla, öksürüklerle, dokunuşlarla ve öpücüklerle herkese seve seve bulaştırırdı. Bazen genel bir tuvalete ufacık bir bomba aüp daha büyük zararlar vermek için fırsat beklerken, o küçük bombanın yaratacağı karmaşanın da zevkini çıkarırdı.

Garaja park ettiği BMW'nin yanına gelince, direksiyona geçmeden önce spor ceketini çıkarıp yine sarı yağmurluğunu giydi ve geniş kenarlı sarı şapkasını arka koltuktan alarak kolayca erişebileceği ön koltuğa koydu.

Yağmurluk onu sağanak yağmurdan çok iyi koruduğu gibi, cinayet işlerken giyilecek ideal bir üstlüktü. Kan, vinileks yüzeyden kolayca temizlenir, hiçbir leke kalmazdı.

Kutsal kitaba göre her mevsimin bir amacı, öldürmenin ve şifa vermenin bir zamanı vardı.

Şifacı olmayan Corky, öldürme ve öldürmeme zamanının varlığına inanıyordu.

Öldürme zamanı gelmişti artık.

Corky'nin birden fazla ad içeren ölüm listesinin en başında Reynerd'ın adı vardı.

Anarşi gerçekten çaba isteyen bir inançtı.

BOLUM 18

BOĞMA ODASINDA KORKU İÇİNDE HIRILDAYAN ve hiç kuşkusuz masmavi olan Fric, odanın ortasında yattığı yerden yana doğru sürünerek, sırtını çelik duvara dayayıp oturdu.

Sağ elindeki solunum aygıtı, bir Mercedes 500 M-Class arabadan bile daha ağır gibiydi.

Eğer babasının yerinde olsaydı, bu aptal aygıtı kaldırmasına yardım etmeleri için çevresinde bir maiyet bulundururdu. Yalnız birisi olmanın diğer bir dezavantajı.

Oksijen eksikliğinden ötürü net olarak düşünemiyordu. Bir an için elinin, kaldırıp ağzına sokmak istediği bir tabancanın altında olduğunu sanınca, aygıtı neredeyse korkuyla bir kenara firlatacaktı, ama onu sımsıkı tuttu.

Soluk alamıyor, düşünemiyor, yalnızca hırıldayıp öksürüyordu; hastanenin acil servisinde uygulanan tedaviyi gerektirecek bir durumdaydı anlaşılan. Oradaki doktorlar bu krizi adatmasına yardım ederlerken, en çok hoşlandıkları Manheim filmlerinden söz ederlerdi. Fiili sahne! Havada uçaktan uçağa paraşütsüz atlama!

Batan gemi! Uzaylı yılan kral! Komik maymunlar! Yanına koşuşturan hemşireler de Yüz — F.9

ona bir yıldız, bir kahraman, dört dörtlük bir insan, bir dâhi olan böylesine harika bir babaya sahip olduğu için gururlanması gerektiğini söylerlerdi.

Fric burada, şimdi ölebilirdi işte.

Bütün bunları düşünürken, tonlarca ağırlıktaymış gibi hissettiği aygıtı yüzüne doğru kaldırıp ağızlığı dudaklarının arasına sıkıştırdı ve uyguladığı bir dozluk karışımı içine çekti.

Ama boğazında çok az hava solumasına neden olan katı bir yumurta ya da bir taş

veya Guinnes Dünya Rekorları Kitabına geçecek kadar büyük bir balgam birikintisi vardı sanki. Öne doğru eğilip boyun, göğüs ve karın kaslarını çalıştırarak, ilaçlı havayı daha iyi solumaya çabaladı.

iki doz. Önerilen uygulama buydu.

İkinci dozu da uyguladı.

Eğer ilacın metalik tadını hissedecek kadar soluk alabil-se kusardı belki, ama tüm vücudu kasılmıştı.

Gözlerine sarı bir perde iniyor, başı dönüyordu. Bacaklarını düz bir şekilde ileri uzatarak sırtı duvara dayalı bir halde yerde oturmasına karşın, kendini sanki yüksek bir telin üstünde, tek ayağıyla denge sağlamaya çalışırken ölüm adayışı yapmaya hazırlanan bir akrobatmış gibi hissediyordu.

iki doz. İki dozu uygulamıştı.

Fazlası önerilmiyordu. Tehlikeliydi.

iki doz. Bunun yeterli olması gerekirdi. Genellikle öyleydi de. Bazen yalnızca bir doz bile onu bu görünmez cellat ipinden kurtarırdı.

Fazla doz uygulama. Doktorun emri.

Paniğe kapılma. Doktorun önerisi.

ilacın etkisini göstermesine izin ver. Doktorun direktifi.

Doktorun canı cehenneme.

YÜZ İSİ

Fric üçüncü dozu uyguladı.

Boğazından, oyunda atılan zar sesine benzer bir tıkırtı çıkarken, düdük sesini andıran hırıltı da soluk sesine dönüşmeye başlamıştı.

Soluyabildiği serin hava iyi gelecekti belki de. Aygıtı kucağına bıraktı.

Astım krizinin geçmesi için on beş dakika gerekliydi. Beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

Gözlerinin bulanıklığı da azalıyordu zaten.

Bu boş çelik odada, çengeller dışında bakıp oyalanabileceği bir şey olmadığı için, bunlara odaklanıp düşünmeye başladı.

Odayı ilk kez keşfettiğinde, burası ona tavan çengellerinden sarkan kesik ineklerin bulunduğu et depolarıyla ilgili film sahnelerini anımsatmış ve çılgın bir dâhi kadlin bu et deposuna kurbanlarının cesederini asıp asmadığını merak etmişti. Oda belki de eskiden buzluk olarak kullanılmaktaydı.

Ama birbirine fazla yakın olan çengellere erişkin erkek ve kadın cesederinin asılması olanaksızdı. Bu nedenle Fric, katilin burada dondurulmuş ölü çocukları sakladığı sonucuna varmıştı.

Daha sonra çengelleri yakından incelediğinde, uç kısımlarının fazla keskin olmadıklarını görmüştü. Çocukların ya da ineklerin asılacağı türden değildi bunlar.

İşte o zaman çengellerin ne işe yaradıklarını düşünmeyi sonraya bırakarak, odanın boğma odası olduğuna karar vermişti. Yine de kapının iç kısmında bir kilidin oluşu, bu varsayımı da geçersiz kılıyordu.

Göğüs sıkışması ve hırıltısı hafiflediği sırada daha rahat soluk alıp verirken, çengellerle çelik duvarları dikkade inceleyen Fric, burasının ne amaçla yapıldığını açıklayacak

üçüncü bir varsayım geliştirmeye çalıştı. Odanın görüntüsü onu hâlâ şaşırtıyordu.

Dolaptaki mekanizmadan ve bu gizli odadan kimseye söz etmemişti. Burası, Gizemli Yabancı'ya göre çok geçmeden gereksinim duyacağı 'özel gizli yer' olarak hizmet verebilirdi.

Buraya kendisi için gerekli olacak bazı şeyleri depolaya-bilirdi: iki üç tane altılı Pepsi paketi, birkaç paket fıstık ezmeli kraker, yedek pilli iki el feneri.

Ilık kola, yeğlediği bir içecek değildi, ama susuzluktan ölmekten daha iyiydi. Hatta Mojave Çölü'nde susuz kalıp kendi idrarını biriktirerek içmekten bile iyiydi.

Fıstık ezmeli krakerler de idrar içerek yenilirse, tadı berbat olurdu.

Belki dört tane altılı kola paketi depolamalıydı.

Kendi idrarını içmeyecek olsa da, odada birkaç saatten fazla gizleneceği için, bunu biriktirecek bir kap gerekecekti, kapaklı bir kap ya da kapağı vidalı bir kavanoz.

Gizemli Yabancı, ne kadar uzun bir süre gizlenmesi gerektiğini söylememişti. Bunu bir sonraki konuşmada kararlaştıracaklardı.

Yabancı yine arayacağına söz vermişti. Eğer adam bir sa-pıksa, telefonda saçma sapan konuşmak için mutlaka arayacaktı. Eğer sapık değil de samimi bir arkadaşsa, daha iyi nedenlerle arayacak, ama her iki durumda da arayacakt ı.

Zaman ilerledikçe asüm krizi geçmişti. Fric ayağa kalkıp, solunum aygıtını kemerine taktı.

Biraz başı dönüyordu; kapıya giderken eliyle çelik duvara tutundu.

Yatak odasına geldiğinde, yatağın kenarına oturarak kapalı durumda olan telefonunu açık hale getirdi. Tuşların

YÜZ 133

bulunduğu kısımdaki gösterge ışığı, özel hattından arandığı sinyalini veriyordu.

Tren odasında aranışından beri, başka arayan olmam ış-ii. Yıldız ve 69'u tuşladıktan sonra, telefon en son arayanın numarasını girene dek dinledi.

Eğer Fric korkunç tehlikeli bir casus kadar eğitimli olsa, Beethoven'in sağır olmadan önceki olağanüstü duyarlı kulağına sahip olsa, ya da ebeveynlerinden birisi insanlarla çiftleşmek üzere uzaydan dünyaya yollanmış olsa, birbirini hızla izleyen bu seslerin hangi numaralar olduğunu anlayabilir ve Gizemli Yabancı'nın numarasını ezberleyebilirdi.

Ama o, dünyanın en büyük Film yıldızının oğlundan başka bir şey değildi. Bir film yıldızının oğlu olmak, ona Mic-rosoft'tan yollanan bedava bir xbox veya Disneyland'dan ücretsiz bir abonelik gibi avantalar sağlasa da, şaşırtıcı bir deha veya sınırsız güçler bağışlamıyordu.

Telefonun on iki kez çalmasını bekleyen Fric, ardından mikrofonu açıp zil hâlâ çalmaya devam ederken, pencerelerden birine gitti.

Bilardo masasının çuha kaplı yüzeyi kadar düzgün olan ve şimdi yağmurda gümüş

rengine bürünen doğu çimenliği, meşelerle sedir ağaçlarının ve gül bahçelerinin arasında gözden kayboluyordu.

Fric Gizemli Yabancı'yı ve yaklaşan tehlikeyi birisine söyleyip söylememekte kararsızdı.

Babasını aradığı takdirde telefona ya bir koruma ya özel makyöz ya özel kuaför ya sürekli onunla birlikte seyahat eden masör ya onun ruhani danışmanı Ming du Lac ya da Dünyada En Çok Hayranlık Duyulan Dördüncü Adam'ın çevresindeki bir düzine yaltakçıdan biri yanıt verirdi.

Ardından, telefon bilinmeyen yatay ve dikey mesafeler-

134 DEAN KOONTZ

de elden ele dolaştırılır, on on beş dakika sonra da hatta Hayalet Baba'nın, "Hey, sevgili adamım, bil bakalım burada benimle birlikte olan ve seninle konuşmak isteyen kim var?" diyen sesi duyulurdu.

Sonra Fric daha bir tek sözcük bile söyleyemeden, Hayalet Baba telefonu ya Julia Roberts'a ya Arnold Schwarzeneg-ger'a ya Tobia Maguire'a ya Kirşten Dunst'a ya Mucize At Winnie'ye ya da belki tümüne birden verir ve onlar da Fric'le tatlı bir sohbete girişerek ona derslerinin nasıl olduğunu, büyüyünce dünyanın en büyük film yıldızı mı olacağını, beslenme çantasında ne tür yulaflı yiyeceklerin bulunmasından hoşlandığını sorarlardı.

Telefon Hayalet Baha'ya geri verilene dek, Entertain-ment Weeklyynin bir muhabiri de, kurşun kaleminin yanlış ucunu kullanarak, dergide yayımlanacak uzun bir makale için baba-oğul muhabbetiyle ilgili notlar alırdı. Öykü basıldığında ise, her gerçek yanlış aktarılmış ve Fric ya sürekli sızlanıp duran bir moron veya şımarık bir ana kuzusu gibi gösterilmiş olurdu.

Daha da kötüsü, Hayalet Baba'nın telefonunu yıldızcık olarak adlandırılan genç aktrislerden biri de yanıdayabilir-di; çoğu kez öyle olurdu zaten. Ve kız Fric'in adını duyunca heyecanlanırdı. Fric bunca yıldır, her şeye heyecanlanan bu kızların yüzlercesiyle konuşmuştu. Onların her biri, sanki Iowa'lı bir çiftçinin aynı tarlaya ekip yetiştirdiği ve sonra yük treniyle Hollywood'a yolladığı mısırların koçanları gibi bir diğerine benzerdi.

Fric'in Sözde Anne Freddie Nielander'ı arama şansı da yoktu, çünkü Monte Carlo ya da orası kadar uzak ve muhteşem bir yerde cazibesini sürdürüyor olmalıydı. Ayrıca, onun telefon numarasını da bilmiyordu.

YÜZ 135

Bayan McBee'yle Bay McBee, Fric'e iyi davranır ve ona daima yardımcı olmak ister gibi görünürlerdi.

Ama Fric bu tür bir durumda onlardan yardım istemeye çekiniyordu. Bay McBee birazcık aptal, Bayan McBee ise her şeyi bilen, her şeyi gören, kuralcı, ikna edilmesi zor bir kadındı; iğneli sözleri ve suçlayıcı bakışları, kınadığı birisine neredeyse iç kanama geçirtecek kadar güçlüydü.

Bay ve Bayan McBee aynı zamanda onun in loco paren-tis'i* olarak görev yapıyorlardı. Latince bir hukuk terimiydi bu; yani McBeeler, Fric'in ebeveynlerinin yokluğunda, ki genellikle yoklardı zaten, onların yerine vekalet eden yetki sahibi kişilerdi.

Fric, in loco parentis terimini ilk kez duyduğunda, bunu annesiyle babasının deli olduğunu belirten bir açıklama olarak algılamıştı.

McBeeler, Hayalet Baba köşkü satın almadan önce buradaydılar ve Fric'e göre, onlar bir tek işverenle onun ailesine değil, bir yere ve bir geleneğe bağlıydılar.

Mutlu yardımcı Aşçı Bay Baptiste, aslında bir arkadaş ve kesinlikle bir sırdaş

olmamasına karşın, dostça davranan birisiydi.

Korkutucu ve büyük olasılıkla deli olan Aşçıbaşı Bay Hachette ise, şeytan dışında hiç kimsenin gerektiğinde ondan yardım istemeyeceği bir insandı. Onun önerilerine ancak Cehennem Prensi değer verirdi herhalde.

Fric Bay Hachette'i mutfaktan uzaklaştırmak için bazı planlar yapıyordu. Sarımsağın bir yararı olmazdı, çünkü bu Hachette'in sevdiği bir şeydi, ama üzerinde isa'nın resmi bulunan bir haç onu alev alev yakar ve bir yarasa gibi çığlıklar attırarak kaçmabilirdi.

* Argo bir sözcük olan loco deli demektir. Parenlis ebeveynler anlamına gelen parents'in Latince karşılığıdır, (ç.n.)

17.6 DEAN KOONTZ

Gizemli Yabancının Fric'i uyardığı tehlike, psikopat aş-çıbaşının ta kendisiydi belki.

Ama köşkün yirmi beş çalışanından herhangi biri de gülümseyen maskenin ardındaki kaçık kaül olabilirdi. Cinayet aracı olarak balta, buz kıracağı ya da ipek eşarp kullanan bir katil...

Belki çalışanların yirmi beşi de saldırıya geçmeyi bekleyen baltalı katillerdi. Belki de gelecek dolunayla birlikte de-lirecekler ve birbirlerine tabanca, el baltaları ya da mutfak robotlarıyla saldıracaklardı.

Eğer siz babanızın veya annenizin sizin hakkınızda ne düşündüklerini, onların gerçekten kim olduğunu ve akıllarından nelerin geçtiğini bilmezseniz, o zaman size çok daha yakın olan başka insanlar hakkında bir şey bilmeniz de olanaksızlaşırdı tabii.

Fric'in köşkte en çok güvendiği kişi, testere takıntılı olmayan Bay Truman'dı. Bay Truman eskiden polisti sonuçta.

Ayrıca, onunla ilgili iyi şeyler hissediyordu. Fric hissettiklerini sözcüklerle ifade edemese de hissediyordu. Bay Truman'ın varlığı somuttu. Bir odaya girdiğinde orada olur ve sizinle konuşurken bağlantı kurardı.

Fric şimdiye dek ona benzer kimseyi tanımamıştı.

Ama Bay Truman'a bile Gizemli Yabancı'dan ve bir gizlenme yeri bulma zorunluluğundan söz etmeyecekti.

Bunun bir nedeni kendisine inanılmayacağından kork-masıydı. Onun yaşındaki oğlan çocukları çoğu kez çılgın öyküler uydururlardı. Fric öyle yapmazdı, ama başka oğlanlar yaparlardı. Bay Truman'ın onu çuval dolusu zırva uyduran yalancı bir çocuk olarak düşünmesini istemiyordu; korkak bir kedi, belkemiksiz bir denizanası, tavuk yürekli bir ödlek olarak düşünmesini de.

Hiç kimse Fric'in dünyayı babasının kurtardığından yirmi kat fazlasıyla kurtarabileceğine asla inanmazdı, ama o da kimsenin onu utangaç bir bebekmiş gibi düşünmesini istemezdi. Özellikle Bay Truman'ın.

Diğer bir neden de sır tutmaktan hoşlanmasıydı. Trenlerle oynamaktan daha zevkli bir şeydi bu.

Gizemli Yabancı, telefonu belki yüz kez çaldırdıktan sonra, Fric hattı kesti.

Yapacak işleri, hazırlıkları vardı.

Kötü bir şey yaklaşıyordu. Bunu karşılamaya hazır olması, karşılaması ve yenmesi gerekecekti.

/

BOLUM 19

ETHAN SİYAH ŞEMSİYESİNİN ALTINDA, mezarlığın çi-menli yollarında yürürken, yanından geçuği dev sedir ağaçlarının sarkık dallarına konan kuşları ürkütüyordu.

Görebildiği kadarıyla mezarlıkta yalnızdı.

Sevilen ve yitirilen birisi için genellikle güneşli günlerde saygı ziyareti yapılır, fırtınalı bir havada hiç kimse mezarlığa gitmezdi.

Ama onu buraya getiren şey gerçeği öğrenme merakı olmuştu. Mantıklı bir yanıt arıyordu.

Bu durumda kuşku, mantık ve korku bir aradaydı.

Önsezisi ona günün ilk ziyaretçisi olmadığını söylerken, kendisini rahatsız edecek bir şey bulacağını hissetmekteydi, yine de bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Zamanla aşınan granit mezar taşları, likenlerle kaplanan ve nemden ötürü lekelenen mozoleler, toprak çökmesi nedeniyle eğilen sütunlar ve obeliskler... Bu geleneksel mimarinin hiçbiri burasının bir mezarlık olduğunu belirtmiyordu. Mezarların bronz plaketleri de otlarla kaplıydı. Gömü yeri uzaktan herhangi bir park görünümündeydi.

Yaşamında neşeli, eşi bulunmaz bir insan olan Hannah,

\

burada sonsuza dek uyuyan binlerce kişi gibi, mezar taşın-daki bronz plakede anılıyordu.

Ethan, Hannah'nın mezarını Noel de dahil olmak üzere, yılda altı yedi kez ziyaret ederdi. Evlilik yıldönümlerinde de tabii.

Buraya neden bu kadar sık geldiğini bilmiyordu. Mezarda yatan Hannah değil, yalnızca onun kemikleriydi. O ise Ethan'ın kalbinde daima onunla birlikteydi.

Ethan buraya gelme nedeninin, asla unutmadığı karısını anmaktan çok, onun mezarının yanında bir gün kendi adı yazılı bronz plaketin takılacağı boş granit taşa bakmak olduğunu düşünürdü bazen.

Otuz yedi yaşında bir adam olarak, ölümü karşılamak için henüz çok gençti; ayrıca, yaşam ona daha büyük fırsatlar vaat etmeye devam ediyordu. Ama Han nah'yı kaybettikten sonraki beş yıl boyunca, kendine ait bir şeyin öldüğünü de hissetmekteydi.

On iki yıl süren evliliklerinde, çocuk sahibi olmayı erte-lemişlerdi. Öyle gençlerdi ki, acele etmeleri gerekmemişti.

Hiç kimse canlı, güzel, otuz iki yaşında bir kadına ölümcül bir tür kanser tanısı konacağına ve onun dört ay sonra öleceğine inanmazdı. Bu durum dünyaya gelecek çocuklarla torunların oluşumunu engellemişti.

Bir bakıma, Ethan da Hannah'yla birlikte ölüydü artık; ne karısının ona bahşedeceği çocuklarına sevecen bir baba olabilecek, ne onunla mudu bir şekilde onlarca yıl yaşayabilecek ne de ikisi birlikte huzur içinde yaşanabileceklerdi.

Hannah'nın mezarını açık ve boş bir halde bulmuş olsa, şaşırırdı belki. Ama ölü hırsızlığı yerine karşılaştığı beklenmedik şey, şimdi onu hiç şaşırtmamıştı.

I

Bronz plaketin altında iki düzine, uzun saplı taze gül 17.6 DEAN KOONTZ

vardı. Çiçekçi, gülleri sağanak yağmurdan korumak için kalın bir selofan kâğıda sarmıştı.

Melez çay gülleriydi bunlar; Broadway adı verilen sarımsı kırmızı bir tür. Hannah'nın sevdiği ve yetiştirdiği güllerin arasında en çok hoşlandığı bunlardı.

Ethan kendi çevresinde yavaşça dönerek, mezarlığı dikkatle inceledi. Hafif eğimli çimenliklerde hiç kimse yoktu.

Sonra yakındaki sedir ağaçlarıyla meşe ağacına kuşkuyla baktı. Görebildiği kadarıyla bunların arkasına da kimse giz-lenmemişti.

Dar ve kıvrımlı yolda buz gibi parlayan kendi Expediti-on'ından başka, hareket halinde veya park edilmiş başka hiçbir araç görünmüyordu.

Mezarlık sınırlarının ötesinde, yağmurla sisin arasından görünen manzara, gerçek bir kenti değil, düşteki bir metropolü andırıyordu. Trafik gürültüsünün olmadığı, labirente benzer caddelerinde korna seslerinin duyulmadığı, sanki tüm sakinlerinin uzun yıllar önce bu çimenlik alanlara gömüldüğü bir yer gibi.

Ethan çiçek buketine bir kez daha baktı. Broadvvay güllerinin, parlak renklerinin yanı sıra hoş bir kokusu da olur ve bol güneşli her bahçede yetişen bu türler, diğer gül türlerine göre küfe karşı daha fazla dayanırlardı.

Bir mezarda bulunan iki düzine gül mahkemede kanıt olarak kabul edilmeyebilirdi.

Ama Ethan bu renkli güllerin, bir ölüyle diğeri arasındaki garip bağlantıyı gösteren bir kanıt olduğunu düşünüyordu.

BÖLÜM 20

YEDİĞİ KURABİYELERLE BİRLİKTE termostan kahve içen Hazard Yancy, Rolf Reynerd'ın yaşadığı batı Hollyvvood'da-ki apartmanın tam önüne park ettiği sivil bir arabada oturuyordu.

Akşam olmasına daha yarım saat vardı, ama fırtınayla gelen alacakaranlık, bir saat önce kenti karartmaya başlamıştı bile. Fotoelektrik saptayıcılarla çalışan sokak lambaları şimdiden yanıyordu.

Kurabiye yiyerek zaman geçirir gibi görünen Hazard, Reynerd'a nasıl yaklaşacağını düşünüyordu aslında.

Ethan'la öğle yemeği yedikten sonra Cinayet Masası 'ndaki bürosuna dönmüş ve iki saat içinde, araştırmaya devam edeceği konu hakkında, internet ve telefon bağlantılarıyla biraz ön bilgi sahibi olmuştu.

Rolf Reynerd ara sıra rol aldığı dizi filmlerden kazanç sağlayan bir aktördü. Bu dizilerin birinde ona uygun kötü adam rolü bulunamadığında ise, uzun süre işsiz kalıyordu.

Gizli Dosyalar isimli dizinin bir bölümünde, uzaylı bir doktor tarafından beynine yerleştirilen sülükle deliren bir federal ajanı, Yasa ve Düzen dizisinde de ilk bölümün sonu-17.6 DEAN KOONTZ

na doğru kendini ve karısını öldüren psikopat bir eğitimciyi canlandırmıştı. Ayrıca, bir deodorant reklamında Sovyet ülkelerinden birinde çalışan psikopat bir korumayı canlandırmış, ama reklam fazla iş yapmadığı için bundan çok az para kazanmıştı.

Kendisine sürekli olarak aynı tür rol verilen bir aktör, unutulmaz bir rolle başarı sağlayana dek, aktörlük mesleğinin tuzağına düşmezdi. Çünkü halk, onu ünlü yapan karakterin dışında, başka bir karakteri canlandırmasını kabullenmekte zorlanırdı.

Ama Reynerd'ın fazla ün kazanamamış olması, ona aynı tür rollerin verilmesini engellememişti. Hazard bunun nedenini adamın kişiliğine bağlıyordu; yalnızca dengesiz karakterleri başarılı bir şekilde canlandırması, kendi dengesizliğiyle ilgiliydi.

Güvenilir bir geliri olmamasına karşın, Rolf Reynerd iyi bir semtteki güzel bir binanın geniş bir dairesinde oturuyor, şık giyiniyor, Don Perignon şarabının zevkini çıkaran genç aktrislerle en gözde gece kulüplerine gidiyor ve yeni bir Jaguar kullanıyordu.

Hazard edindiği bilgilerden, Reynerd'ın dul annesi Mi-na'nın eski arkadaşlarına göre, oğluna çok düşkün bir kadın olduğunu, oğlunun bir gün yıldız olacağına inandığını ve ona her ay yüklü bir çek verdiğini öğrenmişti.

Bunu söyleyenler eski arkadaşlardı, çünkü Mina dört ay önce ölmüştü. Once ayağına ateş edilmiş, sonra da bronz kakmalı mermer bir lambayla öldüresiye dövülmüştü.

Katilin kim olduğu bilinmiyordu. Dedektifler hiçbir ipucu bulamamışlardı.

Kadının tek vârisi de aynı rollerin adamı zavallı Rolftu tabii.

YÜZ 143

Annesinin öldüğü gece aktörün başka yerlerde olduğunu gösteren somut kanıtlar vardı.

Bu, Hazard'ı ne şaşırtmış ne de onu Reynerd'ın masumiyeti konusunda ikna etmişti.

Zaten ortada tek bir vâris varsa, genellikle bu vârisin somut bir kanıtı da olurdu.

Adli tıp doktoruna göre, gece saat 21.00'la 23.00 arasında öldürülen Mina, öyle sert darbeler almıştı ki, lambanın bronz kakmaları vücudunun birçok yerini delmiş ve alın kemiğini çökertmişti.

Rolf o gece akşam saat yediden sabah ikiye dek, kız arkadaşı ve dört çiftle birlikte iki gözde gece kulübünde eğlen-mişti. Kulüplerin ikisinde de hayli gürültü yapmış olan unutulmaz, gösterişli bir gruptular.

Ancak Mina cinayetinin çözümlenememiş olmasına rağmen, eğer Rolf annesi öldürüldüğü sırada kendisinin başka yerlerde olduğunu kanıtlamak yerine evde kalarak kendi kendine oynadığını söylemiş olsa bile, Hazard adamı bir kez daha sorgulamak için hiçbir gerekçe gösteremezdi. Bu olay diğer bir dedektife aitti.

Ama neyse ki, Reynerd'ın o geceki arkadaşlarından biri olan Jerry Nemo, başka bir olay nedeniyle Hazard'a yabancı olmayan bir şüpheliydi; açık bir kapı vardı işte.

İki ay önce, Carter Cook adlı bir uyuşturucu satıcısı başından vurularak öldürülmüştü.

Cinayet, hırsızlık amacıyla işlenmiş gibi görünüyordu, çünkü Cook'ta hem çok mal hem de çok para vardı.

Reynerd'ın arkadaşı Jerry Nemo, cinayetten bir saat önce Cook'u cep telefonundan aramıştı. Nemo uyuşturucu bağımlısı bir müşteriydi. Cook'tan mal satın almak için onunla buluşacaktı.

Oysa şimdi şüpheli kişilerden birisi değildi artık. Los An-17.6 DEAN KOONTZ

geles'ta veya Dünya gezegeninin herhangi bir yerinde hâlâ şüphe altında kalan hiç kimse yoktu ki zaten. Cook cinayeti, asla çözülemeyecek boktan bir olaydı.

Hazard yine de Nemo'nun bir şüpheli olarak kaldığı gerekçesiyle Reynerd'a yaklaşabilir ve bu fırsatı kullanarak Et-han'a yardım etmiş olurdu.

Reynerd'ı tatmin edecek bir gerekçe bulmak zorunda değildi. Yalnızca rozetini gösterip tehditler savurarak uyduracağı yüz tane zırva öyküyle, onu kapıyı açması ve soruları yanıtlaması için yeterince ikna edebilirdi.

Ama Reynerd, Channing Manheim'le ilgili takıntısını dolaylı ya da dolaysız bir şekilde açıklasa veya ünlü film yıldızına zarar vermeyi amaçladığını kabullense bile, Hazard bu araştırmayı Cinayet Masası Bölümü'nün bilgisi dışında sürdürmüş olacak ve sonra, Manheim konusunda edindiği bilgiyi bölüme aktarmadan Reynerd'ı neden sorguladığını üst düzey idarecilere açıklamak zorunda kalacaktı.

En iyisi Nemo'nun Carter Cook cinayetinde hâlâ şüpheli olduğunu ileri sürmek ve Reynerd'a bu gerekçeyle yaklaşmaktı.

Parmaklarına bulaşan pudra şekeri ve kurabiye kırıntılarını yalayarak temizledikten sonra, arabadan indi.

Şemsiye almaya gerek duymamıştı. îriyarı vücuduyla iki kişiye bedel bir adam olarak, kendini yağmurdan tamamen korumak için plaj şemsiyesi gerekirdi zaten.

Sağanak yağmur altında apartmana yaklaşırken hızlı yürüyor, ama koşmuyordu.

içeri girince asansöre binmek yerine merdivenden çıkmaya başladı.

Bir kez asansörde vurulmuştu. Altıncı kata çıkıp kapılar açıldığında, saldırgan koridorda onu bekliyordu.

YÜZ 145

Asansörün içinde hedef oluşturan bir insanın kaçacak fazla yeri olmazdı. Telefon kabininin ve park edilmiş bir aracın içinde ise daha kötü durumlar yaşanırdı.

Hazard park edilmiş bir araçta otururken de vurulmuş, ama telefon kabininde hiç vurulmamıştı. Bir zaman sorunu olmalıydı bu.

Asansörün dışında bekleyen saldırganın 9-mm.'lik bir tabancası vardı ve altına işeyecek kadar heyecanlıydı.

Eğer adam sakin davranmış veya tüfek kullanmış olsa, sonuç Hazard için çok daha kötü olurdu.

İlk kurşun kabin tavanına, ikincisi arka duvara saplanmış ve üçüncüsü asansörü onunla paylaşan yabancıyı ıskalamıştı.

Asıl hedef, sonradan İRS* temsilcisi olduğu anlaşılan yabancıydı tabii. Hazard ise yanlış zamanda yanlış yerde bulunan ve yalnızca bir tanık olduğu için öldürülmek istenen kişiydi.

İRS temsilcisi tabancalı saldırganı hesap işine ya da ona benzer bir işe karıştırmak istememişti aslında. Sadece adamın karısıyla işi pişiriyordu.

Saldırgana ateş etmek yerine onun tabancasını çekip alan Hazard, adamı hızla iterek koridorun karşı duvarına mıhlamış, diziyle testislerine vurmuş ve kasten kolunu kırmıştı.

Daha sonra, boşanma işlemlerinin sürdüğü birkaç ay boyunca da, adamın karısıyla çıkmıştı. Kadın kötü birisi değildi, yalnızca kötü adamların işlerine karışmıştı.

Hazard şimdi ikinci kata geldiğinde, sahanlığın genişliğine karşın kendini rahatsız hissediyordu. Hiç zaman yitirmeden 2B'nin zilini çaldı.

* İRS: Uluslararası Maliye Kurumu (ç.n.)

17.6 DEAN KOONTZ

Kapıyı açan Rolf Reynerd, soğuk mavi gözlerindeki met-hamphetamine pırıltısından sımsıkı ağzının köşelerindeki köpüklü tükürük damlacıklarına kadar, Ethan'ın tanımına mükemmel uyuyor ve düzenli kullanıldığı belli olan uyuşturucunun etkisiyle bir toksik kriz anında kendini el bileklerinden ipek teller fışkırtan Örümcek Adam sanarak, evin içinde çılgınca dönüp duracak gibi görünüyordu.

Hazard ona rozetini gösterdikten sonra, Jerry Nemo'nun Carter Cook cinayetinde şüpheli olmasıyla ilgili bir sürü zırva uydurup içeri girdi; öyle hızlı hareket etmişü ki, kulak memelerinden hâlâ yağmur suları damlıyordu.

Ağırlık kaldırma çalışmaları ve proteinli yiyecekler sayesinde güçlenen bir adama benzeyen Reynerd, yalnızca sağ kolunun arka kısmını geliştirmek için her sabah bir düzine çiğ yumurta içiyor olmalıydı.

Ama Hazard Yancy ondan daha iriyarı ve hiç kuşkusuz daha akıllıydı; yine de dikkatli ve tetik davranma konusunda kendi kendini uyarmıştı.

Reynerd kapıyı kapatıp Hazard'ı oturma odasına götürdü; onunla işbirliği yapmaya hazır olduğunu belirtirken, iyi arkadaşı Jerry Nemo'nun bir sineğe bile zarar vermeyeceğine yürekten inandığını söylüyordu.

Nemo'nun sinekleri çok mu yoksa az mı sevdiği hiç önemli olmasa da, onu içtenlikle koruyan Reynerd, bunu, sabah erken saaderde yayınlanan bir televizyon programında okul öncesi çocuklarına küçük yaşam dersleri veren, mor dinozor kostümlü bir öğretmen tavrıyla sürdürüyordu sanki.

Eğer dizilerde de böylesine kötü rol yapıyorsa, senaryo yazarları öykü içeriğini değiştirir ve onu ya bir araba kazasında veya hızlı gelişen bir beyin tümörü sonucunda öldü-

rürlerdi. Ama kanlı bir sondan hoşlanan seyirciler, onun asansörde tabancayla vurularak ölmesini isterlerdi belki.

Mobilyalar, halı, storlar, kuş fotoğrafları... Evdeki her şey siyah-beyazdı. Televizyonda yayınlanan siyah-beyaz filmde, Clark Gable ve Claudette Colbert, Reynerd'a nasıl rol yapması gerektiğini gösteriyorlardı.

Siyah bir pantolonla siyah-beyaz spor bir gömlek giyen Jerry Nemo'nun yakın arkadaşı, gardırobundaki giysileri de evin dekoruna uydurmuştu anlaşılan.

Ev sahibinin önerisiyle bir koltuğa oturan Hazard, çabuk kalkmak için koltuğun ucuna ilişti.

Sehpadan kumandayı alıp Gable'ı konuşmasının ve Col-bert'i hareket edişinin ortasında durduran Reynerd da kanepeye oturdu.

Odaya renk sağlayan şeyler, Reynerd'ın mavi gözleri ve kanepenin üstündeki parlak desenli iki patates cipsi paketiydi.

Soldaki pakette Havvaii usulü sade cipsler, sağdaki pakette ise mayhoş kremalı ve soğanlı cipsler vardı. Bay Gurme.

Hazard, Ethan'ın cips pakederiyle ilgili gizemli ama ciddi uyarısını unutmamıştı.

Dik duran her iki paket de açık ve neredeye tamamen doluydu. Hazard cipslerin hafif yağlı kokusunu duyabiliyordu.

Ama eğer pakederin içinde cipslerin yanı sıra tabancalar da varsa, onları ne görebilir ne de kokularını duyabilirdi, çünkü folyo pakeder saydam değildi.

Dudaklarını yalayan Reynerd, sanki her an tuzlu cipslere uzanacakmış gibi, avuçları uyluklarına dayalı olarak oturuyordu.

Ardından, televizyondaki durağan görüntüyü bir baş hareketiyle işaret ederek, "İşte bu benim için mükemmel bir

ortam," dedi. "Ben çok geç doğmuşum. Geçmiş yıllarda yaşamam gerekirdi."

"Hangi yıllarda?" diye sordu Hazard, çünkü şüphelilerin en çok bilgiyi gelişigüzel konuşurken verdiklerini biliyordu.

"1930'larla 40'larda. Tüm filmler siyah-beyazken. O günlerde bir yıldız olabilirdim."

"öyle mi?"

"Ben renkli filmler için fazla güçlü bir kişiliğim. Ekranın dışına taşıyorum. Ortamı ve seyirciyi aşırı etkiliyorum."

"Bunun nerede bir sorun yaratuğı belli oluyor."

"Renkli film çağında, en başarılı yıldızlar bile sıradan kişilikler sergiledikleri için, canlandırdıkları karakterin derinliğine inemiyorlar."

"Neden acaba?"

"Renk, modern kameralar aracılığıyla oluşturulan mekân derinliği, ileri ses teknolojisi; bunların tümü sıradan kişilikleri öne çıkanr ve ekrana gerçek yerine güçlü bir hayalle karmaşa yansır."

"Ama tam aksine siz... "

"Evet, tam aksine ben öyle sıra dışı ve öyle canlz bir kişiliğim ki, modern film teknolojisinin ileri nitelikleri beni üst düzeye çıkararak karikatürleştiriyor."

"Bu da sizi öfkelendiriyor tabii."

"Hem de nasıl. Mesela siyah-beyaz bir filmde, seyircileri aşın etkilemeden ekranı doldurabilirim. Bizim geçmiş çağımızın Bogart'lan, Bacal'lan, Tracy'leri, Hepbum'leri, Cary Grant'leri, Gary Cooper'lan, John Wayne'leri nerede şimdi?"

"Onlar yok artık."

"Olsalardı bile günümüzde başarı sağlayamazlardı zaten. Modern filmler için fazla güçlü, fazla derin ve kesinlikle fazla gösterişli olurlardı. Siz Ay Sarsıcı hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Hazard kaşlarını çattı. "Ne hakkında?"

"Ay Sarsıcı. Channing Manheim'in en son filmi. İki yüz milyon kazandığı film."

Reynerd'ın Manheim takıntısı öyle fazlaydı ki, er ya da geç bu konuya değinecekti.

Yine de dikkadi olan Hazard, "Ben sinemaya gitmem," dedi.

"Herkes gider."

"Hayır, herkes gitmez. İki milyon papel kazanmak için, yaklaşık otuz milyon bilet satılması gerekir. Sinemaya giden insanların oranı belki de yalnızca yüzde ondur."

'Tamam, ama diğer insanlar televizyonda veya DVD'de film izlerler."

"Belki diğer bir otuz milyon. Herhangi özel bir filmi ele alın; en azından insanların yüzde sekseni o filmi izlemez. Yapacak başka işleri vardır."

Reynerd filmlerin dünyanın özünü oluşturmadığı düşüncesine şaşırmış görünüyordu.

Bir tabanca çıkarmak için cips pakederinin hiçbirine uzanmamasına karşın, konuşmanın bu şekle dönüşmesinden hoşlanmadığı belliydi.

Hazard onun gönlünü almaya çalışu. "Şimdi, söz ettiğiniz siyah-beyaz film çağında, insanların yüzde ellisi haftada bir kez sinemaya giderdi. Yıldızlar o günlerde yıldızdılar. Herkes Clark Gable'ın, Jimmy Stevvart'ın filmlerini bilirdi."

"Kesinlikle," diye ona kauldı Reynerd. "Manheim siyah-beyaz çağda yok olurdu. O

ortam için fazla zayıf ve sıradan kalırdı. Unutulmanın da ötesinde, bilinmezdi."

Tam o sırada zil çaldı.

Reynerd şaşırmış ve hayli tedirginleşmişti. "Ben hiç kimseyi beklemiyordum."

"Ben de," dedi Hazard.

Reynerd pencerelere doğru baktı. Alacakaranlık yavaş yavaş sona eriyordu.

Ardından, dikkatini televizyona yöneltti. Gable ve Col-bert sıcak bir sohbetin ortasında hâlâ durağandılar.

En sonunda kanepeden kalktığında, bir an duraksayıp cips pakederine baktı.

Bu garip gösteriyi izleyen Hazard, aktörün uyuşturucunun etkisiyle değişken bir ruh hali yaşadığını düşünüyordu.

Zil yine çalınca, Reynerd kapıya gitmek zorunda kalmışu. "İsa kitapları satan bu soytarılar her zaman geliyorlar." Onlardan rahatsızdı anlaşılan. Sonra bıkkın bir tavırla kapıyı açu.

Hazard oturduğu koltuktan kimin ateş ettiğini görememişti. Ama art arda duyulan üç hızlı buum, buum, buum sesi, katilin kullandığı silahın yüksek kalibreli, belki 357'lik veya daha büyük bir şey olduğunu kanıtıyordu.

Hz. İsa'nın ikinci kez dirileceği günün yaklaştığına inananlar sıkı satış teknikleri geliştirmiş olsalar da, Reynerd kapıyı çalan adamın amacını yanlış anlamıştı.

İkinci buum sesinde ayağa fırlayan Hazard, üçüncü seste tabancasını kılıfından çıkardı.

Kendisinin de Gable ve Bogart kadar ölümlü olduğunu kanıdayan Reynerd, arkaya doğru sendeleyerek yere düştü.

Hazard hızla onun yanına giderken, koridorda koşan birisinin ayak seslerini duyuyordu.

Kurşunların üçü de Reynerd'ın göğsüne isabet etmiş ve kalp kasını delen bir tanesi sırtından dışarı fırlamışa. Yere düşmeden önce can vermişti anlaşılan.

Faltaşı gibi açılan mavi gözleri, ölüm öncesinde olduğundan daha az soğuk görünüyordu. Artık İsa'ya gereksinim duyuyor olmalıydı.

Cesedin üstünden geçen Hazard, dışarı çıktığında, saldırganın koridorun sonuna ulaştığını gördü. Adam basamakları ikişer ikişer iniyordu. Hazard onun arkasından koşmaya başladı.

BÖLÜM 21

GÜN SONA ERMEYE BAŞLAMIŞ, ama gecenin karanlığı kentin üzerine henüz çökmemişti.

Ethan Expedition'ı batı yakasındaki bir caddeye park etti; sanat galerilerinin, lüks mağazaların ve restoranların bulunduğu bir semtti burası.

Mağazalar henüz kapanmamışu ve restoranların açılmasına daha bir saat vardı.

Erken yanan sokak lambalarının ışıkları ağaçların ıslak yapraklarından kaldırıma doğru yansırken, etrafa korsan hazineleri saçılmış gibi bir görüntü oluşturuyorlardı.

Şemsiyesini arabada bırakan Ethan, çoğu kahverengi, orman yeşili, gümüş rengi ya da siyah olan dükkân tentelerinin alunda yürüdükten sonra, Sonsuza Dek Güller adlı dükkânın mercan pembesi renkli tentesinin alünda durdu.

Çiçekçi dükkânına Yalnızca Güller adı da verilebilirdi, çünkü burada, bukederle aranjmanları yumuşatmak için kullanılan fujerlerle diğer yeşilliklerden başka hiçbir çiçek

Hannah'nın bahçeciliğe duyduğu ilgiden ötürü, onun üstü güllerle kaplı mezarına yatırışının ardından beş yıl

geçmesine rağmen, Ethan dükkândaki gül türlerinin çoğunu biliyordu.

Taç yaprakları kadifeye benzer, neredeyse siyah gibi görünen koyu kırmızı güllerin adı Kara Büyü'ydü.

Kalın ve parlak beyaz taç yaprakları balmumu biblolara benzer olanlar da John F.

Kennedy gülleriydi.

Charlotte Armstrong güllerinin büyük, hoş kokulu, koyu pembe tomurcukları vardı. Ve daha birçok gül türü;Jardins de Bagatelle, Rio Samba, Paul Mc Cartney, Auguste Reno-ir, Barbara Bush, Voodoo, Gelin Düşü.

Müşteri tezgâhının arkasında duran sıra dışı gül ise, Hannah'nın eğer yaşamış olsa altmış yaşında görüneceği haline benziyordu. Kısa ve katlı kesilmiş gür, kır saçlar; yaşam ve sevinç pırıltılarıyla bakan iri gözler... Geçen zaman bu kadının güzelliğini eksiltmemiş, tam aksine onu daha da güzelleştirmişti.

Kadının yaka kartındaki adı okuyan Ethan, MRowena, bu dükkânda gördüğüm güllerin çoğu melez çay türleri," dedi. "Siz sarmaşık güllerini de sever misiniz?"

"Aa, evet," diye yanıdadı Rovvena, müzikal ve sıcak bir ses tonuyla. "Ama sarmaşık güllerini nadiren kullanırız. Uzun saplı türler aranjmanlar için daha uygun oluyor."

Ethan böyle durumlarda yaptığı gibi kendini tanıtıp, eskiden Cinayet Masası dedektifi ve şimdi de bir ünlünün koruma şefi olduğunu söyledi.

Los Angeles'la çevresi, kendilerinin zengin ve ünlü kişilerle dost olduklarını iddia eden gösteriş düşkünü sahtekârlarla doluydu. Oysa bu kentin aldatmacaları içinde kuşkuya düşen çoğu insan, yine de Ethan'ın söylediklerine inanır veya inanmış

görünürlerdi.

Hannah'nın dediğine göre, insanların Ethan'a güvenme-

lerinin nedeni, onun Kirli Harry Callahan kadar güçlü ve Huck Finn kadar masum olmasıydı. Ama Edıan, Hannah'ya bunun asla görmek istemediği bir film olduğunu söylemişti.

Ethan'ın ya Harry-Huck'a ya da kendine özgü niteliklerinden etkilenen Rowena, onu olduğu veya iddia ettiği haliyle kabullenmiş görünüyordu.

"Eğer ben sizin en sevdiğiniz sarmaşık gülü türünü tahmin edersem," dedi Ethan,

"bugün öğleden sonra hizmet verdiğiniz bir müşteriyle ilgili soracağım soruları yanıtlar mısınız?"

"Polislikle mi yoksa ünlü kişinin korumalığıyla mı ilgili bir iş bu?"

"Her ikisiyle de."

"Aa, harika. Bu dükkânı işletmeyi seviyorum ama burada heyecandan çok, hoş

kokular var. Tahmininizi yapın."

Ethan, Rowena'yı Hannah'nın altmış yaşındaki haline benzettiği için, kaybettiği karısının en çok sevdiği sarmaşık gülünün adını söyledi. "Saint Joseph'in Paltosu."

Rowena hem şaşırmış hem de sevinmişti. "Kesinlikle doğru! Sherlock Holmes'u utandırdınız."

"Şimdi sıra sizde," dedi Ethan, dirseklerini tezgâha dayayarak. "Bugün öğleden sonra buraya bir adam geldi ve bir buket Broadvvay gülü satın aldı."

Hannah'nın mezarının üstündeki sarımsı kırmızı güller, koni biçiminde sert bir selofan kâğıda sarılmış ve kâğıdın kenarları birbirine selobant yerine altı tane stickerla yapıştırılmıştı. Her stickerda çiçekçi dükkânının adı ve adresi yazılıydı.

"O güllerden yalnızca iki düzine vardı," dedi Rovvena, "ve adam onların tümünü aldı."

"Onu anımsadınız demek, öyle mi?"

17.6 DEAN KOONTZ

"Aa, evet. Unutulacak birisi değildi."

"Adamı bana tanımlayabilir misiniz?"

"Uzun boylu, atletik yapılıydı, ama biraz zayıftı. Çok şık bir gri takım elbise giymişü."

Duncan Whistler'ın sayısız takım elbiselerinin tümü pahalı terzilerin eseriydi.

"Yakışıklı bir adamdı," diye devam etti Rowena, "ama cildi sanki aylardır güneş

görmemiş gibi solgundu."

On iki haftayı komada geçiren ve tüm vücudu sararan Dunny, en az bir saat da morgda kalmıştı.

"Yeşil benekli gri gözleri çok güzeldi." Rowena, Dunny'nin gözlerini aynen tanımlıyordu.

"Gülleri özel bir kadın için istediğini söyledi."

Dunny, Broadvvay güllerini Hannah'nın cenaze töreninde görmüştü.

Rovvena gülümsedi. "Ayrıca, çok geçmeden bu dükkâna eski bir arkadaşının geleceğini ve kendisinin ne tür güller satın almış olduğunu soracağını söyledi. Siz ikiniz aynı kadın için rekabet ediyorsunuz sanırım."

Eğer Ethan dişlerini sımsıkı kenetlememiş olsa, bunların takırdama nedeni ne dışarısının soğuğu ne de içerisinin serinliği olurdu.

Ama Rowena'nın gülümsemesi bu açıklamadan sonra hissettiği tedirginlikle birlikte yok olmuştu.

"Garip bir adamdı," dedi ardından.

"Başka bir şey söyledi mi?"

Ethan'la göz göze gelmekten kaçınan Rowena, sanki kapıda tanıdık ama istenmeyen birisini görecekmiş gibi, dükkânın camekânlarına doğru bakmaya başladı. "Sizin, onun

M 1 1 •• y •• •• t •• •• | •• y i t • yy

olduğunu düşündüğünüzü söyledi.

Ethan'ın gözlerinin önünden bir sürü görüntü geçiyor-

du şimdi; hastane morgundaki boş sedye ve dağınık çarşaf, buğulu banyo aynasındaki gizemli hayalet, ezilmiş olmasına ve akan yağmur sularıyla aşağı sürüklenmesine karşın garajın rampalı araba yolunda yaşam savaşı veren kertenkele...

Rovvena bakışlarını bir kez daha Ethan'a yönelterek, "Sizin, onun öldüğünü düşündüğünüzü söyledi," dedi yine. "Ve benim size haklı olduğunuzu söylememi istedi."

BOLUM 22

KORİDORDA KOŞARAK BASAMAKLARI HIZLA İNEN Hazard, iriyarı bir adamın dar bir yerde kolay hedef oluşturduğunu bilmesine karşın, kendini tehlikeye atmaktan çekinmemişti. İnsan eğer bu meslekte bir işi üstlenirse, yaşamın o ince çizgide olduğu yerleri seçmeme hakkını kullanamazdı.

Ayrıca, çoğu polis gibi kendisi de, en büyük tehlikenin bir kararsızlık ve sinir bozukluğu anında geldiğine inanıyordu. Yaşam savaşını sürdürmek için, korkuyu yenip cesur davranmak gerekirdi.

Ya da duyduğunuz cesaret sizin ölümünüze neden olana dek, buna inanmanız kolaydı.

Filmlerde, onlardan kaçan pislik torbalarının uyarıları dinlemeyeceklerini bilen polisler, daima "Dur! Polis!" diye bağırırlar, ama aynı zamanda bunu varlıklarını belirtmeleri kesinlikle gerekmeden ve hatta her kötü adam rozederin gösterileceğini anlamadan önce de yaparlardı.

Neyse ki koltukta otururken vurulmaktan kurtulan Hazard Yancy, Rolf Reynerd'ı öldüren silahlı adama şimdi ne bağırıyor ne de onu tehdit ediyordu. Yaptığı şey yalnızca onun arkasından koşmaktı.

Orta kat sahanlığına geldiğinde, giriş katına ulaşan saldırgan son basamakta dengesini yitirmiş, ama kollarını iki yana açarak yere düşmekten kurtulmuştu.

Koşarken izlendiğinin farkında değilmiş gibi, arkasına hiç bakmıyordu.

Reynerd'ın evde yalnız olduğunu düşünerek çabucak iş görmeye gelen bu kiralık katil, avını kalbinden vurduktan sonra yakalanmamayı başarmıştı işte ve şimdi hızla dışarı kaçarken, onu beşiğinde bekleyen uzun bacaklı bir dişi çaylakla biraz kafa tütsülemeyi düşünüyordu.

Ön kapıya geldiğinde, Hazard da aynı anda giriş katına inmişti, ama adam arkasından yaklaşan tehlikeyi duymayarak kadar gürültü yapıyordu ve Hazard avı gibi dengesini yi-irmediği için kazançlıydı.

Kapıya geldiği sırada, saldırgan dış merdivenden iniyor ve belki de bu işten kazandığı paranın bir kısmıyla arabasının jantlarını yenilemeyi, diğer bir kısmıyla da sevgilisine 24 kıradık bir elmas takı armağan etmeyi planlıyordu.

Hazard merdivene geldiğinde, saldırgan ön bahçe kaldı-ı ımındaydı ama aralarındaki mesafe, tuğla bir duvarla ona hızla yaklaşan bir kamyonun arasındaki mesafe kadar azdı.

Ardından, bir araba kornasının gürültülü sesi duyuldu. Bir uzun, iki kısa korna.

Önceden belirlenen bir sinyal.

Caddede, ön farlan yanık, motoru çalışırken egzoz borusundan dumanlar çıkan koyu renk bir Mercedes-Benz vardı. On yolcu kapısı saldırganı karşılamak için açık bırakılmıştı. Belki de Beverly Hills'teki bir evin park yerinden çalınan bir arabaydı bu ve direksiyonun arkasında, arabayı hemen gazlamaya hazır bir halde, saldırganın destekçisi oturuyordu.

iki kısa kornanın izlediği uzun korna, tavşana onun pe-17.6 DEAN KOONTZ

şinde bir kurt olduğu sinyalini vermiş olmalıydı, çünkü aniden hızla sola dönüp kaldırımdan inen adam, yine dengesini yitirerek yere düşmesi gerekirken, Reynerd'ı vurduğu silahını çıkarmıştı.

Avantaj kaybettiğini fark eden Hazard, en sonunda tıpkı filmlerdeki gibi, "Polis! Bırak silahını!" diye bağırdı, ama tabii şardı tahliye olasılığını düşünmeyen ve hatta idam cezasını bile göze alan saldırgan, Reynerd'ı öldürmüştü nasılsa ve artık kaybedeceği hiçbir şey yoktu. Ne silahını bırakacak ne de teslim olacaktı.

357'lik kadar büyük olan silah 45'lik gibi görünüyordu. Eğer kurşunla doluysa avının canına okurdu, ama menzilin iyi ayarlanması gerekirdi.

Nişan alacağı uygun bir pozisyonda durmak yerine paniğe kapılan adam, tetiği çekti.

Hazard'ı ıskalayan kurşun, apartman dairelerinden birinin penceresine isabet etmişti.

Saldırgan ikinci kez hata yapmayacaktı. Eğitimli bir polisin öldürülmemek için çabuk hareket etmesi gerekirdi.

Hazard iki eliyle tabancasını doğrultup pozisyon aldık-tan sonra, ateşe ateşle karşılık verdi, iki kurşunu art arda sıkarken, Los Angeles Times gazetesinde polislik adına kendine yöneltilecek sert eleştirileri düşünmekten çok, Yancy Anne'nin sevgili oğlu olarak hayatta kalmaya çalışıyordu.

ilk kuşun katili sendeletmiş ve ikincisi onu yere devirmişti.

Adam 45'liği içgüdüsel olarak Hazard'a değil de kendi ayaklarının önündeki çimenlere ateşleyince, bu kez korkuya kapılarak silahı elinden düşürdü.

Bunu tekmeleyerek çalıların arasına fırlatan Hazard, Mercedes'a doğru koşmaya başladı.

YÜZ 159

Ama sürücü arabayı gazlamıştı bile ve belki de ön kapıdan Hazard'a ateş edecekti, yine de göze almaya değer bir riskü bu. Kaçma konusunda eğitimli olsa da, köşeye sıkışmış fare durumundayken caddenin ortasında fazla dikkat çekmek istemezdi herhalde.

Hazard kendi arabasının yanına geldiğinde, hızlanan çalıntı Mercedes'in yolcu kapısı kendiliğinden kapandı.

Sürücüyü görememişti. Direksiyonun arkasındaki adam, kamburumsu, gölge gibi bir siluetti.

Hayaletlere inanmayan Hazard, neden ani bir korkuya kapıldığını bilmiyordu.

Mercedes hızla uzaklaşırken, ona birkaç el ateş etmeme-sinin nedeni de, burasının sakin bir semt olmasıydı, insanlar Seinfeld'i izledikleri ya da akşam yemeği hazırlığı yaptıkları sırada, dikkatsiz bir dedektifin kurşunlarına hedef olup ölmek istemezlerdi tabii.

Hazard yine de arabanın arkasından koştu. Egzoz du-manlarıyla yağan yağmur ve çöken karanlık, plakayı görmesini engelliyordu.

Ama ısrarlı koşuşuyla bazı numaraları görebilmişti neyse ki. Plakanın birkaç numarasını görmek, hiçbirini görmemekten daha iyiydi. Araba büyük olasılıkla çalıntıydı. Sürücü bunu bir yerde terk edecekti.

Arabayı koşarak izlemekten vazgeçen Hazard, apartmanın ön bahçesine doğru yollandı. Katili yalnızca hafifçe yaralamak yerine, onu öldürmüş olduğunu umuyordu.

Çok geçmeden buraya silahlı bir polis ekibi gelecekti. Gelen ekip, kişisel felsefeleri doğrultusunda, ya gerçeği araştırmadan onu savunarak temize çıkaracaklar ya da anlamsız sorular ve düzmece kanıtlarla onu halk mahkemesine sevk edip medyayı ayaklandıracaklardı.

160 Dean koontz

Üçüncü olasılık ise ekibin gerçekleri analiz ederek mantıklı bir sonuca varmasıydı, çünkü o yanlış bir şey yapmamıştı.

Ama tabii böyle bir şeyi hayal etmek, sekiz rengeyiğinin çektiği ve bunu bir cinin idare ettiği bir kızağı üç gece boyunca havada uçarken görmek kadar olağandışıydı.

Eğer katil yaşıyorsa, Reynerd'ı Hazard'ın öldürdüğünü ve suçu ona yüklediğini veya kendisi burada Toys for Tots için bağış toplarken çapraz ateş altında kalıp, Hazard'ın gerçek katile kaçma fırsatı vermiş olduğunu iddia edebilirdi.

Ama neyi iddia ederse etsin fark etmez ve polisten nefret eden beyinsiz vatanda şlar ona inanırlardı.

Daha da önemlisi, katil halkı kandıracak bir avukat bulur, bir anlaşma yapılır ve örtbas edilmek istenen olay değerlendirilmeden, Hazard büyük olasılıkla feda edilirdi.

işin içine karışan politikacılar da dürüst polislere arka çıkmaktan kaçınırlardı zaten.

Katilin ölmüş olması, sağ olmasından daha az sorun çıkaracaktı.

Hazard koşarak olay yerine geri döndü.

Islak çimenlerin üstünde, düştüğü yerde yüzüstü yatan kaülin boynuna bir solucan tırmanmıştı.

Pencerelerden boş bakışlarla ölü adama bakan insanlar cehennem nöbetçilerine benziyorlardı. Kendi zamanı için fazla gösterişli olan Reynerd da, siyah-beyaz haliyle pencere camlarından birinde görünüverecekti sanki.

Hazard katili sırtüstü döndürdü. Dazlak kafalı, kulakları küçük küpeli, yirmili yaşlarında bir gençti bu.

Ölmüş olduğuna seviniyordu, ama duyduğu rahatlama hissi midesini bulandırmıştı.

Ardından, boğazını yakan yarı hazmedilmiş kurabiyenin

YÜZ 161

ekşimiğini zar zor yutarken, bölümü arayıp durumu bildirmek için cep telefonunu çıkardı.

Konuşmasını bitirdikten sonra da, apartmanın içine girmek yerine, sağanak yağışın altında ekibin gelmesini bekledi.

Kent ışıklarının yanmasına karşın, karanlık iyi beslenmiş bir yılan gibi her yeri sarıyordu sanki.

Palmiye ağaçlarından süzülen yağmur sularının sesi, yaprakların arasında koşuşturan onlarca kemirgenin sesini andırıyordu.

Ölü katilin yüzünde şimdi iki solucan vardı. Onları oradan alıp yere atmak istemesine karşın, bunu yapmaktan çekinmesinin nedeni, pencerelerden bakan insanların onun kanıtları yok ettiğini düşünecek olmalarıydı. Kötü varsayımlar ekibi yanıltabilirdi.

Sonra yine az önce duyduğu korkuyu hissetti.

Yukarı katta bir ölü, burada bir ölü, uzaktaki siren sesleri.

Kahretsin, neler oluyordu böyle? Neler oluyordu?

Yüz — F.112

BÖLÜM 23

GÜLLERİN SAHİBİ ROYVENA, Dunny Whisder'ın sözlerini bir kez daha anımsarken, bunları Ethan'ın değil kendisinin anlaması için yineliyordu. "Sizin onun öldüğünü düşündüğünüzü ve haklı olduğunuzu söyledi."

Kapı menteşelerinin tıkırtıları, dükkân çanlarının hafif çıngırtıları; Ethan dönüp kapıya baktı, ama kimse içeri girmemişti. Sonsuza Dek Güller'in kapısını hareket ettiren şey dışarıdaki rüzgârdı.

Tezgâhın arkasında duran Rowena, merak içindeydi. "Böylesine garip sözlerle ne demek istedi acaba?"

"Ne demek istediğini ona sordunuz mu?"

"Bunu güllerin parasını ödedikten sonra dükkândan çıkarken söyledi. Sorma fırsatım olmadı. İkinizin arasındaki bir şaka mı bu?"

"Bunu söylerken gülümsedi mi?"

Bir an düşünen Rowena, başını iki yana salladı. "Hayır."

Ethan göz ucuyla o anda sessizce beliren bir figür görür gibi olmuştu. Soluğunu tutup ona doğru döndüğünde ise, bir soğutucunun camlı kapısına yansıyan kendi görüntüsüyle karşılaştı.

YÜZ 163

Katlı raflardaki su kovalarında güller öyle canlı duruyorlardı ki, insan onların aslında zaten ölmüş olduklarını ve birkaç günde solarak çürüyeceklerini düşünemezdi.

Ölümün kendini parlak taç yapraklarda gizlediği bu soğutucular Ethan'a, ölülerin neredeyse canlıymış gibi yattıkları ve henüz çürümedikleri morg çekmecelerini anımsat-mıştı.

Rovvena'nın hem çekici hem güzel olmasına ve bu güller krallığının hoş bir mekân gibi görünmesine karşın, Ethan buradan ayrılmak için sabırsızlanıyordu.

"Arkadaşım... bana başka bir mesaj bıraktı mı?"

"Hayır. Tümü bu sanırım."

'Teşekkürler, Rovvena. Çok yardımcı oldunuz."

"Gerçekten mi?" Ona garip bir şekilde bakan Rovve-na'nın, Dunny Whistler'la yaptığı konuşmaya şaşırdığı kadar bu sıra dışı karşılaşmaya da şaşırdığı belliydi.

"Evet. Evet öyle."

Ethan kapı tokmağını tutarken, rüzgâr kapıyı yine tıkırdatıyordu. "Bir şey daha," dedi Rovvena, tezgâhın arkasından.

Ona doğru dönen Ethan, aralarındaki mesafeye karşın, Rovvena'nın şimdi daha endişeli olduğunu farketti.

"Arkadaşınız ayrılırken," diye devam etti Rowena, "açık kapının eşiğinde durup bana

'Tanrı sizi ve güllerinizi korusun,' dedi."

Belki Dunny gibi bir adamın söyleyeceği garip bir şeydi bu, ama söylenen beş

sözcüğün hiçbiri Rovvena'nın tedirginliğini açıklayacak bir anlam taşımıyordu.

"Ve konuşmasını bitirdiği anda, ışıklar kararıp söndükten sonra yine yandı. Ben o sırada bununla ya da fırtınayla ilgili hiçbir şey düşünmemiştim, ama şimdi bana belirgin bir durum gibi görünüyor. Neden bilmem."

17.6 DEAN KOONTZ

Yılların sorgulama deneyimleri Ethan'a, Rovvena'nın söyleyeceklerini henüz bitirmediğini belirtiyordu ve sessiz bir sabırla beklemesi konuşmasından daha iyiydi.

"Işıklar kararıp sönünce, arkadaşınız güldü. Kısa, hafif sesli bir gülüştü bu. Işıklar titreyerek yanarken tavana bakıp yine güldü ve sonra buradan ayrıldı."

Ethan bekliyordu.

Rovvena bu kadar kısa bir anı bu kadar uzun anlatmasına kendi de şaşırmış gibiydi, ama bir ekleme daha yaptı. "O gülüşte korkunç bir şey vardı."

Cam duvarların arkasındaki güzel güller.

Kapıyı tıkırdatan rüzgâr.

Camekânlara vuran yağmur.

"Korkunç mu?"

"Bunu açıklayacak sözcükleri bulamıyorum. O gülüşte hiç neşe yoktu. Korkunç bir şeydi."

Rovvena, üstünde bir tek leke bile olmayan tezgâhı orada bir toz görmüş gibi eliyle sildi. Söylemek istediği ya da söyleyebileceği her şeyi aktarmıştı anlaşılan.

"Tanrı sizi ve güllerinizi korusun," dedi Ethan ona, sanki laneti yok etmek istercesine.

Işıklar titreşirse ne yapacağını bilmiyordu, ama tümü hâlâ yanıktı.

Rovvena hafifçe gülümsedi.

Yine kapıya doğru dönen Ethan, camdaki yansımasını gördüğünde, canı onunla paylaşan bir hayalet görüntüden korunmak için gözlerini kapattı. Ve kapıyı açtıktan sonra, gözlerini açıp rüzgârın uğultusuyla çanların çıngırtıları arasında dışarı çıkarak kapıyı kapattı.

Camekânların girintisinde beklerken kaldırımdan, golden retriever cinsi bir köpekle birlikte yürüyen kapüşonlu

yağmurluklar giymiş genç bir çift geçiyordu.

Yağmurda ıslanan köpek burnunu kaldırıp havayı kokla-dığı sırada, Ethan'ın önünden geçerken, sanki bu mercan pembesi renkli tentenin altında bekleyen adamın nasıl birisi olduğundan tam emin değilmiş gibi durduktan sonra, kulaklarını dikip başını yana eğerek kuyruğunu dikkatle iki yana salladı.

Köpek durunca genç çift de durmak zorunda kalmıştı. Ona, "iyi akşamlar," diyen çifte aynı şekilde yanıt veren Ethan, ardından kadının, "Haydi, Tink, gidelim," dediğini duydu.

Ama Ethan'a bakıp duran Tink, ancak emir yinelenince yürümeye başladı.

Köpekli çiftin kendi arabasını park ettiği yöne doğru gittiklerini fark ettiğinde, onları izliyor olmamak için bir süre daha bekledi.

Sokak lambalarının aydınlattığı ağaçların yapraklarından, erimiş altın gibi parlayan yağmur damlaları süzülüyordu.

Caddenin trafiği bu saatte olması gerektiği kadar yoğun değildi.

Ethan tentelerin altında yürüyerek Expedition'a yaklaşırken, ceketinin cebinden arabanın anahtarını çıkardı.

Biraz ileride yürüyen Tink, bu arada iki kez yavaşlayarak dönüp Ethan'a bakmış ama durmamıştı.

Yağmurla birlikte duyulan ozon kokusu, akşam yemeği için kapılarını açmaya hazırlanan restoranların taze pişmiş ekmek kokusunu bastıramıyordu.

Aradaki mesafeye karşın Ethan, genç kadının bir kez daha, "Haydi, Tink, gidelim,"

diyen sesini duydu ve bu emir köpek harekete geçmeden önce iki kez yinelendi.

Sonunda, üçlü grup köşenin ardında gözden kayboldu.

17.6 DEAN KOONTZ

Bloğun sonuna gelen Ethan, park yasağına rağmen arabasını bıraktığı yerin karşısındaki kaldırımda, son tentenin altındaydı şimdi.

Burada durup trafiği oluşturan araçların arasında uzun bir boşluk görene dek bekledikten sonra, caddenin karşısına geçti.

Expedition'a yaklaşırken anahtarın kumanda düğmesine bastığı sırada, arabaya yeterince dikkadi bakmadığını anımsadı. Direksiyonun arkasına geçtiğinde, ölü ya da sağ olan Dunny Whistler'ı bu defa yolcu koltuğunda otururken bulacağından emindi artık.

Ama gerçek tehdit başka bir yerdeydi.

Tam o sırada, kavşaktan hızla çıkan Chrysler marka bir ekip arabası bir anda caddeye fırladı. Sürücü arabanın kaymasını önlemeye çalışırken direksiyonu yanlış

yöne döndürünce tekerlekler kilitlendi ve bu dönüş sonucunda Ethan'a çarpan ön tampon, onu Expedition'a doğru fırlattı; yüzü yan camı paramparça yapmıştı.

Ethan SUV'dan nasıl geri fırlayıp kaldırıma düştüğünü anımsamıyordu, ama egzoz dumanlarının arasında yerde yatarken, ağzının kan içinde olduğunun farkındaydı.

Ardından, avaz avaz bağıran fren sesleri duydu; Chrysler'ın değil, havalı frenlerin gürültülü tiz seslerini.

Dev gibi bir şey ona doğru yaklaşıyordu; bir kamyondu bu. Bacaklarında korkunç bir ağırlık ve büyük bir baskı hissetti. Kemikleri kuru dallar gibi çıtırdıyordu.

BOLUM 24

DUVARLARA DİZİLİ AÇIK RANZALARDA yataklı vagon yolcuları gibi yatan cesetler, tren tarifesinde gösterilmeyen bu durakta, mezarlığa giden yolculuğa çıkmayı bekliyorlardı.

Işığı açtıktan sonra kapıyı arkasından sessizce kapatan Corky Laputa, Mİyi akşamlar, bayanlar ve baylar," dedi burada toplanmış kadavralara.

Her durumda, kendisini eğlendireceğine güvenirdi.

"Bu hattın bir sonraki durağı, çivili rahat yatakları, bol ka-kalaklan ve eriyik sülfürlü bedava kahvalusı olan cehennem."

Corky'nin solunda sekiz cesetle boş bir ranza, sağında yedi cesetle iki boş ranza ve odanın son kısmında da beş cesede boş bir ranza vardı. Dört tanesine daha yer kalan toplam yirmi kadavra.

Düş görmeyen bu uykucular, paslanmaz çelik levhaların üstünde yatıyorlardı.

Ranzalar, hava akımı sağlayacak şekilde düzenlenmiş açık raflardı aslında.

Soğutulan oda en az beş en çok sekiz derecelik kuru hava sağlıyor ve kirli hava zemine yakın deliklerden dışarı çıkarken, tavanın tam altındaki deliklerden içeri temiz hava doluyordu.

17.6 DEAN KOONTZ

Odanın kokusu mum ışığında yenen bir akşam yemeği için uygun olmasa da, fazla rahatsız edici değildi. Bu kokunun ter, ayak mantarı, banyo küfü ya da okullardaki öğrenci dolapları kokusundan pek farklı olmadığına kendinizi neredeyse inandırabilirdiniz.

Oda sakinlerinin hiçbiri ceset torbasında değildi. Düşük ısı ve sürekli kontrol altında tutulan nem, çürümeyi yavaş-latsa da kaçınılmaz sonucu engelleyemiyordu. Oysa vinil bir torba, ölü bedenden yavaşça dışarı atılan vücut gazlarını kendi içinde hapsederek ısı dolu bir balona dönüşür ve soğutma işlemine gerek kalmazdı.

Vinil kozaların içine yatırılmak yerine üsderine beyaz pamuklu çarşaflar örtülen ölüler, odanın soğukluğuyla kokusunun dışında, lüks bir sağlık merkezinin saunasında grup halinde biraz şekerleme yapan nazlı konuklara benzi-yorlardı.

Sağken, belki ancak birkaçı nazlanmış olmalıydı ve onlardan biri, bir sağlık merkezinden içeri girmişse bile, korumalar tarafından hemen dışarı çıkarılmış ve aynı hatayı yinelememesi için uyarılmıştı mutlaka.

Yaşamın yenilgileri olan bu ölüler, yalnız başına ve bilinmeyen nedenlerden ölmüşlerdi.

Cinayet kurbanlarına yasal olarak otopsi uygulanırdı. Kaza, intihar, kesin tanımlanamayan bir hastalık ve belirgin olmadığı için kuşku duyulan nedenler sonucunda ölenlere de öyle.

Günümüzde yönetim aksaklıkları yaşanılan her büyük kentte olduğu gibi, Los Angeles'ta da, cesetler yoğun çalışan adli tıp ekibi onları incelemeye zaman bulamadan morga getirilirlerdi. Otopside öncelik şiddet kurbanlarının, doktor hatası nedeniyle ölenlerin ve onlardan arta kalanla-YÜZ 169

rı gömmek için bekleyen bir ailesi olan ölülerindi.

Cesederi sokak aralarında, parklarda, köprü aklarında bulunan ve aşırı doz uyuşturucu kullanımından, uygunsuz çevre koşullarından ya da karaciğer yetmezliğinden ölen kimliği belirlenemeyen berduşlar ise, adli tıp ekibi en azından onların ölüm nedenlerini saptayacak üstünkörü bir inceleme yapana dek, birkaç gün, bir hafta, belki de daha uzun bir süre burada bekletilirlerdi.

Yaşamda olduğu kadar ölümde de kendilerine en son hizmet verilenler bu kazazedelerdi işte.

Oda kapısının sağ tarafındaki duvarda, ölüleri güçlendirmek için onlara pizza ısmarlamakta kullanılacakmış gibi duran bir telefon asılıydı.

Telefonun altı hattından beşi iç hat, sonuncusu dış hattı.

Corky dış hattan Roman Castavet'in cep telefonunu aradı.

Adli tıp ekibinin patologu olan Roman'ın, gece vardiyası için az önce nöbete gelmiş

olması gerekiyordu. Binanın başka yerindeki bir otopsi odasında kesim işlemine hazırlanıyordu herhalde.

Corky ve Roman, bir yıldan fazla bir süre önce, Corky' nin ders verdiği üniversitede, anarşisderin toplandığı bir kafede tanışmışlardı. Yemeklerin ikinci sınıf olduğu, içeceklere biraz su karıştırıldığı ve çiçek düzenlemesinin hiçbir duygu uyandırmadığı kafenin iyi yanı ise, buraya gelen insanların kafa dengi olmasıydı.

Roman üçüncü çalışta telefonu yanıdaymca, kim olduğunu belirten Corky, "Bil bakalım ben neredeyim," dedi ona.

"Altına sıçtın ve işin içinden çıkamıyorsun."

Roman'ın sıra dışı bir espri anlayışı vardı.

"Bu iyi ki paralı bir telefon değilmiş," diye devam etü Corky, "hiç bozuğum yoktu ve buradaki berduşlar da bana

ödünç para vermezlerdi."

"Öyleyse fakültenin idari bir sorunu bu. Hiç kimse vergi yükümlülerinin dolgun çekleriyle sosyete yaşamı sürmeye çalışan bir grup antikapitalist akademisyenden daha cimri değildir."

"Bazı insanlar senin esprilerinden rahatsız olabilir," dedi Corky, ciddi bir tavırla.

"Fark etmez. Benim inancım acımasızlığa yöneliktir, unuttun mu?"

Roman Satanistti. Karanlıklar Prensi türü bir şey. Anar-şisderin tümü Satanist değildi tabii, ama çoğu Satanist anarşistti.

Corky anarşist bir Budist tanıyordu; kavgacı bir genç kadın. Yine de deneyimlerine göre, anarşistlerin çoğu aynı zamanda ateistti.

Yalnızca anarşist olanlar, karanlığın ya da aydınlığın güçleri gibi doğaüstü öğelere inanmazlar, tüm inançlarını imha gücüne ve bu harabeden oluşacak daha iyi düzene yöneltirlerdi.

"Senin iş birikimini düşünecek olursak," diye devam etti, "bence dolgun çeklerini daima vergi yükümlülerinden kazananlar yalnızca akademisyenler değil. Siz burada çalışan görevliler, gece nöbetinde ne yapıyorsunuz... Poker oynayıp birbirinize hayalet öyküleri mi anlatıyorsunuz?"

Roman onu yarı dinler gibiydi anlaşılan. Burada sözcüğünü fark etmemişti. "Sen pek şakacı sayılmazsın. Esas konudan söz et. Ne istiyorsun? Hep bir şey istersin zaten."

"Ve bunun için daima iyi para öderim, öyle değil mi?"

"Parayı tümüyle nakit olarak ödemek benim en çok takdir ettiğim erdemdir."

"Gördüğüm kadarıyla, fare sorununu çözmüşsünüz."

"Hangi fare sorununu?"

iki yıl önce medya bu odanın ve kurumda kullanılan diğer odaların sağlık açısından çok kötü olduğu konusunda bir açıklama yapmıştı; fareler etrafta kol geziyordu.

"Burası şimdi farelerden arındırıldı sanırım, dedi Corky. "Çevreye bakıyorum da, Mickey Mouse'un kültürsüz kuzenlerinden hiçbirisini burun kemirirken görmüyorum."

Bu sözleri şaşkınlık belirten bir sessizlik izledi. Roman Castavet en sonunda konuşabilmişti. "Nerede olduğunu düşündüğüm yerde olamazsın."

"Nerede olduğumu düşündüğün yerde olduğum kesin."

Roman'ın alaycı ses tonu korku dolu bir fısıltıya dönüşmüştü şimdi. "Buraya gelerek ne yaptığını zannediyorsun böyle? Yetkili değilsin. Morgun hiçbir bölümüne giremezsin, özellikle de oraya."

"Benim geçerli kimlik belgelerim var."

"Yaa, öyle mi?"

"Buradan çıkıp sana gelebilirim. Otopsi odalarından birinde misin yoksa hâlâ büronda mısın?"

Roman korkuyla fısıldamayı sürdürdü. "Deli misin sen? Beni işten attırmaya mı çalışıyorsun?"

"Senden bir şey isteyeceğim," dedi Corky.

Birkaç gün önce Roman, Corky'e içinde doku koruyucu bir sıvıyla, yakılacak kadavralardan alınmış on sünnet derisi bulunan bir kavanoz vermiş ve doğuştan aptal olan Rolf Reynerd da, Corky'nin ona verdiği bu kavanozu siyah bir armağan kutusuna koyarak, Channing Manheim'e yollamayı her nasılsa başarmıştı.

"Bana on sünnet derisi daha gerek," diye devam etti Corky.

"Bunu konuşmak için buraya gelemezsin. Buraya asla gelmemelisin, geri zekâlı. Beni evden ara."

17.6 DEAN KOONTZ

"Ama ben senin buna aldırmayacağını ve güleceğini düşünmüştüm."

"Yüce İsa," dedi Roman korkuyla.

"Sen Satanistsin," diye anımsattı ona Corky.

"Salak."

"Dinle, Roman, tam olarak neredesin? Buradan sana nasıl gelebilirim? Biraz iş

yapmamız gerek."

"Olduğun yerde kal."

"Bilmiyorum. Biraz klostrofobiye kapıldım sanırım. Burası beni ürkütmeye başladı."

"Olduğun yerde kal! Ben iki dakikaya kadar oraya gelece-w •)>

gım.

"Az önce garip bir ses duydum. Bu cesetlerden biri sağ olabilir."

"Onların hiçbiri sağ değil."

"Köşenin yanında yatan adam; onun bir şey söylediğinden eminim."

"Öyleyse senin geri zekâlı olduğunu söylemiştir."

"Belki sen buraya yanlışlıkla sağ birini getirdin. Gerçekten korkmaya başlıyorum."

"iki dakika," diye ısrar etti Roman. "Olduğun yerde bekle. Oradan çıkmak gibi bir hata yaparak dikkatleri üstüne çekme, yoksa senin derini yüzerim."

Roman telefonu kapattı.

Corky de kimliği bilinmeyen meteliksiz ölülerin odasındaki telefonu kapatmak zorunda kalmıştı.

Ardından, çarşaflarla örtülü seyircilerine bakarak, 'Tüm alçakgönüllülüğümle Channing Manheim'e rol yapma konusunda bir iki şey öğretebilirim," dedi.

Alkış beklemiyordu. Mükemmel bir performans sergilemek başlı başına bir ödüldü zaten.

BÖLÜM 25

MELEKLER KENTİ'NİN ÜSTÜNE KAR YAĞIYORDU.

Palmiye ağaçlarının yaprakları arasında rüzgârın uçuşturduğu beyaz taneler, şimdiye dek karlı bir Noel'i hiç yaşamayan kent caddelerine doğru savrulmaktaydı.

Şaşıran Ethan, gece olmasına karşın kar tanelerinin gündüz gibi aydınlattığı gökyüzüne baktı.

Odasındaki yatağında yatarken rüzgâr çatıyı uçurmuştu herhalde. Kar taneleri mobilyaları kaplayacak, halıyı mahvedecekti.

Hemen yataktan kalkması ve annesiyle babasının odasına gitmesi gerekiyordu.

Babası kayıp çatıyı nasıl bulacağını bilirdi.

Ama ilk önce bu manzaranın zevkini çıkarmak istiyordu. Karlı gökyüzü sarkık kesme taşlarıyla pırıl pırıl parlayan kristal bir avize gibiydi.

Kirpiklerinde donan kar taneleri, yüzünü öpücüklere boğarak yanaklarında eriyordu.

Sonra görüşü tamamen nedeşince, bu aralık gecesinin aslında yağmurlu olduğunu fark etti; kristalimsi damlaları gizemli hiyeroglifik şekillere dönüştüren şey onun yorgun gözleriydi.

17.6 DEAN KOONTZ

Daha önce yumuşak olan yatağı ise, asfalt zemin kadar sertti. Ama kuştüyü yastığının başını taş gibi acıtması dışında hiçbir rahatsızlık duymuyordu.

Yüzüne yağan kar soğukluğundaki yağmuru yukarı dönük sol eliyle hissetmesine karşın, aynı biçimde duran sağ eliyle ne soğuğu ne de yağmur damlalarını hissedebiliyordu.

Bacakları da hissitleşmişti. Başıyla sol eli dışında tüm vücudu hareketsizdi.

Eğer çatısız odası yağmurla dolar ve kendisi de hareket edemezse boğulabilirdi.

Bu hayali varsayımlar arasında ani bir korkuya kapılan Ethan, kar tanelerinin aslında yağmur damlaları olduğu gerçeğinden daha büyük ve daha korkunç bir gerçekle karşılaşmayı engellemek için gözlerini kapattı.

Yaklaşan sesler vardı. Annesiyle babası çatıyı ait olduğu yere koymak, onun taş gibi olan yastığını yeniden yumuşak bir hale getirmek ve tüm yanlışlıkları düzeltmek için buraya geliyorlardı herhalde.

Kendini onların sevgisine bırakabilirdi artık; sonra, bir tüy kadar hafiflemiş bir halde karanlığa karışarak, Nod Ülkesine doğru yol almaya başladı. Ama ulaşmak istediği bu ülke Cain'in Abel'ı* öldürdükten sonra kaçtığı Nod değil, düş gören çocukların macera yaşamak için gittikleri ve altın şafakta güvenle uyandıkları Nod'du.

Ardından, hâlâ Nod'un kuzey karanlığında ilerlediği sırada, "belkemiği zedelenmesi"

sözcüklerini duydu.

Bir ya da on dakika sonra gözlerini açtığında, çevresinde yanıp sönen kırmızı, sarı ve mavi ışıkları gördü; bir açık

A

* Cain ve Abel -Kabil ve Habil- Adem'le Havva'nın çocuklarıdır ve ilk cinayet, kardeşi Abel'ı öldüren Cain tarafından işlenmiştir, (ç.n.)

YÜZ 175

hava diskoteğin deydi sanki, ama bir daha asla dans edip yü-rüyemeyeceğini biliyordu.

Polis telsizi cızırtıları arasında, sağlık görevlileri onu yağmur altında tekerlekli sedyeyle bir ambulansa doğru götürdüler.

Beyaz aracın üstünde kırmızı büyük harflerle AMBU-1ANS sözcüğü ve onun altında biraz daha ufak harflerle OUR LADYOF ANGELS HASTANESİ sözcükleri yazılıydı.

Belki ona Dunny'nin eski odasında bir yatak vereceklerdi.

Bu düşünce Ethan'ı korkutmuştu.

Gözlerini kapattığında, görevlilerin birbirini "dikkat et," ve "yavaş yavaş," diye uyardıklarını duydu; gözlerini yine açtığında ambulanstaydı.

Sonra, askıdan sarkan bir plazma torbasına bağlı tüpün ucundaki iğnenin sağ koluna batırılmış olduğunu gördü.

Hırıltılı soluğunu şimdi ilk kez duyduğunda, bacaklarının ezilmesinden daha fazla şeylerin olduğunu anlamıştı. Akciğerlerinden biri veya her ikisi, kısmen çöken göğüs kafesini zorluyordu.

Keşke acı hissedebilseydi. Bu korkunç duyu yitiminden başka her şeye razıydı.

Ethan'ın yanındaki sağlık görevlisi, açık kapıların dışında yağmur altında duran arkadaşına, "Hızlı gitmemiz gere-

*

kecek," dedi.

"Tamam, zıpkın gibi gideriz," diyen diğer görevli, kapıları kapattı.

Ambulansın yan duvarlarında, tavana yakın bir yerde kırmızı halkalar, her halkanın iki ucunda ve ortasında da üç tane gümüş renkli çan vardı. Tümü pırıl pırıl parlayan Noel dekorasyonları.

17.6 DEAN KOONTZ

Her halkada aynı ipe eşmerkezli bağlı olan çanların en büyüğü üstte, daha küçüğü ortada ve en küçüğü alttaydı.

Kapılar kapanınca, birbirine vuran çanlar peri müziğine benzeyen hafif bir sesle çıngırdadılar.

Sağlık görevlisi Ethan'a oksijen maskesini taktı.

Sonbahar kadar serin ve ilkbahar kadar tatlı bol temiz hava yanan boğazını rahatlatmış, ama hırıltısını hiç azaltmamıştı.

Ambulansın direksiyonuna geçen sürücü kendi kapısını kapatınca, hareketlenen halkaların çanları yine çıngırdadılar.

"Çanlar," dedi Ethan, oysa oksijen maskesi bu sözcüğü boğmuştu.

Stetoskopun iki ucunu kulaklarına yerleştirmekte olan sağlık görevlisi duraksadı. "Ne dediniz?"

Ethan stetoskoptan düzensiz kalp atışlarını kendisinin de duyacağını düşünüyor ve bu seslerin yalnızca kalp sesleri değil, ona doğru dörtnala koşarak yaklaşan ölüm atının toynak sesleri olacağını hissediyordu.

"Çanlar," diye yineledi, sanki benliğini saran bin tane korkunun kapıları açılmış gibi.

Çanların ağlarcasına ses çıkardıklarını duyamıyordu aslında, ama en yakındaki üçlünün ipte titrediklerini görebiliyordu.

Sol elini yukarı doğru kaldırdığında, oraya dek uzanamadığını fark edince, hem şaşırmış hem de iyice korkmuştu; deliriyordu belki, ama yalnızca bir dekorasyon olmayan ve ona umut veren bu çanları elinde tutmayı çok istiyordu.

Nedenini anlamamış olsa da onun bu isteğini fark eden sağlık görevlisi, ilk yardım çantasından çıkardığı küçük bir makasla ipin düğümünü kesip üç çanı Ethan'a verdi.

YÜZ 177

Çanları sol eline alarak sımsıkı tutan Ethan, yorulmasına rağmen gözlerini tekrar kapatmaya cesaret edemiyordu, çünkü gözlerini açtığında karanlıktan kurtulamayacak ve bu dünyaya ait hiçbir şeyi göremeyecekti.

Sağlık görevlisi stetoskobun iki ucunu kulaklarına yerleştirirken, kendisi de çanları en küçüğünden en büyüğüne ve sonra en büyüğünden en küçüğüne doğru saydı.

Bunları, Hannah'nın yaşamının son gecelerini geçirdiği sessiz hastane odasında onun ölümüne dayanacak gerekli sabrı bulmak için çektiği tespih tanelerine benzetmişti. Bunu yapmak yüreğini ferahlatıyordu.

Ama gözlerini kapatıp karanlığa dalmasa bile, etraf yine kararmaya başlamıştı.

Stetoskopta duyduğu ritimsiz seslerin sağlık görevlisini korkuttuğu belliydi. Sakin olmaya çalışarak ona doğru eğilip konuşurken, hastası için kaygılanıyordu. "Bizi burada terk etme, Ethan. Kendini bırakma. Sakın bırakma, kahretsin, bırakma."

Ethan'ın görüş alanı gittikçe daralırken, duyduğu keskin alkol kokusunun ardından, sol koluna batırılan iğnenin acısını hissetti. Ölüm atının toynak sesleri gittikçe yükseliyordu.

Ambulans Our Lady of Angels Hastanesi'ne doğru hızla giderken tepe ışıklarına güvenen sürücü, sirenleri kapatmış olmalıydı. Bu sesin yokluğunda, Ethan çanların seslerini duyar gibiydi.

Ama seslerini duyduğu bu çanlar ne elinde tespih gibi çektiği ne de parlak kırmızı halkalardan sarkan çanlardı. Uzakta bir yerden onu ısrarla çağıran çanların sesleriydi bunlar.

Daralan görüş alanı küçük bir ışık noktasına dönüştü ve Yüz —F.12

17.6 DEAN KOONTZ

sonra tamamen görünmez oldu. Ethan ölümün kaçınılmazlığını ve sonsuz karanlığı kabullenerek en sonunda gözlerini kapattı.

Ardından, Sonsuza Dek Güller'in kapısını açıp uğulda-yan rüzgâr ve çan seslerinin arasında dışarı çıktığında, gözlerini açarak kapıyı arkasından kapattı.

Hâlâ sağ ve bacaklarının kırılmamış olmasına inanamaz bir halde camekânların girintisinde beklerken, kaldırımdan golden retriever cinsi bir köpekle birlikte yürüyen, ka-püşonlu yağmurluklar giymiş bir çift geçiyordu.

Köpek durup Ethan'a baktı; simsiyah gözleri ne kadar akıllı olduğunun kanıtıydı.

"İyi akşamlar," dedi genç çift.

Konuşamayan Ethan, başını salladı.

"Haydi, Tink, gidelim," dedi kadın ve köpek duraksayın-ca bu emri bir kez daha yineledi.

Köpeğin tüyleri yağmurdan sırılsıklam olmuştu, ama o buna aldırmıyor ve önden yürürken burnunu yukarı doğru kaldırarak serin havayı kokluyordu.

Ethan arkasına dönüp, güllerle dolu cam tabutların ilerisindeki tezgâhın arkasında, hâlâ öylece duran çiçekçi bayana bakü.

Rowena da ona bakıyordu anlaşılan, ama onun kendisine baktığını görünce, sanki bir iş yapıyormuş gibi başını çabucak öne eğdi.

Daha önce buraya geldiği yolu izleyen Ethan, mağazalarla restoranların tenteleri altında Expedition'ı park ettiği yere doğru yürümeye başladı.

İleride yürüyen Tink, bu arada iki kez arkasına bakmış

*

ama durmamıştı.

Mum ışıkları ve parlak yemek takımlarıyla pırıldayan bir YÜZ 179

lokantanın önünden geçtiği sırada, taze pişmiş ekmeklerin mayalı kokusunu solurken, ekmek ne güzel bir şey, diye düşündü Ethan.

O sırada bloğun sonuna ulaşan köpek bir daha arkasına baktı ve sonra üçlü grup köşenin ardında gözden kayboldu.

Caddenin trafiği bu saatte olması gerektiği kadar yoğun değildi.

Bloğun sonuna geldiğinde, son tentenin altında durdu; şafak sökene kadar burada kalıp caddenin tehlikelerinden uzakta durabileceğini düşünüyordu.

Tam o anda trafikte uzun bir boşluk belirmişti.

Ethan titreyen sağ eliyle ceketinin cebinden arabanın anahtarını çıkarıp kumanda düğmesine bastı. Ama Expedi-tion'a yaklaşmadan önce kavşağa baktığında, caddeye doğru hızla yaklaşan bir ekip arabası gördü. Araba Expediü-on'ın yanından geçerken tekerlekleri kilidenmiş ve sürücü çarpışmayı son anda önlemişti.

Eğer Ethan orada durmuş olsa, iki aracın arasında pestil gibi ezilirdi.

Ardından, arabaya yaklaşan bir kamyonun gürültüyle öten havalı kornaları duyuldu.

Ekip arabası kaygan asfaltta kendi şeridine geçtiğinde, kamyon durmuş ve ekip aracını kontrol altına alan sürücü yoluna devam etmeye başlamıştı, ama hâlâ hızlı gidiyordu.

Öfkelenen kamyon şoförü korna çaldıktan sonra kendi yoluna devam etti.

Bu arada caddedeki boşluk kapanmış ve kavşaktaki trafik lambasının ışıkları değişmişti.

Taze ekmeğin hoş kokusu.

Sokak lambasının kaldırıma yansıyan altın sarısı ışığı.

Sağanak yağmurun şırıltılı sesi.

180 DEAN KOONTZ

Ethan sol elinin ağrıdığını fark edene dek, trafik lambasının ışıkları belki iki ya da üç kez değişmiş ve kramp halindeki ağrı ön kolunun kaslarına yayılmaya başlamıştı.

Ethan'ın sımsıkı kapattığı avucunda, sağlık görevlisinin ona verdiği gümüş renkli üç küçük çan vardı.

BOLUM 26

ÜSTLERİNDEKİ ÇARŞAFLARLA sanki bir içki âleminin ortasında, harmanileriyle buraya sere serpe uzanmış eski Romalı seçkinler gibi görünen adsız ölüler; çıplak bir omuz, solgun bir göğüs, mavi damarlı bir baldır, parmakları kıvrık bir el, tek gözü açık bir yüz.

Böylesine muhteşem bir görüntüye tanık olan birisi, batıl inançları olmasa bile, sağ bir gözlemcinin yokluğunda, kimlikleri belirsiz bu berduşlarla evlerinden kaçmış gençlerin birbirlerini ranzadan ranzaya ziyaret edeceklerinden kuşkulanabilirdi. Gece yarısından sonra en çok yalnızlık çekilen saaderde, huzursuz ölüler soğuk ve iğrenç ama arzulu bir beraberlik yaşayamazlar mıydı?

Eğer Corky Laputa geleneksel değerlere ve evrensel toplum kurallarına inansaydı, bu iki dakikalık bekleyişi çarşafları düzeltmekle geçirirdi; ölüler arasında da karşılıklı saygı söz konusuydu.

Yine de böyle yapmak yerine görüntünün zevkini çıkarmaya çalıştı, çünkü bu oda anarşinin son noktasıydı. Ayrıca, genellikle sakin davranan Roman Castavet'in bu durumda nasıl heyecanlanacağını kendi de heyecanla bekliyordu.

17.6 DEAN KOONTZ

Neredeyse tam iki dakika sonra, hareketlenen kolun ardından kapı aralandı.

Roman sanki Corky'i içeride bir kamera ekibi ve dedikodu haberlerine düşkün bir grup muhabirle birlikte bula-cakmış gibi, kapı aralığından şaşkın gözlerle ona bakıp duruyordu.

"içeri gel, gel, gel," diye yüreklendirdi onu Corky. "Amacın sonuçta bazı cesetleri parçalara ayırmak olsa da, burada dostların arasındasın."

Kapıyı ancak zayıf vücudunu geçirecek kadar açan Roman, Corky ve harmani partisinin haşarı yirmi konuğuna katılmadan önce, kaygıyla koridora bakıp çabucak kadavra odasına girdi.

"Kahretsin, sen ne giyiyorsun böyle?" diye sordu ardından, sinirli bir şekilde.

Corky olduğu yerde dönerek sarı yağmurluğunun eteğini savurdu. "Son moda bir yağmurluk. Şapkayı beğendin mi?"

"Bu komik kıyafede güvenlikten nasıl geçtin? Korumaların hiçbiri seni engellemedi mi?"

"Engellemeleri gerekmedi. Onlara kimlik belgelerimi gösterdim."

"Hangi kimlik belgelerini? Sen kendilerini dâhi sanan bir grup kibirli ama beyinsiz öğrenciye modern roman denen safsatayı öğretiyorsun."

Birçok fen bilimcisi gibi Roman Castevet de, çağdaş üniversitelerin sosyal bilimler bölümlerini ve o bölümlere devam ederken edebiyat aracılığıyla gerçeği arayarak iş

pazarına girmekte geciken öğrencileri küçümserdi.

Onun bu acımasız eleştirisine aldırmayan Corky, açıklamasını sürdürdü. "Sizin güvenlik bölümünüzdeki o cana yakın korumalar benim Indianapolisli bir patolog olduğumu

ve buraya, Ortabatı'da bir sürü cinayet işleyen bir seri katilin kurbanlarıyla ilgili detayları seninle konuşmak için geldiğimi sanıyorlar."

"Yaa? Neden öyle sanıyorlar acaba?"

"Çünkü benim bunu kanıtlayacak güvenilir sahte belgelerim var."

Roman ürkmüştü. "Gerçekten mi?"

"Genellikle yanımda birinci sınıf sahte kimlikler de taşırım."

"Sen deli misin yoksa yalnızca aptal mı?"

"Daha önce de açıkladığım gibi, ben anarşistlerle birlikle olmaktan sadece zevk duyan erkeklikten yoksun bir Profesör değilim."

"Evet, doğru," dedi Roman öfkeyle.

"Tutuklanma ve hapse atılma tehlikesi içinde olsam bile, günlük yaşamda anarşiyle ilgili her fırsatı değerlendiririm."

"Tam anlamıyla bir Che Guevara'sın yani."

"Operasyonlarımın çoğu sıra dışı olduğu kadar akıllıca planlanan eylemlerdir.

Senden o on sünnet derisini sapkın bir kişisel kullanım için istediğimi düşünmedin, değil mi?"

"Evet, kesinlikle öyle düşündüm. Seninle üniversitenin can sıkıcı kafesinde tanıştığımızda, bana kaçıkların şahı, ahlaksız bir geri zekâlı gibi görünmüştün."

"Bir Satanistin söylediği bu sözler," dedi Corky, gülümseyerek, "iltifat olarak kabul edilebilir."

"Buna iltifat denmez," diye karşı çıktı Roman, sabırsız ve öfkeli bir halde.

Bu adam sosyalleşmek için kendine biraz çekidüzen verse, giyinip kuşansa, iğrenç ağız kokusunu giderici spreyler kullansa da fark etmezdi, çünkü son derece itici birisiydi ve öfke onu olduğundan çok daha fazla çirkinleştiriyordu.

17.6 DEAN KOONTZ

Ayrıca, çıta kadar zayıf kemikli vıcıdu, burnundan bile sivri gırtlak çıkıntısı ve çökük avurtlarıyla ciddi bir beslenme sorunu varmış gibi görünüyordu.

Corky onun kuş gibi keskin, sürüngen gibi sert bakışlarıyla ne zaman karşılaşsa ve hiçbir belirgin neden olmadan dudaklarını yalarken ne zaman görse, cildinin gözeneklerinden buhar yükseleceğini düşünürdü. Eğer Roman'ın her gün kendini tatmin ederken ortalama kaç kalori yaktığı konusunda bir bahis açılsa, buna da en azından üç bin dolar yatırır ve kazanacağı parayla hiç kuşkusuz rahat bir emeklilik geçirirdi.

"Her neyse, sen benim hakkımda ne düşünürsen düşün," dedi ardından, "ama ben on sünnet derisi için bir sipariş daha vermek istiyorum."

"Hey, şunu kafana soksan iyi olur... Seninle iş yapmıyorum artık. Buraya gelmen bile son derece tehlikeli."

Hem kendine ek bir kazanç sağlamak hem de dini görevini yerine getirmek ve Cehennem Kralı'na karşı duyduğu sarsılmaz inancını belirtmek için, Roman Castavet yalnızca kadavralardan sağladığı uzuvları, kanları, kötü huylu tümörleri ve hatta bütün halindeki beyinleri Satanistlere satar, Corky'den başka tüm müşterileri de bunları özel tapınma törenlerinde Majeste Şeytan'a sunarlardı. Sonuçta, kara büyünün içerikleri en yakın Wal-Mart mağazasından satın alınacak değildi tabii.

"Bu duruma aşırı tepki gösteriyorsun," dedi Corky.

"Hayır, yanılıyorsun. Sağduyudan yoksun olan ve gereksiz yere tehlikeye atılan sensin."

"Gereksiz yere tehlikeye mi atılıyorum?" diyen Corky, gülümsedi. "Bence sen yağmacılığın, işkencenin, tecavüzün ve cinayetin ölümden sonraki yaşamda ödüllendireceğine

inanan korkunç titiz bir adanı haline dönüştün aniden."

"Sesini alçalt," dedi Roman, öfkeli bir fısıltıyla; oysa Corky normal bir ses tonuyla konuşuyordu. "Eğer birisi beni burada seninle birlikte yakalarsa, işimden olurum."

"Öyle bir şey olmaz. Ben Indianapolis'li bir patologum ve biz seninle son zamanlardaki eleman azlığı nedeniyle otopsi yapılması için bekletilen bu zavallı kadavraların acımacak durumunu tartışıyoruz."

"Beni mahvedeceksin," diye homurdandı Roman.

"Benim buraya gelme nedenim," diye yalan söyledi Corky, "on sünnet derisi daha istediğimi söylemek. Sen onları toplarken burada bekleyeceğimi sanmıyorum, ama bu siparişi vermek için kendim geldim, çünkü böyle yaparak seni güldüreceğimi düşündüm."

Roman Castavet gözyaşları akıtamayacak kadar fazla sıska görünse de, siyah gözleri öfkeden yaşarmıştı.

"Her neyse," diye devam etti Corky, "burada benimle birlikte yakalanmaktan çok, senin işini tehdit eden daha büyük bir tehlike var... Eğer birisi sizin yanlışlıkla buraya sağ bir adam getirdiğinizi fark ederse, yandınız."

"Sen kafayı mı yedin?"

"Sana telefonda da söyledim. Bu cesederden biri hâlâ sağ."

"Bu ne tür bir oyun böyle?"

"Oyun değil. Gerçek. Onun 4Bana yardım edin, bana yardım edin,' diye mırıldandığını duydum."

"Kimi duydun?"

"Yanına gidip çarşafını çekerek yüzünü açtım. Adam yüz felci geçirmiş anlaşılan."

Corky'e doğru yaklaşan Roman, sanki öfkeli bakışları sözcüklerden daha güçlü bir mesaj iletecekmiş gibi, konuşurken göz iletişiminde bulunmakta ısrarlıydı.

17.6 DEAN KOONTZ

"Zavallı adam buraya getirildiğinde komadaydı herhalde," diye devam etti Corky,

"sonra kendine geldi. Ama çok

.. .. yy

güçsuz.

Roman Castevet kuşkulu görünüyordu. Ardından ranzalara baktı. "Hangi adam bu?"

"Oradaki," dedi Corky, odanın daha loş olan arka kısmını işaret ederek. "Bu durumda seni uyararak tüm işlerini kurtarmış oluyorum sanırım, böylece sen de bu iyiliğin karşısında yeni siparişin için para almazsın artık."

Odanın arka kısmına giden Roman, "Hangisi?" diye sordu yine.

Pataloğun arkasına geçen Corky, "Soldaki, alttan ikincisi," diye yanıtladı.

Roman cesedin yüzünü örten çarşafı çekmek için eğildiğinde, Corky sağ kolunu yukarı kaldırdı; şimdiye dek sarı yağmurluğunun yeninde gizlediği elinde bir buz kazması tutuyordu. Ardından, kazmayı tüm gücüyle Roman'ın sırtına sapladı.

Buz kazması öldürücü bir silah olarak kullanıldığında, kalp kulakçıklarıyla karıncıkların deler ve bunun sonucunda kasılan kardiyak kas kalbin durmasına neden olurdu.

Sendeleyen Roman Castevet, bir çığlık bile atamadan yere düştü.

Corky'nin nabız kontrolü yapmasına gerek yoktu. Soluğu çıkmayan açık ağızla cam gibi hareketsiz göz küreleri onun amacına ulaştığını belirten birer kanıttı.

Önceden hazırlık yapmak işe yaramıştı anlaşılan. Corky evde aynı buz kazmasını kullanarak, üniversitenin tıp bölümünden çaldığı cansız manken üzerinde yeterince pratik yapmıştı.

Eğer kazmayı iki, üç ya da dört kez saplamak zorunda

kalmış olsa, bu iş kanlı bir saldırıya dönüşürdü. Leke tutmayan yağmurluğunu giymesinin nedeni buydu zaten.

Kan akmaması iyiydi. Yeri temizlemek için kapının yanındaki duvar musluğuna takılı hortumu kullanmasına gerek yoktu artık.

Bu hortumun resmini, iki yıl önce fare skandalıyla ilgili ön sayfa haberlerini okurken görmüştü.

Roman'ı kaldırıp odanın arka duvarına dizili ranzalardan boş olan birine yatırdıktan sonra, yağmurluğunun cebinden daha önce alışveriş merkezindeki bir mağazadan sarı aldığı çarşafı çıkardı. Bunu Roman'ın üstüne dikkatle örtmesinin nedeni ise, hem cesedin kimliğini hem de onun üstündeki giysileri gizlemek içindi.

Ölüm ani olduğu ve yara büyük olmadığı için, çarşaf kanlanmamıştı; dikkat çekici bir durum yoktu.

Roman bir iki gün içinde, yıl sonu envanteri yapan ya da geciken bir otopsiye kadavra getiren bir morg görevlisi tarafından bulunurdu herhalde. Adli tıp doktoru için başka bir ön sayfa haberi olacaktı bu.

Corky, Roman Castavet gibi bir adamı öldürdüğü için pişmandı aslında, iyi bir Satanist ve inançlı bir anarşist olan patolog, toplumsal düzeni bozma ve çöküşü hızlandırma kampanyasında yararlı hizmetler vermişti.

Ama çok geçmeden, Channing Manheim'in köşkünde süregelen kötü olaylar tüm dünyada yankı uyandıracak ve siyah kutularda alaycı armağanlar yollayan adamın kimliğini saptamak isteyen yetkililer sıra dışı araştırmalar yaparak, onu sünnet derisinin kaynağını bulmak için özel ve resmi morgları arayacaklardı. Ve işte bu arama sırasında Roman şüpheli duruma düştüğünde, kendini suçsuz göstermeye çalışıp Corky'i öne sürecekti.

17.6 DEAN KOONTZ

Onun şimdi ölmüş olması daha iyiydi. Anarşisderin birbirlerine sadık olmaları gerekmiyordu ki.

Noel kutlamaları başlamadan önce, Corky'nin yapacağı daha bir sürü iş vardı gerçekten.

Yağmurluğunun geniş yenlerinde kurbanından gizlediği elleri lateks eldivenli olduğu için, parmak izleri bulunmayan buz kazmasını polis bulsun diye burada kaygısızca bırakabilirdi tabii, ama onu kılıfıyla birlikte yine ceplerinden birine koymasının nedeni, hem kendisine daha sonra yine iyi hizmet vereceği hem de duygusal bir anlamı olduğu içindi.

Morgdan çıktıktan sonra gece nöbetindeki korumalara veda ederken, adamları biraz eğlendirmek amacıyla onlara bir avukat ve bir tavukla ilgili açık saçık bir fikra anlattı.

Ölüleri sağlardan koruyan bu insanlara ne kadar teşekkür etse azdı.

Onu polise tam olarak tanımlanamazlardı nasılsa. Geniş kenarlı şapkası ve çadır gibi yağmurluğuyla bu kostümünden başka anımsanacak hiçbir özelliği olmayan, sıra dışı ve eğlendirici bir figürdü yalnızca.

Daha sonra, evindeki şöminenin karşısında içkisinin zevkini çıkarırken, Indianapolis'li patolog kimliklerinin tümünü yakacaktı. Gerektiğinde kullanabileceği başka bir sürü kimliği vardı.

Dışarıda hâlâ yağmur yağıyordu.

Şimdi, hiçbir davranışıyla yaşama ve dizi film yıldızlığına uyum sağlamamış olan Rolf Reynerd'la uğraşmanın zamanı gelmişti artık.

BÖLÜM 27

EĞER AELFRİC MANHEİM'İN pazartesi akşamı yemeği film dünyasının renkli gazetesi Daily Variety'e konu olsaydı, bu haberin başlığı TAVUK GİBİ GID AKLAYAN

FRİC olabilirdi.

Zeytinyağı, tuz, karabiber ve Palazzo Rospo'da McBee sırrı olarak bilinen lezzedi egzotik baharadar katılarak ızgarada pişirilen tavukgöğsünün yanına tereyağlı, fesleğenli, fıstıklı ve parmesan peynirli makarna da eklenmişti.

Azrail'in doğrudan torunu olan Cordon Bleu eğitimli Aşçıbaşı Bay Hachette, masum kadınların canına okumak, bebek arabalarına kuduz kediler atmak ve hoşlandığı diğer garip işlerle uğraşmak için, pazarları ve pazartesileri çalışmazdı.

Mutlu Aşçı Bay Baptiste de pazartesileri ve salıları izinli olduğundan, mutfak işi Bayan McBee'ye kalırdı. Bu lezzetli yemekleri o hazırlamıştı.

Fric, antika gazyağı lambaları gibi görünen apliklerin yumuşak ışığında, ısı kontrollü kısımdan cam bir duvarla ayrılan şarap mahzeninin yemek salonundaki sekiz kişilik masada tek başına yemek yiyordu. Cam duvarın arkasında, ko-17.6 DEAN KOONTZ

ridorlar oluşturan onlarca rafta, on dört bin şarap şişesi vardı. Cabarnet, Sauvignon, Merlot, Pinot Noir, Claret, Porto, Burgondy şaraplarının yanı sıra, babasının

"eleştirmenlerin . kanı" diye tanımladığı acı bir şarap türü vardı.

Ha, ha, ha.

Hayalet Baba evde olduğunda, yemeklerini genellikle yemek odasında yerlerdi; babasının dostları, iş arkadaşları ve özel danışmanları, on yaşındaki bir oğlan çocuğunun onların dedikodularıyla saçma sapan konuşmalarını şaşkınlıkla dinlemesinden sıkılmadıkları zamanlarda tabii.

Hayalet Baba'nın yokluğunda ise, çoğu kez böyleydi zaten, Fric ya kendi dairesinde veya köşkün başka bir yerinde yemek yerdi.

Hava güzel olduğunda da yüzme havuzunun yanında yemek yer ve babası yokken yarı çıplak yıldız adayı kızların onu usandırıcı kıkırtılarıyla ve okulda en çok hangi dersi sevdiği, en sevdiği yemeğin, rengin, dünyaca ünlü film yıldızının hangisi olduğu gibi sorularla canından bezdirmediklerine şükrederdi.

Ondan daima Ritalin türü antidepresan ilaçlar isteyen bu kızlar, kendisinin yalnızca astım ilacı kullandığına inanmazlardı.

Havuzun yanında yemek yemediği zamanlarda, yeğlediği mekân gül bahçesiydi.

Orada yemek yerken, esen meltemle birlikte uçuşacak polenlerin astım krizini tetikleme olasılığına karşı, zarif porselen tabaklar ve antika gümüş çatal bıçak takımıyla hazırlanan masadaki tadı tabağında solunum aygıtını hazır tutardı.

Bazen de, sinema salonuna gidip altmış rahat koltuktan birine yerleşir ve kucağındaki tepsiden yemek yerdi. Los Angeles Pantages Tiyatrosu'ndan esinlenilerek yeniden de-YÜZ 191

kore edilen Art Deco tarzı bir salondu bu. Sinema salonunda her tür filmin, videokasetin, DVD'nin ve televizyon kanalının izlenebileceği dev bir ekran vardı.

Videokasetlerle DVD'leri izlemek için bir sinema makinistinin yardımına gerek yoktu.

Orta sıranın orta koltuğuna otururak, bunun yanındaki kontrol masasından istediği filmi ekrana yansıtabilirdi.

Bazen, salonda temizlik yapılmadığını fark ettiğinde ve onu kimsenin aramayacağından emin olduğunda, salonun kapısını kilitler ve babasının filmlerinden birini DVD'ye yüklerdi.

Hayalet Baha'nın bir filmini izlerken görülmek düşünülmeyecek bir şeydi aslında.

Filmler çok kötü olduğu için değil. Bazıları öyleydi tabii, çünkü hiçbir yıldız her filminde daima başarılı olamazdı, ama bazıları güzel, ilgi çekici ve hatta şaşırtıcıydı.

Yine de birisi tarafından babasının filmlerini izlerken görülürse, Ulusal Dangalaklar Akademisi tarafından On Yılın En Büyük Dangalak adayı ilan edilirdi. Etkin Başarısızlar Kulübü de ona yaşam boyu bedava üyelik sağlardı.

Frankenstein ailesiyle akrabalığı olan psikopat Aşçıbaşı Bay Hachette, onun çelimsiz haliyle babasının iriyarı halini karşılaştırarak pis pis sırıtıp alaycı konuşmalar yapardı.

Her neyse, bazen sinema salonuna giden Fric, altmış koltuktan birine yerleşir ve on metre yükseklikteki Art Deco tarzı tavanın altında karanlıkta oturup, dev ekranda Hayalet Baba'nın filmlerini izlerdi.

Dolby düzeniyle parazit seslerinden arındırılmış olan filmlerin bazılarını birçok kez izlemesinin nedeni, bunların öykülerinden hoşlandığı içindi. Diğerlerini de duvarları padatan özel efekderi için izlerdi.

17.6 DEAN KOONTZ

Babasının performanslarını izlerken, ona özgü nitelikleri, çekiciliğini yansıttığı ifadeleri ve bu dünyadaki milyonlarca insanın Channing Manlıeim'i neden sevdiğini anlamaya çalışırdı.

İyi filmlerin etkili sahnelerinde, eleştirmenler Fric'in babasının "büyüleyici" olduğunu söylerlerdi. Belki aptalca ama doğru bir sözcüktü bu.

Onu dev ekranda izlediğinizde, tanıdığınız ya da tanıyacağınız herhangi bir kişiden daha renkli, daha gerçek görü-nurdu.

Üstelik bu süper gerçek nitelik ne onun ekrana yansıyan dev görüntüsüyle ne kameramanın olağanüstü çekimiyle ne yönetmenin parlak zekâsıyla ne de dijital teknolojinin sağladığı nüanslarla açıklanabilirdi. Yıldızlar da dahil olmak üzere çoğu aktör, en iyi yönetmenler ve teknisyenlerle çalışsalar bile, onun kadar büyüleyici olmuyorlardı.

Manheim dev ekrandayken, sanki her yerdeymiş, her şeyi görürmüş ve bilirmiş gibi davranır ve herkesten daha akıllı, daha sevecen, daha komik, daha cesur görünürdü; yani başkaları üç boyutluyken, o altı boyutlu gibiydi.

Fric filmlerin belirli sahnelerini bunlar ona babasıyla geçirdiği kısa süreler kadar gerçek görünene dek defalarca, belki yüz kez izlemiş ve sonra yorgun bir halde yatağına gidip ancak şafak sökerken uyuduğunda ya da yarım kalmış bir düşün ortasında gece yarısı uyandığında, o özel sahneleri sinema salonunun koltuğundan izlemiş gibi değil de babasıyla birlikte paylaştığı gerçek deneyimlermiş gibi yeniden yaşamıştı.

Yaşamının en mudu anlarıydı bunlar. Ama tabii bundan bir başkasına söz etseydi, Etkin Başarısızlar Kulübü onun ta-ranamayan saçlarıyla sıska boynunu vurgulayan on metrelik

bir heykelini yaptırır ve bunu HOLLYVVOOD yazısının yer aldığı tepeye dikerdi.

İşte bu pazartesi gecesi, kötü adamların canına okuyup kimsesiz çocuklarla dolu bir yetimhaneyi kurtaran babasını izleyerek akşam yemeğini sinema salonunda yemek yerine şarap mahzeninde yemesinin nedeni, Noel öncesi telaşında Palazzo Rospo'da yalnız kalabileceği başka bir yer olmadığı içindi.

Köşkte yaşayan hizmetliler, Bayan Sanchez ve Bayan Norbert on gündür izinliydiler.

24 Aralık Perşembe sabahına kadar dönmeyeceklerdi.

Bayan McBee'yle Bay McBee de Noel'i oğulları ve onun ailesiyle birlikte erken kutlamak için salı ve çarşamba gününü Santa Barbara'da geçirecekler ve köşke perşembe sabahı dönerek, o gün öğleden sonra Florida'dan gelecek olan dünyanın en büyük film yıldızını karşılayacaklardı.

Sonuçta, bu pazartesi gecesi burada, McBee'lerin gözetimi altında diğer dört hizmetli ve hamallarla birlikte altı kişilik bir temizlik ekibi, sekiz kişilik bir dekorasyon ekibi, ayrıca Noel ağaçlarıyla dekoratif eşyaların köşkün enerji akımına uygun bir şekilde yerleştirilmesi için ekibi denetleyen bir feng-shui uzmanı çalışıyordu. Bütün bu işler gece geç saatlere dek sürecekti anlaşılan.

Delilik.

Cila makinelerinin homurtusu ve dekorasyon ekibinin neşeli kahkahalarından uzakta olan Fric'e göre, sığınabileceği en uygun yer şarap mahzeniydi. Bu tuğla duvarların arasında, onun yutkunma sesleriyle çatal bıçak tıkırtılarından başka duyulan hiçbir ses yoktu.

Bu sırada, fıçılardan birinin içindeki telefonun boğuk sesi duyuldu. Ooodelee-ooodelee-oo.

17.6 DEAN KOONTZ

Yemek odasının ısısı şarap stoğu için fazla yüksek olduğundan, buradaki fıçılar ve şişeler dekoratif amaçlı kullanılıyordu.

Ooodelee-ooodelee-oo.

Tuğla duvarların birinde dizili, ön kısımları kapaklı fıçıların raflı olanlarında şarap kadehleri, keten peçeteler, tir-büşonlar, diğer malzemeler ve diğer dört fıçıda da ayrı kanallardan yayın yapan birer televizyon vardı.

Ooodelee-oodelee-oo.

Fıçının kapağını açan Fric, korktuğunu belli etmemeye çalışarak telefonu yanıtladı.

"Pete'in Haşere Kontrol Merkezi ve Ev Konserveciliği Okulu. Evinizi farelerden arındırır ve onları gelecek bayram ziyafetleri için nasıl saklayacağınızı size öğretiriz."

"Merhaba, Aelfric."

"Hâlâ bir adınız yok mu?"

"Kayıp."

"Bu bir ad mı yoksa soyadı mı?"

"Her ikisi de. Yemeğinin zevkini çıkarıyor musun?"

"Yemek yemiyorum ki."

"Ben sana yalan söyleme konusunda ne demiştim, Aelfric?"

"Yalan söylemenin bana üzüntüden başka bir şey vermeyeceğini."

"Genelde hep şarap mahzeninde mi yemek yersin?"

"Orada değilim, tavan arasındayım."

"Üzüntüyü arama, oğlum. Sen istemesen de yeterince üzüntün olacak zaten."

"Film işinde," dedi Fric, "insanlar günün yirmi dört saati yalan söylerler ve o yalanlar sayesinde para kazanırlar."

"Üzüntü bazen sessizce gelir. Gelişi çoğu kez bir yaşam boyu sürebilir, ama sonunda kükreyen bir deniz olur."

YÜZ 195

/

Fric sustu.

Gizemli Yabancı da onun suskunluğunu paylaşıyordu.

Ardından, derin bir soluk alarak, "Siz insanın ödünü koparan bir adamsınız," dedi.

"İlerleme kaydediyorsun, Fric. İşte küçük bir gerçek/'

"Ben saklanabileceğim ve asla bulunamayacağım bir yer buldum."

"Giysi dolabının arkasındaki gizli odayı mı kastediyorsun?"

Fric iliklerine dek ürperdi.

"Yani çelik duvarlı, tavanı çengelli odayı mı?.. Saklanabileceğin yer orası mı sence?"

BÖLÜM 28

ADSIZ ÖLÜLERİN MEZAR ODASINDAN az önce çıkan Corky Laputa, işlediği cinayetin aklına takılmasına karşın vicdanen rahatlamış bir halde kentin yağmurlu caddelerinde araba kullanırken, babasını düşünüyordu.

Henry James Laputa da, tıpkı morgda yatan berduşlarla evden kaçmış gençlerin yaptıkları gibi, kendi yaşamını kendisi mahvetmişti.

Corky'nin ekonomist olan annesi kıskançlığın erdemine ve öfkenin gücüne inanan bir kadındı; yaşamını bu iki inançla tüketmiş ve çekuği acıyı bir taç gibi başında taşımıştı.

Babası ise kıskançlığın gerekli bir içgüdü olduğuna inanırdı. Onun sürekli hissettiği kıskançlık en sonunda kronik bir öfkeye dönüşmüştü.

Henry James Laputa, Amerikan edebiyatı profesörü ve ünlü olma düşleri kuran bir romancıydı.

Ama devrinin en başarılı yazarlarını daima kıskanmıştı. İyi eleştiriler alan, övülen, ödül kazanan meslektaşlarına kinleniyor ve öfkeleniyordu.

Bu duygularla yazdığı romanların onları aşağılayacağına ve bir gün kendisinin de kıskanılacağına inanan Henry La-YÜZ 197

puta, kendisini mutlu edecek bir başarının peşindeydi.

Oysa yıllar geçtikçe, sıradan eleştirmenlerin sıradan öv-gi'leriyle yetinmek zorunda kalmış ve beklediği ödüllere asla kavuşamamıştı. Kimse onun dehasını fark etmiyordu.

Kendisinin fark ettiği şey ise diğer yazarlar tarafından dışlanıyor olmasıydı. Çıkarcıların arasındaydı. Edebiyat dünyasında bile tanrıların tanrısı paraydı. Ödüller kazanılırken sanattan söz ediliyor, ama işin esas amacı kariyer adı altında zenginleşmek oluyordu.

Henry Laputa en sonunda tüm meslektaşlarını kıskandıracak ve ticari açıdan büyük başarı sağlayacak bir roman yazmaya karar vermişti. Romancılığın sırlarını biliyordu zaten.

Ama ne yazık ki, bu ticari roman okuyucu bulamamış ve servet tanrısı Henry Laputa'yı paraya boğmak yerine, ünlü bir eleştirmenin dediği gibi, onu gübre fırtınasında bırakmıştı.

Birkaç yıl sonra, Henry'nin öfkesi pankreas kanserine benzer ölümcül bir hastalık halindeydi artık.

Elli üç yaşındayken, Çağdaş Dil Kurumunun yıllık toplantısında, ona şimdiye kadar hiç ilgi göstermemiş olan akademisyenlere karşı öfkeli bir konuşma yaptığı sırada, kalp krizi geçirerek ölmüştü. Ölümü öyle ani olmuştu ki, yere düştüğünde dinleyicilerden bazıları bunun bir gösteri olduğunu sanarak onu alkışlamışlardı.

Corky annesiyle babasından çok şey öğrenmişti: Kıskançlığın tek başına bir yaşam felsefesi yaratmadığını, iyimserliğin öfkeyle birlikte var olmadığını, yasalara, idealizme ve sanata güvenmemek gerektiğini.

Annesi ekonomi yasalarına ve Marksizm ilkelerine güvenmiş, ama sonuçta umutsuz ve amaçsız yaşayarak acı çeken yaşlı bir kadın halinde öz oğlu tarafından öldürülerek huzura kavuşmuştu.

Babası ise sanatı bir çekiç gibi kullanarak dünyayı yenilgiye uğratacağına inanmış, ama hâlâ dönüp duran dünyada küllere dönüşmüş bir halde sanki hiç yaşamam ışçasına denize savrulmuştu.

Evrenin en güvenilir gücü kaostu ve ona güvenle hizmet eden Corky, bunun karşılığında aynı gücün kendisine hiz-

Ölmesi gereken güvenilmez Rolf Reynerd'ın yaşadığı bloğun iki yanına polis barikatı kurulmuştu. Siyah yağmurlukları parlak sarı şeridi memurlar, el fenerleriyle trafiğin akışını düzenlemeye çalışıyorlardı. Apartmanın önünde bir ambulans vardı.

Barikaun yanından geçen Corky, iki blok ileride bir park yeri buldu.

Polislerin aynı caddede olmalarının Rolf Reynerd'la bir bağlanusı yoktu belki, ama Corky'nin içgüdüsü bunun aksini söylüyordu.

Yine de kaygılı değildi. Reynerd nasıl bir pisliğe karışırsa karışsın hiç fark etmezdi.

Corky'nin bu durumu düzeltecek kendine özgü yöntemleri vardı.

BÖLÜM 29

FRİC GİZEMLİ YABANCI'NIN YUMUŞAK SESİNİ dinlerken zemini, duvarları ve tavanı tuğla döşeli yemek salonunda kendisinin de büyünün etkisiyle bir tuğlaya dönüştüğünü hissediyordu.

"Giysi dolabının arkasındaki gizli oda senin düşündüğün kadar gizli bir yer değil, Aelfric. Robin Goodfellow ziyarete geldiğinde, sen orada güvencede olmazsın." "O

kim?"

"Ben ona daha önce Sanlı Canavar demiştim. Kendini Robin Goodfellow* olarak tanıuyor, ama ondan daha kötüdür; o aslında dişlerinin arasında bebek kemikleri artığı kalan Moloch.**"

"Öyleyse epeyce diş dolgusu yaptırmak zorunda kalacak," dedi Fric, sesi titrerken.

Ardından, Gizemli Yaban-cı'nın bu korkuyu fark etmemesi için, "Robin Goodfellow, Moloch, bebek kemikleri... Söylediklerinizin hiçbir anlamı yok," diye ekledi.

* William Shakespeare'in bir Yaz Geccsi Rüyası adlı eserinde adı geçen Robiıı Goodfelloiv, muzip bir peridir, (ç.n.)

** Kusal Kitap'ta adı geçen Moloch, ebeveynlerin kendi istekleriyle çocuklannı ona kurban ettikleri ilahi bir varlıktır, (c rO

"Sizin evde büyük bir kütüphane var, öyle değil mi, Aelf-"Evet."

"Ve o kütüphanede iyi bir sözlük de vardır herhalde."

"Bir raf dolusu sözlüğümüz var," dedi Fric, "ne kadar bilgili olduğumuzu kanıtlamak için."

"O zaman bunların tümünü araştır. Düşmanını öğren ve kendini gelecek olan şeye hazırla, Aelfric."

"Neyin gelecek olduğunu bana neden siz söylemiyorsunuz? Yani basit ve kolay anlaşılır bir şekilde demek istiyo-

"Bu benim yetkimi aşar. Ben doğrudan hareket ede-

"James Bond değilsiniz demek."

"Yalnızca dolaylı hareket etme yetkisine sahibim. İnsanı yüreklendiririm, esinlendiririm, korkuturum, ikna ederim, ona öğüt veririm. Gelecekteki olayları sinsi, kaypak ve ayartıcı yöntemlerle etkilerim."

"Nesiniz siz? Avukat filan mı?"

"Sen ilginç bir delikanlısın, Aelfric. Kamın deşilip Palazzo Rospo'nun ön kapısına çivilenirsen, gerçekten üzülürüm."

Fric neredeyse telefonu kapatacaktı. Ahizeyi tutan eli terden sırılsıklamdı.

Eğer hatun öbür ucundaki adam ter kokusunu duyup bununla ilgili bir yorum yapsa, hiç şaşırmazdı.

Ardından, özel gizli yer konusuna geri dönerek, kararlı bir sesle, "Bizim evde bir panik odası var," dedi, tam donanımlı sığınağı kastederek.

"Sizin eviniz öyle büyük ki, iki panik odanız var aslında," diye düzeltti Gizemli Yabancı. Doğruydu bu. "Ama her ikisi de biliniyor ve hiçbirisi o gece seni güvencede tutmaz."

"O gece ne zaman?"

"Orası kürk odası," dedi adam, anlaşılmaz bir tavırla.

"Ne odası?"

"Uzun yıllar önce, senin süit dairen evin ilk sahibinin annesine aitti."

"Hangi dairenin benim olduğunu nereden biliyorsu-

"Onun pahalı bir kürk palto koleksiyonu vardı. Bir sürü mink, samur, beyaz diki, siyah diki, çinçilya."

"Siz onu tanır mıydınız?"

"Çelik duvarlı oda da, kürk paltoları hırsızlardan, güvelerden, kemirgenlerden korumak için kullanılırdı."

"Siz bizim eve hiç geldiniz mi?"

"Kürk odası astım krizi geçirmek için kötü bir yer..."

Fric şaşırmıştı. "Bunu nereden biliyorsunuz?"

"... Ama Moloch geldiğinde, daha kötü bir yer olacak. Zaman geçiyor, Aelfric."

Ve sonra hat kesildi. Fric şarap mahzeninde yalnız olduğundan kesinlikle emindi, yine de izlendiğini hissediyordu.

BÖLÜM 30

SAĞANAK YAĞMURA VE SERT RÜZGÂRA RAĞMEN, polis barikatının karşısındaki bir apartmanın bahçesinde çoğu erişkin, altısı çocuk yirmi-otuz kadar meraklı komşu toplan-Sanki bir havai fişek ya da karnaval gösterisi izleyecekmiş gibi ev kıyafederiyle dışarı fırlamış olan onlarca kişinin arasında, yalnızca kot pantolon giyen çıplak göğüslü ve çıplak ayaklı iki delikanlı da vardı.

Parlak sarı yağmurluğuyla kalabalığa karışan Corky Laputa, bloğun diğer köşesinde ikinci bir barikat kuran polislerden burada acımasız bir cinayet işlendiğini duyduğunu iddia ederek, hemen dosduk kurduğu birkaç kişiden bilgi edinmeye çalıştı.

Rolf Reynerd öldürülmüştü.

Komşular kurbanın ilk adının Ralph ya da Rafe, Dolph ya da Randolph veya Bob olduğundan emin değildiler.

Ama şanssız adamın soyadının Reinhardt ya da Klein-hard veya ünlü film yönetmenleri gibi Reiner, Spielberg ya da Nerdoff veya büyük olasılıkla Nordoff olduğundan eminditer.

YÜZ 203

Çıplak göğüslü delikanlılardan biri, herkesin kurbanın ilk adını, soyadını ve lakabını karışurdığı konusunda ısrarlıydı. Ona göre, ölen adamın gerçek kimliği "Dangalak"

Ray Rolf tu.

Herkes onun gittikçe ünlenen bir yıldız olduğunu düşünüyordu. Çekimi kısa süre önce biten bir filmde Tom Cru-ise'un en iyi arkadaşı ya da erkek kardeşi rolünü oynamıştı.

Paramount ya da Dream Works, Reese Witherspoon'la ortak rol oynaması için onunla bir anlaşma yapmış, Warner Bros yeni bir Batman filminde ona başrol önermiş ve Mira-max, konusu 1890'da Texas'ta geçen duygusal bir filmde travesti bir şerifi oynamasını istemişti. Universal da onlarla, kendisinin hem senaryosunu yazacağı hem de yöneteceği iki film için on milyon dolarlık bir anlaşma imzalayacağını umuyordu.

Sonuçta, Los Angeles'ın muhteşem Baü yakasında yaşayan bu insanlara göre yalnızca ünlü, zengin ve sevilen kişiler erken ölür, başarısızlar ise uzun yıllar yaşardı.

Prenses Di ilkesi diyebilirdiniz buna.

"Dangalak" Ray Rolfu öldüren adamın da süper yıldızlığa aday birisi olup olmadığını kimse kesin olarak bilmiyordu.

Katilin tabancayla öldürüldüğü ise kesindi. Ceset Rolf un evinin ön bahçesinde yatıyordu.

Corky seyirciler arasında elden ele dolaşan iki dürbünden birini alarak, Rolfu öldüren adamın kim olduğunu anlamaya çalışu, ama cesedi bu karanlıkta ve yağmurda dürbünle bile tam olarak görebilmek olanaksızdı.

Araç gereçleri ve fotoğraf makineleriyle meşgul bir halde cesedin başına üşüşen siyah yağmurluktu olay yeri inceleme ekibi elemanları, uzaktan leş kargalarına benziyorlardı.

204 DEAN KOONTZ

Söylentilere göre katil, bir polis memuru tarafından öldürülmüştü. Polis ya rastlantı sonucunda doğru anda caddeden geçiyor ya da Rolf'la aynı apartmanda yaşıyordu veya oraya kız arkadaşını ya da annesini ziyaret etmek için gel-Bu gece burada her ne olmuşsa hiç fark etmezdi; Corky bu olayın onun planlarını aksatmayacağından ve polisin ondan kuşkulanmayacağından kesinlikle emindi, çünkü Reynerd'la olan bağlantısını herkesten gizli tutmuştu.

Reynerd'ın da aynı gizliliği sürdürdüğünü biliyordu. Birlikte suç işlemişler ve başkalarını suç işlemeye birlikte yöneltmişlerdi. İlişkilerini herhangi bir kişiye söylemekle her ikisinin de kazanacağı ya da kaybedeceği hiçbir şeyi yoktu.

Rolf birçok bakımdan aptal olsa bile, tamamen dikkatsiz birisi değildi. Bir kadını veya akılsız arkadaşlarını etkilemek için annesini bir başkasına öldürttüğünü ya da dünyanın en büyük film yıldızının cinayetinde katilin suç ortağı olacağını açıklamak isteyebilirdi belki, ama o kadar ileri gitmez ve yalnızca renkli bir yalan uydururdu.

Sahte bir ad kullanan Ethan Truman'ın bu sabah ziyaret ettiği kişi Reynerd olsa da, onun ölümü Channing Manheim ve siyah kutulardaki alü armağanla herhangi bir şekilde ilgili olamazdı.

Usta bir anarşist olan Corky, kaosun dünyaya hükmettiğini ve günlük olayların düzensiz akışı içinde buna benzer rastlantıların çoğu kez yaşandığını görüyordu.

Geleceği konusunda endişeli olmamasının nedeni, yaşamın anlamsızlığına inanmasıydı. Bu cinayet olayının işini engellemesine izin veremezdi.

Reynerd yalnızca bir film yıldızı olmaktan değil, kötü bir adam olmaktan da hoşlanırdı ve kötü adamlar düşman ka-YÜZ 205

zanırlardı. Ayrıca, para kazanmaktan çok heyecan aramak için, film dünyasının ünlülerine kokain, methamphetamine ve ecstasy gibi uyuşturucu maddeler satıyordu.

Ama bu ticaretin kurdu olan adamlar, onun kendi sahalarına girmesini kabullenememişler ve kafasına sıktıkları bir kurşunla rekabeti ortadan kaldırmışlardı.

Reynerd'ın ölmesi Corky'nin işine yarayacakü.

Kaosun bir ödülüydü bu.

Ne daha çok ne daha az.

Harekete geçme zamanıydı artık.

Ama aslında akşam yemeği zamanıydı. Alışveriş merkezinde içtiği iki fincan kahvenin ve arabada yediği şekerin dışında, kahvaltıdan beri hiçbir şey yememişti.

Yararlı uğraşlarla geçen günlerde açlık hissi duymaz ve çoğu kez öğle yemeğini atlardı. Ama bugün aşırı çalışüğı için acıkmışu.

Yine de kaosa hizmet etmek onu biraz daha oyalardı. Altı çocuk reddedemeyeceği kadar ayartıcı görünüyordu.

Tümü alü sekiz yaşlarındaydı. Sanki rüzgârla yağmura hiç aldırmaz gibi, bahçede koşuşturup duruyorlardı.

Polislerle ambulansların gürültüsüne odaklanan erişkinler, çocuklarının farkında bile değillerdi. Çocuklar da büyüklerin arkasında çimenlikte oynadıkları ve fazla gürültü yapmadıkları sürece, gece macerasını sonsuza dek sürdüreceklerini anlayacak kadar akıllıydılar.

Bu paranoyak ortamda, yabancı bir insan hiçbir çocuğa şeker vermeye cesaret edemezdi. Çünkü en saf çocuk bile, böyle bir durumda bağırarak polislerden yardım isterdi.

Corky'nin lolipopları yoktu, ama bir torba dolusu karamelası vardı.

Çocukların dikkatinin başka bir yere yönelmesini bekle-206 dean koontz

dikten sonra, yağmurluğunun cebinden torbayı çıkarıp çimenlerin üstüne bıraktı. Çok geçmeden bunu bulacaklarından emindi.

Karamelalar zehir değil, etkin miktarda sanrılayıcı madde içeriyordu. Toplumda korku ve karışıklık yaratmak için mudaka aşırı şiddete başvurmak gerekmezdi.

Her karamelaya katılan maddenin miktarı toksik doz aşımına neden olmayacak bir şekilde ayarlanmıştı. Altı yedi karamela yense de ölümcül bir durum oluşmazdı, ama üçüncü parçayla birlikte sanrılar başlardı.

Çocukları gözleyen Corky, iki kız torbayı bulana dek kalabalıktan ayrılmamış ve kızlar karamelaları dört oğlanla paylaşmışlardı.

Bu özel madde, onu yumuşatan prozac gibi bir antidep-resanla birlikte alınmazsa, kullananı neredeyse delirten sanrılara neden olurdu. Kısa bir süre sonra, çocuklar toprakta keskin dişli sürüngen dilli bir sürü ağzın onları yutmak için açıldığına, göğüslerinden uzay yaratıklarına benzer asalakların fırladığına, tanıdıkları ve sevdikleri herkesin şimdi onların kollarıyla bacaklarını koparmak istediğine inanacaklardı. Sonra iyileşeceklerdi tabii, ama bu sanrılardan kurtulmaları aylarca, belki de yıllarca sürecekti.

Corky kaos tohumları ekmenin rahatlığıyla arabasına dönerken, kendini son derece huzurlu hissediyordu. Eğer daha önceki bir asırda doğmuş olsa, Johnny Appleseed'in* bu kıtaya diktiği ağaçların tümünü kökünden sökerdi.

* 1774-1845 yılları arasında yaşayan ve Amerika'ya ilk yerleşenlerin öncülerinden olan Johnny Appleseed, ünlü bir meyve yetiştiricisidir. (ç.n.) BOLUM 31

EĞER FRİC ŞARAP MAHZENİNİN KORİDORLARIYLA odalarında bir hayaletin ya da insana benzemeyen bir yaratığın sinsice dolaştığından kuşkulansa, akşam yemeğini odasında yerdi. Dikkatsizce davranmıştı.

Ardından, vakumlu bir kavanoz kapağının açılma sesine benzer bir ses çıkaran kalın cam kapıyı açıp şarap bölümüne girdi. Bu bölümün ısısı sürekli olarak eksi iki derecede tutulurdu.

On dört bin şişe için bir sürü raf gerekliydi; bir raf labirenti. Süpermarkederdeki gibi koridorlar oluşturacak şekilde düzenlenmeyen bu raflar, daha fazla raf içeren ve halka biçiminde bir mağara gibi büyük oyuklarla kesişen tuğladan yapılmış geçider oluştururlardı.

Koleksiyonda bulunan her şişenin yılda dört kez, yerleştirildiği girintide doksan derece döndürülmesinin nedeni, mantarının kurumaması ve tortunun dibe uygun olarak çökmesi içindi.

Köşk hizmetlilerinden Bay YVorthy'le Bay Phan, her biri dört saatlik çalışma sonucunda ancak bin iki yüz ya da bin üç yüz şişe döndürebiliyorlardı, çünkü yorucu olan ve dik-208 DEAN KOONTZ

kat gerektiren bu iş, aynı zamanda boyun ve omuz kaslarını mahvederdi.

Tavandaki deliklerden sürekli akımı sağlanan serin ve kuru havada Pinot Noirların kemerli geçkinden, Cabarnet-lerin koridorundan, diğer çeşitli marka şaraplarla birlikte stoklanan Lafitte Rothschildların oyuğundan geçerek Mer-lotların tünelinde ilerlemeye devam eden Fric, bulunma korkusu yaşamadan saklanabileceği bir yer arıyordu.

Fransız Burgundylerin istiflendiği oval şeklinde uzun bir geçite geldiğinde, labirentin başka bir yerinde ayak sesleri duyduğunu düşünerek, durup etrafı dinledi.

Bir geçite girip diğerinden çıkan serin havanın fısıltılı sesi dışında, mahzende hiçbir ses yoktu.

Duvarlara ve oyukların tavanlarına asılı gazyağı lambalarına benzer lambaların, tuğlalarla raflara yansıyan titrek alevleri onu ürkütmüş ve hayali ayak sesleri duymuş

olmalıydı.

Büyük olasılıkla öyleydi.

Fric şimdi biraz cesaret kaybetmesine karşın, ara sıra arkasına bakarak mahzende ilerlemeye devam etti.

Başka yerlerdeki küf kokulu şarap mahzenleri zamanla tozlu bir ortam oluştururlardı.

Ama Fric'in babası toza karşı takıntılı olduğu için, burada onun zerresi bile bulunmazdı. Ayda bir kez elektrik süpürgesiyle tavanı, duvarları ve yeri temizleyen hizmetliler, şişelere zarar vermemeye dikkat ederek rafları da temizlerlerdi.

Geçiderin köşelerindeki koyu renkli tonoz kıvrımlarından bazıları basit, bazıları detaylı örümcek ağları şeklindeydi. Oysa evdeki tonoz kıvrımlarının yapıları farklıydı.

Örümceklere hoşgörü gösterilmezdi orada.

Buradakilerin hiçbiri de sekiz bacaklı mimarlar tarafin-YÜZ 209

dan yapılmamıştı tabii; bunların yaratıcısı Hayalet Baba'nın lilm stüdyosunda çalışan set dekoru uzmanı Bay Knute'du. Tonozların temizliğini hizmetliler yerine yılda iki kez kendisi yapar ve şekli bozulanları yenilerdi.

Şarabın kendisi ise gerçekti.

Fric labirentin geçitlerinde durmaksızın ilerlediği sırada, babasının bu mahzendeki şarapları tükeüneden önce 11e kadar uzun bir süre körkütük sarhoş olabileceğini hesaplamaya çalıştı.

Önce belirli varsayımlar yapmak gerekirdi; uyku için sekiz saat, erişkin bir erkeğin tek başına tüketeceği bir şişe şarap için üç saat. Gerçi bazı aktörler, yazarlar, rock yıldızları, yönetmenler ve diğer ünlü sarhoşlar iyi şaraptan anladıkları için yavaş

içerler, bazıları da bir şişeyi üç saatten önce bitirip sızarlardı.

Tamam. Uyku dışında geçen her günün on altı saatinde beş şişe şarap içildiğini varsay. On dört bini beşe böl. İki bin sekiz yüz.

Bu mahzenin içerdiği şarap miktarı Hayalet Baba'yı iki bin sekiz yüz gün sarhoş

tutardı. Öyleyse iki bin sekiz yüzü, üç yüz altmış beşe böl...

Yedi buçuk yıldan fazla bir süre. Babası, Fric liseden mezun olup Birleşik Devleder Deniz Piyade Birliği'ne katılmak için evden kaçana dek, körkütük sarhoş bir yaşam sürdürebilirdi.

s

Ama tabii ki dünyanın en büyük film yıldızı, akşam yemeğinde bir kadeh şaraptan fazlasını içmezdi. Uyuşturucu da kullanmazdı; Hollyvvood'da herkesin sağlıklı bir gıda olduğunu düşündüğü haşişi bile... Premierdin bir muhabirine, "Ben mükemmellikten uzağım," demişti bir söyleşide, "ama tüm hatalarım, başarısızlıklarım ve düşkünlüklerim

Yüz — F.14

210 DEAN KOONTZ

doğanın ruhunda var olma eğilimindedir."

Fric bu açıklamayı çok düşünmesine rağmen, anlamını tam olarak kavrayamamıştı.

Belki babasının ruhani danışmanı Ming du Lac bir açıklama yapabilirdi, ama bunu ona sormamıştı, çünkü Ming'i, aşçıbaşı kimliğine bürünen uzaylı hain Bay Hachette kadar ürkütücü buluyordu.

Şarap mahzeni girişinin en uzağındaki son oyuğa geldiğinde, yine ayak sesleri duyunca, az önce yaptığı gibi etrafı dikkatle dinledi. Kuşkulu hiçbir şey yoktu.

Bazen hayal gücü fazla çalışırdı.

Üç yıl önce yedi yaşındayken garip, yeşil, pullu bir yaratığın her gece banyodaki tuvaletten çıktığına ve gece yarısı çiş yapmaya kalkuğında onu yemek için beklediğine kendini inandırmıştı, idrar kesesi padayana dek dolunca, evin başka yerindeki güvenceli bir banyonun tuvaletini kullanırdı.

Süit dairenin banyosuna tabak içinde bir kurabiye bırakmıştı. Sonra, geceler boyu dokunulmayan kurabiyeyi bir kalıp peynirle ve bunu da bir paket salamla değirmişti.

Canavar yaratık kurabiyeyle ilgilenmeyebilir, peynire burun kıvırabilir, ama salamı reddedemezdi.

Salama da bir hafta dokunulmayınca, Fric yine kendi banyosunu kullanmaya başlamıştı. Onu yiyen hiçbir şey yoktu.

Serin hava ve lambaların titrek ışığından başka, burada onu son oyuğa kadar izleyen hiçbir şey de yoktu.

Giriş ve çıkış bölümleri oyuğu ikiye bölüyordu. Sağ tarafta şarap şişesi rafları, sol tarafta da duvar boyunca yerden tavana dek yükselen tahta şarap kasaları vardı.

Kasaların üstünde bunların iyi cins Bourdeaux şarabı içerdiği yazılıydı, ama aslında şişelerin tümü mezbelelikler-YÜZ 211

de yaşayan ayyaşların içtiği türden ucuz şarapla doluydu ve bu tür bir içecek, Fric doğmadan onlarca yıl önce sirkeye dönüşmüştü hiç kuşkusuz.

Kasaların buraya istiflenmesinin nedeni, kısmen dekorasyon kısmen de porto şarabı dolabının girişini gizlemek içindi.

Fric gizli bir düğmeye basınca, bir dizi tahta kasa hareketlenerek içeriye doğru açıldı.

İçerisi dolap büyüklüğünde bir odaydı ve arka kısımda elli, altmış, yetmiş yıllık bir raf dolusu porto şarabı vardı.

Portolar tatlıyla birlikte içilen şaraplardı. Fric ise çikolatalı keki yeğlerdi.

Bu evin inşa edildiği 1930'ların son yıllarında bile, ülke çeteler oluşturan porto şarabı hırsızları tarafından istila edilmemişti. Dolap sırf eğlence olsun diye gizlenmişti herhalde.

Kürk odasından daha küçük olan bu gizli oda, onun saklanabileceği uygun bir yerdi, ama çok uzun bir süre için değil, ancak birkaç saat için.

Eğer burada iki üç gün kalması gerekirse, canlı olarak gömüldüğünü hissetmeye başlar, klostrofobiye kapılır ve sonuçta delirip ayak parmaklarından başlayarak kendi kendini yerdi.

Gizemli Yabancı'yla ikinci konuşmalarında konu yön değiştirince cesaretini yitirdiği için, ona yaklaşık ne kadar süre gizlenmesi gerektiğini sormayı unutmuştu.

Ardından, porto dolabından çıkıp şarap kasası biçimindeki kapıyı kapattı.

Sonra arkasına döndüğünde, onu bu son oyuğa ulaştıran geçitte bir hareket gördü.

Kendisine doğru yaklaşan büyük, garip, sarmal bir siluet.

Babasının dev ekrandaki halinin aksine korkuya kapıldığı sırada, ne saldırıya geçebiliyor ne de kaçabiliyordu.

Biçimsiz siluet gittikçe yaklaşırken yarı saydam, hafif parlak bir görüntüye büründü; bir hayalet olmalıydı bu.

Geri adım atan Fric, bir anda yere düştü.

Yüzünü korumak için ellerini kaldırdığında, havada ağırlıksız bir şekilde yavaşça dönen hayaletin, aslında Bay Knute'un eseri yapay örümcek ağlarından biri olduğunu fark etti; tonozdan kurtulan ağ, hava akımıyla şimdi bir sonraki geçide doğru ilerliyordu.

Fric korkaklığından utanarak hemen ayağa kalktı.

Bu arada örümcek ağı, duvar lambalarından birine çarpmış ve orada takılı kalmıştı.

Koşarak mahzenden çıkıp yemek odasına girdiğine, cam kapıyı kapatırken ağın kendi kendine veya yalnızca hava akımıyla tonozdan kurtulamayacağını düşündü.

Birisi onu yerinden çıkarmış olmalıydı.

Ama sonra salamı bile kemirmeyen pullu yeşil tuvalet canavarını anımsadı. Hayal gücü yine fazla çalışıyordu.

Ardından, kaşlarını çatarak yemek masasına baktı. Kendisi mahzende dolaşırken tabakları masadan kaldırılmıştı.

Bunu yapan ya hizmedilerden biri ya Bayan McBee ya da o bu gece çok meşgul olduğu için Bay McBee olabilirdi.

Ama üçünden biri ona hiç seslenmeden şarap mahzeninde onu izlemiş ve ağı yerinden çıkarmış olabilir miydi acaba? Bunu ne amaçla yapardı?

Fric kendini görünmez bir komplo ağının ortasındaymış gibi hissediyordu.

BOLUM 32

TELEFONLA ARANMASININ HEMEN ARDINDAN, Dunny VVliistler arabasını Beverly Hills'e doğru sürüyordu.

Buna artık gereksinimi yoktu aslında, ama son olaylardan sonra, lüks bir otomobilin direksiyonu arkasında oturmaktan hoşlanıyordu.

Kırmızı ışıklara ve yoğun bir trafiğe yakalanmadan hızlı bir şekilde otele ulaştığında, arabayı, park etmesi için yüklü bir bahşiş verdiği valeye bırakıp lobiye girdi.

Büyüklüğüne karşın hayli kalabalık olan bardaki her kadın, yaşı ne olursa olsun, ya Tanrı'nın lütfü ya da iyi bir cerrah bıçağı sayesinde güzeldi. Film yıldızları kadar yakışıklı olan erkeklerin diğer yarısı da öyle olduklarını düşünüyorlardı.

Bu insanların çoğu film ve eğlence işinde çalışıyordu: Ajans sahipleri, stüdyo yönetmenleri, yayımcılar, yapımcılar...

Kentin herhangi bir yerindeki başka bir otelde çeşidi ya-bancı diller duyabilirdiniz, ama burada yalnızca ingilizce konuşulurdu; ve tabii İngilizcenin anlaşma lehçesi olarak bilinen renkli versiyonu. Burada her tür bağlantı kurulur, para kazanılırdı.

Barın önünden geçen Dunny, kalabalık masaların arasında ilerleyerek, yalnızca bir adamın oturduğu dört kişilik bir köşe masasına gitti.

Bu adamın adı Typhon'du ya da öyle olduğuna inanmanızı isterdi. Bunu tie-fon diye telaffüz ederken ilk tanıştığı insanlara, Yunan mitolojisindeki bir canavarın adını taşıdığını ve o canavarın fırtınayla yağmurun onu götürdüğü yerlerde terör estirdiğini söyler, sonra da gülerdi, çünkü kendisinin kibar işadamı görüntüsüyle hiç uyuşmayan bir addı bu.

Gerçekten de canavara benzer bir hali olmayan Typhon tombul, beyaz sa çlı, güleç yüzlü, bir dakika içinde herkesle dostluk kuran, babacan tavırlı bir adamdı.

Şık bir lacivert takım elbise, beyaz ipek bir gömlek giymiş, mavi-kırmızı bir kravatla kırmızı bir mendil takmıştı. Ünlülerin kuaförü tarafından kesilen gür beyaz saçları, pahalı kremlerle yumuşatılan pürüzsüz cildi, beyazlatılmış dişleri ve manikürlü tırnaklarıyla bu görüntüsünden gurur duyduğu belliydi.

Masada, yüzü salona dönük bir şekilde, maiyetini idare eden bir kral edasıyla otururken, ne kimse yanına gelip onu rahatsız ediyor ne de o buradaki tanıdıklarıyla konuşuyordu.

Dunny onun yanındaki iskemleye oturdu.

Typhon yediği istiridyelerle birlikte Pinot Grigio'sunu içtiği sırada, "Lütfen sen de benimle birlikte ye, sevgili oğlum," dedi. "Ne istersen ısmarla."

Dunny hemen masaya gelen garsona çift porsiyon istiridyeyle bir şişe Pinot Grigio ısmarladı. Her zaman iştahlı bir adamdı.

"Sen daima iştahlı bir adamsın," diyen Typhon, alaycı bir tavırla gülümsedi.

"Çok geçmeden buna bir son vereceğim," dedi Dunny, "ama önümde böyle bir ziyafet varken, yemekten vazgeçe-mem."

"İşte bu kadar! Sen tam benim gönlüme göre bir adamsın, Dunny. Bu arada, kıyafetin çok şık."

"Sizin de mükemmel bir terziniz var."

"İş konuşmak zorunda oluşumuz ne can sıkıcı. Bunu bir an önce bitirelim istersen."

Hiçbir şey söylemeyen Dunny, azarlanmaya hazır bir halde bekledi.

Typhon şarabından bir yudum aldıktan sonra, zevkle iç geçirdi. "Anladığım kadarıyla, Bay Reynerd'ı ortadan kaldırmak için bir adam tuttun, öyle değil mi?"

"Evet, öyle yaptım. Kendine Hector X diyen birisini tuttum."

"Sabıkalı bir adamı," dedi Typhon, şaşırmış gibi.

"Eskiden tanıdığım bir tecavüzcüydü. Onunla birlikte PCP imal eder ve satardık."

"PCP mi? Nedir o?"

"Haşiş ve kokainle karıştırılan bir tür sakinleştirici. Hayvanlar için kullanılır."

"Senin tüm arkadaşlarının böyle yetenekleri mi var?"

Dunny omuz silkti. "Hector kendine özgü bir adamdı."

"Evet, öyleydi. Her iki adam da şimdi ölü."

"Ben bu olaya farklı şekilde bakıyorum. Hector daha önce cinayet işlemiş birisiydi ve Reynerd da kendi annesini öldürttüğünü kabul etmişti. Yani işin içine masum insanları karıştırmış değilim."

"Ben de aksini söylemiyorum zaten, Dunny. Yalnızca yetki sınırlarını aştığın için kaygılanıyorum."

"Bir katilin işine diğerini karıştırmak geleneklere aykırı tabii, ama..."

"Geleneklere aykırı! Hayır, oğlum, kesinlikle kabul edilemez bir şey bu."

O sırada Dunny'nin istiridyeleriyle şarabı gelmişti. Pinot Grigio'yu açan garson, kadehe tadımlık bir miktar doldurdu. Şarap güzeldi.

içkili kalabalığın gürültüsü arasında iş konusuna geri dönen Typhon, "Dikkatli hareket etmen gerekir, Dunny," diye devam etti. 'Tamam, yaşantının çoğunda ölçüsüz davrandın, ama son yıllarda bundan vazgeçmiştin, öyle değil mi?"

"Öyle yapmaya çalıştım. Bunu başardım da. Dinleyin, Bay Typhon. Reynerd'ı öldürmek için tetiği çeken ben değilim. Anlaştığımız gibi, dolaylı yoldan çalıştım."

"Sabıkalı bir adam tutmak, dolaylı yoldan çalışmak değildir."

"Ne yapacağımı yanlış anlamışım demek."

"Bundan kuşkuluyum. Bence sen işine geldiği için yetki sınırlarını aştın."

İstiridyelerin lezzetine kapılmış gibi görünmeye çalışan Dunny, o belirgin soruyu sormaya cesaret edemiyordu.

Bu arada, bara film endüstrisinin en güçlü stüdyo şefi girmişti. Sezar kadar kendinden emin bir tavır sergileyen şefin yanında, genç erkeklerle kadınlardan oluşan bir görevli ordusu vardı.

Typhon'u hemen fark eden Hollyvvood kralı ona samimi bir şekilde el salladı. Oysa yaşlı adamın bu selama daha ölçülü bir karşılık vermesi Sezar'ı utandırmıştı.

Ardından, Dunny'nin sormaya çekindiği soru geldi. "Hector X'i tutmakla yetki sınırlarını çok fazla aşmadın mı?" Bu soru yine onun tarafından yanıtlandı. "Evet.

Ama ben sana bir şans daha vermeyi düşünüyorum."

Rahatlayan Dunny, şimdi yediği istiridyeyi daha kolay yutuyordu.

"Bu bardaki erkeklerle kadınların çoğu," dedi Typhon, "her gün, bozmayı amaçladıkları bir sürü sözleşme yaparlar. Anlaştıkları insanların amacı da aynıdır.

Sonuçta öfkeli suçlamalarda bulunulur, avukatlar tutulur, yasal haklar aranır, sert cezalar önerilir ve mahkemeye gerek kalmadan yeni bir sözleşme düzenlenir. Bunun ardından veya bu sırada, aynı insanlar birbirleriyle yine bozmayı amaçladıkları sözleşmelere imza atarlar."

"Film işi tımarhane gibi desenize."

"Evet, öyle. Ama benim kastettiğim şey bu değil."

"Affedersiniz."

"Ben sözleşme bozmaktan söz ediyorum, yani ihanetten. İş dünyasında insanların kurban edilmeleri kabul görebilir. Ama ihanet benim kabul edebileceğim bir şey değildir. Aslında fazla kuşkucu değilim. Verilen sözler benim için büyük önem taşır.

Yine de, samimi sözler vermeyen insanlarla asla iş yapmam ve yapmayacağım da."

"Anlıyorum," dedi Dunny. "Beni uygun bir şekilde cezalandırıyorsunuz demek."

Typhon, Dunny'nin gösterdiği tepkiye üzülmüş görünüyordu. Duygularını açıkça ifade eden bu adamın sevilen birisi olmasının bir nedeni de anlaşılır tavırlarıydı.

"Öyle yaptığımı düşünüyorsan gerçekten üzülürüm, Dunny. Benim amacım seni cezalandırmak değildi. Yanlış anlaşılmaları düzeltmek istedim yalnızca. Ben senin başarılı olmanı istiyorum, bunu gerçekten istiyorum, oğlum. Ama başarılı olacaksan, daha önce anlaştığımız koşullara uyman gerekir."

\

'Tamam. Bana bir fırsat daha verdiğiniz için size minnettarım."

"Minnettarlığın sırası değil şimdi, Dunny." Gülümseyen Typhon'un neşesine kavuştuğu belliydi. "Eğer sen başarılı olursan, ben de başarılı olmuş sayılırım. Senin kazancın benim kazancım demektir."

Iyilikçisinin, birbirlerini tamamen anladıkları konusunda ikna olması için, "Ethan Truman'a karşı yapabileceğim her şeyi yapacağım," dedi Dunny, "ve tabii daima düşük bir profil sergileyeceğim. Ama Corky Laputa'ya karşı hiçbir şey yapmayacağım."

"Ne korkunç birisi o." Dilini şaklatan Typhon'un gözleri parlıyordu. "Corky gibi adamlar yaşadıkları sürece, dünyanın gereksinim duyduğu tek şey Tanrı'nın merhametidir."

"Amin."

"Sen bu işin içine karışmamış olsan da, Corky'nin Reynerd'ı zaten öldüreceğini biliyordun, değil mi?"

"Biliyordum," dedi Dunny.

"Öyleyse neden Hector X'i işin içine karıştırdın?"

"Laputa onu tanıkların bulunduğu bir yerde öldürmeye-cekti, özellikle Hazard Yancy oradayken. Reynerd, Yancy'nin gözü önünde ölünce, Yancy de işin içine karışmış

oldu; üstelik bunun dönüşü de yok. Ben bunu Ethan'ın iyiliği için yaptım."

"Arkadaşının her tür yardıma gereksinimi olduğu belli."

Bir iki dakika sessizlik içinde istiridyelerle şarabın tadını çıkardılar.

"Polis arabalarının gelişi sürpriz oldu," dedi Dunny, ardından.

Typhon kaşlarını kaldırdı. "Bizim adamların bu işe karıştıklarını düşünmüyorsun, değil mi?"

YÜZ 219

"Hayır. Böyle bir işin nasıl yürütüldüğünü biliyorum. Yalnızca bir sürpriz oldu, o kadar.

Ama bunu bir avantaj olarak kullanmayı başardım."

"Ethan'ı üç küçük çanla birlikte bırakmak akıllıca bir hareketti," diye ona katıldı Typhon, "hem de onu içki içmeye zorlamana karşın."

Gülümseyen Dunny, başını salladı. "Oyle yaptım belki."

"Hayır, belki değil, öyle yaptığın kesin. Baksana, zavallı Ethan şimdi barda."

Dunny salonun çoğu kısmını görmekle birlikte, uzun barın üçte biri arkasında kalmıştı. Sonra dönüp Typhon'un işaret ettiği yere baktı.

Sözleşme bozan insanların şimdilik dostça muhabbet ederek oturdukları masaların ilerisinde, bardaki bir taburede yana dönük olarak oturan Ethan Truman, Scotch viski dolu bardağına bakıp duruyordu.

"Beni görecek sanırım."

"Büyük olasılıkla görmeyecek. Dikkati fazla dağınık. Şu anda kimseyi görecek halde değil. Burada yalnız olduğunu bile sanabilir."

"Ama ya görürse... "

"Eğer görürse," dedi Typhon, kendinden emin bir şekilde, "sen de durumu idare edersin artık. Gerektiğinde ben seni yönlendiririm."

Dunny bir süre Ethan'a baktıktan sonra, önüne döndü. "Siz onun burada olduğunu bilerek mi burasını seçtiniz?"

Typhon sevimli bir tavırla gülümsedi.

"Burasını seçmenizin nedeni onun burada oluşu."

"Adını taşıdığın Aziz Duncan'ın koruyucu bir aziz olduğunu biliyor muydun?"

"Yaa? Ne ironik, değil mi?"

220 DEAN KOONTZ

Typhon, Dunny'nin kolunu okşadı. "Gördüğüm kadarıyla, son derece becerikli bir adamsın."

Şarabını içmeye devam eden Dunny, biraz sonra, "Onun bu işten sağ çıkacağını düşünüyor musunuz?" diye sordu.

Typhon son istiridyesini bitirmişti. "Ethan'ın mı? Bir ölçüde sana bağlı bu."

"Ama yalnızca bir ölçüde."

"Pekâlâ, işlerin nasıl yürütüldüğünü biliyorsun, Dunny. Ethan büyük olasılıkla Noel'den önce ölmüş olacak. Ama durumu tamamen umutsuz değil. Kimsenin durumu öyle değildir."

"Peki ya Palazzo Rospo'daki insanlar?"

Beyaz saçları, tombul yüzü ve parlak mavi gözleriyle Typhon'u Noel Baba'dan ayıran tek fark sakalsız oluşuydu. Tatlı yüzü acımasız ifadeler yansıtmazdı. Dunny'nin sorusunu yanıtlarken de neşeli bir ifade takınmıştı. "Deneyimli hiçbir bahisçinin onlara fazla şans vereceğini sanmıyorum, ya sen? Bay Laputa'nın zevklerine karşı çıkılmaz.

İstediğini elde etme konusunda oldukça kararlı birisidir."

"Oğlanı bile mi?"

"Özellikle oğlanı," dedi Typhon. "Özellikle onu."

BÖLÜM 33

KORKU VE ÖFKE İÇİNDE OLAN FRİC, şarap mahzeninden doğruca kütüphaneye giderken, evdeki hizmetlilerden biriyle karşılaşmamak için karmaşık bir yol kullanıyordu.

Sanki onu görünmez yapan bir pelerin giymişçesine, hayalet gibi odadan odaya, koridordan koridora gizlice geçtiği sırada dikkat çekmemesinin nedeni, ufak tefek ve zayıf bir çocuk oluşu kadar, bu evde Bayan McBee dışında kimsenin onun nerede olduğuyla ilgilenmemesiydi.

Sözde Anne belki dinozorlar devri kadar uzak bir zamanda buraya yaptığı son ziyaretinde, Fric'e onun bir fare olduğunu söylemişti. "Çok sessiz, çok çevik, kimsenin fark etmediği, tatlı, küçük bir faresin sen, Aelfric. Neredeyse görünmez bir fare."

Freddie Nielander bir sürü aptalca şey söyler, ama Fric bunların hiçbirini ona karşı kullanmazdı.

Öyle güzel bir kadındı ki, kimse onun söylediklerini dinlemez ve yalnızca görüntüsünden etkilenirdi.

Sizi kimse dinlemediğinde, konuşurken anlamlı sözler söyleme yeteneğinizi kaybederdiniz.

Fric de bu tehlikenin farkındaydı, çünkü onu da gerçek-222 Dean koontz

ten dinleyen hiç kimse yoktu. Tabii bu durumda, görüntüsüyle insanları etkilemesi kesinlikle olanaksızdı.

Ayrıcalıksız herkes Freddie Nielander'ı sever, onun da kendilerini sevmesini isterlerdi ve eğer onu dinlerlerse, söylediği hiçbir şeye karşı çıkmayacakları için aklını övüp dururlardı.

Zavallı Freddie'nin aynalardan başka dostu yoktu aslında. Uzun süre önce neden delirmediği ise açıklanamazdı.

Kütüphaneye gelen Fric, girişe en yakın okuma bölümündeki eşyaların kocaman bir Noel ağacına yer açmak için şimdi değişik şekilde düzenlenmiş olduklarını fark etti.

Ağacın taze kokusu öyle güçlüydü ki, neredeyse koltuklarda oturan ve antika Çin vazolarına meşe palamutları doldurmakla meşgul olan sincapları görecekti.

Bu gece köşkün ana odalarına yerleştirilen dokuz büyük ladin ağacından biriydi bu.

Kusursuz, simetrik, yapay olarak üretilen ağaçlardan bile daha yeşil.

Ağaçların her biri farklı biçimde dekore ediliyordu. Bu ağacın teması meleklerdi.

Ağaçtaki her süs ya bir melekti ya da şekli melek biçimindeydi. Bebek melekler, çocuk melekler, erişkin melekler, mavi gözlü sarışın melekler, siyahi melekler, Asyalı melekler, asil görünüşlü, tüylü başlıklı ve haleli Kızılderili melekler. Gülümseyen, gülen, halelerini hula-hoop gibi kullanan, uçan, dans eden, ilahi söyleyen, dua eden, ip adayan melekler. Melek kanadı şirin köpekler. Kedi melekler, kurbağa melekler ve bir domuz melek.

Fric kusmamaya çalıştı.

Ardından, meleklerin tümünü ışıltılı görüntüleriyle asılı oldukları ağaçta bırakarak, doğruca sözlüklerin bulunduğu rafa gitti. Raftan aldığı en büyük sözlüğün adı The Rari-

YÜZ 223

dom House Dictionary of theEnglish LanguagecU. Sonra ye-ıc oturup ROBİN

GOODFELLOW sayfasını açtı, çünkü Gizemli Yabancı, Fric'e, saklanmak zorunda olduğu adamın kendisini "Robin Goodfellovv" olarak tanıttığını söylemişti.

Bu adın tanımı bir tek sözcüktü. Puck.

Fric ona argo gibi görünen bu sözcüğün anlamını da bilmiyordu. Sözlüklerde bir sürü argo sözcük olurdu zaten.

Babasının çoğu arkadaşı konuşurken argo sözcükler kullanırdı, ama belki de puck onların bile Fric'in yanında kullanmaktan çekineceği kadar ayıp bir sözcüktü.

Kelimenin anlamını ararken, "Canım cehenneme, sözcükleri senin için tanımlamaktan bıktık, kendi anlamını kendin uydur," gibi bir açıklama bulacağından neredeyse emindi.

Ama puck argo bir sözcük değil, ingiliz folklorunda ve Shakspeare'in Bir Yaz Gecesi Rüyası adlı eserinde adı geçen bir "muzip peri"ydi.

Çoğu sözcüğün birden fazla anlamı olurdu. Puck için de böyleydi bu. İkinci anlam birincisinden hayli değişikti: "kötü şeytan veya ruh; gulyabani."

Gizemli Yabancı Fric'in korkması gereken adamın Puck lakaplı Robin Goodfellow'dan daha kötü olduğunu da söylemişti. Şeytandan ya da gulyabaniden bile daha kötüydü belki.

Fric sözlükte bu kez M-o-e L-o-c-k adını aramaya başladı. Ama bulduğu ad MOLOCH'tu. Belirtilen tanımı iki kez okudu.

İyi bir anlamı yoktu bunun.

Eski Ahit'te söz edilen Moloch, ona tapanların çocuklarını kurban etmek zorunda oldukları bir ilahtı.

Tanımın özellikle ilk üç sözcüğü Fric'i rahatsız etmişti.

224 DEAN KOONTZ

"...kendi ebeveynleri tarafından çocukların kurban edilmesi."

Abartılı gibi görünen bir açıklama.

Yine de Hayalet Baba'yla Sözde Anne'nin onu sunağa yatırıp Moloch için parça parça doğrayacaklarına bir an olsun inanmazdı, çünkü öncelikle her ikisinin aynı yerde ve zamanda bir araya gelmeleri artık olanaksızdı.

Ayrıca, çocuğunu gece yatağa yatıran ve ona beysbol topunu nasıl fırlatacağını öğreten anne babalardan olmasalar bile, canavar da de ğillerdi. Yalnızca insandılar.

Şaşkın, kendilerine göre ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan birer insan.

Fric'in onu sevdiklerinden hiç kuşkusu yoktu. Sevmek zorundaydılar. Kendisini meydana getirenler onlardı.

Duygularını iyi ifade edemiyorlardı yalnızca.

Görüntüsüyle etkili olan süper model Freddie, sözcükleri kullanmasını beceremezdi.

Dünyanın en büyük film yıldızı ise, aktör olduğu için sözcük kullanımında ondan daha iyiydi, ama birisi o sözleri onun için yazarsa tabii.

Acımasızca öldürülme konusunu bir süre düşünmeyi gerektirmeyecek bir şeyle oyalanmak isteyen Fric, sözlükteki argo sözcükleri inceledi. Ne çoktu bunlar böyle.

Ama sonra, meleklerle dolu bir Noel ağacıyla birlikte aynı odada bu tanımları okuduğu için kendinden utanmaya başlayınca, sözlüğü yerine koyup en yakın telefona gitti. Kütüphane çok büyün bir alanı kapsadığından, koltuklarla döşeli üç okuma bölümünün her birinde telefon vardı.

Hayalet Baba bir magazin muhabirini film seti yerine eve davet ettiği nadir zamanlarda, kütüphanedeki kitapların şarap mahzenindeki şişelerden iki kat fazla olduğunu belirtirdi çoğu kez. Ardından da, "Ben öldüğüm zaman, en azından iyi eğitimli bir ölü olacağım," derdi.

YÜZ 225

Ha, ha, ha.

Fric koltuklardan birinin ucuna oturup, bunun yanındaki telefondan kendi özel hattına girerek, önce yıldızı sonra 69'u tuşladı. Şarap odasında Gizemli Yabancı'yla konuşurken adam telefonu kapattıktan sonra tuşlama yapmayı unutmuş ve arayanın numarası çalıp durduğunda kimse yanıt vermemişti.

Bu kez dördüncü çalışta yanıt veren birisi vardı, ama konuşmuyordu.

"Benim," dedi Fric.

Yanıt alamasa da, hat açıktı.

"Şaşırdınız mı?" diye sordu ardından.

Bir soluk sesi duyuyordu.

"Sizi aramak için yıldızlı 69'u kullandım."

Soluk sesi şimdi hırıltılı bir haldeydi; sanki yıldız 69'dan aranmak adamı heyecanlandırmış gibi.

"Babamın banyosundaki bok çukurundan arıyorum," diye yalan söyleyen Fric, garip telefon arkadaşının bunu fark ederek onu uyarmasını bekledi.

Oysa konuşma sesi yerine hâlâ soluk sesi duyuyordu. Adamın onu korkutmaya çalıştığı belliydi. Ama Fric bu sapığın bunu anlayarak tatmin olmasına izin vermeyecekti.

"Size sormayı unuttuğum şey, Puck geldiğinde ondan ne kadar uzun süre saklanmam gerektiği."

Ama soluk sesini dinledikçe, bunun filmlerde duyduğu telefon sapığı soluk sesinden çok farklı bir ses olduğunu fark ediyordu.

"Ben Moloch'u da araştırdım."

Bu ad sapık adamı daha da heyecanlandırmıştı sanki. Hırıltılı soluk fazlalaşmış ve hızlanmıştı.

Fric neredeyse telefondaki garip yaratığın bir insan de-Yüz —F.15

226 DEAN KOONTZ

ğil de bir hayvan olduğuna inanacaktı. Bir ayı ya da ondan daha kötüsü, bir boğa.

Sarmal kordondan telefona, telefondan ahizeye, ahizeden Fric'in sa ğ kulağına gelen soluk sesi, onun kafatasının içine çöreklenip keskin dişlerini beynine batırmak isteyen bir yılanın uslayan sesine benziyordu.

Bu adamın Gizemli Yabancı olmadığı kesindi. Fric hattı kapattı.

Hemen ardından telefon çalmaya başladı: Ooodelee-oo-odelee-oo.

Fric koltuktan kalkıp kitap raflarının önünden geçerek kapıya doğru giderken, kendi telefonunun zil sesi onunla alay etmeye devam ediyordu. Ardından, ana okuma bölümündeki telefonun her zil sesiyle yanan sinyal ışığına bakmak için duraksadı.

Bu evde özel telefon hattı olan herkes gibi, onun da bir telesekreteri vardı. Eğer telefon beşinci çalışa dek açılmazsa, aranma kayda geçerdi.

Ama telesekreterin çalışıyor olmasına karşın, telefon on dört kez ya da belki daha fazla çalmıştı.

Noel ağacının çevresinden dolaşan Fric, kütüphanenin iki uzun kapısından birini açıp dışarı çıktı.

En sonunda zil sesini duymayacaktı artık.

Sonra, soluna ve sağına baktı. Koridorda yalnız olduğunu biliyordu, ama izlendiği duygusuna kapılmıştı yine.

Kütüphanede, çam ağacının koyu yeşil dallarına yerleştirilmiş yüzlerce minik beyaz ışığın arasında, sanki cennetin tüm kurallarına karşı çıktıkları için ceza olarak halelerinden, arplarından, delik kanadarından, dua etmek için kalkık ellerinden ve boyunlarından bu cellat ağacına asılmış olan melekler, sessizce gülüyor, şarkı söylüyor, hanedan boruları öttürüyor, ışıl ışıl parlıyorlardı.

BOLUM 34

ETHAN'IN İÇTİĞİ VİSKİDEN etkilenmemesinin nedeni, bir günde iki kez yaşadığı ölüm deneyiminin vücut metabolizmasını hızlandırmış olmasıydı.

Sosyete yıldızlarıyla dolu olan bu otel barı, mesleğinin ilk yıllarında Channing Manheim'in gözde bir uğrak yeriydi, yine de Ethan'a kalsa, bira kokan bir bar seçerdi.

Ama onun gittiği birkaç barda, görev bitiminden sonra oraya uğrayan polisler olurdu.

Özellikle bu gece, teşkilattan eski bir arkadaşla karşılaşmaya çekiniyordu.

Ne kadar mudu bir yüz ifadesi takınmaya çalışırsa çalışsın, herhangi bir polis arkadaşıyla bir dakikalık konuşmada bile büyük bir derdi olduğunu belli eder ve bunu açıklamak zorunda kalırdı.

Şu anda konuşmak değil, düşünmek istiyordu.

Pekâlâ, oysa bu da tam olarak doğru değildi. Düşünmek yerine unutmak daha iyiydi belki. Olanları unut. Aklından çıkar ve sarhoş ol.

Ama viski bardağının yanında duran üç küçük parlak gümüş renkli çanla bunu yapmak zordu.

Sonuçta, düşünmekten başka bir seçeneği yoktu. Tabii

bu garip olaylar hakkında ne düşüneceğini bilmediği gibi, bunları nasıl düşüneceğini de bilmiyordu.

Rolf Reynerd'ın onu karnından vurmadığı belliydi. Ama içgüdüsünün ona söylediği şey, laboratuvar raporunun, tırnakları altındaki kanın kendi kanı olduğunu doğrulayaca-ğıydı.

Kendisine araba çarpmış olması ve ağır yaralanması ise belleğinde öylesine canlıydı ki, bunu yalnızca bilgisi dışında ona verilen bir uyuşturucunun etkisiyle hayal etmiş

olduğuna inanamıyordu.

Barmenden içkiyi yenilemesini istedikten sonra, viski temiz bir bardaktaki buzların üstüne dökülürken, çanları işaret ederek, "Siz bunları görüyor musunuz?" diye sordu.

"Ben o eski şarkıyı çok severim," dedi barmen.

"Hangi şarkıyı?"

"Gümüş Çanlar'ı."

M

"Öyleyse onları görüyorsunuz, değil mi?"

Barmen kaşının birini kaldırdı. "Evet. Bir dizi üç küçük çan. Siz kaç dizi görüyorsunuz?"

Ethan hafifçe gülümsedi. Adam onun deli olduğunu sanmıştı herhalde. "Yalnızca bir.

Merak etmeyin, otoyolda tehlike yaratacak kadar sarhoş değilim."

"Gerçekten mi? O zaman sıra dışı birisi olmalısınız."

Evet, diye düşündü Ethan, sıra dışı olmasam bile, ben bir hiçim. Bugün iki kez öldüm, ama içkimi hâlâ elimde tutabiliyorum. Eğer bunları yüksek sesle söylerse, barmenin onun elindeki içkiyi ne kadar çabuk sürede geri alacağını merak ediyordu.

Ardından, ayık olmanın bir işe yaramayacağını varsayarak, viskinin sarhoşluğuna sığınmaya çalışü.

Ama on on beş dakika sonra, hâlâ ayık bir haldeyken,

Dunny Whistler'ın barın arkasındaki aynaya yansıyan görüntüsünü fark etti.

Oturduğu taburede hızla önüne döndüğünde, viski bardaktan tezgâha dökülmüştü.

Masaların arasında ilerleyen Dunny, neredeyse kapının yanındaydı şimdi. Hayalet değildi anlaşılan. Bir bayan garson durup ona yol verdi.

Ethan hemen ayağa kalkıp çanları çabucak tezgâhtan alarak, çıkışa doğru koşuşturdu.

Bu arada, masadan masaya giderek birbirlerini ziyaret eden patronlar ara ge çişlerde ayakta duruyorlardı. Onları bir kenara iteklememek için kendini zor tutan Ethan'ın

"Affedersiniz" diyerek yol isteyişi öyle sert bir ifade taşıyordu ki, geri çekilen insanlar ona hiçbir karşılık verememişlerdi.

Ama Ethan geç kalmış ve Dunny gözden kaybolmuştu.

Bara bitişik olan lobide, müracaat masasının yanında duran, asansöre doğru yürüyen bir sürü otel müşterisi vardı. Dunny onların arasında değildi. Sol taraftaki oturma salonunda da yoktu.

Sağ tarafta, girişin döner kapısı sanki az önce birisi içeri girmiş ya da dışarı çıkmış

gibi hareket ediyordu.

Ethan kapıyı itip dışarı çıktı.

Otele gelen veya oradan ayrılan müşterilere şemsiye tutan bir kapıcıyla birkaç vale, lüks arabaların arasında koşuşturup duruyorlardı.

Ama Dunny ne arabalarını bekleyen kalabalığın arasında ne de valelerden birinin şemsiyesi altındaydı.

Diğer arabaların arasındaki koyu renk Mercedeslerin hiçbirisi de Dunny'ninki değildi.

Tam o sırada, Ethan'ın ceket cebindeki sessiz sinyale

ayarlı cep telefonu titremeye başladı. Eğer bunun zili çalmış olsa, etraftaki insanların konuşmaları, motor gürültüleri ve yağmur sesi arasında duyulması olanaksızdı zaten.

Hâlâ etrafa bakıp duran Ethan, telefona yanıt verdi.

"Seni şu anda görmem gerek, arkadaş," diyordu Hazard Yancy, "ama sosyetiklerin uğramadığı bir yerde buluşmak zorundayız."

BOLUM 35

DUNNY, GENÇ ÂŞIKLAR GİBİ el ele tutuşmuş yaşlı bir çiftle birlikte otelin asansöründe dördüncü kata çıkıyordu.

"Yıldönümü" sözcüğünü duyduğunda, onlara kaç yıllık evli olduklarını sordu.

"Elli yıl," diye yanıtladı adam, karısı yaşamının çoğunu onula geçirmeyi seçtiği için gururlanarak.

Scranton, Pennsylvania'dan Los Angeles'a, yıldönümle-rini kızları ve onun ailesiyle bir arada kutlamaya gelmişlerdi. Otelin balayı süiti parasını ödeyen kızlarıydı ve bayana göre süit öyle lükstü ki, mobilyalara oturmaya bile korkuyorlardı.

Los Angeles'tan sonra yalnızca ikisi, güneşin tadını çıkaracakları bir haftalık romantik bir tatil için Hawaii'ye uçacaklardı.

Birbirlerini hâlâ büyük bir aşkla seven bu insanlar, kendilerine Dunny'nin uzun süredir küçümsediği, hatta alay ettiği bir yaşam kurmuşlardı.

Dunny son yıllarda, her şeyden çok böyle bir mutluluğa sahip olmak istiyordu aslında.

Birbirine sadık olan eşlerin iyi ve kötü günleri paylaştığı, anılarla dolu bir aile yaşamı

kurmak; ama sonuçta acımasız davranışlar içinde sürdürdüğü yaşamında güce, paraya ve heyecana kavuşmuş olsa da, mutluluğu bulamamıştı.

Değişmeye çalışmıştı tabii, yine de yürüdüğü bu yolda arkasına dönüp bakamayacak kadar ilerlemiş ve özlemini çektiği eşten yoksun kalmıştı. Hannah beş yıldır yoktu artık. Oysa kendisini yanlış yoldan doğru yola döndürecek tek kişinin o olduğunu ölüm yatağındayken anlamıştı. Gençlik yıllarında onun öğütlerine aldırmamış, gücün ve paranın ondan daha önemli olduğuna inanmışü. Hannah'nın erken ölümü, yanlış

hareket ettiği gerçeğini yüzüne vuran bir tokat gibiydi.

Ve işte bu garip, yağmurlu günde anladığı şey, onun kendisi için son şanş oluşuydu.

Bir zamanlar dünyayı, istediği biçimde yoğurabileceği kil gibi gören bir adam olarak, zor bir yere gelmişti. Oysa şimdi tüm gücünü kaybettiği için, bundan sonra ne yaparsa yapsın yaşamını değiştiremezdi.

Çalışma odasının duvarındaki kasadan aldığı paranın arta kalan yirmi bin doları hâlâ cebindeydi. Bunun on binini Scrantonlı bu yaşlı çifte verebilir, onlara mavi Havvaii'de bir ay kalmalarını ve istedikleri gibi yiyip içmelerini söyleyebilirdi.

Ya da asansörü durdurup onları öldürebilirdi.

Ama iki girişimde onun geleceğini değiştirmezdi ki.

Tamam, kıskanmıştı onları. Yaşamlarının geri kalanını çalabilse, bundan vahşi bir zevk de duyardı. Yine de yalnızca kıskandığı için, insan öldürmeyi gururu engellerdi.

Yaşlı çiftin kaldığı süit daire, koridorun diğer tarafinday-dı Onları tebrik ettikten sonra, el ele yürürlerken arkalarından bakıp durdu.

Dunny, Typhon'un bir yıllığına kendine ayırttığı ama

birkaç gün iş seyahatine çıkacağı için bunu kullanmadığı kral dairesinde kalıyordu.

Bu tür mekânlar onun gibi emir kulları için hiç uygun değildi aslında. Amacına ulaşan yarı tanrılara göreydi bunlar, çünkü onların yaşam umutları vardı.

İki yıl öncesine dek, o böyle bir umudun farkında bile değildi. Oysa üç yıldır, Hannah'nın ölümünü elerinden hissediyor ve bundan böyle Tanrı'ya inanmak istiyordu. Ama düşünce ve davranış açısından ne yazık ki hâlâ eski Dunny'di.

Odadan odaya dolaştıktan sonra ana yatak odasına girince pencerenin yanına gitti.

Puslu havanın bulanıklaştırdığı kent ışıklarının ötesinde Beverly Hills, Bel Air ve Palazzo Rospo yer alıyordu. Bu cesaret abidesinin tüm sahipleri ya ölmüşler ya da öleceklerdi.

Ardından, dönüp yatağa baktı. Oda hizmedisi örtüyü kaldırmış, battaniyeyi açmış ve yastıklardan birinin üstüne altın sarısı, ufak bir kutu bırakmıştı.

Kutuda şık kâğıdara sarılı dört bonbon vardı. Lezzetliydiler belki, ama onların tadına bakmayacaktı.

Yatağını paylaşması için, birçok güzel kadından birini çağırabilirdi. Bazıları bunu para için yapardı; bazıları için ise seks bir sevgi arayışıydı. Seçim onundu.

Yine de hangi kadını çağırırsa çağırsın, şimdi istiridyelerle Pnot Grigio'nun tadını artık nasıl anımsamıyorsa, o kadınlar kapıyı çekip buradan gittiklerinde de ne pürüzsüz tenlerini ne de saçlarının kokusunu anımsayacaktı.

Kıyamet gününden önce geceyi yaşayan bir adamdı o artık; sabah olduğunda, güneşin nova yıldızı gibi parlaklığını hızla yitirerek söneceğini biliyordu.

BOLUM 36

ETHAN VE HAZARD'IN KİLİSEDE BULUŞMASININ nedeni, pazartesi gecesi bu saatte, burada onları görecek olan kimsenin bulunmamasıydı.

Loş ışıklı kilisenin sıralarında yan yana otururlarken, fısıltıyla konuşuyorlardı.

'Tabii ben de polis ekibine, Carter Cook cinayetinde bir şüpheli olan Jerry Nemo'yu sormak için arkadaşı Reynerd'ı görmeye gittiğimi söyledim.

"Sana inandılar mı?"

"İnanmak ister gibi görünüyorlar. Ama belki yarın, Göletteki Sarışın'ı sana söz ettiğim o kent meclisi üyesinin hakladığını doğrulayan laboratuvar raporunu alabilirim."

"Kanalizasyon çukuruna atılan kız."

"Evet. Böylece o meclis üyesi namussuz herif beni suçlamak için her yolu deneyecek tabii. Eğer ekipteki polislerden birkaçı satın alınır veya onlara şantaj yapılırsa, Reynerd'ın katili, sırtından vurulan masum bir hanım evladına dönüşecek ve gazetelerin ön sayfalarında on harflik bir başlığın altına da benim fotoğrafım basılacak."

Ethan bu başlığın KATİL POLİS olacağını biliyordu; yıl-

lardır konuştukları şey, polis karşıtı önyargının gücüydü.

Kirli işlerin adamı bir politikacıyla duygu sömürüsü yapan basın, herhangi bir konuda aynı düşünceleri paylaştıkları zaman, gerçek daima saptırılır ve adalet asla yerini bulmazdı.

Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayayarak ellerini dua edercesine birbirine kenetleyen Hazard, sunağa bakıyordu. "Medya, reformcu olduğunu iddia ederek onların sempatisini kazanan bu meclis üyesine hayran. Beni de sevmeleri gerek aslında, çünkü ben sevilecek biriyim ama bir polisi öpmektense, dudaklarını keserler daha iyi. Üstelik o adamın kurtuluşu benim çarmıha gerilmemle sağlanacaksa, kentin hiçbir nalburunda bir tek çivi kalmaz."

"Seni bu işe karıştırdığım için üzgünüm."

"Sen aptalın birinin Reynerd'ı haklayacağını bilemezdin ki," dedi Hazard ve sonra, sanki Yahuda'nın ihanetini göre-cekmiş gibi, Ethan'ın gözlerine baktı. "Yoksa bilir miydin?"

"Bu iş bana kötü görünüyor."

"Ama sen bile rap müzik patronu gibi iş gören beş para etmez bir film yıldızı için çalışacak kadar aptal değilsin."

"Manheim ne Reynerd'ı biliyor ne de siyah kutuları. Eğer bilseydi, Reynerd'ın ruh sağlığını düzeltecek tek şeyin aromaterapi olduğunu düşünürdü zaten."

"Yine de bana söylemediğin bir şey var," diye ısrar etti Hazard.

Ethan başını iki yana salladı ama bunu yadsıma amaçlı yapmamıştı. "Vay canına, namlu ucunda geçirilen uzun bir gündü bu."

"Evet, öncelikle Reynerd kanapede iki cips torbasının arasında oturuyordu. Her torbada bir tabanca vardı mutlaka."

"Ama katil zili çaldığında, kapıyı silahsız açtı."

"Belki gerçek tehditin ben olduğumu düşündü ve içeri girmiş olmamdan korktu, yani cips torbaları konusunda haklıydın demek istiyorum."

"Sana dediğim gibi, komşulardan biri bana onun paranoyak olduğunu ve yakınında tuttuğu tabancasını böyle garip şeylerin içine gizlediğini söylemişti."

"Ne geveze komşuymuş bu... Saçmalıyorsun. Öyle bir komşu yok. Sen bunu başka bir şekilde öğrendin."

Şimdi her ikisi de güven ve kuşkunun kesiştiği noktadaydılar. Ethan daha fazla bir açıklama yapmazsa, Hazard ona yardım etmekten vazgeçecekti. Arkadaşlıkları bitmezdi tabii, ama asla eskisi gibi olmazdı.

"Benim deli olduğumu düşüneceksin."

"Zaten öyle olduğunu düşünüyorum."

Derin bir soluk alarak cesaret toplayan Ethan, Hazard'a, Reynerd' ın onu karnından vurmasından, gözlerini açtığında vurulmadığını görmesinden ve yaralanmamasına karşın tırnaklarının altında kan bulmasından söz etti.

Hazard Ethan'ı dinlerken gözlerini ondan hiç ayırma-mıştı. Sonra yine kenedediği ellerine baktı. "Pekâlâ, ben burada bir hayaletin yanında oturmuyorum anlaşılan."

"Eğer benim için bir akıl hastanesi seçeceksen," dedi Ethan, "el sanadarı programı uygulayan bir hastaneyi yeğlerim."

"Uyuşturucu için kan testi yaptırmak dışında, bununla ilgili başka ne varsayımlar uydurdun acaba?"

"Yani Alacakaranlık Kuşağı'nda oluşum ya da gerçekten karnımdan vurularak öldüğüm ve burasının da cehennem olduğu gibi bir varsayımın dışında mı?"

Hazard'ın bu soruya vereceği yanıt hazırdı. "İnsan aklı I

bu. Bir sürü varsayım uydurur, öyle değil mi?"

"Polis akademisinde bunlara 'geleneksel araştırma teknikleri' diyorlar."

"Sen şimdi bana deli gibi görünmüyorsun."

"Kendi kendime de öyle görünmüyorum. Ama deli, deli olduğunu en son fark eden kişiymiş."

"Ayrıca, cips torbasında tabanca olduğu konusunda da haklıydın. Yani en azından...

bunu sezinleyecek kadar deneyimlisin."

"Önsezi işte. Ama bu, tırnaklarımın altındaki kanı açıklamaya yetmiyor."

Hazard açıklanan itirafi sessiz bir güven ve büyük bir sükunet içinde kabullenmişti.

Yine de Ethan, bir polis ekibi arabası ve bir kamyon tarafından ezildiğini ya da ambulansta öldüğünü ona anlatmak niyetinde değildi, çünkü eğer bunları anlatırsa, gerçekten deli durumuna düşecekti.

"Reynerd'ı öldüren katil," dedi Hazard, "kendine Hector X diyen bir sabıkalıymış.

Gerçek adı Calvin Roosevelt. Suç ortağının çalıntı araba kullandığını söylemeye hiç gerek yok."

"Standart bir iş."

"Ama Mercedes marka hiçbir arabanın çalındığı bildirilmemiş. Ben plakayı kaydetmeye çalıştım. Araba kime ait tahmin et."

Ethan iyi bir şey duymayacağını hissetti. "Kime?"

"Senin çocukluk arkadaşına. Adı kötüye çıkan Dunny Whisder'a."

"Ona birkaç ay önce ne olduğunu biliyorsun."

"Tuvalette boğmaya çalıştılar, ama ölmedi."

"Olaydan birkaç gün sonra, avukatı beni aradı, Dunny'

nin vasiyet idarecisi olduğunu ve onunla ilgili tıbbi kararları benim vereceğimi söyledi."

"Bundan hiç söz etmedin."

"Söz etmek için bir neden görmedim. Onun nasıl birisi olduğunu ve yaşantıma girmesini neden istemediğimi biliyorsun. Vasiyet idareciliğini kabul etmemin nedeni ise... Bilmiyorum... Çocukluğumuzda iyi arkadaştık, belki ondan."

Başını sallayan Hazard, cebinden çıkardığı karamela torbasını açtıktan sonra, bunu Ethan'a doğru uzattı.

Ethan başını iki yana salladı. "Dunny bu sabah Our Lady of Angels Hastanesi'nde öldü."

Hazard ağzına bir karamela attı.

"Ama cesedini bulamıyorlar."

Torbanın açık kısmını kadayan Hazard, hiçbir şey söylemedi.

"Öldüğüne yemin ettiler," diye devam etti Ethan, "hastane morgunda işlerin nasıl sürdürüldüğünü düşünecek olursak, oradan ancak yürüyerek çıkmış olması gerekir."

Hazard torbayı cebine geri koyup, karamelayı ağzının içinde döndürerek emmeye başladı.

"Onun yaşadığından eminim," dedi Ethan.

"Bu olay seninle öğle yemeği yememizden önce oldu demek."

"Evet. Dinle arkadaş, sana bunu söylemedim, çünkü Dunny'nin Reynerd'la bağlantılı olabileceğini anlayamamıştım. Hâlâ da anlamıyorum. Sen anlıyor musun?"

"Yemekte hiçbir şey belli etmedin."

"Delirdiğimi düşünüyordum, ama sana bunu söylesem, bana yardım etmezdin."

"Yemekten sonra ne oldu?"

Ethan ona Dunny'nin evine gittiğini ve buharla kaplı aynadaki garip insan silüeti dışında hiç kimseyi görmediğini söyledi.

"Hannah'nın fotoğrafını neden çalışma masasına koymuş?"

"Onu asla unutmadığı için. Hâlâ unutmadı. Fotoğrafi çerçeveden çıkarıp yanına almasının nedeni de bu sanırım."

"Ve sonra Mercedes'iyle garajdan ayrıldı..."

"Arabayı onun kullandığını sanıyorum. Sürücüyü göremedim."

"Sonra ne oldu?"

"Bunu düşünmem gerekti. Ardından Hannah'nın mezarına gittim."

"Neden?"

"Önsezi. Orada bir şey bulacağımı düşündüm."

"Peki, ne buldun?"

"Gülleri." Ethan, Hazard'a iki düzine Broadway gülünden ve Sonsuza Dek Güller adlı çiçekçiye gidişinden söz etti. "Çiçekçi Bayan, Dunny'i benim tanımlayabileceğim kadar iyi tanımladı. İşte o zaman, onun yaşadığından emin oldum."

"Dunny ona senin kendisinin öldüğünü düşündüğünü ve bunda haklı olduğunu söylerken ne demek istedi acaba?"

"Bilmiyorum."

Hazard ağzındaki karamelayı kıtırdatmaya başladı.

"Dişini kıracaksın," diye uyardı Ethan onu.

"En büyük sorunum da bu sanki."

"Arkadaşça bir öğüttü yalnızca."

"Whistler morgda uyanıyor, öldüğü sanılarak yanlışlık yapıldığını fark ediyor, kalkıp giyiniyor, kimseye böö demeden eve gidiyor, duş alıyor. Bunlar sana mantıklı geliyor mu?"

"Hayır, ama onun beyin hasarı geçirmiş olabileceğini düşündüm."

"Bir çiçekçiye gidiyor, bir sürü gül satın alıyor, bir mezarı ziyaret ediyor, bir sabıkalıyı tutuyor... Beyin haşarıyla komadan çıkan bir adama göre epeyce iş beceriyor anlaşılan."

"Her neyse, beyin hasarı varsayımından vazgeçiyorum."

"Aferin sana. Çiçekçiden ayrıldıktan sonra ne oldu?"

iki hayalet varsayımının güvenilir olmayacağını düşünen Ethan, ona polis ekibi arabasından söz etmedi. "Bir bara gittim."

"Sen cin bardağında yanıt arayacak bir adama benzemi-yorsun."

"Bardağımda viski vardı. Ama onda da yanıt bulamadım. Daha sonra votkayı deneyebilirim."

"Tümü bu mu? Bana her şeyi anlattın mı?"

"Ne yani... Tüm bunlar Gizli Dosyalar gibi değil mi zaten? Bu işte uzaylıların, vampirlerin, kurt adamların da olmasını mı istiyorsun yoksa?"

"Soruyu saptırıyorsun."

"Saptırmıyorum," dedi Ethan, korkusuzca yalan söylemek zorunda kaldığı için pişman olurken. "Evet, çiçekçiye kadar olanların tümü bu. Sen aradığında, viski içiyordum."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Sen aradığında, viski içiyordum."

"Unutma, burada kilisedesin."

"Eğer inançlı bir insansan, tüm dünya kilisedir."

"Sen inançlı mısın?"

"Eskiden öyleydim."

"Hannah öldüğünden beri inançlı değilsin demek."

Ethan omuz silkü. "Belki öyleyim, belki değilim. Günden güne değişir bu."

YÜZ 241

Ona sanki bir soğanı göbeğine dek kat kat soyarcasına bakan Hazard, "Tamam, sana inanıyorum," dedi.

Ethan kendini bir yılanın altından geçmiş gibi hissediyordu. "Teşekkürler."

Hazard kiliseye kimsenin girmediğinden emin olmak için, oturduğu yerde dönüp çevresine baktı. "Şimdi ben de sana bir şey söyleyeceğim, ama bunu unutacaksın."

"Ben burada olduğumu bile unuttum zaten."

"Reynerd'ın evinde tümü siyah-beyaz birkaç mobilya dışında fazla ilginç bir şey yoktu."

"Keşiş gibi yaşıyordu sanki; kendine özgü tarzı olan bir keşiş gibi."

"Ama uyuşturucu vardı. Satmak için pakedenen büyük miktarda kokain; ayrıca bir sürü adla telefon numarası içeren bir defter vardı; müşteri listesi olmalı."

"Ünlü kişilerin adlarını içeren bir liste mi?" •• • •

"Öyle sayılmaz. Bazı aktörler. Önemli bir ad yok. Tek bilmen gereken şey, onun yazmakta olduğu film senaryosu."

"Bu kentte," dedi Ethan, "senaryo yazan adamların sayısı karısını aldatan adamlardan fazladır."

"Bilgisayarının yanında yirmi altı sayfalık bir kâğıt destesi vardı."

"O sayfa sayısı birinci bölüme bile yetmez."

"Senaryolardan anlar mısın? Sen de mi bir tane yazıyorsun yoksa?"

"Hayır. Benim hâlâ kendime saygım var."

Hazard anlatmaya devam etti. "Reynerd'ın senaryosunda özel bir drama kursuna katılan ve oradaki profesörle arasında 'derin bir sanat bağı' olan genç bir aktör var.

Her ikisi de Cameron Mansfield adlı dünyanın en büyük film yıldızından nefret ettikleri için, onu öldürmeye karar veriyorlar."

Yüz — F. 16

242 DEAN KOONTZ

Şimdiye dek hissettiği yorgunlukla sıranın bir köşesinde kamburumsu bir halde oturan Ethan, aniden doğruldu. "Ne şekilde?"

"işin o kısmı belli değil. Reynerd bununla ilgili olarak sayfa kenarına el yazısıyla bir sürü not almış. Her neyse, iki adam bunu yapabileceğini birbirine kanıtlamak için, film yıldızını öldürmeden önce, diğerine öldürülecek başka birisinin adını veriyor. Aktör profesörden annesini öldürmesini istiyor."

"Bu bana neden bir Hitchcock senaryosu gibi görünüyor acaba?"

"Onun Trendeki Yabancılar adlı eski bir filmine benzediği için. Ana fikir, karşılıklı cinayet işleyerek her ikisinin mükemmel bir savunma kanıtına sahip olması; yani daha sonra farklı şekilde suçlanmasınlar diye."

"Dur, tahmin edeyim. Reynerd'ın annesi aslında öldürülmüş."

"Dört ay önce," dedi Hazard. "Oğlu başka bir yerde olduğunu kanıdadığı bir gece."

Kilise, Ethan'ın içtiği viski sanki onu geç etkilemişçesine, dakikada altı veya sekiz kez döner gibiydi, ama bu baş dönmesinin nedeni viskiden çok, son garip açıklamalarla ilgiliydi tabii. "Hangi aptal böyle şeyler yapar ve sonra onları senaryo haline getirir?"

"Kibirli ve aptal bir aktör. Bana onun sıra dışı birisi olduğunu söyleme sakın."

"Peki, Profesör Reynerd'ın kimi öldürmesini istemiş?"

"Üniversitedeki bir iş arkadaşını. Ama Reynerd henüz o kısmı yazmamış. Yalnızca annesinin ölüm sahnesini tamamlamış. Gerçek yaşamda, kadının adı Mina'ymış; sağ

ayağından vurulduktan sonra, bronz kakmalı mermer bir lambay-YÜZ 243

la dövülerek öldürülmüş. Senaryoda adı Rena ve bıçaklanıp kafası kesildikten sonra, tüm organları da kesilerek şöminede yakılıyor."

Ethan yüzünü buruşturdu. "Reynerd profesörle tanışsa da tanışmasa da, annesinin günleri sayılıymış demek."

Bir süre ikisi de konuşmadılar. Kilisenin ses geçirmez damı öylesine yüksekti ki, fırtınanın ve yağmurun sesi sürü halinde uçan kuşların hafif kanat çırpışlarını andırıyordu.

"Sonuçta," dedi Hazard en sonunda, "Reynerd ölmüş olsa bile, şu senin Manheim dikkatli davransa iyi olur. Profesör ya da gerçek yaşamda her kimse, o adam hâlâ orada bir yerde."

"Mina Reynerd olayında kim çalışıyor? Benim tanıdığım birisi mi?"

"Sam Kesselman."

Sam, Ethan teşkilattayken Hırsızlık/Cinayet Masası'nda dedektifti.

"O bu senaryoya ne diyor?"

Hazard omuz silkti. "Senaryo henüz eline geçmedi. Yarın ona bir fotokopi verirler sanırım."

"Sam iyi bir dedektiftir. Bu işin üstesinden gelir."

"Ama belki de sana yararlı olacak kadar hızlı çalışamaz."

Kilisenin ön kısmında oluşan akım, yakut renkli fanus-lardaki adak mumlarının alevlerini titretirken, ibadet bölümünün duvarlarına değişik ışıklarla gölgeler yansıyordu.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Hazard.

"Reynerd'ın cinayeti yarın sabah gazetelerde yayımlanır. Annesinin cinayetinden de söz edileceği kesin. Kessel-man'a gitmem için bu bana bir gerekçe olur ve ona Reynerd'ın Manheim'e yolladığı kutulardan söz ederim. Zaten o da senaryoyu okumuş olacağı için... "

244 DEAN KOONTZ

"Yani senin bilmediğin senaryoyu."

"... profesörün kimliği saptanana dek, Manheim'in tehdit altında olduğunu anlar ve bu durum soruşturmayı hızlandırır, hatta bu arada patronum için polis koruması bile ayarlayabilirim."

"Mükemmel bir dünyada," dedi Hazard, alaycı bir tavırla.

"Evet. Ama benim, Reynerd'ın dostlarıyla iş arkadaşlarını bulacak fazla zamanım olmadığı gibi, onun özel kayıtlarıyla kişisel belgelerini araştırma yetkim de yok.

İstesem de istemesem de sisteme güvenmek zorundayım."

"Ya bu günkü öğle yemeği?"

"Bu hiç olmadı."

"Birisi bizi görmüş olabilir. Ayrıca, kredi kartı izlemesi diye bir şey var."

'Tamam, yemek yedik. Ama ben sana Reynerd'dan hiç söz etmedim.

"Buna kim inanır?"

Ethan saf olan kimseyi düşünemiyordu.

"Biz seninle yemek yedik," diye devam etti Hazard, "ben aynı gün Reynerd'ı ziyaret etmek için bir neden buldum ve oradayken adam rastlantı sonucu vuruldu. Sonra yine rastlantı sonucu, katilin çalıntı arabasının senin arkadaşın Dunny Whisder'a ait olduğu belirlendi."

"Başım ağrıyor," dedi Ethan.

"Henüz başına vurmadım bile. Bizim bir şeyler bildiğimizden kuşkulanırlar, dostum.

Aksini iddia ettiğimizde ise... "

"Oyle yaparız zaten."

"Yalan söylediğimizden emin olurlar. Onların yerinde olsam, ben de aynı şeyi düşünürüm."

"Ben de," diye kabullendi Ethan.

"Böylece her şeyi açıklayan berbat bir senaryo yazarlar ve YÜZ 245

I>i/ Reynerd'ın annesini öldürtmesini gizlemekle, onu har-

< .»inakla, suçu Hector X'e yükleyip sonra da onu haklamak-l.ı suçlanırız. Dava sona ermeden önce, kahrolası bölge sav-

< ısı bizi dinazorların yok olmasıyla da suçlar."

Kilise bir mabet gibi görünmüyordu artık. Ethan burada olmak yerine, huzur bulacağı bir barda olmayı yeğlerdi .una Dunny'nin ölü veya sağ olarak orada olmayacağı bir harda.

"Kesselman'a gidemem," diye karar verdi ardından.

Hazard rahatlamış görünüyordu.

"Manheim'i korumak için yoğun önlemler almak zorunda kalacağım anlaşılan.

Kesselman, Mina'nın katilini çabuk bulur umarım."

"Eğer beni Reynerd cinayeti soruşturmasından almazlarsa," dedi Hazard, "ben de Dunny Whistler'ı bulmak için bu kentin altını üstüne getiririm. Kilit adam o olmalı."

"Ama önce Dunny beni bulacak."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum." Duraksayan Ethan, iç geçirdi. "Dunny oradaydı."

Hazard kaşlarını çattı. "Orada mı? Nerede?"

"Otelin barında. Onu bardan ayrılırken fark ettim. Arka-sından gittim, ama kalabalıkta kaybettim."

"Orada ne yapıyordu?"

"İçiyordu. Belki bana bakıyordu. Belki beni oraya dek izledi, bana yaklaşmaya çalıştı, sonra vazgeçti. Bilmiyorum."

"Bunu bana daha önce neden söylemedin?"

"Bilmiyorum. Yani... hayalet görmek çok garip."

"Fazla abarttığın için sana inanmayacağımı mı düşündün yoksa? Biraz inançlı ol, dostum. Geriye dönüyoruz, defni mi? Biz birlikte vurulduk."

246 DEAN KOONTZ

Kiliseden bir arada ayrılmamaya karar verdiklerinde, Hazard ayağa kalktı. "Eski günlerdeki gibi."

Ethan onun ne kastettiğini anlamıştı. "Yine birbirimizi kollayarak."

Sıraların bulunduğu yerden kapıya doğru gidip kiliseden çıkan Hazard, iriyarı bir adama göre hayli sessiz hareket ediyordu.

Güvenilir bir arkadaşa sahip olmak insanı rahatlatırdı, yine de en iyi arkadaşların desteği bile seven bir eşin yerini tutmazdı tabii, insan kalbi arkadaş sevgisine açıktı, ama Et-han'ın kalbinde şimdi eksik olan şey, Hannah'yla yıllarca paylaştığı sevgiydi.

Hannah yaşıyor olsa, ona başına gelenleri anlatır ve o da kendisine inanırdı.

Beş yıllık yokluğunda onu şimdiki kadar hiç özlememiş-ti. Sessiz kiliseye sinen tütsü kokusuyla adak mumlarının yakut renkli alevleri arasında duyulan hafif yağmur sesi, özlemini daha da arttırmış gibiydi.

Kendini evsiz hissederken, gerçek evinin neresi olduğunu, bugün Hannah'nın mezarı başında dururken fark etmişti. O ev, karısının yattığı yerin yanındaki boş mezardı.

BOLUM 37

KÖŞKÜN BAHÇE KAPISINA GELEN ETHAN, arabayı güvenlik girişinin yanında durdurdu. Yüksekliği bir buçuk metre olan girişe, kapalı devre bir kamera, bir diyafon ve bir kumanda aygıtı monte edilmişti. Ethan, pencereyi indirip aygıta altı rakamlı kişisel kodunu girdi. Masif kapı yana doğ-ı u yavaşça kayarak açılmaya başlıyordu.

Köşkte çalışan herkesin değişik bir kodu vardı ve güvenlik ekibi her girişin bilgisayar kaydını kontrol ederdi.

Kapının anahtar yerine kumanda sistemiyle açılması daha uygundu tabii, ama kodların yalnızca kullanıcılar taralından bilinmesi koşuluyla.

Eğer Ethan kişisel güvenlik kodu olmayan bir ziyaretçi olsa, girişteki diyafonun düğmesine basarak kendini güvenlik ofisindeki korumaya tanıtmak zorunda kalırdı.

Ziyaretçi beklenen birisi veya daimi giriş listesinde adı bulunan bir aile dostuysa, kapıyı kumanda panelinden açan kişi koruma olurdu.

Şimdi kapının tamamen açılmasını beklerken, girişteki kamera tarafından gözetim altına alınmıştı. Bahçeye girdiğinde ise, ağaçlara yerleşik bir dizi kameranın denetimi al-248 DEAN KOONTZ

tında olacaktı. Bu kameralar, arabanın zeminine yatarak gizlenen birisini bile saptayacak güçteydiler. Ayrıca, karanlıkta çekim yapabilecek teknolojiye sahip olduklarından, çektikleri görüntüler her tür hava koşulunda bile güvenlik ofisinin ekranlarına yansıyabilmekteydi.

Kapalı bir kamyonede ya da kamyonla köşke gelen bir tamirci veya dağıtımcı, koruma gelene dek dışarıda bekletilir ve sonra aracın içinde sürücüden başka birisinin olup olmadığı kontrol edilirdi.

Palazzo Rospo modern bir kale olmamakla birlikte, hendekler ve kalkma köprüler gibi Ortaçağ yöntemleriyle de korunamazdı, ama aç bir hırsızın kolayca ele geçirebileceği bir yer de değildi. Buraya gizlice girmek isteyen birisi kameralar, detektörler, ısı saptayıcılar ve diğer aygıtlar aracılığıyla neredeyse anında fark edilirdi.

Yalnızca padayıcılarla parçalanabilen dokuz metre enindeki bronz kapı, dört ton ağırlığındaydı. Oysa güçlü motoru sayesinde, beklenilenden çok daha kolay ve hızlı bir şekilde açılırdı.

Çoğu yerleşim merkezinde beş dönümlük arazi büyük bir alan sayılırken, bu semtte bir dönümlük arazi on milyon dolardı ve beş dönümlük bir alan, ancak bir ingiliz baronunun sahip olabileceği mülkle eşdeğerdeydi.

Köşkün önündeki havuzu çevreleyen araba yolu havuza gelmeden önce ikiye ayrılır ve yan tarafta yine ikiye ayrılan yolların biri yeraltı garajına giderdi.

İki katlı garajın üst katı, Yüz'ün otuz iki arabalık koleksiyonuna ayrılmıştı; yeni bir Porsche'den 1930 model bir dizi Rolls Royce'a, 1936 model bir Mercedes-Benz'e, 1931 model bir Duesenberg'e, 1933 model bir Cadillac'a kadar s ıralanan arabalar.

YÜZ 249

Alt garajda ise, köşkün gündelik işlerinde kullanılan ve ı,;ılışanlara ait olan arabalar vardı.

Üst garaj gibi alt garajın zeminiyle duvarları bej seramik-Irrle döşeli ve destek sütunları sarının değişik tonu mozaiklerle süslüydü; tıpkı birkaç lüks araba galerisinde olduğu şekilde.

Asansörün yanında, araba anahtarlarının asıldığı panonun altında yerde oturan ve elinde bu sabah kütüphanede okuduğu fantasük romanı tutan Fric, Ethan yaklaşırken uyağa kalktı.

Onu görmek Ethan'ı hem şaşırtmış hem de sevindirmişti. Bu uzun, kasvedi günde daha sevindirici bir şeyle karşılaşmak olanaksızdı zaten.

Ama oğlanı görünce neden böylesine sevindiğinden tam olarak emin değildi. Belki bunun nedeni, zenginlik içinde yetiştirilen bir çocuğun şımarık olması gerekirken, Fric'in bunun aksine utangaçlığını alçakgönüllülükle kapatmaya çalışan bir çocuk olmasıydı.

"Kötü büyücü yapacağı iksir için dürüst bir adamın dilini buldu mu?" diye sordu ona Ethan, kitabı işaret ederek.

"Henüz öyle bir şansı olmadı. Ama acımasız yardımcısı Cragmore'u yalancı bir politikacının testislerini kesmeye yolladı."

Ethan yüzünü buruşturdu. "Gerçekten kötü bir büyü-cüymüş."

"Ziyaret edilecek olan adam yalnızca bir politikacı. Onun gibileri buraya sık sık gelirler biliyorsunuz. Ve buradan ayrıldıktan sonra. Bayan McBee kaldıkları odalarda unuttukları değerli şeylerin envanterini çıkarır."

"Peki, sen ne yapıyorsun burada? Arabayla gezmeyi mi planlıyorsun?"

250 DEAN KOONTZ

Fric başını iki yana salladı. "On allı yaşıma gelene dek, bunu düşünmem bile olanaksız. Önce sürücü belgemi almam gerek, sonra da epeyce para biriktirmek, saklanabileceğim mükemmel bir küçük kasaba bulmak ve kendime tanınmayacağım bir imaj yaratmak zorundayım."

Ethan gülümsedi. "Planın bu demek, öyle mi?"

"Evet, planım bu," dedi Fric, Ethan'ın gülümseyişine hiç uymayan bir ciddiyede.

Ardından, asansörü çağırmak için düğmeye bastığı sırada, "Ben dekorasyon ekibinden saklanıyorum aslında," diye açıkladı. "Evin her yerine hâlâ ağaçlarla süsleri yerleştiriyorlar. Sizin burada ilk Noel'iniz olduğu için bilmezsiniz, ama tüm ekip elemanları o aptal Noel Baba şapkalarını takarlar ve sizi ne zaman görseler 'Mutlu Noeller' diye bağırarak deli gibi sırıtıp, size şeker vermek isterler. Amaçladıkları şey yalnızca dekorasyon yapmak değil, performans sergilemektir. Çoğu kişi böyle olmasını istiyor sanırım, yoksa adamlar işsiz kalırlar tabii, yine de bu sizi ateiste dönüştürmeye yeter."

"Unutulmaz bir bayram tatili gibi görünüyor."

"Noel Akşamı için çağırılan ilahicilerden daha iyi. Onlar Dickens romanlarına özgü karakterler gibi giyinirler ve ilahi söylemeye ara verdiklerinde, sizinle Kraliçe Victoria ve Bay Scrooge hakkında konuşarak, akşam yemeğinde kaz mı yoksa puding mi yiyeceğinizi sorarlar. Size 'milord' ya da 'küçük bey' diye hitap ederler ve orada olmak zorunda kalırsınız, çünkü Hayalet... Çünkü babam bu gösteriden çok hoşlanır.

Yaklaşık yarım saat sonra, ya alınıza yapacağınızdan ya da kör olacağınızdan emin olursunuz ve buna bir yarım saat daha kadanırsınız. Ama ilahicilerden sonra, Noel Baba'nın cinleri gibi giyinmiş cüceler ve gösteri yapan sihirbaz sizi kahkahalarla güldürür."

y£>2 251

Fric ne fazla geveze ne de fazla suskun bir çocuktu, ama (imdi durmaksızın saçma sapan konuşurken, gizlemeye çalıştığı bir huzursuzluğu varmış gibi görünüyordu.

Alt garaj katına inen asansörün kapıları açıldığında, Et-lıaıı oğlanın arkasından kabine girdi.

Giriş kau düğmesine basan Fric, Telefon sapıkları sizce gerçekten tehlikeli kişiler midir yoksa tüm yaptıkları şey yalnızca konuşmak mıdır?" diye sordu.

Şimdiye dek göz iletişiminde bulunan oğlan, bakışlarını kat göstergesi panelinden ayırmıyordu. "Arayınca konuşmak yerine soluyup duran adamlar. Yalnızca bundan mı zevk alırlar, yoksa bazen yanınıza gelip sizi okşamak mı isterler?"

"Seni birisi mi aradı, Fric?"

"Evet, sapığın biri," diyen oğlan, sanki Ethan adamı solumalarından tanımlayabilirmiş

gibi, aynı hırıltılı sesleri çıkarıyordu.

"Ne zaman başladı bu?"

"Bugün. Önce ben tren odasındayken. Sonra şarap mahzeninde akşam yemeği yediğim sırada, yine aradı."

"Senin özel hatundan mı?" "Evet."

Panelin gösterge ışığı alt garajdan üst garaja çıkıldığı sinyalini verirken, asansör yavaşça yukarı doğru hareket etmeye başlamışa.

"Adam sana ne dedi?"

Fric bir an duraksadı. "Yalnızca soludu. Sonra... hayvan seslerine benzer sesler çıkardı."

Tümü bu mu?"

"Evet. Hayvan sesleri, ama o seslerin ne anlama geldiğini bilmiyorum, çünkü adam ses taklidinde yetenekli değildi."

"Sana bir şey söylemediğinden emin misin? Senin adını bile söylemedi mi?"

Gösterge paneline odaklanan Fric, "Yalnızca soludu," dedi. "Sonra yıldız ve 69'u tuşlayarak ben onu aradım. Sapık hâlâ annesiyle yaşıyorsa kadına değerli manyak oğlunun neyin peşinde olduğunu söylemek için, ama aldığım yanıt solumalar oldu."

Zemin kata geldiklerinde, asansör kapıları açıldı. Ethan dışarı çıkmış, Fric ise içeride kalmıştı.

Kapıların kapanmaması için kolunu bunlardan birine dayayan Ethan, "Senin onu araman iyi olmamış, Fric," dedi. "Seni birisi rahatsız etmeye çalıştığında, bunu başardığını bilmek onun hoşuna gider. Böyle bir durumda yapılacak en iyi şey, arayanın kim olduğunu anlayınca telefonu kapatmak ve eğer yine çalarsa yanıt vermemektir."

Kendini oyalamak isteyen Fric, kol saatini kurmaya başladı. "Siz onun kim olduğunu bir şekilde bulursunuz diye düşündüm."

"Bunu deneyeceğim. Ve Fric?"

Oğlan, saaüyle uğraşmaya devem etti. "Evet?"

"Bununla ilgili her şeyi bana söylemen önemli."

"Tabii."

"Bana her şeyi söylüyorsun, değil mi?"

Fric kulağına dayadığı saatin tik-taklarını dinler gibiydi. "Tabii. Soluyan bir sapık aradı."

Oğlanın daha fazla bilgi vermekten kaçındığı belliydi, ama şu anda ona daha fazla baskı yapmak, sakladığı sırrı asla açıklamamasına neden olacaktı.

Kilisede kendisinin de Hazard'ın sorularına nasıl kaçamak yanıdar verdiğini anımsayan Ethan, ısrar etmekten vazgeçti. "Eğer senin için sakıncası yoksa, bu gece ya da ya-rın ben buradayken telefonun çalarsa, buna ben yanıt vermek isterim."

'Tamam."

"Ama senin telefon hattın benim daireme bağlı değil; bilgisayara girip sistemi değiştireceğim."

"Ne zaman?"

"Hemen şimdi. İlk birkaç çalışta telefonu açarım, ama yarın ben burada yokken gelen telefonu sen açma, telesek-reter devreye girsin."

Fric en sonunda ona baku. "Tamam. Siz benim telefonumun zil sesini biliyor musunuz?"

Ethan gülümsedi. "O sesi muüaka tanırım."

Şaşıran Fric, "Evet, iğrenç bir ses," dedi.

"Benim telefonum da 'Dragnet' ın ilk dokuz notasıyla çalıyor biliyorsun. O zaman ben kendimi önemli telefonlar alan birisi gibi mi hissediyorum sence?"

Fric gülümsedi.

"Beni gece ya da gündüz ne zaman araman gerekirse," dedi Ethan, "ev telefonlarından birini veya cep telefonumu aramaktan çekinme, Fric. Ben zaten çok fazla uyumam. An-Oğlan başını salladı. "Teşekkürler, Bay Truman."

Ethan koridora geri çekildi.

Fric altdudağını ısırıp duruyordu. Ardından büyük olasılıkla, kendi dairesinin bulunduğu üçüncü kat düğmesine hastı. Oğlanın ufak tefek yapısından ötürü, yüksek bir binadaki kadar büyük olan asansör, şimdi olduğundan da büyük görünüyordu.

Fric kararlı ve cesur bir çocuktu aslında. Akıllıydı da. Ama sonuçta bir insandı ve karşılaşacağı zorlukların üstesinden gelmeyi zaman içinde öğrenecekti.

Kapıları kapanan asansör yukarı kata çıkarken, Ethan gösterge paneline bakıp durdu. Üçüncü katta kapılar açılınca, Fric'in ortadan kaybolmuş olacağını hayal ediyordu.

Bu tür hayallere her zaman kapılmazdı tabii, ama bugün yaşadığı olayların etkisinde kalmıştı.

Ardından yukarı çıkıp durumu kontrol etmeyi düşündü, ancak bunu oğlana nasıl açıklayacağını bilmiyordu.

Gösterge ışığı asansörün üçüncü kata geldiğini belirttiğinde, motor sesi kesildi. Fric herhalde sağ salim yukarı çıkmıştı. Asansör onu yiyip yutacak değildi ya.

Ethan kendi dairesine doğru giderken, bu garip düşünceyi aklından mümkün olduğunca uzaklaştırmaya çalışıyordu.

BOLUM 38

UZUN KUZEY KORİDORU BOYUNCA koşuşturan Fric, birkaç kez dönüp arkasına baktı, çünkü bazen hayaletlerin büyük köşkün ıssız köşelerinde gizlendiklerine inanırdı ve özellikle bu gece böyle olduğundan kesinlikle emindi.

Eski bir konsolun üstündeki yaldızlı aynanın önünden geçerken, zamanla rengi bozulan camda iki figür görür gibi olmuştu; kendisini ve tam arkasında koşuşturan uzun boylu esmer birisini.

Duvarlardan birine asılı son buzul çağı öncesine ait goblen işlemeli tablodaki tehditkâr bakışlı siyah adılar, onun geçişini görmek için başlarını çeviriyorlardı sanki.

Öfkeyle soluyan çılgın bakışlı adar da bulundukları ormandan üçüncü kata fırlamaya hazır gibiydiler.

Fric bir mezarlıkta, bir morgda veya ölen insanların bir gün canlandırılma umuduyla dondurularak saklandıkları bir buzhanede çalışmaya uygun birisi değildi.

Hayalet Baba bir filminde, öldükten sonra cesedi bilimsel olarak ilk kez dondurulan Sherlock Holmes'u oynamış ve Holmes, yüz yıllık bir cinayeti çözmesi için ona gereksinim duyan hayali bir toplumda, 2225 yılında yeniden yaşama döndürülmüştü.

Kötü robotları, kötü uzaylıları ya da kötü mumyaları or tadan kaldırmak, cinayet çözmekten daha iyiydi aslında, Bii film bazen fazla hayali olabiliyordu.

Ama Fric şu anda, Palazzo Rospo'da, özellikle yalnız ol duğu üçüncü katta, hayaletlerin, robotların, uzaylıların ve mumyaların bulunduğuna inanmakta hiç zorluk çekmiyor du. Yalnız olmanın yanı sıra, belki buradaki tek canlı ken dişiydi.

Babasının yatak odası ve ona bitişik olan süit daireler d< bu kattaydı. Hayalet Baba buradayken Fric yalnız sayılmaz dı, ama çoğu gece yalnızdı.

Şimdiki gibi.

Kuzey ve doğu koridorlarının kesiştiği yerde, tıpkı buzhanedeki bir ceset gibi hareketsiz durarak etrafı dinledi.

Hafif rüzgârla birlikte yağan yağmurun sesini duymaktan çok, bunu hayal ediyordu.

Doğu koridorunda, kendi süitinin yanı sıra başka odalar da vardı: Nadiren kullanılan yatak odaları, keten yatak takımlarıyla dolu oda kadar büyük bir dolap, Frankenstein'ın laboratuvarına benzer bir elektrikli aletler deposu, zevkle döşenmiş

olan ama kimsenin oturmadığı bir oturma odası.

Koridorun sonunda, alt garaja dek inen merdivene a çılan bir kapı bulunmaktaydı. Batı koridorunun sonunda da buna benzer bir merdiven vardı. Ama hiçbirisi, her sahanlığında kristal bir avize asılı ana merdiven kadar büyük ve geniş değildi.

Fric'in babasıyla beş ay birlikte yaşayan ve onun yokluğunda bile köşkte kalan aktris Cassandra Limone -asıl adı Sandy Leaky'di- rejim yapmasının yanı sıra günde en az on beş kez bu merdivenlerden inip çıkardı. İkinci kattaki tam donanımlı jimnastik salonunda Stair Master denilen bir

YÜZ 257

merdiven olmasına karşın, Cassandra "otantik" merdivenle-ı in yapay merdivenlerden daha az can sıkıcı olduğunu ve I »unların bacak ve kalça kasları üzerinde daha fazla etki yap-ığını söylerdi.

Oysa onu iki kez dünyanın en güzel kadını seçen Peoj)le dergisinin yayımcıları, kendisini ter içinde bitkin bir halde basamakları tırmanırken görseler, Şeytan filmindeki kız gibi bağırıp çağıran ve küfreden bu Cassandra'yı tanımazlardı herhalde.

Yine de böylesine bir çaba yararlı olmuş ve Hayalet Baba (/assandra'ya onun öldürücü bir silah olduğunu, çünkü baldır kaslarının kafatası çatlatacağını, uyluk kaslarının kalp kıracağını, kalçalarının adamı deli edeceğini söylemişti.

Ha, ha, ha. Bazı şakalar insanın espri anlayışını sınamak yerine kusma refleksini sınarlardı.

Ve Cassandra köşkten ayrılmadan birkaç gün önce, batı koridorunun merdiveninden düşüp ayak bileğini kırmıştı.

Ne komik.

Fric şimdi doğu koridorunun sağ tarafındaki son odaya doğru gidiyordu.

Zemini kalas döşeli, çıplak beyaz duvarlı bu boş oda, iki yüz elli kilo taşıyabilen bir yük asansörüyle tavan arasına eşya koyup çıkarmak için kullanılırdı. Odada yalnızca spiral şeklinde bir merdiven vardı.

Merdiveni kullanan Fric, Cassandra gibi ayak bileğini kırmamak için bir eliyle tırabzana tutunarak dikkade yukarı çıktı.

Üst katı köşkün eni ve boyu kadar kaplayan tavan arasının duvarları plastik boyalı, zemini de temizliğinin kolay olması için muşamba döşeliydi.

Yüz —F. 17

258 DEAN KOONTZ

Çatı kirişlerini destekleyen sütunların arasında hiçbir bölünme olmadığından, buradaki görüntü bir tek büyük oda şeklindeydi.

Ama odanın son kısmını girişten kolayca görmek olanaksızdı, çünkü kirişlerden tellerle sarkıtılan Channing Manheim'in çerçeveli, büyük film posterleri görüşü engelliyordu.

Fric'in babası yalnızca yirmi iki film çevirmiş olmasına karşın, bunlarla ilgili her dilden düzinelerce poster yaptırmıştı.

Posterlerin yanı sıra odada, film sahnelerinin resimlerini içeren tişörtlerle kadranında aktörün yüzü görünen kol saatleriyle, onun kahve fincanının resmini yansıtan kahve fincanlarıyla, şapkalarla, keplerle, ceketlerle, içki bardakla-rıyla, aksiyon filmi karakterleriyle, oyuncak bebeklerle, değişik onlarca oyuncakla, kadın iç çamaşırlarıyla, madalyonlarla, yemek kutularıyla ve Fric'in anımsayamadığı ya da hayal bile edemediği bir sürü şeyle dolu yüzlerce kutu vardı.

Ayrıca, Hayalet Baba'nın kartondan yapılmış insan boyutunda figürleri etrafa saçılmıştı: Kabadayı kovboy, uzay gemisi kaptanı, deniz subayı, jet pilotu, orman kâşifi, on dokuzuncu yüzyıl süvarisi, doktor, boksör, polis, itfaiyeci...

Dünyanın en büyük yıldızının diğer birçok karton figürü de sinema lobilerinde sergileniyordu.

Filmlere ait aksesuvarlar açık madeni raflarda dizili ya da duvara dayalıydı. Geleceğin silahları, itfaiyeci ve asker kaskları, bir zırh, koltuk büyüklüğünde bir robot örümcek...

Uygunsuz Gelecek filminde kullanılan zaman makinesi gibi büyük aksesuvarların depolandığı yer ise Santa Moni-ca'daki bir ardiyeydi. Ardiyeyle tavan arası, içerdiği koleksiYÜZ 259

yonun bozulmaması için, ısı ve nem oranı açısından daima kontrol altında tutulurdu.

Bir süre önce Palazzo Rospo'nun yanındaki evi satın .ilan Hayalet Baba, onu yıktırmayı, iki araziyi birleştirmeyi ve genişleyecek olan alana tüm koleksiyonunu sergileyebileceği bir müze yaptırmayı düşünüyordu.

Bu konuda fazla konuşmamasına rağmen, Fric müzenin bir gün halka açılacağından ve açılışın da kendisine yaptırılacağından kuşkulanmaktaydı.

Eğer o gün gelirse ya kafasına bir kuşun sıkarak ya yüksek bir binadan aşağı atlayarak ya da her ikisini birden yaparak intihar etmek zorunda kalacaktı; o güne dek Goose (İrotch, Montana'da veya filmlerin "sihirli lamba gösterile-i" diye adlandırıldığı uzak, basit bir kasabada başka bir kimlikle gizli bir yaşama başlamam ışsa tabii.

Yine de onlarca koleksiyondan oluşan Manheim labirentinde dolaşmak için tavan arasına çıktığında, bu efsanevi ve büyülü mekân onu bazen heyecanlandırır, bezen de burada kendini üzerine basılıp dümdüz edilecek bir böcek oğlan gibi hissederdi.

Oysa bu gece böylesi duygulara kapılmamasının nedeni, buraya saklanacak bir yer aramak için gelmiş olmasıydı.

Koleksiyonun arasında bir sığınak keşfettiği zaman, babasının her yerde görünen yüzüyle adı onu korur ve kötülüğü de tıpkı sarmısakla haçın vampirleri uzaklaştırması gibi uzaklaştırırdı.

İki metre yüksekliğinde, çerçevesi el oyması renkli yılanlarla süslü bir aynanın önünde duran Fric, kendi görüntüsüne bakıp durdu. Babası, Siyah Kar filminde bu aynada gelecekte nasıl bir halde olacağını görmüştü.

Ama Fric aynaya bakarken bazen yaptığı gibi gözlerini

260 DEAN KOONTZ

kısıp daha uzun boylu ve iri yapılı halini görmeye çalışsa da, şu anda yalnızca her zamanki gibi Fric'i görüyordu. Bir kah raman göreceğini sanarak, kendini yine aptal durumuna düşürmüştü işte; buna karşın sevindiği şey, aynanın onun otuz, kırk, elli yaşındayken bile hâlâ şimdiki gibi karnaval soytarısına benzer bir halde göstermemesiydi.

Ardından, bir iki adım geri çekildiği sırada, dalgalanır gibi görünen aynanın içinden iriyarı bir adam çıktı. Acımasızca sırıtarak ona doğru yaklaşırken, Fric canını kurtarmak için koşmaya başladı.

BOLUM 39

KENDİ DAİRESİNE GİRDİĞİNDE, pencerelerin ardındaki karanlığın şimdiye kadar onu hiç böylesine rahatsız etmediğini fark eden Ethan, yağmurlu gecenin bin tane gözü varmış gibi, perdeleri çekip kapattı.

Çalışma odasına giderek masasındaki bilgisayarı açtı ve ev kontrolü programına girdi. Ekranda bir sürü ikon belirmişti: Isıtma-soğutma kontrolleri, havuz ve kaplıca ısıtıcıları, bahçe sulama ve dış aydınlatma, iç aydınlatma, müzik ve video bağlantısı donanımı, elektronik güvenlik aygıtları, telefonlar, diğer sistemler.

Mouse'u kullanarak telefonlar ikonunu tıkladı ve gerekli şifreyi yazdı.

Köşk çalışanları arasında, güvenlik ve telefon sistemlerine girerek bunları kullanan ve yeniden programlayan yetkili kişi yalnızca kendisiydi.

Değişen ekran şimdi ona yeni seçenekler sunuyordu.

Ethan'ın dairesindeki telefonlar yirmi dört hattın tümünü göstermekle birlikte, kendisinin kullanabileceği sadece iki hat vardı. Kimsenin konuşmasını dinleyemediği gibi, kendi konuşmaları da dinlenemezdi.

Ayrıca evdeki diğer hatlar arandığında, bu dairede telefon zili çalmazdı. Ama her hattın üstünde bir gösterge ışığı olduğu için, aranan kişinin hattı yanıp söner ve konuşma yapıldığı sürece bu ışık sürekli yanık kalırdı.

Telefon programından Fric'in 23 numaralı hat girişini kendi dairesine aktaran Ethan, zil bağlantısını da yaptıktan sonra, gün içindeki görüşme kayıtlarını incelemeye başladı.

Palazzo Rospo'yu dışarıdan arayan her numarayla buradan aranan tüm numaralar ve arama zamanıyla konuşmaların süresi otomatik olarak kayda geçerdi.

Kendi adını girdiğinde, evde yokken yalnızca bir kez arandığını gördü. Cep telefonu konuşmaları kayda geçmezdi. Dunny'nin ölümünü bildirmek için hastaneden aramışlardı.

Adını silip Fric'in adını yazdığında ise, bilgisayar oğlanın bugün, yani 21 Aralık Pazartesi günü hiç aranmadığını gösterdi.

Ama Fric'e göre, soluyan adam onu iki kez aramış ve o da yıldız 69'u tuşlayarak adamı aramıştı. Üç telefonun da kayıdı olması gerekirdi.

Ethan bu kez ana kayıtlara girdi. Liste uzundu, çünkü köşk çalışanları Noel hazırlıklarıyla meşguldüler.

Yine de Fric'in araması ya da aranmasıyla ilgili hiçbir kayıt yoktu.

Sistem bozulmadığı sürece, Ethan'a göre şimdiye dek böyle bir şey asla olmamıştı, kaçınılmaz sonuç sapık telefonlar alma konusunda Fric'in yalan söylemesiydi.

Ama oğlana saygı duyduğu için, kayıtları baştan sona bir kez daha inceledi. Sonuç aynıydı.

Sistemin Fric'in söz ettiği aramaları kaydetmediğine inanmak ne kadar zorsa, onun soluyan birisi tarafından

.11 .ıldığını uyduruyor olması da o kadar zordu. Fric uydurma öyküler yaratan bir çocuk olmadığı gibi, dikkat çekmeye çalışan bir çocuk da değildi.

Ayrıca, arandığından söz ederken oldukça rahatsız gö-ı mmüştü. Adam yalnızca soludu. Sonra... hayvan seslerine benzer sesler çıkardı.

Tam o sırada, göz ucuyla bir ışığın yanıp söndüğünü laik eden Ethan, dönüp hat göstergesine baktığında, 24 numaralı hattın sinyal verdiğini gördü. Bakmaya devam relerken telefona yanıt verilmiş, bağlantı kurulmuş ve ışık sürekli yanmaya başlamıştı.

Tüm hatların sonuncusu olan 24 numaralı hat, ölülerden gelen telefonlar için kullanılmaktaydı.

BOLUM 40

SANKİ KAPIYMIŞ GİBİ BİR AYNADAN kızgın bakışlı bir adam çıkıp sizi yakalamaya çalıştığında, kontrolünüzü tamamen yitirerek altınızı ıslatmanız bağışlanabilirdi, ama Fric yeterince çabuk hareket ederek yakalanmadan kuru ve kokusuz bir halde labirentte koşmasına kendi de şaşırmıştı.

Sola, sağa, yine sağa ve sonra sola dönerken, kutularla posterlere çarpıp duruyordu.

Hayalet Baba'yı 1930'ların dedektifi olarak gösteren bir figürle, Manheim filmlerinden birine ait köpükten yapılmış tek gözlü bir boynuzlu atın önünden geçerek sola, yine sola ve sonra sağa döndüğünde, yolunu kaybettiğini fark ederek durdu. Yılanlı aynaya geri dönüyor olabilirdi belki.

Hemen arkasında, geniş tavan arasından aşağı doğru sarkan çerçeveli posterler dev sarkaçlar gibi sallanıyorlardı. Kaçışı sırasında bunların bazılarını kendisi harekete geçirmişti, ama daha az hareket eden diğerleri hayli rahatsız ediciydi.

Tüm bu hareketin arasında, Aynacı Adam'ın yaklaştığını görmek çok zordu.

Etrafın ışıklandırması da kötüydü zaten. Duvar ve sütun

.talikleriyle sağlanan ışık hem azdı hem de tavandan sarkan posterler tarafından engelleniyordu.

Derin bir soluk alan Fric, etrafı dinledi.

İlk önce yalnızca güm güm atan kalbinin sesini ve sonra yağmurun sesini duydu.

Aynacı Adam'ın yaklaşan ya da ı/aklaşan ayak sesleri ise kolayca duyulmuyordu.

Gizemli Yabancı ona saklanabileceği gizli bir yer bulmasını önermiş, ama Fric böyle bir yere bu kadar çabuk gereksinim duyacağını düşünmemişti.

Tekrar derin bir soluk alıp etrafı dinlemeye devam ederken, kaçık annesin ona "sen neredeyse görünmez, mükemmel bir küçük faresin" diye ısrar edişini anımsayarak, babasını gelecekteki bir kentte elinde korkutucu bir lazer tüfek utarken gösteren sarı-

kırmızı karton figürün önünden sessizce ve hızla geçtikten sonra, geçitlerin kesiştiği yerde her iki tarafa bakıp sola döndü.

Gizli bir çaba göstermeyen saldırgan, sanki Fric'i yakalayacağından eminmiş gibi, avının kendisini duymasını istiyordu.

Moloch. Kurban ederek öldüreceği ve belki de yiyeceği bir çocuk arayan Moloch olmalıydı bu.

Dişlerinin arasında bebek kemikler artığı kalan Moloch...

Peşindeki canavar ilah adamın dışında onu kimsenin duymayacağından emin olan Fric, yardım istemek için bağırmaktan kaçındı. Köşkün kalın duvarlarıyla döşemeleri ses geçirmezdi; ikinci kattan daha yakında bulunan hiç kimse de yoktu.

Tavan arasının pencereleri olsa, bunların birinden aşağı atlama riskini bile göze alabilirdi aslında.

Geçitin sonunda, kötü mumyanın dünyanın en büyük yıldızıyla savaştığı filme ait, üstünde hiyeroglif yazılar ve ölü

bir firavunun resmi bulunan boş bir yapay taş lahitle, Ric-hard Gere'in acımasız ve zeki bir katili canlandırdığı filmde kullanılan ve içinde muhteşem sarışını oynayan Cassandra Limone'un cesedinin saklandığı yine boş bir buhar tankı vardı.

Fric ne bunların ne siyah vernikli tabutun ne de açılı aynaların yardımıyla bir sihirbazın asistanını yok edebildiği gizemli kutunun içinde saklanmayı amaçlıyordu.

Tabut olmayanlar bile öyle gibi göründükleri için, herhangi birinin içine gizlenmek kesin ölüm anlamına gelirdi.

Yapılacak en akıllıca iş, fare hızı ve sessizliğiyle hareket ederek Aynacı Adam'dan uzaklaşmaktı. En sonunda spiral merdivene ulaşır, tavan arasından iner ve yardım bulacağı alt katlara kaçardı.

Sonra aniden, takipçisinin ayak seslerini artık duyamadığını fark etti. Bunun kötü bir gelişme olduğundan kuşkulandığı sırada, şu anda kendisinden başka Hayalet Baba'nın hiçbir karton figürünün böylesine hareketsiz durmadığını, Mısır kumlarının altında büzük ciğerleriyle yatan hiçbir mumyanın böylesine soluksuz kalmadığını düşünüyordu.

Tam o sırada, başının üstünde hareket eden bir gölge gördü. Hava sanki su gibi dalgalanıyordu.

Hayalet olmayan ve bir tavan kirişinden diğerine kanatsız bir kuş gibi uçan figür, yerçekimini küçümseyen bir astronota benziyordu. Havada bir balet gibi hareket ederek aşağı doğru hamle yaptığında, onun aynadan çıkan takım elbiseli adam olduğunu anlayan Fric, dönüp koşmaya başladı.

Ama tüy kadar hafif bir şekilde yere inen Moloch, Fric'i arkadan yakalamış ve bir kolunu onun göğsüne dolayıp bir eliyle de ağzıyla burnunu kapatmıştı.

YÜZ 267

Fric kurtulmak için boşuna çabalıyordu. Avlanan bir şahinin pençeleri arasındaki fareydi şimdi.

Bir an Moloch'un onu kirişlere uçuracağını ve orada iş-tahla yiyeceğini düşündü.

Oysa henüz yerdeydiler ve harekete geçen Moloch, labirentteki her dönemecin kendisini nereye götüreceğinden eminmişçesine ilerliyordu.

Hâlâ ondan kurtulmaya çalışarak tekmeler savuran Fric ise, bir kâbusun düşsel akıntılarıyla boğuşuyordu sanki.

Yüzündeki el, ağzını ve burnunu kapattığı için en kötü astım krizinde yaşadığı korkunun bir benzerini yaşarken boğulur gibiydi. Soluk alması olanaksızdı.

Mumyanın lahitiyle Hayalet Baba'nın karton polis Figürünün önünden geçtikleri sırada, daha büyük bir korkuya kapıldı. Moloch onu aynanın içindeki karanlık dünyaya götürecekti belki. Fric daima gecenin hüküm sürdüğü o dünyada çocukların yamyam ilahların zevki uğruna sığır gibi beslendiklerinden emindi. Orada, Bayan McBee'nin aldığı ücret karşılığında yaptığı iyilikler bulunmayacağı gibi, aslında hiçbir umudun olmayacağı da kesindi.

BOLUM 41

KOL SAATİNE VE ARDINDAN 24 NO'LU HATTIN gösterge ışığına bakan Ethan, konuşma süresini saptamaya çalış-* • • •

tı. Ölü bir insanın Öteki Dünya'daki jetonlu bir telefondan Palazzo Rospo'yu aramış

olacağına inanmıyordu. Ya aranan numara yanlıştı ya da arayan kişi konuşmaları kaydeden te-lesekretere bile dil dökmeye çalışan bir satıcıydı.

Yüz'ün ruhani danışmanı Ming du Lac 24 numaralı hattın kullanım amacını açıkladığında, Ethan onu kızdırmamak için ciddi bir ifade takınmıştı. Köşk çalışanları arasında Manheim'i etkileyecek olan iki kişi yalnızca Bayan McBee'yle Ming du Lac'ti.

Hangisiyle iyi geçinmesi gerektiğini kesinlikle biliyordu. • •

Ölülerden gelen telefonlar.

Ming du Lac'in açıklaması şöyleydi: Telefonu yanıdayan insanlar ses duymayınca, arayan kişinin dikkatinin dağıldığını ya da bağlantıda bir sorun olduğunu varsayarak yine "Alo" derler. Üçüncü "Alo"da yanıt almayınca, yanlış numaranın arandığını, bir kaçığın aradığını veya sistemin bozulduğunu düşünürler.

Oysa Yüz gibi bazı kişiler, bu tür telefonların Öteki Dün-YÜZ 269

ya'dan bize ulaşmaya çalışan ölü arkadaşlardan ya da sevdiklerimizden geldiğini düşünürler. Bazı nedenlerle, bu varsayıma göre ölüler sizin telefonunuzu çaldırabilirler, ama yaşamla ölüm arasındaki darboğazdan ötürü seslerini kolayca cluyuramazlar ve sonuçta sizin duyduğunuz şey ya bir sessizlik ya garip bir durgunluk ya da nadiren uzaktan fısıldanan bölük pörçük sözcükler olur.

Ming 24 numaralı hattın kullanım amacını açıkladıktan sonra bu konuyu araştıran Ethan, doğaüstü olayları inceleyen araştırmacıların numara kontrolleri arasında açık bırakılan hadarda kayıt yaptıklarını öğrenmişti; bunun nedeni eğer ölüler bir telefon konuşması başlatabiliyorlarsa, onlarla iletişim kurmak için özellikle bu tür hadardan yararlanabileceklerini kanıtlamaktı.

Kaydedilen hafif sesleri güçlendiren araştırmacılar, bunların çoğunlukla ingilizce ve bazen Fransızca, ispanyolca, Yunanca veya diğer dilleri konuşan kişilere ait sesler olduğunu keşfetmişlerdi.

Ama bu fısıltılı ve bağlantısız sözcüklerin çoğu anlam ifade eden tümceler oluşturmadığı için, elde edilen veriler yetersiz kalıyordu.

Daha bütünsel, daima kısa ve çoğu kez gizemli olan diğer "mesajlar" ise bazen bir kehanet ve hatta korkunç uyarılar şeklindeydi.

Mantıklı düşünüldüğünde, bu kayıdar telefon sistemindeki diğer hadarı kullanan sağ

insanların yalnızca para sızdırmak için yaptığı konuşmalarla ilgili olabilirdi.

Aslında, tutarlı konuşmaların çoğu, yaşayanlara ulaşmak isteyen ölüleri moüve etmeyecek kadar sıradan konulardı; hava nasıl veya torunların karneleri nasıl gibi sorular ya da "... ben cevizli turtayı çok severim, ama seninki en iyisi,"

270 Dean koontz

"paranı kara gün için saklaman daha iyi...", "senin hoşlandığın o kafenin mutfağı çok pis..." gibi laflar.

Ama yine de...

Ama yine de, umutsuz bir sevgi ve kaygıyla konuşarak acil mesaj bildiren birkaç sesin unutulamadığı, uyarıların kolayca açıklanamadığı söyleniyordu: "...ocaktan çıkan dumanlar, dumanlar, bu gece uyuma, dumanlar...", "...ben sana seni ne kadar çok sevdiğimi hiç söylememiştim, seni öyle çok sevdim ki, buraya gelince beni ara, beni unutma...", "...mavi kamyondaki adam, onun küçük Laura'ya yaklaşmasına izin verme, buna asla izin verme... "

Channing Manheim'in 24 no'lu hattı geveze ölülerin konuşmalarına ayırmasının nedeni, doğaüstü olayları inceleyen araştırmacıların bildirdiği bu en garip mesajları elde etmek içindi anlaşılan.

Dünyanın neresinde olurlarsa olsunlar, Manheim'le Ming du Lac her gün meditasyon yaparlar ve o sürenin bir kısmında bellek gücü aracılığıyla köşkün bölge koduna ve yedi rakamlı 24 no'lu hatta ulaşmaya çalışırlardı; umut ettikleri şey, ölümsüzlük denizine attıkları bu yemli oltanın bir ruh yakalamasıydı.

Oysa şimdiye kadar üç yıldan fazla bir sürede, bu özel hatta yalnızca yanlış

numaralar, satıcıların geveze konuşmaları ve Ethan'dan önce köşkte çalışan bir korumanın dalga geçen konuşmaları kaydedilmişti. Korumaya cömert bir tazminat ödenerek işine son verilmişti tabii ve Bayan McBee'nin söylediğine göre adama bir nutuk çeken Ming du Lac, onun ruh sağlığına dikkat etmesi gerektiğini söylemişti.

O sırada, sinyal ışığı söndü. Bu konuşma bir dakika on iki saniye sürmüştü.

YÜZ 271

Ethan bazen, parlak bir kariyer sahibi olan ve para kazanma konusunda kendini kanıtlayan Channing Manheim'in, Ming du Lac'ın yanı sıra bir feng-shui danışmanını, geleceği gören bir eğitmeni ve haftanın kırk saatini aktörün asırlar boyu geçirdiği reenkarnasyonları izleyen bir geçmiş yaşam araştırmacısını işe alan adamla aynı adam olup olmadığını merak ederdi.

Ama bugün yaşananlardan sonra kuşkusu azalmıştı.

Ardından, dikkatini yine ekrandaki telefon kayıtlarına yöneltti. Fric yalan mı söylemişti acaba?

Eğer sapık birisi gerçekten oğlanı aramışsa, bu durum Manheim'e yollanan kutularla ilgili bir tehdit anlamına gelirdi. Veya belki eşzamanlı iki ayrı tehdit söz konusuydu.

Ethan rastlantılara inanmazdı.

Soluyan adam, Reynerd'ın senaryosunda adı belirtilen ve Manheim'i öldüreceğini sezdirmek amacıyla ona siyah armağan kutuları yollayan adam olabilirdi. Eğer öyleyse, köşkün rehberde kayıtlı olmayan telefon numaralarından birini her nasılsa ele geçirmiş demekti. Rahatsız edici bir gelişmeydi bu.

Oysa şimdiye dek kayıt sisteminde herhangi bir hata olmamıştı. Makineler bozulsalar bile yalan söylemezlerdi.

24 no'lu hatta gelen az önceki telefon, şimdi listenin en sonuna kayıdıydı. Öyle olması gerektiği gibi.

Ethan konuşma süresini bir dakika on iki saniye olarak saptamıştı. Bilgisayar ise bunu bir dakika on dört saniye olarak gösteriyordu. İki saniyelik hata hiç kuşkusuz kendisine aitti.

Kayıt sistemine göre, arayanın numarası bloke edilmiş durumda olduğu için, kimin aradığını anlamak olanaksızdı. Yanlış numara da aranmış olabilirdi tabii.

Her neyse, önemli olan 24 no'lu hattı kimin aradığı değil, Fric'in aldığını iddia ettiği telefonların neden kayıtlı olmadığıydı.

Makine yanılmaz ve yalan da söylemezdi. Sabah olunca Fric'le konuşacaktı.

Bilgisayarın yanında ambulansın gümüş renkli üç çanı duruyordu. Ethan bunlara uzun süre bakıp durdu.

Çanların yanında ona Bayan McBee tarafından bırakılan bir zarf vardı. Ama Ethan'ın adını uygunsuz bir el yazısıyla yazmıştı. Oysa mükemmel bir şekilde yaptığı her iş

gibi, el yazısı da çok güzeldi.

Zarfı açan Ethan, zaten bildiği bir gerçeğin doğru olduğunu düşündü: Fric'in annesi Freddie Nielander, anıran bir eşekti.

BÖLÜM 42

BAŞTAN AŞAĞI SARILAR GİYİNMİŞ OLAN Corky Laputa, Bay Chung'ın ona verdiği pembe plastik torbayı aldı.

Bu sarı-pembe göz alıcı görüntüsüyle diğer müşterileri gülümsettiğinin farkındaydı; dünyanın en neşeli anarşisti kendisiydi mutlaka.

Torba Çin yemeklerini içeren kaplarla doluydu. Corky'e en iyi müşterisi olduğu için coşkuyla teşekkür eden Bay («hung, ona şansının daima açık olmasını diledi.

Toplumsal çöküş yaratan yoğun işlerin peşinde gün boyu koştuktan sonra, Corky kendine akşam yemeği hazırlaya-ımayacak kadar yorgun olur ve haftada üç dört kez Bay Chung'dan hazır yemekler alırdı.

Daha iyi bir dünyada yaşasa, sürekli olarak Çin yemekleri almak yerine kaliteli restoranlarda yemek yemeyi yeğlerdi aslında. Ama harika bir mutfağı ve mükemmel bir servisi olan bu tür restoranların müşterileri insanın iştahını kaçırırdı.

Birkaç ayrıcalıklı kişinin dışında, herkes can sıkıcıydı. Corky onlara tek tek ya da kuralları kendisinin koyduğu bir sınıfta katlanabilirdi, ama kalabalık bir restoranda iyi bir yemeğin zevkinden yoksun kalırdı.

Yuz — F.18

Eve geldiğinde, pembe torbayı açmadan masanın üsiı ne bıraktı. Etrafa ağız sulandırıcı kokular yayılıyordu.

Yağmurlu aralık gecesine uygun kaşmir ropdöşambrını giydikten sonra, kendine bir martini hazırlayıp buna bir;»/

vermut ve iki zeytin ekledi.

iyi geçirilen bir günün ardından, Victorian tarzı geni) evin içinde dolaşmaktan genellikle büyük zevk alırdı.

Her ikisi de zengin ailelerden gelen annesi ve babası, evi düğünlerinden kısa bir süre sonra satın almışlardı. Eğer gii venilir insanlar olsalardı, bu ev şimdi harika aile anılarıyla dolu olurdu.

Sonuçta, Corky'nin aklında canlı kalan tek anı, oturma odasındaki şöminenin önünde annesini ateş çubuğuyla öl dürmesiydi.

Bir iki dakika orada durarak keyifle ateşe bakan Corky, elindeki martiniyle yine yukarı çıkıp, Kokarca Peynir Adam'ı kontrol etmek için konuk yatak odasına gitti.

Bu günlerde odanın kapısını kilitlemeye bile gerek duymuyordu. Kokarca bir yere gidemeyecek kadar güçsüzdü.

iki pencerenin de panjurları kapalı olduğundan gündü/ karanlık olan oda, etajerin üstündeki kayısı renkli abajurla aydınlanmaktaydı. Hayli solgun görünen ve başı, omuzları, kolları açık ama vücudunun geri kalan kısımları bir çarşaf ve battaniyeyle örtülü olan Kokarca, sanki taşlaşmış gibiydi. Corky tüm bu gösterinin zevkini daha sonra çıkaracaktı.

Kokarca sağlıklı durumdayken yüz kiloydu; oysa şimdi tartılsa, elli beş kilodan az gelirdi herhalde.

Bir deri bir kemik kalmış ve haftalar önce tüm gücünü yitirmişti. Onayan uyuşturucu ilaçlar da verilmiyordu artık. Corky'e bakan çökük gözleri umutsuz bir yalvarış

ifadesiyle kaplıydı.

Serum askısından sarkan on iki saatlik glikoz ve tuz so-İNıyonu torbası tamamen boşalmıştı. Bu solüsyona katılan ıl h. belleği bulandırır ve uyuşukluğa neden olurdu.

Martinisini bırakan Corky, serum torbalarının bulunduğu küçük buzdolabından dolu bir torba alarak bunu boş nl.mıyla değiştirdi.

Bu torbanın solüsyonuna ilaç katılmamıştı. Corky bitkin hm uğunun daha sonra yarı uyuşuk bir halde olmasını istemiyordu.

Ardından, martinisinden bir yudum alıp, "Akşam yemelinden sonra sana kaulırım,"

diyerek yatak odasından ayrıldı.

Yine oturma odasına geldiğinde, içkisini bitirmek ve annesini anımsamak için şöminenin önünde durdu.

Ama ne yazık ki, tarihi şömine çubuğu burada değildi. Yıllar önceki olay gecesinde, polis diğer kanıtlarla birlikte onu da götürmüş ve geri vermemişti.

Corky kuşku uyandırmamak için çubuğu geri istememiş, şöminenin tüm aletlerini yenilemişti. Halıyı da değiştirmiş-ı tabii. Eğer cinayet masası dedektifleri aylar sonra herhangi bir nedenle yine gelirlerse, kanlı halıyı aynı yerde goril ilklerinde kuşkulanabilirlerdi.

Sonra mutfağa gidip, Çin yemeklerini mikrodalga fırında ısıttı. Moo goo gai pan, kırmızıbiberli biftek, pilav ve lahana turşusu.

Bu yemeklerin tümünü yalnızca kendisi yiyemezdi aslında, ama konuk odasındaki Kokarca Peynir Adam'ı metodik bir şekilde aç bırakmaya başladığından beri, çok fazla yemek satın alıyordu.

Kokarca'nın gittikçe zayıflaması Corky'de açlık çekme korkusu yaratmıştı.

Gereğinden fazla yemek satın alarak çöp bidonunu beslemesinin nedeni buydu.

Yemek odasındaki masanın üstünde Palazzo Rospo'nıın tüm planlarını gösteren ozalit kopyalar vardı. Bu kopyalat, Manheim'in satın aldığı köşkün kısa bir süre sonra altı mil yon dolara restore edilmesini denetleyen mimarlık firması nın disketlerinden çıkarılmıştı.

Elektrik, su, ısıtma, havalandırma gibi sistemleri yenile nen köşkün bilgisayar donanımlı güvenlik sistemi de, Corky'nin güvenilir bir kaynaktan edindiği bilgiye göre, son iki yılda en az bir kez yenilenerek geliştirilmişti.

Gece ilerlerken, rüzgâr ve yağmurun şiddeti gittikçe artıyordu. Ama kaşmir ropdöşambrıyla sıcak yemek odasında kendine Çin ziyafeti çeken Corky, sağ olarak böylesine keyif sürdüğü için çok muduydu.

BÖLÜM 43

BAYAN MCBEE'NİN HER ZAMANKİ GİBİ detaylı bir iş raporunu andıran ama arkadaşça yazılmış olan mektubu, el v .»/ısı açısından küçük bir sanat eserine benzeyen, tarihi bir belge niteliğindeydi. Hâlâ çalışma odasının masasında otu-ı.»n Ethan, mektubu okurken kâhya kadının hafif iskoç şiveli, ahenkli sesini duyar gibiydi.

Mektubuna Ethan'ın Noel'ini şimdiden kutlayarak başlayan Bayan McBee, ona sabah erkenden Bay McBee'yle Santa Barbara'ya gideceklerini, iki günü orada oğulları ve

»>nun ailesiyle birlikte geçireceklerini ve 24 Aralık sabahı saat 09.00'da geri dönmüş

olacaklarını anımsatıyordu.

Santa Barbara kuzeyde, bir saat uzaklıktaydı ve eğer ge-ırkirse Ethan ona telefon edebilirdi. Mektuba kendisinin < ep telefonu numarasıyla oğlunun ev telefonu numarasını ve evin adresini de eklemiş, ayrıca evden üç blok ötede güzel bir parkın bulunduğunu belirtmişti.

Birçok meşe ağacının yer aldığı parkta ayrıca iki büyük çayırlık var ve en azından birine helikopter inebilir; eğer köşkte herhangi bir sorun çıkarsa, beni tıpkı bir savaş

alanı cerrahı gibi acilen eve ulaştırırlar.

Ethan bu sıkıntılı günün sonunda onu birisinin güldüre bileceğine asla inanmazdı, ama Bayan McBee kendine özgü espri anlayışıyla bunu başarmıştı işte.

Kendisiyle Bay McBee'nin yokluğunda, Fric'in sorumluluğu Ethan'a ait olacaktı. Eğer gün içinde köşkten ayrılmak zorunda kalırsa, sorumluluk Aşçıbaşı Bay Hachette'e aitti. Gerektiğinde bayan hizmetliler de oğlanla ilgilenebilirlerdi tabii, ama onlar saat beşten sonra, Bay Hachette ise akşam yemeğinin ardından köşkten ayrılırdı.

Köşkte kalan hizmetliler Noel gününe dek izinli olduklarından, Bayan McBee Ethan'a, Bay Hachette oradan ayrılmadan önce kendisinin köşke dönmesini öneriyordu. Aksi halde Fric binanın arkasında yer alan güvenlik ofisindeki iki korumanın dışında evde kimse yokken tamamen yalnız kalacaktı.

Bayan McBee'nin mektubunda belirttiği diğer bir konu Noel sabahıyla ilgiliydi. Ethan bu sabah oğlanla kütüphanede konuştuktan sonra, köşkten ayrılmadan önce, Fric'e alınacak Noel armağanları konusunda Bayan McBee'yle de konuşmuş ve oğlana ağacın altında sürpriz bir armağan bırakmak istediğini söylemişti.

Tanrı sizi korusun, Bay Truman," demişti kâhya kadın, "ama bu kötü bir fikir.

Kurşunun etkisini gözlemlemek için kendinizi ayağınızdan vurmanız kadar kötü değilse bile, yine de kötü."

"Neden?" diye sormuştu Ethan.

"Köşkte çalışan her görevliye cömert bir Noel ikramiyesi ve Neiman Marcus'tan ya da Cartier'den küçük bir armağan verilir."

"Evet, bunu sizin Standart Kurallar ve Uygulamalar kitapçığınızda okumuştum."

"Görevlilerin birbirlerine armağan vermeleri ise yasak-ıu, çünkü herkesin alışverişe çıkması zaman kaybına ve malı yüke neden olur."

"Kitapçıkta bu da belirtiliyor."

"Kuralları böylesine iyi ezberlemenize sevindim. O zaman, görevlilerin aile bireylerine armağan vermeleri yasak-ıı kuralını da biliyor olmalısınız. Bunun esas nedeni ailenin istediği her şeyi satın alabilecek kadar şanslı olması, una Bay Manheim aileye verdiğimiz armağanlar için bize minnettar kalmak istemiyor."

"Yine de, oğlanın bir liste hazırlaması ve Noel sabahı hangi armağanları alacağını bilmesi oldukça mekanik bir

ley."

"Çok ünlü bir kişinin kariyeri ve yaşamı çoğu kez aynı şe-kilde süregelir, Bay Truman.

Bay Manheim'inki kadar kadar büyük ve karmaşık bir iş yaşamında mekanikleşmeye karşı tek seçenek kaostur."

"Öyle sanırım. Ama duygudan yoksun, üzücü bir durum bu."

Bayan McBee Ethan'la bir sırrı paylaşır gibi görünüyordu. "Haklısınız. Oğlan bir kuzu.

Bizim yapabileceğimiz en iyi şey ona özellikle duyarlı davranmak ve gerektiğinde onu yüreklendirmek. Beklenmedik bir Noel armağanı Fric'in hoşuna gidebilir, ama babası bunu onaylamaz."

"Bunun, kitapçıkta belirtilen nedenlerin dışında bir nedeni olmalı bence."

Her görevliye verdiği Standart Kurallar ve Uygulamalar kitapçığını sanki gereğinden uzun bir şekilde aklından ge-çirircesine düşünüp duran Bayan McBee, "Bay Manheim kötü ya da kalpsiz bir adam değildir," demişti en sonunda, "yalnızca yaşantısının etkisi altındadır ve bu yaşantının bü-

yüsüne fazlaca kapılır. Fric'e neyi veremediğinin farkında sanırım, aralarının daha iyi olmasını istediği de kesin, ama bunu nasıl yapacağını bilmediği için, üzerinde düşünme den kendine özgü biçimde davranıyor. Eğer siz Fric'e ağa cin altında bir armağan bırakırsanız, Bay Manheim'in suçu ortaya çıkar ve sizin bu davranışınız onu incitir. Çalışanları na karşı iyi davranıyor olsa bile, böyle bir durumda ne ya par bilmem."

"Ben bazen o yalnız küçük çocuğu düşündüğümde, babasına biraz duygu aşılayabilsem diyorum... Yine de..."

Bayan McBee Ethan'ı uyarırcasına sözünü kesmişti. "Bi/ kendi aramızda bile, ekmeğini yediğimiz insanlar hakkında dedikodu yapmayız, Bay Truman. Bu nankörlük olur. Beıı size arkadaşça bir öneride bulundum yalnızca, çünkü sizin değerli bir çalışanımız olduğunuza ve Fric'imize iyi bir örnek oluşturduğunuza inanıyorum."

Ama anlaşıldığı kadarıyla, bu öneriyi gün boyu bir kez daha düşündüğü belli olan Bayan McBee, şimdi mektubunda armağan konusuna yine değinmekteydi: Beklenmedik armağanla ilgili olarak sizi farklı bir şekilde bilgilendirmek istiyorum.

Küçük ve özel bir şey, eğer ağacın altına değil de başka bir yere bırakılırsa, o adsız armağan, oğlanı bizim Noel sabahlarımızdaki gibi heyecanlandıracaktır umarım. Onu kimin bıraktığını sezinler ve sır tutmanın zevkine varır. Ama armağan gerçekten özel olmalı. Dikkatli davranmanızı öneririm. Ayrıca, mektubun bu kısmını okuduktan sonra parçalayıp yiyin.

Ethan yine güldüğü sırada, telefonun gösterge ışığı yanıp sönmeye başladı. Aranan 24 no'lu hattı. Üçüncü çalışta telesekreter devreye girmişti ve ışık sürekli yanıyordu.

Ethan'ın bilgisayara girip programı değiştirerek hattı

kendi dairesine bağlaması olanaksızdı. Ancak ilk yirmi üç hattın bağlantısını değiştirebilirdi. Manheim'in dışında bu hattı kullanan tek kişi Ming du Lac'ti ve o da yeni bir değişikliği asla onaylamaz, tam aksine böyle bir isteğe aşırı öfkelenirdi.

Ayrıca, devreye giren telesekreter nedeniyle hattın dinlenmesi de engelleniyordu.

Ethan şimdiye dek 24 no'lu hatla bu geceki kadar hiç ilgilenmemiş ve böylesine huzursuz olmamıştı. Eğer bugün yaşadığı olaylar konusunda bir çözüm yolu bulsa, batıl inançları bir kenara bırakıp mantıklı düşünecekti.

Ama gösterge ışığına bakmaktan vazgeçtiğinde, masanın üstünde duran üç gümüş

çana bakıp durduğunu fark etti.

Bayan McBee'nin mektubunda değindiği son konu, Va-tity FaiS'ın son baskısıyla ilgiliydi.

Bu dergi cumartesi günü diğerleriyle birlikte geldi ve her zamanki gibi kütüphane masasının üstüne bırakıldı. Küçük li<y bu sabah kütüphaneden ayrıldıktan kısa bir süre sonra, derginin benim işaretlediğim sayfasının açık olduğunu gördüm. Bu durum, size Fric için önerdiğim Noel armağanıyla yakından ilişkili.

Bayan McBee, Fric'in annesi Fredericka Nielander'la yapılan bir röportajın ikinci ve üçüncü sayfası arasına sarı bir ayraç koymuş ve metnin bir bölümünü dolmakalemle işa-redemişti.

Ethan bunu en başından okumaya başladı, ikinci sayfanın üst kısmına yakın bir yerde Aelfric'ten söz ediliyordu. Freddie onunla röportaj yapan muhabire kendisiyle oğlunun

"içli dışlı" olduklarını ve kendisi iş gereği dünyanın ne-ı esine giderse gitsin, ikisinin telefonda "iki okul arkadaşı gibi uzun uzun konuşarak düşleri ve sırları paylaştıklarını"

söylemişti.

Aslında, onların tüm telefon ilişkileri öyle gizliydi ki, Fric'in bile bundan haberi yoktu.

Freddie, Fric'i "coşkulu, özgüvenli, babası gibi atletik, alları aşırı seven, harika bir binici çocuk" olarak tanımlamak taydı.

Atlar mı?

Ethan, eğer Fric şimdiye dek atlarla ilgilendiyse, bu atla rın asla bir yere dışkılamayan ve sirklerde buhar orguyla ça lınan müziğe doğru koşan atlar oldukları konusunda bi»

yıllık maaşına iddiaya girerdi.

Freddie'nin bu sahte Fric'i yaratmasının amacı, oğlunun gerçek niteliklerinin onu etkilememesi ve hatta utandırma-sıydı.

Fric de aynı sonuca ulaşacak kadar akıllı ve duyarlıydı zaten.

Oğlanın bu acı verici saçmalıkları okumuş olduğu düşüncesi Ethan'ı hayli öfkelendirmişti; magazini yalnızca çöp sepetine fırlatıp atması yetmezdi, onu şömineye atması ve daha sonra yakması gerekirdi. İmaj geliştirmek isteyen süper modelin fotoğraflarının bulunduğu sayfaların yanışı ise, özellikle zevk verici olurdu.

Sahte voodoo.

24 no'lu hat hâlâ meşguldü.

Ardından bilgisayara baktı. Ama arayanın numarası bloke edildiği için, ekranda yalnızca konuşma süresi görünüyordu. Dört dakikadan fazla.

Eğer arayan bir satıcı ya da yanlış numara tuşlayan birisiy-se, telesekretere bırakılan çok uzun bir mesajdı bu. Garip.

Ve sonra, gösterge ışığı söndü.

r

BOLUM 44

FRİC GÖZLERİNİ AÇTIĞINDA, her yanında sayısız baba-1.11 vardı; aynı ünlü yüze sahip askerlerden oluşan koruyu-ıı bir ordu.

Sırtüstü yatıyordu, ama yatağında değil sert bir zemindeydi ve tamamen hareketsiz olmasına karşın, aklını bir l'ırlü toparlayamıyordu.

Çok büyüktü bu babalar, bazen iriyarı bir Figüre bazen de vücuttan ayrılan kafalara dönüşüyorlardı, dev kafalara, tıpkı Macy'nin Şükran Günü geçit töreninde uçurulan balonlar gibi.

İlk düşündüğü şey havasız kalıp bayılmış olmasıydı ve bunun anlamı korkunç bir astım krizi demekti, oysa soluk .ılınaya çalıştığında hiç zorlanmadığını fark etti.

Bu kocaman baba yüzleri asil ifadeler takınmışlardı, korkusuz kararlılık ifadeleri, kısık gözlü gaddarlık ifadeleri, fakat bazıları gülümsüyordu. Birisi göz kırptı. Birisi sessizce güldü. Birkaçı Fric'e değil de, onlara benzer kocaman kafalı ünlü kadınlara hayranlıkla gülümsedi.

Tam o sırada, aynadan çıkan adamı anımsayan Fric, yattığı yerde doğrulup oturdu.

Kusmamaya çalışırken, kendini yarı kahraman gibi lır* sediyordu.

Kanatsız hayaleti görmek için başını kaldırıp kirişle n bakmaya cesaret ettiğinde, gri bir takım elbiseyle siyalı ayakkabılar giyen ve havada buz dansçısı zarafetiyle paten yapan bir figürle karşılaşacağını düşündü.

Ama gördüğü şey uçan yaratık değil, kirişlerden sarkan iki renkli siyah-beyaz karton babalardı. Tümü onun üstüne doğru geliyordu.

Ardından cesaretini toplayıp ayağa kalkarak, sanki yük sek bir telin üstünde dururmuş

gibi dengesini sağlamaya çalıştı. Duyduğu tek ses ısrarlı yağmurun sesiydi.

Sonra labirentte tavan arasının merdivenini aramaya başladığı sırada, yılanlı aynanın önüne gelmiş olduğunu gördü.

Buna yaklaşmamaya çalışmasına karşın, ayna tüm gücüyle onu kendine doğru çekiyordu.

Son olayların ardından, Aelfric Manheim'le Harry Pot-ter'ın dünyaları neredeyse aynı şekle dönüşmüştü ve eğer aynaya yaklaşırken bunu çevreleyen oyma yılanlar canlanıp ona saldırırsa korkar ama şaşırmazdı.

Ayna şimdi yalnızca onun görüntüsünü ve arkasında kalan görüntüyü yansıtıyordu; ne başka bir yeri ne de Öteki Dünya'yı.

Fric titreyen elini soğuk cama dayadı; Moloch gerçek olmayan düşsel bir varlıktı belki de.

Sonra, aynaya yansıyan görüntüsüne bir kez daha bakınca, annesininkiler gibi yeşil olan gözlerinin artık yeşil olmadıklarını fark etti. Yalnızca yeşil benekli gri gözlerdi bunlar.

Aynacı Adam'ın gözleri.

Fric bu korkunç değişikliği fark ettiği anda, adamın ay-YÜZ 285

İtadan çıkan iki eli onun bileğini yakaladı ve ardından elini t ımruk yaparak avucuna buruşturulmuş bir şey sıkıştırdı.

()na verilen şey her neyse bunu hemen yere atan Fric, İn /la en son geçite koşup sarmal merdivenden aşağı indi.

Issız üçüncü katın doğu koridorundan kuzey koridoruna doğru koşarken, kapalı kapıların akla gelebilecek her un canavar tarafından açılabileceği korkusunu yaşıyor, konsolların üstündeki aynalara bakmamaya çalışıyordu.

Ama korkulu bir bekleyişle arkasına bakmasının nedeni, lal ım elbiseli yamyam ilah Moloch'un onu izliyor olabileceğiydi.

//arar görmeden ya da izlenmeden ana merdivene geldiğimle, hâlâ rahatlamamıştı.

Kalp atışlarının gürültülü sesi, \ı/ oraklı yüz ölünün bindiği yüz atın nal seslerini bastıra-ı ak kadar güçlüydü.

Düşmanının, tavşanı deliğine dek kovalayan bir tilki gibi, onu zemin kata dek kovalamasına gerek yoktu zaten, l-'.ğer Moloch aynalardan çıkabiliyorsa, pencere camlarından da çıkabilirdi. Veya belki şuradaki bronz semaverden ya da biraz ilerideki yüksek dolabın siyah vernikli kapılarından...

Aşağı kadara inen merdiven karanlıktı. Saat hayli ilerlemişti anlaşılan. Cilacılarla dekorasyon ekibi ve fazla mesai yapan tüm görevliler köşkten ayrılmışlar, McBeeler de yatmışlardı.

Bu katta yalnız başına kalması olanaksızdı.

Duvardaki elektrik butonuna basınca, merdiven bir dizi kristal avizeyle aydınlandı.

Avizelerden sarkan tıraşlı taşlar yan duvarlarda prizmatik gökkuşağı renkleri oluşturuyordu.

En sonunda zemin kata ulaşan Fric, buraya öyle hızlı inmişti ki, eğer kafatası çatlatan baldır kaslı Cassandra Limo-286 DEAN KOONTZ

ne'la merdivende egzersiz yaparken karşdaşmış olsa, oı.ı çarpar ve kadının ayak bileğinden daha kötü bir yerini ki rardı.

Son basamaktan yere atladığında, girişe yerleştirilen bu yük Noel ağacını görünce durdu. Yaklaşık beş metre yük sekliğindeki ağaç, kırmızı ve gümüş renkli süslerle dekoıe edilmişti; ışıkları yanmamasına karşın, muhteşem görünü yordu.

Ama onu yalnızca ağacın bu görüntüsü durdurmam ışıı Sağ elinde sımsıkı tuttuğu bir şey vardı. Avucunu açtığında, ona aynadaki adam tarafından verilen ve tavan arasında yere attığından emin olduğu buruşuk şeyi gördü.

Kaygan olan ve hışırdayan bu hafif şey ölü bir böcek, bıı yılan derisi, bir yarasa kanadı ya da bir büyücünün iksirine karıştıracağı herhangi bir bileşik değil, tomar haline getiril m iş bir fotoğraftı.

Fric titreyen elleriyle buruşukluğu düzeltti.

Sanki bir çerçeveden sökülüp alınmış gibi iki kenarı yıı tık olan fotoğraf, saçlarıyla gözleri koyu renkli güzel bir kadını gösteriyordu; Fric'in tanımadığı bir kadını.

insanlar fotoğraflarda göründükleri gibi olmayabilirlerdi, ama sevecen bir şekilde gülümseyen bu kadın iyi kalpli birisine benziyordu. Fric onu tanımış olmayı isterdi.

Aynaların içinde yaşayan birisi tarafından verilen lanetli bir muska, ölümsüzlüğü yok edici bir yakı, voodoo büyüsüy-le, kara büyüyle ya da şeytana tapınmayla ilgili garip ve tüyler ürpertici herhangi bir şey bu buruşuk fotoğraftan daha az şaşırtıcı olurdu herhalde. Fric tanımadığı bu kadının kim olduğunu ve onun fotoğrafının ne anlama geldiğini bilmediği gibi, kadının adını öğrenmekle ne kazanıp ne kaybedeceğini de bilmiyordu.

YÜZ 287

Fotoğrafta görünen yüze bakarken rahatlamış, ama balı ıhlarını ağaca çevirince yine korkuya kapılmıştı. Orada bir y v hareket ediyordu.

Ağacın dallarından sarkan her gümüş top, her trampet, Ih ı pandantif üç boyutlu bir aynaydı ve bu kıvrımlı parlak \ ıı/cylerin arasında hareketli, biçimsiz bir gölge vardı.

Böyle bir yansımayı ancak etrafta uçan bir şey oluşturabilirdi. Ama görünürde ne büyük bir kuş ne iri kanatlı bir) .11 asa ne bir Noel meleği ne de Moloch vardı.

Hareketli Rftlge süslerin içindeydi anlaşılan. Kan kırmızı süsler de bi-

• • ı ayna gibiydi.

()nu şarap mahzeninde izleyen şey olmalıydı bu.

Fric iyice korkuya kapıldığı sırada, fantastik romanlarda

• •I uduklarını anımsadı. Hayaletlerin irade gücüyle görü-ıın olduklarını, ama onlara odaklanılmazsa görüntülerini vlirdiklerini, vampirlerin eşiği geçmelerine izin verilmediğinde evin içine gelemediklerini, cehennem zincirlerinden l ıı tulan kötü ruhlara "gelin bize katılın" veya "gelin bizimle birlikte olun" denilmedikçe bu dünyada yaşayan insanla-

• ın bedenlerine giremediklerini...

Daha bir sürü aptalca şey okumuştu aslında ve bunların ı.oğu aptal senaryolarını aptal yapımcılara satarak para kalınmaya çalışan aptal romancılar tarafından uydurulmuştu mutlaka.

Yine de, eğer Noel ağacına bakıp durursa, oradaki hayalci in gittikçe hızlı hareket ederek her an güçleneceğine, her süsün el bombası gibi padayıp kırık parçaların etine ba-ı.«cağına ve böylece o karanlık ruhun kölesi olacağına ken-dini inandırmıştı.

Ağacın yanından hemen ayrıldıktan sonra, koridorun ışığını yakıp resim odasının, çay odasının, küçük yemek odası-

288 DEAN KOONTZ

nın, büyük yemek odasının, kahvaltı odasının, kilerin ve mutfağın önünden hızla geçerken bu kez arkasına, solın.ı ve sağına bakmıyordu.

Zemin katın batı kanadında, köşk çalışanlarının mol.ı verdikleri ve öğle yemeği yedikleri odayla tam donanımlı çamaşırhanenin yanı sıra, köşkte kalanların odalarıyla daireleri de vardı.

Yatılı hizmetliler Bayan Sanchez ve Bayan Norbert yirmi dört Aralık sabahına dek izinliydiler. Onlara gidemezdi za ten. İkisi de iyi insanlardı, ama biri sürekli kıkırdayıp durur, diğeri de yerlisi olduğu Kuzey Dakota'yla ilgili sıradan öyküler anlatırdı; hindistancevizi ihracatıyla ünlü Tuvali» öyküleri bile o öykülerden daha ilginçti.

Bayan McBee'yle Bay McBee gerçekten uzun ve zor bıı gün geçirmişlerdi. Fric onları rahatsız etmekten çekiniyor du.

Bay Truman'a ayrılan dairenin kapısına geldiğinde dı-raksadı. Bay Truman ona günün ya da gecenin herhangi bir saatinde yardıma hazır olduğunu söylemiş ve o da tavan arasından kaçtığı andan beri buraya gelmeyi amaçlamıştı. Ama şimdi sinirleri bozulmuştu işte. Bir aynadan çıkan adam; tavan arasının kirişleri arasında uçan aynı adam; bii Noel ağacının süsleri içinde yaşayan, oradan bakan, patlatacağı o süslerden çıkabilecek olan bir ruh. Böylesine fantastik ve mantıksız bir öyküye kimse inanmazdı; özellikle sayısız adi yalancıdan ve deliden milyonlarca kaçık öykü dinleyerek iyice kuşkuya kapılmış eski bir polis.

Fric kendisini akıl hastanesine yatıracaklarından korkuyordu. Bunu şimdiye dek kimse önermemiş olsa bile, aile geçmişinde böyle bir olay yaşanmıştı. Belki Sözde Anne'yle ilgili bu olayı anımsayan birkaç kişi ona bakıp, işte akıl has-YÜZ 289

lu nesine yatırılması gereken bir deli daha, diye düşünürdü.

Daha da kötüsü Bay Truman'a yalan söylemişti ve şimdi m yalanı kabullenmek zorundaydı.

(iizemli Yabancı'yla aralarında geçen konuşmaları ona '.eylememesinin nedeni, onların inanılmayacak kadar garip olmasıydı. Eğer yalnızca soluyan sapıktan söz ederse, Bay İMiman'ın gelen telefonları kontrol edeceğini, o sapığın l mı olduğunu bulacağını -Gizemli Yabancı da sapıktı tabiiye bu sorunu kökünden çözeceğini düşünmüştü.

Bay Truman onun kendisine her şeyi söyleyip söylemediğini sorduğunda, Tabii.

Soluyan bir sapık aradı," demişti. Söylediği yalan buydu işte.

Fric, polislerin dediği gibi, "tamamen yardımcı" davranmamıştı ve televizyon dizilerindeki polisler bile bilgi sakla-van pislik torbalarından hoşlanmazlardı. Bay Truman artık • rndan daima kuşkulanacak ve dünyanın en büyük film yıldızının oğlunu adi bir yalancı olarak görecekti.

Yine de, ona aslında Moloch olan Robin Goodfel-lovv'dan söz etmesi için Gizemli Yabancı'dan da söz etmesi gerekiyordu. Tavan arasındaki garip olaylardan söz etmesi İçin de Moloch'la ilgili bir açıklama yapmak zorundaydı.

Ama bunların hiçbiri kimseye anlatılacak şeyler değildi, özellikle yalancılardan nefret eden kuşkucu bir eski polise. I ric aptalca davranarak kendi kuyusunu kendisi kazm ış

ve masum olmasına karşın suçlu durumuna düşmüştü.

Yalan söylemek sana üzüntüden başka bir şey vermez.

Evet, evet, evet.

Öyküsüyle ilgili tek kanıt, aynadaki adamın onun eline verdiği güler yüzlü güzel bayanın buruşuk bir fotoğrafiydı.

Fric, Bay Truman'ın daire kapısına bakıp durduktan sonra, elindeki fotoğrafa baktı.

Yüz — F. 19

290 DEAN KOONTZ

Fotoğraf hiçbir şeyi kanıtlamazch. Bunu herhangi bıı sinden, herhangi bir yerden almış olabilirdi.

Eğer aynadaki adam ona kendisini kediye dönüştürecek sihirli bir yüzük ya da iki başlı bir kurbağa vermiş olsa ve o kurbağa, başlarından biriyle İngilizce diğeriyle Fransızca konuşup kıçıyla da Britney Spears'in şarkılarını söylese, k.ı nıt denen şey bunlar olurdu herhalde.

Buruşuk bir fotoğraf kanıt olamazdı. Güler yüzlü, güzel ve yabancı bir kadının fotoğrafından başka bir şey değildi ki.

Zaten eğer tavan arasındaki olaylardan söz etse, Bay Tnı man onun esrar içtiğini düşünür ve ona olan tüm güvenini yürirdi.

Fric kapının zilini çalmadan koridorda geri dönmeye başladı.

Bu savaşta yalnız kalmıştı. Yalnız kalmak yeni bir şey değildi, ama yorucu olmaya başladığı kesindi.

BOLUM 45

EVE GETİRDİĞİ ÇİN YEMEKLERİNİ tıka basa yiyip, Palazzo Rospo'nun planını en küçük detaylarına kadar bir kez daha inceleyen ve çöp bidonunu yemek artıklarıyla besleyen Corky Laputa, kendine ikinci bir martini hazırladıktan m>ıra, iyice acıkan akbabaların bile artık tamamen sıskalaş-ığı ve didiklenecek eti kalmadığı için onun başında ölüm nöbeti tutmak istemeyecekleri Kokarca Peynir Adam'ın yattığı yukarı kattaki konuk odasına geri döndü.

Corky'nin ona Kokarca Peynir Adam demesinin nedeni, banyo yapmadan birka ç haftadır yatakta yatan adamın özellikle küflü peynirler gibi kokmasıydı.

Kokarca uzun süredir dışkılamıyordu zaten. Bu tür kokuların sorun yaratması bitmişti.

Corky adamı esir alır almaz, idrarla ıslanan yatak çarşafları sorununu da önlemek amacıyla, ona hemen bir sonda ıakmıştı. Sonda hortumunun bağlı olduğu bir galonluk cam şişenin, ancak dörtte biri doluydu.

Kokarca'nın vücudundan yayılan koku, ter ve cilt yağı kokuşuydu yalnızca.

Yatak odasına girer girmez, martinisini bir kenara bira-292 DEAN KOONTZ

kıp etajerin üstündeki çam kokulu dezenfektanı aldı.

Başına ne geleceğini bilen Kokarca, gözlerini kapatmıştı.

Corky çarşafla battaniyeyi yatağın ayakucuna dek çekip, iskelet halindeki esirinin tüm vücudunu spreyledi. Bira/ sonra başlayacağı gece muhabbeti boyunca duyulacak kötü kokuları azaltmanın en etkili yöntemi buydu.

Ardından, yatağın yanındaki minderli iskemleye oturarak martinisinden bir yudum alıp, iskemlenin yanında duran servis masasının üstüne bıraktı.

Ve sonra hiçbir şey söylemeden, bir süre Kokarca'yı inceledi.

Kokarca konuşmuyordu tabii, çünkü konuşma başlatma yetkisinin kendisinde olmadığını zor da olsa artık öğrenmişti.

Ayrıca, bir zamanlar gür olan sesi şimdi bir verem hastasının sesi kadar güçsüzdü.

Rüzgârla savrulan kumların eski taşları aşındırmasını ya da etrafta seğirten bokböceklerinin hışırtılarını andıran bu garip ses, Kokarca'yı son günlerde ürkütüyordu. Konuşmak onun için acı verici bir şey olmuştu. Her geçen gece daha az konuşmaktaydı.

Önceki günlerde, yüksek sesle bağırıp komşuları meraklandırmasını engellemek amacıyla ağzı bantlanmıştı, ama bundan böyle banda gerek yoktu, çünkü neredeyse hiç ses çıkaramıyordu.

ilk günler ilaçlarla yarı uyuşturulmuş olmasına karşın, yatağa zincirlenmişti. Oysa şimdi kavruk, güçsüz vücuduyla buna da gerek kalmamıştı.

Gündüzleri Corky'nin yokluğundan yararlanarak kaçmasın diye serumuna uyuşturucu ilaçlar ekleniyor, geceleri ise bilinci açık bırakılıyordu. Yapılacak oturumları için.

Korku dolu bakışlarını Corky'den kaçırmak isteyen Ko-

YÜZ 293

karca, sanki manyetik bir çekimin etkisi altındaydı. Yattığı yerde panik içinde titriyordu.

Corky bu adama ne vurmuş ne de ona fiziksel işkence yapmıştı. Asla yapmazdı bunu.

Onun yaptığı tek şey yalnızca sözcüklerle esirinin kalbini kırmak, umudunu ve özgüvenini yitirmesini sağlamak ve eğer hâlâ delirmemişse delirtmekti.

Kokarca'nın gerçek adı Maxwell Dalton'dı. Corky'le aynı üniversite İngilizce profesörü olarak görev yapıyordu.

Corky edebiyat dersi verdiği öğrencilerine dilin gerçeği asla tanımlayamayacağını, sözcüklerin gerçek bir şeyi değil yalnızca diğer sözcükleri belirttiklerini, yazılı bir eserin ne dediği ve ne anlama geldiği konusunda her kişinin söz hakkı bulunduğunu, tüm gerçeğin göreceli olduğunu, dini ve felsefi metinlere ait tüm törel ilkelerle sahte yorumların kişiden kişiye değiştiğini öğretir ve bu yıkıcı düşünceleri doğrultusunda sürdürdüğü öğretmenlik mesleğiyle gurur duyardı.

Bir gelenekçi olan Profesör Maxwell Dalton ise dil, anlam, amaç ve ilke kavramlarına inanırdı.

Corky'nin bu şekilde düşünen iş arkadaşları onlarca yıldır İngilizce Bölümü'nü idare etmişler, Dalton da son birkaç yıldır anlamsızlığa karşı isyan başlatmıştı.

Bir baş belası, bir haşere, kaosun zaferini engelleyici bir tehdit olan bu aşağılık adam, Charles Dickens, T. S. Eliot ve Mark Twain hayranıydı.

Neyse ki, Rolf Reynerd sayesinde, on iki haftadan uzun bir süredir bu yatak odasına hapsedilmişti.

Corky ve Reynerd, Manheim'in sıkı korunan köşküne iyi planlanmış bir saldırı gerçekleştirmek ve bunu tüm dünyaya duyurmak için birlikte yemin ettiklerinde, bu yeminin

ciddiyetini kanıtlamak amacıyla, her birinin diğeri adına bir cinayet işlemesi konusunda anlaşmışlardı. Corky, Rey nerd'ın annesini öldürecek ve bunun karşılığında Reynerd da Dalton'ı kaçırıp Corky'e teslim edecekti.

Kendi annesini şömine çubuğuyla öldürdükten sonra et rafin biraz kirlendiğini aklından çıkarmayan Corky, Mina Reynerd'ı çabucak ve profesyonelce öldürmek için bir tabanca satın almıştı. Amacı onu kalbinden vurup fazla kan akıtmamaktı.

Ama ne yazık ki, o sıralarda iyi silah kullanamıyordu. Kadını ilk önce kalbinden vurmak yerine ayağından vurmuştu.

Bayan Reynerd acıyla bağırırken de, nasıl olduğunu bile anlamadan, tabancayı bırakıp işe bronz kakmalı antika bir lambayla devam etmiş ve daha sonra, bu aile yadigarının değerini düşürdüğü için Rolf'tan özür dilemişti.

Sözünü tutan aktör profesörü kaçırarak buraya getirmiş ve Corky o zamandan beri sevgili arkadaşını ilaçlarla uyuşturup onu ancak sağ kalacağı miktarda serumla beslemiş, ama bu arada ona geceleri ve bazen de sabahları manevi işkence yapmıştı.

Karısı Rachel'la on yaşındaki kızı Emily'nin de kaçırıldığına inanan profesör, onların evin başka odalarında tutulduklarını sanıyordu.

Dalton'ı her gün aşağılayan, ona sözle tacizde bulunarak sürekli işkence çektiren Corky, Rachel ve Emily hakkında uydurduğu cinsel fantezilerle bu işkenceyi dayanılmaz bir hale dönüştürmüştü.

Annesi onun başarısına tanık olsa şaşırırdı mutlaka, çünkü oğlu kendisi kadar hırslı ve öfkeli olmamakla birlikte, yaptığı akıllıca bir planla en azından bir iş arkadaşını saf dışı bırakmak üzereydi.

Başarı, çoğu kez ileriyi görebilen insanların elde ettikle-11 bir şeydi.

İşte şimdi bu olağanüstü başarılı günün sonunda, belki ı>ı dakikadır hiç konuşmadan içkisini yudumlayarak bitkin ı şirine bakıp dururken, onu delirtecek acımasız bir öykü uyduracak zamanı bulmuştu.

Ona karısı Rachel'ı öldürdüğünü söyleyecekti. Dal-lon'ın şimdiki durumu göz önüne alındığında, belki iyi söylenen bu yalan ölümcül bir kalp krizine neden olurdu.

Eğer hâlâ yaşarsa, sabahleyin kızının da öldürüldüğünü duyunca, ikinci kriz onun işini bitirirdi herhalde.

Öyle ya da böyle, Corky profesörü ortadan kaldırmaya hazırdı artık. Bu durumun tüm zevkini çıkarmış ve harekele geçme zamanı gelmişti.

Ayrıca, bu odayı Aelfric Manheim için kullanması gerekiyordu.

BOLUM 46

MANHEİM KÖŞKÜNDE BUNDAN DAHA YALNIZ bir gece yaşanamazdı. Dışarıda uğuldayan rüzgârla yağan yağmurun sesi dışında, Fric içeride kendi ayak seslerinden ve açık bir kapının gıcırtısından başka hiçbir ses duymuyordu.

Zaten eğer belirli bir yerde durmak yerine hareket halinde olursa, görünmez güçlerden kaçması kolaylaşırdı.

Biraz yorulmuştu aslında. Yine de odasına gidip yatağına yatmaya korkuyordu. Bir kanepeye veya koltuğa kıvrılabilir-di belki. Ama ya çocuk yiyen Moloch aynadan çıkıp gelirse? Bay Truman'ın dairesi önünde bir köşeye kıvrılıp uyuşa, bu kez Bay Truman ya da McBeeler onu orada bulduklarında korkak bir çocuk durumuna düşerdi.

Sığınabileceği en iyi yer kütüphaneydi. Kitapların arasında kendini daima rahat hissederdi. Kütüphane, üçüncü kat kadar ıssız olan ikinci kattaydı; ama en azından orada aynalar yoktu.

Kütüphaneye gittiğinde, meleklerle süslü çam ağacının önünde durdu ve parlamadıklarını fark ederek rahatladı. Hiçbirinin içine kötü bir ruh girmemişti anlaşılan.

Bu büyük odada dekor olarak kullanılan kulplu vazolar,

I .iseler, amforalar ve heykelcikler, ya imparatorluk devri temalar ı içeren siyah Wedgewood mermerinden ya da Han Hanedanlığı porseleninden yapılmıştı. Siyah mermerler parlak olmadıkları gibi, İsa'dan önce yapılan bir at figürünün veya sürahinin içine de kötü bir yaratığın gizlenmesi olanaksızdı.

Kütüphanenin arkasındaki kapı tuvalete açılıyordu. Bunun önüne arkalıklı bir iskemle dayayan Fric, bu küçük so-ıuıu kolayca çözerek tuvalet aynasından kurtulduğu için lahadamıştı. Ama işemesi de gerekiyordu; palmiye saksıla-ıudan birini kullanabilirdi.

Çişini yaptıktan sonra daima ellerini yıkardı aslında, oy-na bu kez mikrop, hastalık ve veba riskini göze almak zorundaydı.

Kütüphanede en azından yirmi palmiye saksısı vardı. Buradaki tüm yağmur ormanını öldürmemek için, işediği saksının hangisi olduğunu unutmamaya çalıştı.

Ardından, Noel ağacına en yakın oturma grubuna geri döndü. Burasının güvenli bir yer olduğu kesindi.

Koltukların karşısında bir kanepe vardı. Fric bunun üzerine uzandığı sırada, bebek ya da çocuk odalarına uygun o neşeli müzik sesi duyuldu.

Ooodelee-ooodelee-oo.

Telefon, Bayan McBee'nin "çalışma masası" olarak adlandırdığı, Fric için ise hâlâ yazı masası olan küçük masanın üstündeydi. Özel hattın sinyal ışığı yanıp sönüyordu.

Ooodelee-ooodelee-oo.

Fric, Bay Truman'ın üçüncü zil sesine dek telefona yanıt vermesini bekledi.

Ooodelee-ooodelee-oo.

Bay Truman telefonu yanıtlamıyordu.

Dördüncü zil sesi, beşinci zil sesi. Telesekreter de devreye girmemişti. Altıncı zil sesi.

Yedinci zil sesi. Fric ahizeyi kaldırmamak için direndi.

Alu siyah kutuyla gönderilen armağanları dolaptan çıkaran Ethan, bunları yollanış

sırasına göre çalışma n üstüne yerleştirdi.

Bilgisayarı kapatmışü.

Telefon kolayca erişebileceği bir yerdeydi. Eğer Fric'in hattı aranırsa kendisi buna yanıt verir ve 24 no'lu hatun si yalini de gözden kaçırmazdı.

Bir kutu kola alıp masaya oturduktan sonra, bilmeceye benzer armağanlara bakıp durdu.

Yirmi iki ölü uç uç böceği içeren küçük kavanoz; Cocci-nellidae ailesinden Hippodamia convergens adlı böcekler.

On ölü salyangozu koyduğu başka bir büyük kavanoz. Salyangozların görüntüsü gün içinde daha çirkinleşmişti.

Dokuz sünnet derisi içeren formaldehitli turşu kavanozu. Onuncu deri analiz edilmesi için laboratuvardaydı.

Kapalı perdeler cama vuran yağmurun sesini boğuyordu, ama firunanın şiddetlendiği belliydi.

Böcekler, salyangozlar, sünnet derileri...

Telefonun çalmamasına karşın, Ethan dikkatinin c yöneldiğini fark etti. Ama 24 no'lu hat da dahil olmak üzere, geri kalan yirmi üç hattaki hiçbir gösterge ışığı yanıp sönmüyordu.

Ethan bir yudum kola içti.

YÜZ 299

Böcekler, salyangozlar, sünnet derileri...

*

Ooodelee-ooodelee-oo.

Bay Truman'ın zili duymamasının nedeni, belki düşüp kafasını çarpması ve yerde baygın yatıyor olmasıydı. Ya da belki bir aynanın ötesindeki ülkeye götürülmüş veya Fric'in özel hattını kendi dairesine bağlamayı unutmuştu.

Arayan kişi ısrarından vazgeçmiyordu.

Yirmi birinci müzikal sesten sonra, Fric eğer telefonu açmazsa tüm gece bu aptal zil sesini dinlemek zorunda kalacağına karar verdi.

"Vinnie'nin Soda Salonu ve Kusmukhanesi. Salonumuzda bağırsak çalışuncı dondurmalı peşmelbamız da var."

"Merhaba, Aelfric," dedi Gizemli Yabancı.

"Ben sizin bir sapık mı yoksa dediğiniz gibi bir arkadaş ını olduğunuza karar veremiyorum. Ama bence sapık olma-

"Yanılıyorsun. Gerçeği anlamak için çevrene bak, Aelfric."

"Çevremde nereye bakayım?"

"Kütüphanede bulunan şeylere."

"Ben mutfaktayım."

"Şimdiye dek, bana yalan söyleyemeyeceğini anlaman gerekirdi."

"Benim gizleneceğim yer büyük fırınlardan biri olacak. Onun içine girip kapısını kapatacağım."

"Öyleyse kendini yağlasan iyi olur, çünkü Moloch'un yapacağı tek şey gazı açmak."

"Moloch buraya geldi zaten," dedi Fric.

"Gelen Moloch değildi, bendim."

300 DEAN KOONTZ

Bu açıklamayı duyan Fric, neredeyse telefonu kapa caku.

"Seni ziyaret etmemin nedeni," diye devam etti Gize Yabancı, "tehlikede olduğunu ve gerçekten zamanın kaim dığını anlaman içindi, Aelfric. Eğer benim yerime Moloch gelseydi, gerçekten tost olurdun."

"Siz bir aynadan çıktınız." Fric'in merakı bir an için korkusunu bastırmışu.

"Ve bir diğerine geri döndüm."

"Aynadan nasıl çıkıyorsunuz?"

"Bunun yanıtını almak için çevrene bak, oğlum."

Fric kütüphaneyi inceledi.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Gizemli Yabancı.

"Kitapları."

"Yaa? Mutfakta çok kitap mı var?"

"Ben kütüphanedeyim."

"Şimdi doğruyu söyledin. Sonuçta, daha az üzülmen için umut var demek.

Kitaplardan başka ne görüyorsun?"

"Bir yazı masası. Koltuklar. Bir kanepe."

"Bakmaya devam et."

"Bir Noel ağacı."

"Buldun işte."

"Neyi buldum?"

"Ağaçta sallananları."

"Ne?"

"Ve neredeyse melekler gibi büyülü görünen şeyleri."

"Melekler," dedi Fric, bunlarla birlikte ağaca asılmış olan trampederle arplara bakarak.

"Ben seyahat ederken aynalardan, pustan, dumandan, sudaki kapı aralıklarından, gölge merdivenlerden, ay ışığı

YÛZ 301

yollarından, isteklerden, umutlardan, basit beklentilerden yaı .u lanırım. Araba kullanmaktan artık vazgeçtim."

dizemli Yabancı'nın söylediği şeyler Fric'i şaşkına çevirmişti. Garip konuşmaların bu kadarı da fazlaydı.

F.n sonunda, titrek bir sesle, "Yani siz bana bir melek olduğunuzu mu söylüyorsunuz?" diye sordu.

"Öyle olabileceğime inanıyor musun?"

"Benim... koruyucu meleğim misiniz?"

Ona doğrudan yanıt vermek yerine, "Önemli olan buna İnanmaktır, Aelfric," dedi Aynacı Adam. "Birçok bakımdan, dünya biz onu nasıl görüyorsak öyledir ve geleceğimizi yönlendirmek bizim elimizdedir."

"Babam geleceğimizin yıldızlarda olduğunu ve yazgımızın doğduğumuzda yazıldığını söyler."

"Baban hayranlık duyulacak birisi, oğlum, ama yazgı konusundaki düşünceleri çok boktan."

"Vay canına," dedi Fric, "melekler 'bok' derler mi?"

"Ben dedim bile. Yine de bu işte yeni olduğum için, ara «ıra hatalar yapabilirim."

"Siz hâlâ uçmayı sağlayan kanadar mı takıyorsunuz?"

"Öyle de diyebilirsin. Her neyse, sana bir zarar geldiğini görmek istemem, Aelfric.

Ama senin güvenliğini de sağlaya-mam. Moloch geldiğinde, kendini ondan sakınmak zorundasın."

*

Böcekler, salyangozlar, sünnet derileri...

Bunlardan başka, Ethan'ın çalışma masasında, her biri doksan tane O, W ve E harfli taşlardan oluşan iki yüz yetmiş taşla dolu kedi şeklinde kurabiye kavanozu duruyordu.

02 DEAN KOONTZ

Owe. Woe. Wee woo. Ezve woo.'

Kavanozun yanında da, körler ve tekerlekli iskemle | ğımlıları için rehber köpekler eğitmiş olan Donald Gai: worth'un Güçlü Patiler adlı kitabı vardı.

Böcekler, salyangozlar, sünnet derileri, taşlarla dolu kın rabiye kavanozu, kitap.

Kitabın yanında, oyuncak bebek gözü içeren elma d' maktaydı. ELMADAKİ GÖZ

MÜ? TETİKTE BİR SOLUCAN MI? İLK GÜNAHIN SOLUCANI MI? SÖZCÜKLERİN

AKIL TIRMAKTAN BAŞKA BİR AMACI OLABİLİR Mİ?

Ethan'ın başı ağrıyordu. Oysa bugün iki kez öldük sonra, yalnızca baş ağrısı çektiği için sevinmesi gerekirdi. J

Reynerd'ın yolladığı alü armağanı masada bırakıp banyoya giderek, ilaç dolabındaki aspirin şişesinden iki tablet aldı; lavabonun musluğundan bir bardak su dolduracağı sh rada, aynaya baku ve kendi görüntüsüyle birlikte orada olmaması gereken bir hayaleti görmeye çalıştığını fark ettiğinde, suyu doldurmak için mutfağa gitti.

İçeri girince dikkatini çeken şey buzdolabının yanındaki duvar telefonu olmuştu.

Hadarın hiçbiri meşgul değildi. Ne 24 no'lu hat ne de Fric'in özel hatu.

Soluyan adam gerçek birisi miydi acaba? Eğer oğlan dikkat çekmek için böyle bir şey uydurmuşsa, buna yalan denmezdi. Çocuklar uydurdukları öykülere ilginç detaylar eklerdi.

Aspirinleri içtikten sonra, telefonun yanına gidip almacı kaldırdı.

Evdeki telefonlardan dahili görüşmeler yapılabiliyordu, önce bu tuşa basıp sonra Fric'in numarasını tuşlarsa, onunla direkt olarak dairesinden konuşabilirdi.

* Borçlanmak. Keder. Ktıçûk sevgi. Aptalca sevgi, (ç.n.) YÜZ 303

Ama ona ne diyeceğini bilmiyordu. Zaten oğlan şimdiye ılrk ya uyumuştu ya da uyumak üzereydi.

Ahizeyi yerine koyduktan sonra buzdolabına gitti. Gün boyu yaşadığı olayların ardından midesi yumruk gibi olmuştu. Bir süre için tek istediği şey iyi bir Scotch viskiydi. Ama şimdi jambonlu bir sandviç düşüncesi de ağzını sulandırıyordu.

Böylesine zor bir günün sonunda. Olimpiyat haltercisi kadar iştahlı oluşuna şaşırmaması gerekirdi. »

Ağaca asılı meleklere bakan ve belki de telefonda gerçek bir melekle konuştuğunu düşünen Fric, "Eğer Moloch da ıynalar ve ay ışığı aracılığıyla seyahat edebiliyorsa, ben kendime güvenli bir yeri nasıl bulabilirim?" diye sordu.

"Onun öyle bir gücü yok Aelfric, çünkü o ölümlü birisi," dedi Gizemli Yabancı. "Ama bu durumun onu daha az tehlikeli yapuğını düşünmeye başlama. En az Şeytan kadar tehlikelidir."

"Siz neden buraya gelmiyorsunuz? O gelene dek benimle birlikte bekler ve sonra onu kutsal değneğinizle döverek haklarsınız."

"Benim kutsal değneğim yok, Aelfric."

"Ama bir şeyiniz olmalı. Değnek, asa, cop, pala gibi kutsal güce sahip bir şey.

Okuduğum bir romandaki bütün melekler cesur savaşçılardı. Şeytan'ın ordusuyla savaşıp onun tüm askerlerini cennetten cehenneme sürdüler. Kitabın en etkili bölümüydü."

"Burası cennet değil oğlum, dünya. Burada yalnızca dolaylı hareket etme yetkisine sahibim."

Daha önce Gizemli Yabancı'yla şarap mahzeninde tele-

304 DEAN KOONTZ

fonla konuştukları sırada onun söylediklerini anımsayan Fric, "Siz insanı yüreklendirir, esinlendirir, korkutur, ikna eder, ona öğüt verirsiniz," dedi.

"Senin iyi bir belleğin var. Ben neyin geldiğini biliyo rum, ama gelecekteki olayları sinsi... "

"... kaypak ve ayartıcı yöntemlerle etkilersiniz."

"Yine de Moloch'un sana kötülük yapmasını engelleyemem. Başka bir yaşamı kurtarmak için kendi yaşamını fecla edecek olan kahraman bir polisi engelleyemediğini gibi."

"Anladım sanırım. Siz filmin sonunu oluşturmayan bii yönetmen gibisiniz."

"Yönetmen bile değilim aslında. Sen beni senaryolara gerekli notlar ekleyen bir stüdyo amiri olarak düşün."

"Sizin notlarınız senaryo yazarlarını çok kızdırır bence; adamlar öfkeden içkiye sığınıp ayyaş olurlar."

"Yanılıyorsun," dedi belki de melek olan Gizemli Yabancı, "benim notlarım gelecekle ilgili gerçek görüşlere dayanır."

Fric bir an adamın söylediklerini düşündükten sonra, yazı masasının iskemlesine oturdu. "Vay canına. Koruyucu melek olmak yenilgiye uğramayı engellemiyor demek."

"Sen bunu henüz bilemezsin. Sen ancak yaşamının son kısmını kontrol edebilirsin, Aelfric. Buna irade gücü denir. Bu güç sende var. Tüm insanlarda vardır zaten. Ve sonuçta, ben senin adına hareket edemem. Sen bazı seçimler yapmak zorundasın, doğru veya yanlış; ayrıca ya akıllı ve cesur olursun ya da öyle olmazsın."

M

"Oyle olmayı deneyebilirim sanırım."

"Denesen iyi olur. Sana verdiğim fotoğrafi ne yaptın?"

"Güler yüzlü güzel bayanın fotoğrafını mı? Katlayıp cebime koydum."

YÜZ 305

"Orada durmasının sana bir yararı olmaz." "Onu ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Düşün. Beynini kullan, Aelfric. Senin ailende bile olası İm şey bu. Düşün. Akıllı ol."

"Şimdi düşünemeyecek kadar yorgunum. O kim... yani lotoğraftaki kadın?"

"Neden dedektifçilik oynamıyorsun? Araştırmalar yap."

"Bir araştırma yaptım. Kim o kadın?"

"Çevrendekilere sor. Bu benim yanıtlayacağım bir soru ıltğil."

"Neden değil?"

"Çünkü ben bazen koruyucu bir meleğe bile acı veren .msi-kaypak-kandırıcı kuralına bağlı kalmak zorundayım."

'Tamam. Unutun bunu. Ben bu gece güvende olacak mıyım? Saklanacak bir yer bulmak için, sabaha dek bekleyebilir miyim acaba?"

"Sabah ilk işin o yeri bulmak olsun," dedi koruyucu melik. "Ama daha fazla zaman harcama. Hazırlan, Aelfric. Ha-/ı lan."

'Tamam. Bu arada size ilk konuşmamızda söylediğim *try için özür dilerim."

"Bana avukat dediğin için mi?" "Evet."

"Ondan kötüsünü bile söyleyenler oldu."

"Gerçekten mi?"

"Çok daha kötüsünü."

"Size gizlice telefon ettiğim için de özür dilerim."

"Ne demek istiyorsun sen?"

"Bir meleği ondan habersiz aramaktan söz ediyorum. Sizi yıldız ve 69'dan aradım."

Gizemli Yabancı uzun bir süre konuşmadı.

Yüz — F.20

306 DEAN KOONTZ

Herhangi bir suskunluktan farklı olan bu sessizlik, yal» nızca açık hattaki tüm seslerin değil, kütüphanedeki en kti çük seslerin bile duyulmasını engellemişti.

Kendini gittikçe sağırlaşmış gibi hisseden Fric, ürperdi Böylesine derin ve soğuk bir sessizlik ancak doğaüstü güçle re sahip bir melek tarafından sağlanırdı herhalde, tabii ki bu tür bir yetenek Ölüm Meleği'ne ait olabilirdi.

Ardından derin bir soluk alan Gizemli Yabancı, kaygılı bir ses tonuyla konuşarak bu sessizliği bozdu. "Yıldız ve 69'u ne zaman kullandın, Aelfric?"

"Şey, siz beni tren odasında aradıktan sonra."

"Ve seni şarap mahzeninde aradıktan sonra da mı?"

"Evet. Bunu bilmiyor musunuz? Yani melek olduğunuza göre..."

"Melekler her şeyi bilmezler, Aelfric. Biz bazen bazı şeyleri kaçırırız..."

"Sizi ilk aradığımda, telefonunuz çalıp durdu."

"Çünkü seni aramak için, ölmeden önce yaşadığım eski evimdeki telefonu kullandım, ama numaranı tuşlamadım, yalnızca ahizeyi kaldırıp aramayı düşünce gücüyle gerçekleştirdim. Sana nasıl yardım edeceğimi öğrenmeye çalışıyordum... Artık bunu biliyorum sanırım."

Fric şimdi kendini daha yorgun hissediyordu; bu konuşmanın anlamsızlığını düşündü.

"Eski evinizdeki telefonu mu kullandınız?"

"Ben aslında acemi bir meleğim, oğlum. Bu sabah öldüm. Yaşadığım bedenimi kullanıyorum şimdi, ama yeni güçlerimle. Sen yıldız ve 69'u ikinci kez kullandığında ne oldu?"

"Bunu gerçekten bilmiyor musunuz?"

"Belki biliyorum. Fark etmez, yine de söyle."

YÜZ 307

'Telefonu bir sapık yanıtladı." "Peki, sana ne dedi?"

"Hiçbir şey demedi. Yalnızca soludu... Sonra hayvan ses-k« ı i çıkardı."

Gizemli Yabancı yine susmuştu, ama bu suskunluk az ön-ı ekinden farklı olan gergin bir bekleyişti.

"Önce onun siz olduğunu düşündüm," diye açıkladı I ıic. "Ve ona sözlükte Moloch'u araştırdığımı söyledim. Bu .id onu heyecanlandırdı."

"Benim telefonumdan sonra bir daha beni asla geri arama, Aelfric. Böyle bir şeyi asla yapma."

"Neden?"

Ölümsüz bir koruyucu melek için garip bir şekilde ısrarlı davranan Gizemli Yabancı,

"Bunu asla yapma," dedi yine. "Anladın mı?"

"Evet."

"Beni bir daha geri aramayacağına söz veriyor musun?"

'Tamam. Ama neden?"

"Seni şarap mahzenindeyken aradığımda, ilk defasında yaptığım gibi telefon kullanmadım. Seyahat etmek için arlık arabaya nasıl gereksinim duymuyorsam, seni aramak için de telefona gereksinim duymuyorum. Benim gereksinim duyduğum şey sadece telefon düşüncesi."

'Telefon düşüncesi mi? Nedir o?"

"Benim durumumda belirli doğaüstü yetenekler gereklidir."

"Yani koruyucu melek olarak demek istiyorsunuz."

"Ama telefonu yalnızca düşünce gücüyle kullandığım için, yıldız ve 69 seni iletişim kurmaman gereken bir yere yönlendirebilir."

"Nereye?"

Bir an duraksayan koruyucu melek, "Sonsuz karanlığa." dedi.

"Haklısınız, bu iyi bir şeye benzemiyor." Fric huzursuz bir şekilde kütüphaneyi inceledi.

insan olan bir canavar, raflardaki kitapların kapaklan arasına saklanamazdı tabii.

Belki de küçük bir oğlan çocıı ğunu yakalamak için, sessiz kütüphanenin geçitlerinden I>ı rinde bekliyordu.

"Sonsuz karanlık. Dipsiz boşluk. Karanlık, fakat orada yaşayan her şey gözle görülebilir," diye açıklamaya devam etti koruyucu melek. "Sen şanslısın, oğlum. O

seninle ko nuşmamış."

"O mu?"

"Yani 'sapık' olarak adlandırdığın varlık. Eğer seninle konuşurlarsa, sana dil dökerler, kandırırlar, büyülerler ve bazen emir bile verirler."

Fric yine ağaca baktı. Meleklerin her biri onu izliyordu sanki.

"Yıldız ve 69'u tuşladığında, onlara bir kapı açarsın."

"Kimlere?"

"Onların lanetli adından söz etmeye gerek var mı? Her ikimiz de benim kimleri kastettiğimi biliyoruz, öyle değil mi?"

Okuduğu fantastik kitaplar ve seyrettiği filmlerle kendi ne bir hayal dünyası kurmuş

olan Fric, kimlerin kastedildi ğinden emindi aslında.

"Onlara bir kapı açarsın ve sonra tek bir yanlış sözcükle, hiç fark etmeden içeri davet edersin."

"Buraya, Palazzo Rospo'ya mı?"

"Hatta kendi içine bile, Aelfric. Onlar davet edildiklerinde, benim aynadan aynaya gidebildiğim gibi, telefon hattıyla insandan insana ulaşabilirler."

'(Jerçekten mi?"

"Gerçekten. Ben telefonu kapattıktan sonra, sakın yıldızlı (»!)'u kullanma."

Tamam."

"Seni aradığım zaman da kullanma."

"Peki."

"Bu konuda çok ciddiyim, Aelfric."

"Koruyucu bir meleğin bunu yapacağını beklemem za-Irn."

"Neyi yapacağını?"

"Benim ödümü patlatacağını."

"Yüreklendir, esinlendir, korkut. Sen şimdi bu gece ra-I» uça uyu ve sabah olunca hiç zaman harcama. Hazırlan. V»>am savaşına hazırlan, Aelfric, hazırlan, çünkü olayların |M-lişimini görmek için ileriye doğru baktığımda... Seni ölü • H.uak görüyorum."

BÖLÜM 47

ŞAŞIRMIŞ BİR HALDE KANEPENİN ÜZERİNDE yüzüstü ya tan Fric, yerdeki telefona bakıp duruyordu. Telefonu ya/ı masasından alıp kordonu elverdiğince çekerek yere koymuştu. Belki acilen yardıma gerek duyabilirdi, ayrıca yıldı/ ve 69'u tuşlama düşüncesi hâlâ aklındaydı.

Kendini yok etmeyi düşünmüyordu tabii. Bir an önce büyüyüp eroin kullanmaya can atan Hollywoodlu şımarık çocuklardan biri olmadığı gibi, spor arabalarla, tabancayla, tüfekle, diyet haplarıyla, sert içkilerle, akciğer kanserine neden olan esrarla veya kadınlarla kendini öldürmeye de hiç niyeti yoktu.

Bazen Palazzo Rospo'da verilen bir parti sırasında, etrafta yüzlerce ünlü, yarı ünlü ve ünlü olmaya çalışan insanla birlikteyken, onların konuşmalarını rahatça duymak için görünmez olurdu. O tür bir kalabalıkta görünmez olmak kolaydı, çünkü konukların yarısı kendilerinden başka kimsenin farkında olmazlar, diğer yarısı ise tüm dikkatleriyle onları ya zengin ya da olduklarından daha zengin yapabilecek bir avuç yönetmene, menajere ve stüdyo amirine odaklanırlardı.

Fric o büyülü görünmezliklerinden birinde, kalabalığın ik.ic ya da dörtte birinin konuşmalarını dinlerken, onların -Imıyanın en büyük film yıldızı için, "Eğer böyle aptalca • l.ıvı anmaya devam ederse, kendini kadınlarla öldürecek," <İrdiklerini duymasına karşın, bir insanın kendini kadınlarla nasıl öldüreceği veya intihar etmek isteyen birisinin ne-<lrn yalnızca bir tabanca satın almadığı hakkında en ufak İm fikri bile yoktu.

Yine de bu yorumdan etkilenmiş ve dikkatli davranmaya başlamıştı. Son günlerde yeni kadınlarla tanıştığında, onla-11 dikkatle inceleyerek tehlikeli olup olmadıklarını anlamaya çalışıyordu.

Ama bu garip geceye dek, yalnızca yıldız ve 69'u tuşlaya-ı ak ölümle karşılaşacağını da asla düşünmemişti.

Telefondan gelecek olan şey her ne ise belki onu öldürmez, ama ruhunu hapsedip bedenini kontrol altına alabilir, onu ölmüş olmayı isteyecek kadar perişan edebilirdi.

Veya belki onu önce Palazzo Rospo'nun damından bir ıuğla duvara kafa üstü fırlatır, sonra da ya açık bir kanalizasyon çukuruna ya da ölümcül bir sarışının kollarına atardı; Bel Air'de açık bir kanalizasyon çukuru olmasa bile, bir sü-ı ü ölümcül sarışın vardı.

Fric yine de Gizemli Yabancı'nın söylediklerine inanıp inanmamakta kararsızdı.

Kendisinin koruyucu bir melek olduğu, aynalar ve ay ışınıyla hareket ettiği konusundaki iddiaları, Hayalet Baba'nın lek boynuzlu at filminden bile saçma bir şey olabilirdi.

Oysa bunun aksine, bir aynadan çıkmış ve kirişlerin arasında uçmuştu. Tavan arasında ve Noel ağacının parlak yüzeyleri içinde yaptığı performans da gerçekten olağanüstüydü.

Ama hangi koruyucu meleğin Rodeo Drive mağazasın dan alınmış bir takım elbisesiyle kravatı, balık derisi gibi tu luk bir teni, korkutucu bir görüntüsü ve küllerin içindi h buzlara benzer gri gözleri olurdu acaba?

Belki Gizemli Yabancı bilinmeyen nedenlerden öiımı yalan söylüyor ve Fric'i suçlayarak onu yanlış kararlara yön» lendiriyordu.

Fric bir defasında babasının bu kentteki herkesin biri»! rini yanıltmaya çalıştığını ve bunu para için yapmasalaı b›ı le spor olsun diye yaptıklarını söylediğini duymuştu.

Gizemli Yabancı'nın Fric'e yıldız ve 69'u tuşlamamasını söylemesinin nedeni, bu numaranın onu karanlık sonsuzlı ğa götürecek oluşuydu. Ama belki de izlenmek istemediği için böyle bir şey uydurmuş olabilirdi.

Kanepenin üzerinde hâlâ yüzüstü yatan Fric, ahizeyi kal dırıp kendi özel hattının tuşuna basarak çevir sesini dinle di.

Ağaçtaki melekler meleklere benziyorlardı. Arplı, traıı petli, beyaz kanatlı meleklere güvenebilirdi.

Ardından yıldızı, 6'yı ve 9'u tuşladı.

Telefon bu kez daha önceki gibi dördüncü çalışta değil ilk çalışta açılmış ve yine kimse alo dememişti. Sessizlik sü regeliyordu.

Birkaç saniye sonra, soluk sesleri duyuldu.

Fric ilk önce soluyan sapığın konuşmasını istiyordu, ama yirmi otuz saniye geçince öyle sinirlenmişti ki, "Yine benim," dedi.

Oysa buna yanıt alamamıştı.

Sonra, alaycı bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak, "Sonsuz karanlıkta işler nasıl?"

diye sordu.

Soluk sesleri şimdi daha hırıltılı ve ağırdı.

"Sonsuz karanlığı biliyorsunuz sanırını." Bu arada, sesinin hafifçe titremesini engelleyememişti. "Bazı haritalarda

• lıpsiz boşluk olarak bilinir. Ya da görülebilir karanlık."

Sapık solumayı sürdürüyordu.

"Siz çok iyi değilsiniz galiba. Sinüzit oldunuz bence." 11 i< kanepenin kenarından sarkan başının döndüğünü İnsimi.

"Ben size doktorumun adını vereyim. Bir reçete yazar, '•ı/ de daha iyi soluk alır ve bana teşekkür edersiniz."

lam o anda, çok derinden gelen hırıltılı ve kuru bir ses ı< I bir sözcük söyledi. "Oğlum.

Sanki kulağına bir böcek kaçmış gibi ürken Fric, bu söz-

• ık beyninde yankılanırken, cesaretini yitirmemeye çalıştı. "Siz beni hiç korkutmuyorsunuz."

"Oğlum, "diye yineledi ses, "oğlum. "O sırada, telefonda ıl.tlıa hafif kadın ve erkek sesleri duyulmaya başladı; "Oğlu m... oğlum." Bazısı yumuşak bazısı kaba olan bu sesler, •..ı bucak ve üzgün bir şekilde fısıldamaya devam ettiler. "... Kim var orada?"

"... Bir kapı açıldı, bir kapı..." "... Taze be-ılcu..." "... Aptal küçük domuzcuğu kandırmak kolay..." ... Beni içeri davet et..." "... Beni davet et...""... Hayır, beni davet et..." Saniyeler içinde çoğalan bir aradaki konuşma sesleri korku, acı ve öfke doluydu.

Fric onlara yanıt veremeyecek kadar ürkmüştü, ama konuşmalar hayli dikkat çekiciydi. Sesler, eğer kalbini onlara .tçarsa onu yalnızlıktan kurtaracaklarını, yaşamına amaç ve .»ulam katacaklarını söylüyorlardı.

Bu yalvarışları dinlemeli miydi acaba? Belki her şey bir .vıda sonsuza dek değişir, yalnız olmayacağı, özgüvenli, yeni bir yaşama kavuşurdu...

Ve tam davet isteğini kabul edeceği sırada, dikkatini çe-

ken bir şey gördü. Ahizeyle telefonu birleştiren kıvrımlı !>< yaz kordon, yeni doğan bir bebeğin henüz anneye bağlı yn bek kordonu gibi düzleşip pembeleşmişti. Kordonun için de yavaş, ağır ama güçlü şekilde atan bir nabız, telefondan ahizeye doğru ilerliyordu.

Çalışma masasında oturan Ethan, jambonlu sandviçini yediği ve Reynerd'ın bilmeceye benzer armağanlarının an lamını çözmeye çalıştığı sırada, düşüncelerinin Duncaıı Whistler'da odaklandığını fark etti.

Our Lady of Angels Hastanesi'nin bahçe odasında, Dunny'nin cesedinin ortadan kaybolduğunu gördüğünde, bu olayın Reynerd'ın evindeki garip olaylarla ilgili olduğu nu anlamış ve beklenmedik cinayet olayına da hiç şaşırma mıştı.

Onu asıl şaşırtan şey, Dunny'le otelin barında karşılaş-maşıydı.

Bu işin içinde bir iş vardı mutlaka. Dunny, Ethan barda olduğu için oradaydı ve onun kendisini görmesini istemişti.

Eğer öyleyse, onu izlemesini ve ona ulaşmasını da istemiş olabilirdi.

Ethan, Dunny'i bulmak için otel dışına çıktığında, Hazard'ın acil telefon çağrısını almıştı. Eğer Hazard'la kilisede buluşmamış olsaydı ne yapacağını düşündü ve bilinmeyen numaralar servisinden otelin numarasını öğrendi. "Müşterilerinizden biriyle konuşmak istiyorum. Oda numarasını bilmiyorum. Konuşmak istediğim kişinin adı Duncan Whistler."

Bilgisayarda numarayı bulmak için Ethan'ı kısa bir süre lırkleten resepsiyon ist, "Özür dilerim, efendim," dedi.

Ama Bay YVhistler adına bir kaydımız yok."

£

Kütüphanedeki masa lambalarının ve Noel ağacındaki i m,Tık ampullerin odayı fazlasıyla aydınlatmasına karşın, et-t .11 Fric için hâlâ yeterince aydınlık değildi.

Telefonu yerine koymuş ve fişini çekmişti.

Kendi dairesindeki telefonun da çaldığını düşünüyordu, »tına hiç fark etmezdi. Yukarı çıkıp zil sesini dinlemeyecek-n ki. Cehennemden gelen telefon ısrarlı olurdu tabii.

Koltukların birini Noel ağacıyla meleklerin yanına taşımıştı. Çocukça ve aptalca davranıyordu belki. Yine de buna .tldırmıyordu. Telefonda duyduğu o umutsuz sesler...

Ağaca sırtı dönük olarak oturmasının nedeni de, melek-Irı in onu arkadan koruyacakları içindi.

Eğer daha önce Bay Truman'a yalan söylememiş olsa, şimdi yardım istemek için doğrudan ona giderdi.

Oysa burada, Fricburg ülkesinde, daima öğle zamanıydı ve kanun kaçakları çetesi hesaplaşmaya geldiğinde, şerif ka-s;ıba halkından yardım isteyemezdi.

*

Resepsiyonistle konuştuktan sonra jambonlu sandviçinin geri kalanını yemeye hazırlanan Ethan, henüz bir lokma bile ısırmadan diğer telefon çalmıştı.

Ama telefona yanıt verdiğinde, kimse konuşmuyordu. Bir kez daha "alo" dediğinde, yine yanıt alamayınca, arayanın Fric'in sapığı olabileceğinden kuşkulandı.

Gecenin bu hayli geç saatinde ona nadiren telefon >;rl di. Soluk seslerinin duyulmadığı açık hattın belirgin s» m ligini dinlerken, sabırla bekledi.

Ardından, üç kez yinelenen bir çığlık duydu. Çok ı/nli lardan gelen bir sesti bu.

Sonra yine uzun bir sessizlik ve yine aynı ses duyuldu Ama öylesine uzak ve kısa süreliydi ki, bir erkeğe mi, bii l ı dına mı yoksa bir hayvana mı ait olduğu anlaşılmıyordu

Çığlık üç kez üst üste yinelendiğinde, bir anlamı ol.ıı sözcüklere benzer bir ses çıkmıştı. Ancak, tam olarak «mİn şılmayan sözcüklerdi. Sanki fırtınanın arkasından ya da Sn türn'ün karanlık yanından gelir gibi.

Ethan oturduğu iskemlede ne zaman öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayadığını anımsamıyordu. Ama d ti ha rahat bir pozisyonda otursa, kulağına sımsıkı dayadığı ahizeden yankılanan sözcükleri yine de duyacak olmasın.» karşın, yerinden de kımıldayamıyordu.

Beş dakika boyunca, hüzünlü sesin ne dediğini anlam.» ya çalıştıktan sonra, kol saatine göz attı. Saat 00.26'ydı. Yak laşık yarım saattir telefona odaklanmış

olmalıydı. Kulağı y.» nıyor ve zonkluyordu. Boynu kaskatı olmuş, omuzları ağı ı maya başlamıştı.

Şaşırmış ve aklı karışmış bir halde doğrulduğunda liip notize edildiğini düşünerek, ahizeyi isteksizce yerine koy du.

Bir ses duyduğunu yalnızca hayal etmişti herhalde. Am.t bu sese neden böylesine odaklandığını bilmiyordu.

Telefon yine çalarsa yanıtlamaması akıllıca bir davranış olabilirdi.

Fakat bu düşünce onu rahatsız etmişti. Çalan bir telefonu neden yanıtlamasındı ki?

Dikkatini Reynerd'dan gelen altı armağana yöneltmeye «, ılışırken, bakışlarını asla binmediği ambulansın üç küçük ı,tınından ayıramıyordu.

Telefon iki üç dakika içinde çalmayınca, bilgisayarı açıp kıvıtları inceledi. En son kayıt, kendisinin Dunny Whist-In'ı sormak için aradığı otelin numarasıydı.

()na gelen ve yaklaşık yarım saat süren sessiz görüşme I-ayda geçmemişti.

Olanaksızdı bu.

Kkrana bakıp dururken, Fric'in soluyan adamdan aldığı n lefonları düşündü. Oğlanın öyküsüne inanmamakta fazla ,n ele etmişti anlaşılan.

Sonra telefona bakınca, 24 no'lu hatta ait gösterge ışığının yandığını gördü.

Merakını gidermesi için, üçüncü kata çıkıp bu hattın te-lrsekreterinin bulunduğu, mavi kapısı kilitli odaya girmesi yeterliydi aslında. Ama oraya girerse, işinden olurdu.

Mavi kapılı oda Ming du Lac'le Channing Manheim'e f/n e kutsal bir yerdi. Onlar ın dışında o odaya herhangi bi-ı isinin girmesi yasaktı.

Acil durumlarda, Ethan köşkün her odasını açan ana anahtarı kullanmakta yetkiliydi.

Anahtarın açmadığı tek kain ise mavi olanıydı.

&

Bir sürü meleğin varlığı, çam ağacının hoş kokusu ve ko-c aman koltuğun rahadığı bile Fric'in uykuya dalmasını sağlayamamıştı.

Koltuktan kalktıktan sonra en yakın kitap rafına gidip bir roman seçti.

On yaşında olmasına karşın, on altı yaş düzeyi kitaplaı okurdu. Bu durumuyla gururlanmazdı aslında, çünkü dc neyimlerine göre son zamanlarda, on altı yaşındaki çoğu genç gereken olgunluğa hâlâ erişememişti.

Fric'in İngilizce ve edebiyat öğretmeni Bayan Dowd da, onun ileri düzey kitaplardan hoşlanacağına fazla inanmıyoı ve kitapların kutsal emaneder olduğunu, geleceğin sözcük lerle değil imgelerle biçimlendirildiğini söylüyordu. Ona göre akıldan akıla bir sürü virüs gibi yayılan düşı'ıncelei, "yeni düşünme yöntemleri" yaratmaktaydı.

Fric'e haftada dört kez ders veren Bayan Dowd, her dei s ten sonra, arkasında köşkün çimenlikleriyle çiçek tarhları na en az bir yıl yetecek kadar gübre bırakırdı.

Fric yine koltuğa oturdu. Ama dikkatini romana vereme meşinin nedeni, yorgun ve korkmuş olmasıydı.

Ardından yeni bir şeyler düşünmeye ve Moloch, kurban edilen çocuklar ve aynalar aracılığıyla seyahat eden adanı larla ilgili düşünceleri aklından çıkarmaya çalıştı.

Ancak bunu başaramayacağı belliydi, çünkü şu anda bilinçaltında başka hiçbir düşünce yoktu.

Gözleri yanmaya başlamış, ama hâlâ uykusu gelmemişti. Pantolonunun cebinden ona aynadan verilen fotoğrafı çıkararak bunun katını açıp düzeltti.

Fotoğraftaki kadın anımsadığından da güzeldi. Bir süper model güzelliğinde olmasa bile, gerçek anlamda güzel ve zarifti.

Onun kim olduğunu merak ediyordu. Sonra kendince bir öykü uydurdu. Eğer bu kadın kendi annesi ve kocası da kendi babası olsa, yaşam nasıl olurdu acaba? Böyle bir hayali yaşamdan Sözde Anne'yle Hayalet Baba'yı bir geceliği-ne çıkardığı için biraz vicdan azabı duymuştu aslında, ama

YÜZ 319

unlar buna aldırmazlardı herhalde.

Gülümseyen kadına bakan Fric de şimdi gülümsüyordu.

Henüz tanışmadığı yeni annesi ve babasıyla birlikte, kentlisinin daha önce kim olduğunu kimsenin bilmediği Goose (ı otch, Montana'da şirin bir kulübede yaşarlarken, gri gözlü Aynacı Adam tost makinesinin parlak kısmından çıkıp I opeğin başını okşadı ve kendisini yıldız 69'dan aramanın te hlikeli olacağını söyledi. "Eğer bir melek beni aramak lı.in telefon düşüncesini kullanıyorsa," dedi Fric,

"ve sonra ben o meleği yıldız 69'dan ararsam, neden cennet yerine ı rhenneme giderim?" Adam bu soruya yanıt vermek yerine .ırzından bir ejderha alevi püskürtüp, tost makinesinin par-lık kısmına geri dönerek gözden kayboldu. Giysileri alev .»lan Fric'ten dumanlar yükseliyor ama yanmıyordu. Harika yeni annesi serinlesin diye ona bir bardak soğuk limonata verdi ve Fric özel olarak kendisi için pişirilen ev yapımı çikolatalı kekten kocaman bir dilim yerken, en çok sevdikle-II kitaplar hakkında konuşup durdular.

X

Önce bir kurşun sesinin ve yaklaşan motor gürültülerinin, sonra da boşlukta yankılanan bir çığlığın duyulduğu karanlıkta, ıslak asfaltın üstünde yuvarlanarak dönen Et-lıan, son kez döndüğünde, terden sırılsıklam olan birbirine dolaşık çarşafla örtünün arasında uyandı.

Ardından yatakta doğrulup otururak, "Hannah," dedi, ı.unkü uykusunda, daha önce telefonda duyduğu sesin onun sesi olduğunu anlamıştı.

I Iannah üç kez yinelediği aynı çığlığı düşte de üç kez yinelemiş ve Ethan telefonda anlaşılmayan sözcüğün ne ol-320 DEAN KOONTZ

duğunu artık fark etmişti. Kendi adını: *Ethan... Ethan... Ethan."

Hannah'nın ona ulaştırmak istediği acil mesaj neydi aca ba?

Uykusu gittikçe açılırken, bir an için izlenmekte olduğu duygusuna kapıldı.

Bir düşten uyanan her çocuk, ondan artakalan görüntü lerin karanlıkta gizlendiğini ve ışık yanınca tümünün kaybolduğunu çok iyi bilirdi.

Ama Ethan bu kez ışığın o görüntüleri yok edeceğinden emin değildi. Kendisini izleyen şeylerin baykuşlar, çatlak gagalı kargalar, kuzgunlar, keskin gözlü şahinler olduğunu ve onların odadaki mobilyaların üstüne değil, aslında duvarlara asılı olmayan siyah-beyaz fotoğraflara tünediklerini hissediyordu. Sah günü de pazartesi günü yaşananlara ben zer mantıksız olaylarla geçecekti anlaşılan.

Lambayı yakmaya çekinmişti. Yatağa geri uzandığında, tekrar uyuyacağından kuşkuluydu.

Ama uykunun kara deliği andıran yerçekimiyle gözleri kapanırken, karanlıkta bir ışık fark etti. Telefonun gösterge ışığıydı bu. Kalkıp numaraya bakmasına gerek yoktu ki; o ışığın 24 no'lu hattın ışığı olduğunu sezinliyordu zaten.

Ve sonra, kara deliğin girdabına kapılarak, düşler dünyasında kayboldu.

BÖLÜM 48

KISKANÇLIKLA ÖFKEDEN ARINMIŞ BİR HALDE, yalnızca kaos yaratma görevini üstlenmiş olan Corky Laputa, güne tarçınlı cevizli ekmek, dört Fincan koyu kahve ve iki kafein tabletiyle başlamıştı.

Sosyal düzeni çökertecek birisi, midesini ve bağırsaklarını bozacak olsa bile, kendisine fazladan güç verecek bir şeye gereksinim duyardı. Neyse ki aşırı miktarda kafein, onun midesini bozmuyordu.

Kafein tabletlerini kahveyle birlikte içerken, mutfak penceresinin önünde durup gülümseyerek, kasvetli gökyüzüne baktı. Kötü hava yine ona yardım edecekti anlaşılan. Yağmur kısa süre için durmuş olmalıydı. Yeni bir fırtına sağanak yağış

getirecekti.

Garajdaki çengellerden birinde asılı duran sarı vinil yağmurluğunun su geçirmez iç ceplerini şimdiden doldurmuştu zaten.

Son fincan kahvesini eline alıp yukarı katın konuk yatak odasına gitti ve Kokarca Peynir Adam'a sevgili kızı Emily' nın öldüğünü söylerken, kahveyi bitirdi.

Dün gece Kokarca'ya aslında hâlâ sağ olan karısı Rac-hel'ın vahşice öldürülüşünü anlatmıştı. Bu öykünün detay-Yuz —F.21

322 DEAN KOONTZ

lan öylesine canlıydı ki, gözyaşlarına boğulan Kokarca, hayvan seslerine benzer iğrenç hıçkırıklarla ağlayıp durmuş ama üzüntüden mahvolmasına karşın, kalp krizi geçirme-mişti. Oysa Corky seruma yatıştırıcı yerine sanrılara neden olan güçlü bir ilaç da katmış olduğu için, konuğunun gece yarısından şafak sökene dek uyumayacağını ve o süreyi kâ buslar görerek geçireceğini ummuştu.

Şimdi ona küçük kızına yapılan işkencelerden söz eder ken, Kokarca yine kalp krizi geçirmiyor, Corky'i artık bıktı ran gözyaşlarıyla ağlıyordu.

Karısıyla kızını yaşamın kendisinden daha fazla sevdiği varsayılan bir adama, sağ

kalmak için böylesine direnmek hiç yakışmıyordu doğrusu. Dile, anlama, amaca ve ilkeye inandıklarını neredeyse haykıran çoğu gelenekçi gibi, Kokarca da büyük olasılıkla sahtekârdı.

Corky onun üzüntüsünün altında öfkenin yattığını fark etmişti. Gözyaşlarıyla saklamaya çalıştığı öfkeyi.

Kokarca belki de yalnızca öç alma umuduyla yaşama bağlanıyordu. Deliydi bu adam.

Ama öfke, öfkeleneni mahvetmekten başka bir işe yaramazdı ki. Corky'nin annesi, mahvolan yaşamıyla bunu kanıtlamıştı.

Yeni serum torbalarından birine yarı felç durumu yaratan bir ilaç ekleyen Corky, bunları eskileriyle değiştirdi. Ko-karca'nın kasları neredeyse tamamen eridiği için, ilaca artık gerek yoktu aslında, ama işi şansa bırakmak olmazdı.

Zafere ulaşmak iyi bir stratejiyle sağlanırdı tabii; aksine hareket etmek başarısızlık demekti.

Beş yıl önce, Corky iğne yapmayı, damara serum vermeyi ve bir erkeğe ya da kadına sonda takmayı öğrenmiş, o zamandan beri de, şimdi Kokarca Peynir Adam'a uyguladığı

YÜZ 323

İni yeteneklerini birkaç kez kullanma fırsatını bulmuştu.

Onu eğiten bir hemşireydi. Yüzü Boticelli'nin Madon-ıa'sına, gözleri sansar gözlerine benzeyen Mary Noone.

Corky ve Mary faydacı biyoetikle ilgilenen kişilerin uğ-ı.tk yeri olan üniversite kafesinde tanışmışlardı. Her yaşa-ıım toplumda ayrı bir değeri olduğuna inanan faydacılar, tıbbi tedavinin bu doğrultuda yapılması gerektiğini savunurlardı. Onların felsefesine göre fiziksel engellilerin, I)own sendromlu çocukların ve kendilerine diyaliz ya da by-pass gibi pahalı tedaviler gereken altmış yaş üzeri hastaların ölüme terk edilmelerinde hiçbir sakınca yoktu.

Eğlenceyle ve nükteli konuşmalarla dolu kafede, Corky'le Mary'nin bakışları karşılaştığı anda, birbirlerine kenetlenmişlerdi sanki. Tanıştırıldıkları sırada, her ikisi de (iabarnet Sauvignon içiyorlardı ve birkaç kadehin ardından .u/.ulu birer âşık gibiydiler.

Haftalar sonra Corky, Mary'den ona iğne yapmayı, senim ve sonda takmayı öğretmesini istemiş, buna gerekçe olarak da annesinin sağlığının hızla kötüleştiğini öne sürmüştü. "Onun bir gün yatalak olacağından korkuyorum, ama onu bir bakımevine yaürmak yerine, kendim bakarım daha iyi."

Mary ona harika bir oğul olduğunu söylediğinde, Corky'nin bu komplimanı alçakgönüllülükle kolayca kabullenmesinin nedeni, annesinin sağlığı ve kendi amacı hakkında yalan söylüyor olmasıydı. Yaşlı cadaloz asırlarca yaşayacak kadar sağlıklıydı aslında. Corky ona uyurken ölümcül bir ilaç enjekte etmeyi düşünüyordu.

Mary bundan kuşkulanmıştı mutlaka; yine de öğrenmek istediği her şeyi öğretmişti ona, çünkü Corky için deli oluyordu.

Corky'nin de kuşkuları vardı tabii; belki de Mary, değeı siz yaşamlarıyla topluma yük olan hastaları sessizce öldüren sözde bir ölüm meleğiydi.

Bu durumda onun seks oyuncağı olarak kalmaya cesaret edemezdi. Mary, aynı soydan gelen melekler gibi, er ya d.ı geç tutuklanır ve yargılanırdı. Kendisi de onun âşığı kaldı ğı sürece polis tarafından sıkı takibe alınır ve hem yaşamı nı hem de özgürlüğünü tehlikeye atmış olurdu.

Ayrıca üç aylık birliktelikten sonra, Mary'le aynı yatakt.ı uyumaya çekiniyordu. Kadın ona âşığı olarak çok değer verebilirdi, ama yaşamının değeri konusunda ne düşünüyor du acaba?

Mary'e dostça ayrılmayı önerdiğinde, onun rahatladığı nı görünce şaşırmıştı. O da iyi uyuyamıyordu anlaşılan.

Bu arada annesini enjeksiyonla öldürmekten vazgeçen Corky, öğrendiği bu yeteneğini başka durumlar için geliştirmeye karar vermişti.

Ayrılmalarının ardından, Mary'i yalnızca iki kez, biyo-etik partilerinde görmüştü.

Aralarındaki o eski sıcaklık hâlâ devam ediyordu, ama bıkkınlık da öyle.

Corky, Mary Noone'un hayran kalacağı bir biçimde, Kokarca Peynir Adam'a serum takma işini bitirdi.

Paralitik ilaç Kokarca'yı uyuşturmadan, onun bu günü karısıyla kızının ölümüne üzülmekle geçirmesini sağlardı.

"Şimdi ben Rachel'ın ve Emily'nin cesederini ortadan kaldırmak zorundayım," diye zevkle yalan uydurdu hemen. "Eğer bir damızlık domuz çiftliğini nerede bulacağımı bilseydim, cesederin arta kalanlarıyla domuzları beslerdim."

Bu sözleri söyledikten sonra, cesedi kanalizasyon çukuruna atılan genç bir sarışın kadın hakkındaki haberi anımsadı. O cinayetin detaylarından esinlenerek Kokarca'ya sev-YÜZ 325

• lıkleriyle ilgili yeni bir öykü uydurduğunda bile, adam hâ-l.ı kalp krizi geçirmemişti.

Akşam geç saatlerde Aelfric Manheim'le birlikte buraya >M i i döndüklerinde, onu bekleyen şiddeti görmesi için oğ-lanı bu zavallı kadavrayla tanıştıracaktı. Ama oğlanın çeke-

• cği acı Dickens, Dickinson, Tolstoy ve Twain hayranı kibirli Maxwell Dalton'ın çektiği acıdan farklı olacaktı. Eğer inatçı herif gün boyu kalp krizi geçirmezse, Corky onu ge-ı v yarısından önce öldürecekti.

Kokarca'yı bir gelenekçinin aklına gelebilecek en garip düşüncelerle bıraküktan sonra, sarı yağmurluğunu giydi, evin kapısını kilitledi ve BMW'ye binip yola çıktı.

Yeni bir fırtına kenti esir almak üzereydi. Ufukta toplanan ejder sürülerine benzer kara buludarla kaplı gök, ne-ı cdeyse gürlemek üzereydi.

Yağmur çiselemeye başlamışu bile ve bunun arkası Niaga-ıa şelalelerini andıran bir sel baskını demekti.

BÖLÜM 49

MELEKLER AĞACI VE KİM OLDUĞU BİLİNMEYEN güzel bayanın fotoğrafiyla korunan Fric, bedeniyle ruhu zarar görmeden bir bütün halinde uyandı.

Kütüphanenin orta kısmını kaplayan renkli cam kubbe, şafağın ilk ışıklarıyla parlamaya başlamıştı, ama hava yeterince aydınlık olmadığı için renkler solgun görünüyordu.

Hayali annesinin fotoğrafını bir süre inceledikten sonra, bunu yine katlayıp cebine koydu ve koltuktan kalkıp esneyerek gerindi. Hâlâ yaşadığına inanamıyordu.

Ardından, tuvaletin kapısına dayadığı iskemleyi yerine götürdü. Yine de bu aynalı yere girmeye çekinmişti.

Onu kimsenin görmediğinden emin olmak için çabucak çevresine baktıktan sonra, dün gece öldürmeye başladığı palmiye saksısına işedi. Kendisi rahatlamasına karşın, ağacın zarar göreceği kesindi.

Oysa köşkte aynalı banyonun içinden geçmeden ulaşılacak hiçbir tuvalet yoktu. Bu uygunsuz kullanım bir süreliğine iş görürdü, ama sadece ayakta yapılacak bir iş için tabii. Oturmak gerektiğinde, çok sıkıntı çekeceği belliydi.

Eğer yağmur en sonunda durursa ya da durmasa bile,

YÜZ 327

KÜl bahçesinin ötesindeki sedir ağaçlarının arasına gider ve orada ayıların yaptıkları gibi işini görürdü, ama bu iş kış uykusuna yatmak veya arı kovanlarından bal aşırmak şeklinde bir iş değildi aslında.

Korumalar onun oraya girip çıktığını görürlerdi mutlaka. Neyse ki ağaçların arasında kameralar yoktu.

Eğer birisi ona yağmurda koruluğa neden gittiğini sorarsa, hiç duraksamadan kuşları izlemeye gittiğini söyleyecekti. Bunu kanıtlamak için yanına bir dürbün almayı da unutmamalıydı.

Bu uydurma öyküden kimse kuşkulanmazdı zaten, insanlar onun gibi sıra dışı bir çocuğun garip merakları olduğunu bilirlerdi.

Tuvalet sorunu bir süre için giderilmişti. Şimdilik dün gece çektiği telefonun fişini geri takabilirdi. Zilin hemen çalacağını umuyordu, ama çalmam ıştı.

Koltuğu da yerine koyduktan sonra, ışıkları söndürüp kütüphaneden çıktı.

Kapıyı kapatırken, ağaçtan sarkan meleklerin bazıları cam kubbeden süzülen loş

ışıkta parlamışlardı.

Moloch geliyordu.

Hazırlıkların yapılması gerekliydi.

Ana merdivenden inip koridorun sonundaki mutfağa giderken, gece burada yanık bıraktığı tüm ışıkları söndürdü.

Şafak sonrası köşkte devam eden sessizlik, gecenin sessizliğinden bile derindi.

Mutfak pencerelerinden birinin önünden geçtiği sırada, uzaktaki sedir ağaçlarına baktı, ancak şu anda kuşları izleme işine gerek duymuyordu.

Fric acımasız Aşçıbaşı Bay Hachette'in mutfakta çalıştığı günlerde, genellikle buraya girmemeyi yeğlerdi. Canavar

328 DEAN KOONTZ

inini andıran mutfak sayısız fırınıyla insanın aklına Han sel'le Gratel'in bunların benzerlerinden paçayı zor kurtaı dığını, bir oklavanın aynı zamanda öldürücü bir kalın sopa olduğunu ve bıçaklarla satırların saplarında oyma harflerle BATES MOTEL'İN

MALIDIR sözcüklerinin bulunduğunu ge tirirdi neredeyse.

Ama bu sabah burası güvenli bir yerdi, çünkü Cordon Bleu aşçılık okulu mezunu olan ve buna eşit saygınlıkta bii akıl hastanesinden taburcu edilen Bay Hachette, aile bireyleri ya da görevlilere kahvaltı hazırlamak için henüz köşke gelmemişti. Güne önce hale, ardından bir sürü özel dükkâ na uğrayarak başlayacak, Noel ziyafederi için meyve, sebze, et ve hiç kuşkusuz zehir alışverişi yapacaktı. Palazzo Ros po'ya öğleden önce dönmezdi.

Fric'in boyu kısa olmasına karşın, mutfak evyesinin musluklarına erişebiliyordu.

Ardından, suyu ılıklaştırdı.

Eğer mutfakta bir ayna olsaydı, burada banyo yapmaya cesaret edemezdi, çünkü böyle bir durumda tüm tehlikelere karşı savunmasız olurdu.

Buradaki altı buzdolabıyla sayısız fırının paslanmaz çelik ön yüzeyleri cilasızdı neyse ki ve bu nedenle iyi ya da kötü ruhların seyahati engellenmekteydi.

Gömleğiyle atletini üstünden çıkaran Fric, daha fazla soyunmadı. Teşhirci değildi ki.

Öyle olsa bile mutfak teşhircilik yapmaya hiç uygun bir yer değildi zaten.

Kâğıt havlularla limon kokulu sıvı sabunu kullanarak, kollarını, üst bedenini ve özel dikkat gösterdiği koltuk altlarını yıkadı. Durulanıp kurulanmak için ise daha fazla kâğıt havlu kullanmıştı.

Suyu kapatıp işini bitirdiğinde, birisinin yaklaştığını duydu. Ayak sesleri koridordan değil, porselen, kristal ve gü-

YÜZ 329

nüş sofra takımlarının bulunduğu küçük odadan geliyordu.

Gömleğiyle atletini kapan Fric, hızla yere eğilip evyeye en yakın tezgâhın köşesine çömeldi.

Bu tezgâhın üstünde dört derin tavayla büyük bir ızgara vardı. Eğer sırıtık Bay Hachette onu burada yakalarsa, köşkteki birkaç görevlinin hâlâ uyumasından yararlanarak onun derisini soyup bir güzel kızartırdı.

Ama tezgâhın kenarından bakmaya cesaret edince, gelenin Bay Hachette değil de Bayan McBee olduğunu gördü.

Şimdi kıyamet kopacaktı işte.

Bayan McBee Santa Barbara yolculuğu için giyinmişti. Mutfağı geçip kendi ofisine girdikten sonra kapıyı açık bıraktı.

Fric'in kokusunu alırdı o. Onu duyar ve bir şekilde hissederdi. Evyenin ıslandığını fark edecek, çöp bidonunun kapağını açıp ıslak havluları görecek, ne yaptığını ve şu anda nerede saklandığını hemen anlayacaktı.

Bayan McBee'nin dikkatinden hiçbir şey kaçmazdı.

Onu doğrayıp kızartmayacaktı tabii, çünkü iyi bir insan ve sevecen birisiydi. Yine de ona mutfakta neden yarı çıplak soyunup yıkandığını soracak ve neden dudaklarının üstünde kanarya artıkları kalmış aptal bir kedi gibi göründüğünü öğrenmek için ısrar edecekti.

Çünkü Bayan McBee Hayalet Baba'nın elemanıydı. Fric onun kendisi için de çalıştığını ve sorularına yanıt vermek zorunda olmadığını söyleyebilirdi aslında. Ama eğer böyle bir tartışmaya girerse, Bay Hachette'in dediği gibi başına dert açılırdı.

Bayan McBee ebeveynlik görevini üstlenmişti ve bu yetkiyle güç çılgını olmasa da işini ciddiye alıyordu.

330 DEAN KOONTZ

Fric sahte bir açıklama yapmaya veya gerçeğin yalnızca bir kısmını söyleyerek kurtulmaya çalışsa bile, Bayan McBee en azından onun koltukta uyandığından beri yapı ğı her şeyi içgüdüsel olarak anlar ve yirmi saniye sonra onu kulağından çekerek kütüphanede içine iki kez işenmiş pal miye saksısının önüne götürür, o da ter içinde kaldığı sıra da bitkiyi neden öldürmeye çalıştığını açıklamak zorunda kalırdı.

Böylece birkaç dakikanın ardından, onun Moloch'tan Ay nacı Adam'a, gelen telefonlardan cehenneme dek tüm öykn yü anlatmasını sağlar, o zaman da geriye dönüş olmazdı.

Oysa böyle bir durumda, her tür yalanı fark edecek ka dar yetenekli olan Bayan McBee bile gerçeği kavrayamazdı Fric'in öyküsü inanılmayacak kadar olağandışıydı.

Bu öyküyü anlattığında, Palazzo Rospo'yu ziyaret eden Film endüstrisi çılgınlarından daha çılgın olduğu düşünülecekti.

Fric, Bayan McBee'yi düş kırıklığına uğratmak istemedi ği gibi, onun kendisini deli olarak düşünmesini de istemiyordu.

Ayrıca, aynalar aracılığıyla seyahat eden bir koruyucu melekle iletişim kurduğu konusunda birisini ikna etmeye çalıştığı sürece, onu elinden tutup grup terapisine götürürler ve bu gruptaki altı psikiyatrın tek hastası o olurdu.

Hayalet Baba ruhani danışmanlar için ünlü olduğu kadar, psikiyatrlar için de aynı derecede ünlüydü.

Bayan McBee şimdi ofisinden çıkmış, kapıyı kapatmış ve mutfağa göz atmak için duraksamıştı.

Fric yine arkaya doğru çekilip soluğunu tuttu. Keşke gözeneklerini de kapatıp ter kokusunun yayılmasını önleye-bilseydi.

Ana mutfak altı buzdolabı, iki dondurucu, sayısız fırın, YÜZ 331

yi11 ıı ocak, dört evye ve dört bulaşık makinesi içermesine karşın, tavan arası gibi labirent şeklinde değildi.

Yine de hayli büyüktü tabii. Burada Beverly Hills'in kırk l işilik bir yiyecek şirketi elemanı Bay Hachette ve onun elemanlarıyla birlikte rahatça çalışabilir, etraf da fazla kalabalık görünmezdi. Üç yüz kişinin katıldığı bir parti için yemek hazırlanabilecek kadar geniş bir yerdi burası.

Eğer iki ya da üç sıradan insan onu mutfakta aramaya başlarsa, Fric'in onlardan kurtulma şansı hayli fazlaydı. Ama Bayan McBee sıradan bir insan değildi ki.

Soluğunu tutarken, onun havayı kokladığını hissediyordu. Neyse ki ışıklar yanık değildi. Yine de ortadaki evyede kalan suyun kokusunu duyabilirdi tabii.

Ayak sesleri.

Fric neredeyse ayağa kalkıp burada olduğunu ilan ede-(ekd, çünkü böyle yapmak yarı çıplak bir halde bulunmayı beklemekten daha akıllıca bir hareketti.

Ama sonra ayak seslerinin uzaklaştığını ve kapının kapandığını duydu.

Mutfak sessizleşmişti.

Bayan McBee'nin yanıldığını anlayınca hayli şaşırırken, derin bir soluk aldıktan sonra, koridora açılan kapıyı aralayıp etrafı dinledi.

Uzaktan gelen servis asansörünün sesini duyduğunda, çok geçmeden Santa Barbara'ya doğru yola çıkacak olan Bay ve Bayan McBee'nin garaja indiklerini anlamıştı.

Mutfaktan çamaşırhaneye gitmeden önce birkaç dakika bekledi.

McBeelerin dairesinin bulunduğu batı kanadında yer alan çamaşırhane, mutfak kadar devasa bir yer olmasa da oldukça büyüktü.

332 DEAN KOONTZ

Fric buradaki kokuyu severdi. Deterjan, çamaşır sıvısı, kola, buharlı ütüyle ütülenmiş

pamukluların kokusu...

Aynı kot pantolonla gömleği ikinci gün de giyerdi aslın da. Ama Bay Truman'ın buna dikkat etmesinden ve nedenini sormasından korkuyordu.

Bayan McBee bunu anında fark eder ve bu derbederliğin nedenini anlamak için ısrar ederdi. Ama Bay Truman Bayan McBee kadar dikkatli değildi tabii. Eski bir polis olduğun dan kirli ve buruşuk giysilerle

fazla ilgilenmeyebilirdi.

Fric kendi dairesinde onu kötü bir şeyin beklemesi ilin mali yüzünden oraya dönüp giysilerini değiştirmeyi düşün müyordu.

Pazartesi çamaşır yıkama günüydü. Bu iş için görevli olan Bayan Carstairs, o gün yıkadığı çamaşırları ertesi sa bah temiz ve ütülı bir şekilde teslim ederdi.

Fric'in kot pantolonlarıyla gömlekleri tekerlekli bir el arabasına asılıydı. Iç çamaşırlarıyla çorapları da katlanarak arabanın alt rafına yerleştirilmişti.

Kendini kesinlikle bir sapık gibi hissettiği için yüzü kızarırken, çamaşırhanede çırılçıplak soyunup temiz iç çama şırlarım, kot pantolonlarından birini ve mavi-yeşil kareli flanel gömleğini giydikten sonra, nemli giysilerini kirli sepetine atmadan önce, cüzdanıyla fotoğrafi şimdi giydiği pantolonunun cebine aktardı.

Ardından, savaş zamanı zorluklarını andıran böyle bir durumda tuvalet, banyo ve giysi değiştirme işini başarıyla tamamladığı için cesaredenerek mutfağa geri döndü.

içeri girerken, Bayan McBee'yi kendisini beklerken bulacağından neredeyse emindi: Aa> Küçük Bey, sen benim bu kadar kolay kandırılacak bir aptal olduğumu mu düşündün gerçekten?

YÜZ 333

Ama geri dönmemişti anlaşdan.

Malzeme odasından iki raflı, paslanmaz çelik küçük bir eI arabası alan Fric, mutfakta dolaşarak bunu gizleneceği yerde ona gerekecek şeylerle doldurmaya başladı.

Bunların arasına altı şişe kola eklemeyi düşünüyordu, una ılık kolanın tadı kötü olduğu için, bunun yerine oda ısısında bile tadını yitirmeyen dört şişe portakallı diyet gazoz ve yarım litrelik altı şişe su aldı.

Arabaya birkaç elmayla bir torba çubuk kraker koyduk-liiı sonra, yaptığı hatayı anlamıştı. Pusuya yatmış panter kadar keskin bakışlara sahip çılgın bir psikopat katilden saklanırken, gürültü çıkaran yiyecekler yiyerek zaman geçirmek, Noel şarkıları söylemek kadar aptalca olurdu.

Elmalarla çubuk krakerleri geri bırakıp, bu kez arabaya bir hevenk muz, bir paket çikolatalı çörek ve birkaç gofret koydu.

Muzları yedikten sonra bunların kabuklarını koyacağı büyükçe bir plastik torba almayı da unutmamıştı tabii. Açık havada bırakılan kabuklar kararırken etrafa yoğun bir muz kokusu yayılırdı. Ve filmlere göre seri katillerin koku alma duyusu bir kurt kadar keskindi. Eğer kabukları hava geçirmez bir torbaya koymazsa, bunlar onun ölümüne neden olurdu.

Bir rulo kâğıt havlu, birkaç paket ıslak mendil; saklanırken bile temiz olmak isteyecekti.

Ardından, boş kavanozlarla dolu bir dolaptan kapaklı iki plastik kavanoz seçti. Bunlar kütüphanedeki palmiye ağacı saksısı yerine iş göreceklerdi.

Hayli dengesiz bir adam olan Bay Hachette, sanki tüm köşk çalışanları karnaval gösterilerinde bıçak atma yarışlarına katılacaklarmış gibi, mutfağı gereğinden fazla kesici

334 DEAN KOONTZ

aletle donatmıştı. Uç duvar rafiyla dört çekmecede, hindi-, tancevizi zengini Tuvalu ülkesine yetecek kadar çeşitli boy da keskin bıçak vardı.

Fric bunların arasından önce bir kasap bıçağı seçti. Neredeyse kendi boyuna yaklaşan ürkütücü bıçak, bir pala k.ı dar büyük ve kullanışsızdı.

Sonra bunu daha küçük, sivri uçlu, oldukça keskin, kul lanışlı bir bıçakla değiştirdi.

Ama bir insanı bıçakla kesim-düşüncesi midesini bulandırmıştı.

Bıçağı arabanın alt rafina koyup üstünü bir tabak bc/iy le örttü.

Şu anda, mutfaktan alması gereken daha başka bir .şev düşünemiyordu. Bay Hachette'in Palazzo Rospo'ya gcıı dönmesine saader vardı aslında. Ama Fric, aşçının krallı ğından bir an önce ayrılmak istiyordu.

Servis asansörünü kullanması sakıncalıydı, çünkü bu asansör Bay Truman'ın dairesine çok yakındı. Kuzey koıi dorunun doğu kesimindeki ana asansör daha güvenliydi.

Kendini suçlu gibi hissederek arabayı sallanır kapının arasından çabucak koridora doğru itip sağa döndüğünde-. neredeyse Bay Truman'a çarpacaktı.

"Bu sabah erkencisin, Fric."

"Yapacak işlerim vardı, bilirsiniz işte, şey yani," diye mı rıldandı Fric, akılsız bir Hobbit gibi konuştuğu için kenıdı kendine sessizce küfrederken.

"Nedir bunlar?" diye sordu Bay Truman, arabadaki yığını işaret ederek.

"Odamda bana gereken şeyler." Fric kendinden utanı yordu. "Birkaç şişe gazoz, biraz yiyecek filan," derken neredeyse kafasına bir şaplak indirecekti.

"Hizmetlilerden birini işten çıkaracaksın anlaşılan."

YÜZ 335

"Yok canım, öyle bir şey yapacak değilim." Kapat çeneni, kapat çeneni, kapat çeneni!

"Hizmetlileri severim."

"Sen iyi misin, Fric?"

"Tabii. İyiyim, ya siz?"

Kaşlarını çatarak arabaya bakan Bay Truman, "Ben de m uinle şu telefonlar hakkında biraz daha konuşmak istiyordum," dedi.

Bıçağı havluyla örttüğüne sevinen Fric, "Hangi telefonlar?" diye sordu.

"Soluyan adamdan gelenler."

"Aa, evet. Soluyan adam."

"Onun sana herhangi bir şey söylemediğinden emin mitlin?"

"Yalnızca soludu, o kadar."

"Garip olan şey, senin bana söz ettiğin o telefonların hiç lui isinin bilgisayarda kayıtlı olmaması."

Fric arayan kişinin, kendisini koruyucu bir melek olarak titnımlayan ve bu aramaları yalnızca telefon düşüncesiyleya-p.uı doğaüstü bir aynacı varlık olduğunu bildiği için, gelen telefonların kayda geçmemesine hiç şaşırmam ıştı tabii. Bay human'ın dün gece sonsuza dek çalan telefonu neden yanıtlamadığına da şaşırmıyordu artık.

Gizemli Yabancı, l ı ic'in nerede olduğunu daima biliyor ve düşünce gücünü kullanarak özel numarayı onun bulunduğu odada çaldırıyordu.

Fric bu garip durumu ve dün geceki tüm olayları Bay l ı uman'a anlatmak istiyordu aslında, ama bunun için gereken cesared toplamaya çalışırken, kendisi ya kanlı parçala-ı a ayrılana ya da Goose Crotch'a kaçana dek onu bir kanepede oturtup dünyanın en büyük Film yıldızının tek çocuku olma stresi konusunda onunla konuşarak yüz binlerce

336 DEAN KOONTZ

dolar kazanmaya can atan altı psikiyatrı düşününce, hcı hangi bir açıklama yapmaktan vazgeçmişti.

"Beni yanlış anlama, Fric. Ben senin o telefonları uydu duğunu söylemiyorum.

Uydurmadığından eminim zaten '

Fric'in arabanın tutamacını sımsıkı kavrayan elleri tea den sıralsıklamdı. Onları pantolonuna bastırarak kurukıı ken, böyle yapmaması gerektiğini fark etti. Dünyadaki ha adi suçlunun bir polisin karşısında avuçları terlerdi herhal de. J

"Bundan eminim," diye devam etti Bay Truman, "çünku dün gece birisi beni özel hattımdan aradı ve bu da kayd.ı geçmedi."

Fric şimdi şaşırmıştı işte. "Sizi soluyan adam mı aradı?"

"Hayır, o aramadı. Başka birisi aradı."

"Kim?"

"Yanlış numara arandı sanırım."

Fric güvenlik şefinin ellerine baktı. Ama onların terli olup olmadığını anlayamıyordu.

"Aslında," dedi Bay Truman, "telefon kayıt sisteminde bir hata var bence."

"Arayan bir hayalet ya da ona benzer bir şey olmadığı sıı rece."

"Hayalet mi?" Bay Truman'ın yüz ifadesi bir anda değişmişti. "Ne demek istiyorsun sen?"

Doğruyu söyleme konusunda hâlâ kararsız olan Fric, annesinin bir zamanlar akıl hastanesine yatırılışını anımsadı Annesi insanlara baltayla saldıran bir deli değildi tabii ve orada yalnızca on gün kalmıştı, ama eğer Fric başına gelen garip olaylardan söz ederse, Bay Truman da Freddie Ni-elander'ın kısa bir süre bile olsa hastanede kalışını anımsar ve annesi gibi oğlu da deli,, diye düşünürdü.

YÜZ 337

Sonra dünyanın en büyük film yıldızını arayıp durumu ıın.ı anlatır ve Hayalet Baba buraya bir psikiyatr ekibi yollar->|.

Kric," diye ısrar etti Bay Truman, "hayalet demekle ne-\ı1.istettin?"

lı ic söz ettiği gerçeği örtbas etmek ve ikna edici bir ya-lıiı söylemek zorundaydı artık. "Şey, yani babamın hayalet-k« iden gelen mesajları kaydetmek için özel bir telefon hat-ı kullandığını biliyorsunuz," dedi çabucak. "Belki onlar-j 1,111 biri yanlış

numarayı aramıştır demek istedim."

bay Truman ona bakıp durdu; aptal rolü yapüğı kadar ıiplal mı bu oğlan acaba diye karar vermeye çalışıyor olmalıydı.

Kabası kadar büyük bir aktör olmayan Fric ise, eski bir polis tarafından sorgulanmaya uzun süre dayanamayacağının farkındaydı. Öyle sinirliydi ki, bir dakika sonra plastik l- »vaıozlardan birine işemek zorunda kalacaktı mutlaka.

"Şey, benim artık gitmem gerek, odamda yapacak işle-ı mı var," diye mırıldanırken, kendini Hobbit kabilesinin zeki gerisi üyelerinden birinin kuzeni gibi hissediyordu.

Ardından, arabayı koridor boyunca itmeye başladı. Hız-I.» ilerlerken, dönüp arkasına bir kez olsun bakmamıştı.

Yüz — F.22

BÖLÜM 50

OUR LADYOF ANGELS HASTANESİ'NİN altın sarısı kubbesi üstünde yanıp sönen kırmızı işaret ışığı, dev bir tepegöze benziyordu.

Garajdan beşinci kata asansörle çıkan Ethan, klasik bir Elvis Costello şarkısının kemanlarla çalınan orkestra versiyonunu dinlerken, günün yirmi dört saati inip çıkan asansörün, sürekli hareket halindeki bir cehennem karakolu olduğunu düşündü.

Doktorun beşinci kattaki ofisi, bir çift formika masa ve bunu çevreleyen plastik kaplı turuncu birkaç iskemlenin bulunduğu iç karartıcı bir odaydı.

Ethan randevuya beş dakika önce geldiğini fark edince, makinelerden birine para atıp kendine bir fincan koyu kahve doldurdu. Kahvenin acı tadı ölümün tadı gibiydi sanki, ama bunu içmesinin nedeni, yalnızca dört beş saatlik uykunun ardından onu uyaracak bir şeye gereksinim duymasıydı.

Dr. Kevin O'Brien randevuya tam zamanında gelmişti. Yaklaşık kırk beş yaşında, yakışıklı bir adamdı. Stresli görüntüsünden anlaşıldığı kadarıyla, yaşamının üçte ikisini burslu eğitimle geçirdiği ve kendini adadığı tıp mesleğinde bürokratik engellere takıldığı belliydi.

YÜZ 339

Duncan Whistler'ın özel doktoru olmayan O'Brien, Dunny yaşamını yitirdiği saatte nöbetçi doktordu. Onu ge-j i döndürme çabalarını denedemiş ve kalp durduğunda ölüm raporunu imzalamıştı.

Yanında getirdiği hasta dosyasındaki tüm belgeleri masalardan birinin üstüne yaydıktan sonra, açıklama yapmaya başladı.

Dunny, beynine uzun süre oksijen gitmediği için komaya girmişti. EEG, anjiyografi, CT

ve MR sonuçlarına göre, eğer bilinci yerine gelmiş olsa bile handikaplı bir yaşam sürecekti.

"En derin komalardaki hastalar bile," diye açıklamayı sürdürdü O'Brien, "Beyin aktivitelerini yitirseler de, beyin sapının alt kısmı aracılığıyla otomatik tepkiler verirler. Örneğin desteksiz soluk alırlar, bazen öksürürler, gözlerini kırparlar ve hatta esnerler."

Dunny ise hastanede yattığı sürenin çoğunda desteksiz soluk almış ve son üç gün makineye bağlanmıştı.

İki üç hafta boyunca derin komada kalmasına karşın, bazen öksürmüş, hapşırmış, esnemiş ve gözlerini kırpışürmıştı.

Ama zamanla azalan bu otomatik tepkiler, beyin sapı altı işlevinin yitirildiğini kanıtlamaktaydı.

Ve dün sabah, Dunny'nin kalbi durmuştu. Yapay solunumla epinefrin enjeksiyonları kalbi yeniden çalıştırmış, yine de bu durum kısa sürmüştü.

"Dolaşım sisteminin otomatik işlevi beyin sapının alt kısmıyla sağlanır," dedi Dr.

O'Brien. "Hastanın kalbi bu işlev yitirildiği için durdu. Böyle bir durumda hastayı geri döndürmek olanaksızdır. Ölüm engellenemez."

Bu tür bir durum oluştuğunda, eğer aile ısrar etmezse, hasta yapay dolaşım ve solunum sistemine bağlanmazdı,

340 DEAN KOONTZ

çünkü bilincini asla yeniden kazanamayacağı için, sigort.ı firmaları ödeme yapmaktan kaçınıyorlardı.

"Bay YVhistler'ın durumuna gelince," diye devam ctn O'Brien, "sizin ona uygulanacak tıbbi tedavi konusunda s< >/ hakkınız varmış."

"Evet." J

"Ve bir süre önce, onu yaşatmak için solunum aygıtın dan başka bir uygulama yapılmamasını belirten bir belge imzalamışsınız."

"Doğru," dedi Ethan. "Hastaneye dava açmayı düşünmüyorum zaten."

Oysa bu samimi itiraf bile O'Brien'i rahatlatmam ış!ı. Dunny'e özenli bir tedavi uygulanmasına rağmen, bir avukat ordusuyla savaşmak zorunda kalacağını düşünüyordu.

"Dr. O'Brien, Dunny'nin cesedi morga getirildikten sonra her ne olduysa, bunun sizinle hiçbir ilgisi yok."

"Ama ben de en az sizin kadar huzursuzum. Olayla ilgili olarak polisle iki kez konuştum. Açıkçası şaşkınım."

"Ayrıca, cesedin kayboluşundan morg görevlilerini sorumlu tutmadığımı da bilmenizi istiyorum."

"Onlar iyi insanlardır." • •

"Oyle olduklarından eminim. Burada yaşanan olay hastanenin suçu değil. Bunun açıklaması olağandışı bir durumla ilgili."

Doktorun bakışlarında hafif bir umut ifadesi belirmişti. "Olağandışı mı? Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Ama son yirmi dört saatte beni de şaşırtan olaylar oldu ve bunlar bir şekilde Dunny'le ilgili sanırım. Bu sabah sizinle konuşmak istememin nedeni de bu zaten."

"Evet?"

Durumu açıklayacak sözcükler arayan Ethan, iskemlesi-

YÜZ 341

m arkaya itip ayağa kalktı. Mantıklı bir açıklama yapması kolay değildi.

Odada bir pencere olsa, dışarıda yağan yağmuru izlemesi, O'Brien'le göz göze gelmemesi için bir gerekçe yaratırdı.

"Doktor, siz Dunny'nin özel doktoru değildiniz... "

Konuşurken şeker dolu makineye bakıp durmak garip görünüyordu.

"... ama onun tedavisiyle ilgileniyordunuz."

O'Brien hiçbir şey söylemedi.

Kahvesini bitiren Ethan, kâğıt bardağı masadan alıp elinde buruşturdu.

"Ve dünkü olaydan sonra, onun dosyasını sizin herkesten iyi bileceğinize bahse girerim."

"Baştan sona," diye itiraf etti O'Brien.

Ethan bardağı çöp sepetine götürdü. "Dosyada sıra dışı olarak kabul edeceğiniz herhangi bir şey var mı?"

"Tanı, tedavi ya da ölüm raporu düzenleme konusunda tek bir hata bile yok."

"Benim kastettiğim bunlar değil," diyen Ethan, buruşuk bardağı çöp sepetine attıktan sonra, yere bakarak odada dolaşmaya başladı. "Sizin ve hastanenin suçsuz olduğunu söylerken samimiyim. Olağandışı derken ise, gerçekten kastettiğim şey garip ve gizemli bir durum olup olmadığı."

"Gizemli mi?"

"Evet. Ama bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

Dr. O'Brien uzun süre susunca, Ethan durup ona baktı.

Altdudağını ısıran doktor, belgelere bakıp duruyordu.

"Öyle bir şey vardı" diye tahmin etti Ethan. Ardından, masaya dönüp iskemlesine oturdu. "Gizemli bir durum, tamam."

342 DEAN KOONTZ

"Burada dosyada kayıtlı. Anlamsız olduğu için, size bun dan söz etmedim."

"Nedir bu?"

"Hastanızın bir süre için komadan çıkmış. Ancak bövl» bir şey olamaz. Bazı doktorlar bunu makine hatasıyla baj» daşürdılar. Ama makine hata yapmamıştı."

"Hata mı? Hangi makine?"

"EEG makinesi. Beyin dalgalarını ölçen makine yani."

O'Brien dudağını ısırmaya devam etti.

"Doktor?" J

Ethan'a bakan doktor derin bir soluk aldıktan sonra, ıs kemlesini arkaya itip ayağa kalktı. "Bunu kendiniz görseniz daha iyi olur aslında."

BÖLÜM 51

ARABASINI YANLIŞ SOKAĞA PARK EDEN CORKY, yağmu-ı ın altında, yabansı yaratığın evine dek iki blok yürüdü.

Bugün daha sert esen rüzgâr, palmiye ağaçlarının zayıf yapraklarını koparmış, boş

bir plastik çöp bidonunu sokağın ortasına yuvarlamış ve bir pencere tentesini yerinden sökmüştü.

Söğüt ağaçlarının dalları gövdelerine çarpıyor, çamların ölü iğne yaprakları etrafa savruluyordu.

Corky sokakta yürürken yanından hızla akan yağmur suyunda ölü bir farenin sürüklendiğini gördü. Hayvanın bir gözünün yerinde koyu renkli boş bir göz yuvası vardı; diğer gözü ise süt beyazı rengindeydi.

Bu muhteşem görüntü onda kaos yaratma isteği uyandırmıştı. Şimdi birkaç ağaç zehirlese, mektup kutularını nefret dolu notlarla doldursa, park edilen arabaların tekerlekleri altına çiviler yerleştirse, bir evi ateşe verse ne iyi olurdu...

Ama bu günü değişik tür etkinliklerle geçirecek ve planlanan görevleri sürdürecekti.

Pazartesi günü yaptığı şeytanca yaramazlıklarla sıradan haşarılıkların aksine, ciddi anarşi yaratacağı bir gündü bu.

Çevrede ön verandaları yüksek, iki katlı evlerle çc>lı|| mimari tarzda tek katlı evler yer almaktaydı. Çitlerle çevıl len ve gül yataklarıyla zenginleştirilen bahçelere tuğla döjo li yürüyüş yollan yapılmıştı.

Uç gözlü yabansı yaratığın evi ise etrafı bakımsız çitici İr kaplı yarı ölü bir ön çimenliğe döşeli, betonu çatlak bii yO rüyüş yolunun arkasındaydı. Damın altından uzun sürcdı boş kalmış, arapsaçına benzer kuş yuvaları sarkıyordu. Çal lak ve soyulmuş duvarların boya zamanı çoktan gelmişti

Corky, köprü altlarında yaşamaktan bıkmış bir troliin barınağını andıran bakımsız evin zilini çaldı.

Bu evi severdi.

Daha önce aranarak kendisine para ödeneceği sözü verilmiş olan üç gözlü yabansı yaratık Ned Hokenberry, kapı nın yanında bekliyordu. Verem öksürüğü gibi ses çıkaran zile hemen yanıt vermişti. "Hardal kâsesine benzemişsin."

"Yağmur yağıyor," diye yanıdadı Corky.

"Godzilla'nın kıçındaki sivilce gibi görünüyorsun."

"Eğer halının ıslanmasından çekiniyorsan..."

"Yok canım, sidik torbalarını tutamayan sarhoş berduş lar bile bu pasaklı halıya zarar veremez."

Corky, Hokenberry'le birlikte oturma odasına girdikten sonra, kapıyı arkasından kapattı.

Halı, sanki daha önce bir ahırda duvardan duvara döşe liymiş gibi görünüyordu.

Yeşil-mavi polyester kumaş kaplı, maun ve formika karışımı mobilyalar, koleksiyoncular vc müze yöneticileri tarafından satın alınacak kadar değer kazandığı gün, Hokenberry zengin bir adam olacaktı.

Küçük pencereleri perdelerle yarı örtülü olan ve lambaları yanmayan oda, yalnızca büyük ekran bir televizyonun ışığıyla aydınlanmaktaydı.

Bu loş ışıkta kendini hayli rahat hisseden Corky, "Bana 0 m ligin son bilgi gerçekten yararlı oldu sanırım," dedi.

"Köşkü aktörden çok daha iyi bildiğimi sana söylemiş-ılın."

Ned Hokenberry, patronunun ölülere ayırdığı hattın teli M-kreterine garip mesajlar bıraktığı için cömert bir tazmi-n.ula işten çıkarılana dek, Palazzo Rospo'da güvenlik görev-Iim olarak çalışıyordu.

"Yeni bir güvenlik şefi aldıklarını söylüyorsun. Ama mun bazı yöntemleri değiştirmediğini garanti edemem."

"Anlıyorum."

"Benim yirmi binimi getirdin mi?"

'Tabii, burada işte." Corky yağmurluğunun iç ceplerinin İm inden, Hokenberry'e ödeyeceği ikinci para destesini çı-

1 irdi. Yine de, bu adamı küçümseyen yüz ifadesini gizlemeyi başaramamıştı.

Bunu fark eden Hokenberry, kan çanağına benzer göz-lı ıyle kendine acır gibi, Corky'e baktı. "Ben bu hale düşe-< ek adam değildim aslında. Her gün traş olur, iyi giyinirdim. Ön bahçe çimenliğim daima yeşildi. Beni mahveden *>cy, o kahpe dölü tarafından işten çıkarılmam oldu."

"Ama Manheim'in sana cömert bir tazminat verdiğini söylemiştin, öyle değil mi?"

"O paranın ruhları satın aldığını şimdi anlıyorum. Her neyse, beni işten çıkaran Manheim'in kendisi değildi zaten. Kımu yapan onun ürkütücü gurusuydu."

"Ming du Lac."

"Evet, doğru. Ming beni gül bahçesine götürdü ve bana (.iş tadında çay ikram etti.

Ben de nazik birisi olduğum için, o çayı içmek zorunda kaldım."

"Sen bir centilmensin."

"Güllerin ortasında, beyaz dantel örtülü bir masada om rup zarif porselen fincanlarla çay içiyorduk... "

"Ne hoş." j

"... bana ruh sağlığıma dikkat etmemi söylerken canım sıkılmış ve onun düşündüğümden daha önemli birisi oldu ğunu fark etmiştim ve on beş dakika sonra işten çıkarıldığı mı anladım.Eğer bunu baştan söyleseydi, çişe benzer çayını da içmezdim."

"Sarsılmış olmalısın," dedi Corky, onun için üzülürmii> gAi.

"Sarsılmadım ben, kıç sivilcesi. Sen benim sulu gözlü bii efemine olduğumu mu düşünüyorsun yoksa? Bana nam\ değdi." '

"Nazar mı değdi?"

"Oyle oldu tabii, ne sandın? Kötü bir gözün nazarına uf; radım. Şeytan gücüne sahip Ming du Lac, gül bahçesinde beni mahvetti. O günden beri perişanım."

"O adam bir Hollyvvood sahtekârı bence."

"Yanılıyorsun, o gerçek bir muskacı. İnsanı büyülıyoı sanki."

Para destesini Hokenberry'e uzatan Corky, bunu aniden geri çekti. "Bir şey daha."

"Ne yapıyorsun sen? Sakın benimle dalga geçme."

"Meraklanma, paranı alacaksın. Ben yalnızca üçüncü gözünü nasıl elde ettiğini öğrenmek istiyorum."

"Bunu sana iki kez anlatmıştım."

"Fark etmez. Öykünü anlatışını dinlemek çok hoşuma gidiyor."

Bu iltifat Hokenberry'i gururlandırmıştı. "Yirmi beş yıl önce, turneye çıkan rock gruplarına korumalık yapmaya

İM>lamıştım. Onların menajeri değildim tabii. O tür bir iş İM-ıiim ilgi alanıma girmez."

"Sen daima kas gücüyle iş görürdün zaten."

"Evet, öyle. Uyuşturucuyla kafa bulan çılgın hayranları • ngellemek benim işimdi.

Rolling Stones'un, Megadeth'in, Mrtallica'nın, Van Halen'in, Alice Cooper'ın, Meat Lo-

ıl'nı, Pink Floyd'un turnelerine katılırdım..."

"Oueen'in, Kiss'in," diye ekledi Corky, "ve hatta Michael |.ı< kson hâlâ Michael Jackson'ken onun turnelerine de."

"... Michael Jackson'ın gerçekten MichaelJackson oldu-fiu günler geride kaldı. Her neyse, üç haftalık bir turnedeydim... Ama kimin turnesi olduğunu tam olarak anımsamıyorum, ya Eagles ya da Peaches and Herb'ün turnesiydi."

'The Captain'ın veya Tennille'inki de olabilir."

"Evet, olabilir. Üçünden birininkiydi. Kalabalık seyirci < oşmuş, herkes çıldırmıştı sanki."

"Sen de onların sahneye fırlayacaklarını hissettin."

"Doğru söylüyorsun. Geri zekâlı bir punk, gruba doğru hamle yaparak kargaşa başlatabilirdi."

"Onu engellemen gerekiyordu tabii."

"Eğer harekete geçtiği anda engellemezsem, iki yüz kişi onun arkasından gelirdi."

"Böylece o mavi saçlı punk... "

"Bu öyküyü kim anlatıyor?" diye homurdandı Hokenberry. "Ben mi yoksa sen mi?"

"Sen anlatıyorsun. Bu senin öykün. Ama benim çok hoşuma gidiyor."

Sözünün kesilmesinden hiç hoşlanmadığı belli olan Hokenberry, halıya tükürdü.

"Böylece o mavi saçlı punk sahneye tırmanıp Peaches and Herb'e ulaşacaktı."

"Veya Captain'a."

"Ya da Tennille'e. Punk'ı durdurmaya çalışuğımda blıuı karşı çıkınca, ben de yumruğumu konuşturmak zorttuıriM kaldım."

"Sağ yumruğuna Bullvvinkle diyorsun."

"Evet, sol yumruğum da Rocky. Ama Rocky'e gerek b|| duymadım. Punk'ın yüzüne öyle sert bir Bulhvinkle savın dum ki, gözlerinden biri dışarı fırladı. Korkmuştum aülıu da, yine de onu havada yakaladım. Cam bir göz. Punk ycf| devrildi ve ben o gözü sakladım. Sonra onu madalyon ya|

"Muhteşem bir madalyon olmuş."

"Cam gözler gerçek cam değildir aslında. İnce plastikten yapılırlar ve iç kısmındaki iris elle boyanır. Gözü tutan vt bozulmasını önleyen bu küçük cam küreyi bir ressam arkıt-daşım yapu. Tüm öykü bu işte, sen şimdi benim yirmi binimi ver artık."

Corky ona para destesini uzattı.

Hokenberry daha önceki üç görüşmelerinin ilkinde yap-tığı gibi, desteyi aldıktan sonra paraları tek tek saymak için, mutfak bölümündeki masaya gidip oturdu.

Ve Corky, Rolf Reynerd'ın annesini ayağından vurduğu tabancayla, ona arkadan üç el ateş etti.

İriyarı adam yere düştüğünde ev sarsılmış, düşmenin sc si susturucu takılı tabancanın sesini basurmışu. ')

Böylesine devasa bir adamı öldürmek için silah olarak buz baltası kullanmadığına sevinerek et yumağına doğru yaklaşan Corky, üç el daha ateş etti. Rocky ve Bulhvinkle'ı , zımbaladığından kesinlikle emindi şimdi.

BÖLÜM 52

ODANIN İKİ PENCERESİNDEN kasvetli gökyüzüyle kenti enir alan yağmurun yağışı görünüyordu. ! Our Lady of Angels Hastanesindeki büyük arşiv odalarının çoğu, yüksek dosya dolaplarıyla geçitlere bölünmüştü. Pencerelere yakın açık alanda bulunan dört çalışma bölümünün ikisi şu anda kullanılmaktaydı.

Boş bölümlerden birine yerleşen Dr. O'Brien bilgisayarı açtığı sırada, Ethan da bir iskemle çekip onun yanına oturdu.

Bilgisayara bir DVD takan doktor, "Bay Whistler üç gün 6nce solunum zorluğu çekmeye başlamışa," dedi. "Aygıta bağlanması gerektiği için, yoğun bakım ünitesine kaldırıldı."

DVD çalışmaya başladığında, ekranda WHISTLER; DUN-CAN EUGENE adıyla birlikte Dunny'nin hasta numarası ve hasta kabul bürosu tarafından bilgisayara aktarılan önemli bilgiler göründü.

"Kendisi yoğun bakım ünitesindeyken," diye devam etti O'Brien, "solunum, kalp atışları ve beyin fonksiyonları sürekli olarak izlendi ve bu veriler telemetri aracılığıyla hemşire bölümüne aktarıldı. Standart prosedür daima böyle uygulanır." Doktor mouse'u kullanarak bir dizi ikonu tıkladı.

"Geri kalan uygulama oldukça yeni bir sistemle sürdürül Hasta yoğun bakım ünitesinde kaldığı sürece, elektronll aygıdarın dijital olarak kaydettiği veriler daha sonra in lenmek üzere saklanır."

Anlaşıldığı kadarıyla, saklanan dijital kayıtlar ileride lır taneye açılacak yersiz davalara karşı savunma kanıtı oluşt* maktaydı.

"Geçen cuma günü, öğleden sonra saat dört yirmide" ğun bakım ünitesine yaunlan Whisder'ın ilk EEG'si bu işle.

Sanki görünmeyen sivri uçlu bir kalem, sürekli olarak] aşağı ve yukarı hareket ederken, soldan sağa doğru bir g~ fik çiziyordu.

"Bunlar mikro voldarla ölçülen beyin elektrik akimi— diye devam etti O'Brien.

Bir dizi tekdüze tepe ve vadiyi andıran şekiller, Dunn" nin beyin aktivitesini gösteriyordu. Tepeler alçak ve genij,| vadiler ise dik ve dardı.

"Delta dalgaları normal uykunun tipik bir örneğidir-; Bunlar delta dalgaları, ama sıradan bir gece dinlenmesiy". ilgili olan diğerleri böyle değildir. Tepeyi andıranlar normal delta dalgalarından daha geniş, çok daha alçak ve titreşimler daha düzgün.

Sayıca az olan elektrik akımları da ince ve güçsüz. Whisder derin komada. Tamam.

Şimdi onun ölümünden önceki günün gecesine dönelim."

"Pazar gecesine." "Evet."

Aslında saaderce sürmüş olan kayıt, ekranda bir dakika içinde uçarcasına geçip giderken, sıra dışı delta dalgaları bulanarak hafifçe sıçrıyordu, ama yalnızca hafif bir sıçrayış-ü bu, çünkü dalgadan dalgaya fark eden değişkenlik hayli küçüktü. Ekrana birkaç saniyelik sürede yansıyan bir saatlik

il i toplamı, gerçek zamanda incelenen aynı veri toplamının herhangi bir dakikası gibiydi.

Gerçekten de, eğer ekranda bir zaman göstergesi olma-, Ethan birbirine benzer verilerin kaç saatlik hatta kaç KİtnIük olduğunu fark edemeyecekti.

"Olay pazar günü gece yarısına bir dakika kala gerçekleşmiş," diyen O'Brien, zaman göstergesini önce pazar gecesi B3.23:22'ye ilerlettikten sonra, bunu 23.58:09'a ald ı.

"Şimdi olayın gerçekleşmesine bir dakikadan az bir süre kaldı."

Ethan oturduğu iskemlede öne doğru eğildi.

Sert rüzgârın savurduğu iri yağmur damlaları pencere dunlarına vuruyordu.

Diğer iki çalışma bölümünü kullanan kadınlardan biri udadan çıkmıştı.

İçeride kalan kadın ise seslendirme aygıtına bir şeyler mırıldanıyordu. Kadının yumuşak ve hafifçe genizden gelen sesi, 24 no'lu hattın telesekreterine mesaj bırakan seslerin bir benzeri gibiydi sanki.

"İşte," dedi Dr. O'Brien.

Saat 23.59'u gösterirken, farklı görünümdeki tembel bela dalgaları aniden değişerek, keskin ve düzensiz tepelerle vadilere dönüştü.

"Bunlar oldukça güçlü beta dalgaları. Alçak ve çok hızlı olan titreşim, hastanın bir dış

etkene odaklandığını belirtir."

"Hangi etkene?" diye sordu Ethan.

"Gördüğü, duyduğu ya da hissettiği bir şeye."

"Dış etken mi? Komada olan bir insan ne görür, ne duyar ne hisseder ki?"

"Bu tür bir dalga örneği komadaki bir insana değil, bilinci tamamen açık bir insana aittir."

(lüşünüyolAAAH I

"Peki, makine arızası olabilir mi?"

"Buradaki birkaç doktor öyle olduğum

"Siz onlara inanmıyorsunuz."

Duraksayan O'Brien, ekrana bakmaya devam etti. "Al lında bu öyküyü sırasıyla anlatmam gerek. İlk önce... yfll ğun bakım hemşiresi telemetriyle gelen bu değişikliği gM düğünde, hastanın komadan çıktığını düşünerek onun yM nına gitmiş. Ama hasta bilinçsiz ve tepkisizmiş."

"Düş görüyor olabilir miydi acaba?"

O'Brien başını iki yana salladı. "Düş gören insanlajffl beyin dalgaları belirgin ve kolay ayırt edilir biçimdedlfil Araşurmacılar uykunun dört evresini ve her evrenin değijll»

dalga biçimlerini belirlemişlerdir. Onların hiçbirisi bunliu'lt benzemez."

Beta dalgalan şimdi önceki durumlarından farklı laşarak] daha yüksek ve daha alçak biçimlere dönüşürken, tepelerin vadiler dikiş iğnesi ucu gibi sivrilmişti. Oysa bunlar daha ön> | ce aralarında dik yamaçlar bulunan platolara benziyordu.! "J

"Hemşire bir doktora danışmış. O da bir başka doktora çağırmış. Ama bu olayın ardından veri kayıtlarını incelediğimizde, hiç birimiz VVhistler'ın derin komadan çıkmış ol masıyla ilgili fiziksel bir bulguya rastlamadık. Solunum hft* lâ aygıtla sağlanıyordu ve kalp atışları hem yavaş hem de dü-1 zensizdi. Yine de EEG'ye göre, beynin ürettiği beta dalgaları bilinçli bir insanınki gibiydi."

"Ve 'huzursuz' demiştiniz."

Ekrana yansıyan dalgalar gittikçe daralırken, bu görüntü bir sismografin kaydettiği büyük bir depremi andırıyordu.

"Bazı noktalarda 'huzursuz' görünüyor diyebiliriz, diğerlerinde de 'heyecanlı' ve şu anda izlediğiniz noktada benim]

»nylcyebileceğim şey, bu beyin dalgalarının 'korkmuş' bir a ait oluşu. Dramatik konuştuğumu düşünmeyin sa-f kın."

" 'Korkmuş' mu?"

"Kesinlikle."

"Kâbus mu görüyordu dersiniz?"

"Kâbus daha karanlık bir düştür yalnızca. Belirgin dalga biçimleri üretebilir, ama bunlar düş dalgalarına benzemez. Şimdi gördükleriniz gibi değildir yani."

O'Brien birkaç saniye içinde zamanı ilerletti.

Ekran gerçek zamandaki görüntüyü yansıttığında, "Bu görüntü de aynı... Ama bir şekilde değişik," dedi Ethan.

"Bunlar hâlâ bilinçli olan bir insanın beta dalgaları ve İni adam hâlâ korkuyor; işte şurada da korku aşırı kaygıya dönüşmüş."

Rüzgârın yılan tıslamasını andıran sesiyle pencere camlarına vuran iri yağmur damlalarının kuş pençesi tıkırdamasına benzer sesi, ekrandaki görüntülerle mükemmel ıyım sağlayan bir müzik gibiydi.

"Ve aşırı kaygıyı gösteren örneklerin tümünde, her birini daha alçak sivri uçlu kümelerle izleyen yüksek uçlu düzensiz kümeler var," diye devam eden O'Brien, ekranda bunları işaret etti.

"Evet, ben de görüyorum," dedi Ethan. "Ne anlama geliyor acaba?"

"Bir konuşma yapıldığı anlamına."

"Konuşma mı? Kendi kendine mi konuşuyor?"

"Herhangi birisiyle yüksek sesle konuşmuyor, hatta kendi kendine de konuşmuyor, çünkü eğer öyle olsaydı, bu örnekleri görmezdik."

"Anlıyorum. Sanırım."

"Bunların simgelediği durum tartışılamaz zaten. Daln yüksek uçlu kümeler oluştuğu sırada, hastanın konuşuym olması gerekir. Daha alçak uçlu kümeler oluştuğu sırada ı

• dinliyor olması. Eğer hasta bilincini kazanmak için biraz ol sun istekliyse, uyanık olduğunda bile bu tür kümeler olti) maz. Yani sonuçta, bir insan kendi kendine bir iç tartışına yapıyorsa..."

'Teknik olarak insanlar daima içlerinden konuşurla!," dedi Ethan. "Ve tartışma sırasında da, tartışmanın her iki la rafında yer alırlar. Gerçek dinleme diye bir şey asla yoktur."

"Kesinlikle. Sonuç olarak, bu kümeler hastayla başka hı risi arasında bilinçli bir konuşma geçtiğini gösteriyor."

"Kiminle?"

"Bilmiyorum."

"Ama hasta komada."

"Evet."

Ethan kaşlarını çattı. "Öyleyse başka birisiyle nasıl konu şuyor? Telepati yoluyla mı?"

"Biz telapaüye inanıyor muyuz?"

"Ben inanmam."

"Ben de."

"O zaman bu bir makine arızası olabilir mi?"

O'Brien beyin dalgaları ekrandan kaybolup VERİ SONIJ yazısı görünene dek, görüntüleri hızla ilerletti.

"Sonra, Whisder arıza yaptığı düşünülen EEG makinesinden çıkarıldı ve başka bir makineye bağlandı. Bu değişim altı dakika sürdü."

Bir boşluğun ardından, ekranda yine görüntüler oluşmuştu.

"Yeni makinede de aynı görüntüler var," dedi Ethan.

Evet, doğru. Bilinci, aşırı kaygıyı ve güçlü konuşmaları imgeliyor."

"İkinci bir arızalı makine mi?"

"Bir doktor arkadaşımız hâlâ öyle olduğunu düşünüyor. Anıa ben aynı düşüncede değilim. Bu dalga örnekleri ilk ı I .Ci'de on dokuz dakika süreyle görünüyor. Makine değişimi süresi altı dakika. İkinci makinede görünen örneklerin yrı aldığı süre ise otuz bir dakika. Yani olay aniden sona ermeden önce, toplam elli altı dakika geçmiş."

"Bunu nasıl açıklıyorsunuz?"

Ona yanıt vermek yerine klavyenin tuşlarına basan (>'Brien, birincinin üstünde görünen ikinci bir veri dizisi «.ağırdı; mavi ekranda soldan sağa doğru hareket ederken bazen sivrilen ve bazen düzleşen bir çizgiydi bu ve tüm siv-ı ilikler düz çizginin alt kısmında değil, üst kısmındaydı.

"Şu anda, Whisder'ın beyin dalgaları verisiyle eşzamanlı »olunum verisini izliyoruz.

Her sivrilik soluk almadır. Soluk verme ise sivriliklerin arasında yer alıyor."

"Solunum çok düzenli."

"Öyle. Çünkü bunu aygıt sağlıyor."

Doktor yine tuşlara bastığında, ekrandaki iki görüntünün yanı sıra üçüncü bir görüntü belirdi.

"Bu da kalp işlevi. Standart üç evrelik hareket. Diyastol, atriyal sistol, ventriküler sistol. Yavaş ama çok yavaş değil. Zayıf ama çok zayıf da değil. Hafif düzensiz, ama tehlikeli bir şey yok. Şimdi buraya, beyin dalgalarına bakın."

Beta dalgaları bir kez daha deprem sarsıntıları gibiydi.

"Yine korkmuş," dedi Ethan.

"Bana göre de öyle. Ama kalp işlevinde hiçbir değişiklik yok. Aynı şekilde yavaş, zayıf ve biraz düzensiz atışlar; Upkı yaklaşık üç ay önce derin koma halinde hastaneye ilk yatırı-

lışında olduğu gibi. Korkuyor... Yine de kalbi sakin."

"Bunun nedeni komada oluşu, öyle değil mi?"

"Yanlış. Derin bir komada bile, Bay Truman, zihinle U den arasında buna benzer bir bağlantısızlık olmaz. Kâbım görüldüğünde, korku gerçek değil hayaldir ama kalp aynı şekilde etkilenerek bu süre boyunca hızla atar."

Sürekli olarak yükselen beta dalgalarına bakan Ethan, bunları yavaş ve sakin kalp atışlarıyla karşılaştırdı. "Elli allı dakikalık sürenin sonunda, beyin aktivitesi uzun ve yavı») delta dalgalarına mı dönüşmüş?"

"Öyle. Ertesi sabah ölene dek."

"Öyleyse, eğer iki makine de arızalı değilse, tüm bun la 11 nasıl açıklıyorsunuz, Doktor?"

"Bilmiyorum. Açıklayamıyorum zaten. Bana hastanın dosyasında sıra dışı herhangi bir şey var mı diye sormuştu nuz. Özellikle... gizemli bir şey olup olmadığını."

"Evet, ama... "

"Şu anda yanımda bir sözlük yok, yine de gizemli sözcü günün anlamı normal olmayan, sıra dışı, açıklanamayan bıı şey demektir bence. Ben size yalnızca ne olduğunu söyleye bilirim, Bay Truman, bunun neden olduğu hakkında hiçbıı şey söyleyemem."

Pencerelere yağmur damlaları vuruyor, rüzgâr içeri gir mek için camları zorluyordu.

"Gök gürlüyor," dedi O'Brien.

"Evet, öyle," diye ona katıldı Ethan.

Oysa Güney Kaliforniya'da fırtına çıkınca, gök gürültüsü ve şimşek olmazdı.

Şimşek gibi çakan beta dalgaları, bilgisayar ekranının tümünü kaplamıştı.

Komaya giren Dunny, ne bu dünyada ne de düşler dün-y. ısında görülen korkutucu bir olayla karşılaşmış ve kendisinin bedenine girip elli altı dakika boyunca zihnini ele geçilen bir hayaletle gizemli bir krallıkta sözsüz konuşmalar yapmıştı.

BÖLÜM 53

SARI PELERİNİYLE TIPKI BİR ARAP ŞEYHİNE benzeyen Corky Laputa, sihirli bir lambanın cini gibi pırıl pırıl parlı yordu.

Peaches and Herb grubunun "Reunited" ve "Shake Yom Groove Thing" adlı şarkılarını birbiri ardına söylerken, birkaç hafta önce Hokenberry'e verdiği ilk yirmi bin doların arta kalanını bulmak için, dağınık odaları tek tek aradı.

Et yumağı onun adını bir adres defterine, bir fihriste, hatta bu evin en berbat genel tuvaletlerinkine benzer bii duvarına yazmış olabilirdi. Ama bunun hiç önemi yoktu, çünkü ona gerçek adını söylememişti zaten.

Hokenberry, Corky'nin telefon numarasını bir kâğıda yazıp evin herhangi bir yerine saklamıştı mudaka. Corky buna da aldırmıyordu. Eğer polis o numarayı bulsa bile, kendisini bulamazdı.

Bunun nedeni, her ay ya da altı haftada bir yeni bir cep telefonu satın almasıydı.

Kaos yaratma görevlerinde kullandığı her telefonun yeni bir numarasıyla sahte bir adresi vardı tabii.

Bu telefonlar, eşsiz bir bilgisayar korsanı olan anarşist multimilyoner Mick Sachatone tarafından sağlanmaktaydı.

YÜZ 359

M irk bunların her birini altı yüz papele satar ve geçerliliği I onusunda otuz günlük garanti verirdi.

Sonuçta, sistemin çökertildiğini fark etmeyen telefon şir-keti de, durumu iki ay süreyle belirleyemezdi. Sonra servisi e,lcm dışı bırakıp hainin kim olduğunu ararlarken, Corky telefonu bir çöplüğe atar ve yenisini satın alırdı.

Onun amacı para biriktirmek değil, yasadışı etkinliklerde bulunurken gerçek kimliğini gizlemekti. Bu arada, şirketi mali açıdan zenginleştirmek de onlar için hoş bir ikramiye oluşturuyordu.

Corky, Ned Hokenberry'nin sakladığı arta kalan parayı, neredeyse ayı inine benzer yatak odasında bulmuştu en sonunda. Yerde kirli çoraplar, mecmualar, boş jambon kızartması torbaları, boş Kentucky Fried Chicken kâğıt kutuları ve son etine dek yenmiş tavuk kemikleri vardı. Para, sarsak Ned'in yatağının altındaki boş bir kutunun içindeydi.

Yirmi bin dolardan geriye yalnızca on dört bin kalmıştı. Altı binin hazır yiyeceklerle tavuklara harcandığı belliydi.

Corky parayı alıp kutuyu yerinde bıraktı.

Oturma odasının mutfak bölümünde ölü olarak yatan Hokenberry, hâlâ eskisi kadar çirkindi.

Daha önceki üç karşılaşmalarında, Corky onun ailesi tarafından dışlandığını fark etmişti. Bekâr olan, hiçbir kadınla çıkmayan ve samimi bir tek arkadaşı bulunmayan eski rock turnecisi et yumağı, ancak küçük bey Manheim'in ka-çırılışından sonra, FBI bu evin kapısını çaldığında bulunacaktı anlaşılan.

Yine de meraklı bir komşunun cesedi bulma olasılığına karşı önlem alan Corky, mutfaktaki askıdan anahtarları alıp evden çıkarken ön kapıyı kilitledi ve anahtar destesini bakımsız bitkilerin arasına fırlattı.

360 DEAN KOONTZ

Dışarıda gök gürlediği sırada, Corky'nin kalbi sevinçle atıyordu.

Başını kaldırıp, alçak gri bulutların arasından yağan yaft mura baktı. Şimşek çakmıyordu. Sonra, şimşeğin gök gürül tüsünden önce çakacağını anımsadı. Eğer şimşek çakmışın bile, ya bunun görüntüsünü bulutlar engellemiş ya da şiin di uzakta kalan kentte görülmüştü.

Gök gürültüsü bir kehanet olmalıydı.

Tanrı'ya, şeytana ve doğaüstü olaylara inanmayan Corky'nin inandığı tek şey karmaşanın gücüydü.

Ama gök gürültüsünün bir kehanet olduğunu düşünmesinin nedeni, bu gece Palazzo Rospo'ya yapacağı gezinin, evine ilaç verilerek uyuşturulacak bir oğlanla birlikte dön meşini sağlayacağı içindi.

Evren, kendi kendini mahvetmekten başka bir amacı olmayan ve sesini hiçbir yerde duyuramamasına karşın hızla hareket eden yararsız bir makine olabilirdi. Ama öyle bile olsa, ara sıra o makineden fırlayan bir cıvata ya da kırık bir dişli onun bir sonraki dönüş yönünü değiştirebilir ve akıllı bir insan da bunu önceden bilebilirdi. Kırık bir dişliye çok benzer gök gürültüsünün ses farkıyla devamlılık süresi, Corky'nin planını başarıyla uygulayacağını açıklayan bir kehanetti işte.

Eğer dünyanın en büyük film yıldızı, elektronik aygıdar-la donatılmış bir kale kadar sağlam köşkünde, tam gün çalışan güvenlik görevlileriyle birlikte yaşamasına karşın ailesini güvencede tutamıyorsa ve hatta bu aktör siyah kâğıtlara sarılı altı paketle ayrıntılı bir şekilde uyarılmış olsa bile tek oğlu Bel Air'deki köşkten kolayca kaçırılabiliyorsa, o zaman herhangi bir yerde yaşayan hiçbir aile güvencede değil demekti. Ne fakir ne zengin, ne ünlü olmayan ne ünlü olan, ne tanrısız ne de Tanrı'dan korkan aileler.

YÜZ 361

Channing Manheim'in uzun ve dayanılmaz sıkıntısı .ışıklanırken, verilen mesaj kamuyunu saatlerce, hatta günlerce meşgul edecekti.

Corky esir alacağı oğlana önce duygusal, sonra zihinsel ve en sonunda fiziksel işkence yaptığı sırada, haftalarca sü-ıcceğini umduğu bu uygulamayı videobanda kaydedecek, sonra da kopyaladığı bandarı haberlerde yayımlanması için televizyon kanallarına yollayacaktı.

Medyanın belirli bir kesimi bantların bazı bölümlerini yayımlamaktan kaçınırken, vicdansız kesimi ise rekabet .»maçıyla tümünü yayımladığında, kalan birkaç yufka yürekli kanal da sonuçta aynı şeyi yapmak zorunda kalacaktı.

Oğlanın korku dolu yüzü ülkeyi dehşete düşürürken, milyonlarca vatandaş kendini tamamen güvenceden yoksun hissedecekti artık.

Corky, Hokenberry'nin evinden iki sokak ileriye park ettiği BMW'sine yaklaştığı sırada, çakan şimşeğin ardından gök gürültüsüyle birlikte şiddedi bir yağmur başlamış, sert esen rüzgâr biraz olsun hafiflemişti.

Eğer yalnızca gök gürültüsü onun zaferinin kehanetiyse, şimşeği izleyen ikinci gök gürültüsü bu kehanetin kanıtıydı.

Sonra yine şimşek çaktı ve üçüncü gök gürültüsü duyuldu. Yağmur hızını hayli arttırmıştı şimdi.

Yürüdüğü kaldırımda yarım dakika kadar Gene Kelly gibi zıplayarak "Shake Your Groove Thing" adlı şarkıyı söyleyen Corky, onu kimin göreceğine aldırmıyordu.

Ardından, arabasına binip yola koyuldu, çünkü yaşamının bu en önemli gününde yapacağı daha birçok iş vardı.

BOLUM 54

ETHAN ASANSÖRDE HASTANE ATMOSFERİNE UYGUN ruh karartıcı başka bir müzik yayını beklerken, cep telefo nu çalmıştı.

"Neredesin?" diye sordu Hazard Yancy.

"Our Lady of Angels'ta. Ayrılmak üzereyim."

"Garajda mısın?"

"Oraya iniyorum." • •

"Ust garaja mı yoksa alt garaja mı?"

"Üst garaja."

"Hangi arabayı kullanıyorsun?"

"Beyaz Expedition'ı, dünkü gibi."

"Orada bekle. Konuşmamız gerek," diyen Hazard, telefonu kapattı.

Ethan, müzik yayını yapılmayan asansörde yalnızdı. Tavandaki mikrofondan gelen cızırtılardan anlaşıldığı kadarıyla, ses düzeninde bir arıza vardı.

Bir kat aşağı indiğinde, cızırtının arasında hafif bir ses duyduğunu fark etü. Gittikçe azalan sesin ne dediğini anlamak güçtü.

Uç kat aşağı inene dek, bunun dün gece yarım saat boyunca telefonda dinlediği ve söylediği şeyi anlamak için dik-YÜZ 363

kitini aşırı yoğunlaştırarak trans haline geçtiği o garip ses olduğuna kendini inandırmıştı.

Oldukça yumuşak bir tonda konuşan ses, uzaktan gelmesine karşın, şimdi yine onun adını yineliyordu.

"Ethan... Ethan... "

Sisli bir kış günü kumsalda veya limanda uçan martılar, birbirlerini iki hecelik çığlıklarla uyarırlar ve bu uyarı dünyanın en mutsuz sesi olurdu. "Ethan, Ethan," diye yineleyen ses de aynı şekilde yankılanmaktaydı.

Ama martıları dinlerken, onların umutsuz sesleri arasında kendi adının söylendiğini hiç fark etmediği gibi, o sesle-lin Hannah'nın sesine benzediğini de hiç düşünmemişti.

Ses artık onun adını değil, tam olarak anlaşılmayan bir şey söylüyordu. Ve ses tonu da fark edilmeyen ciddi bir tehlikeye karşı birisine uyarıda bulunan bir başka kişininki gibiydi.

Asansör giriş katıyla üst garaj katı arasına indiğinde, Ethan gösterge panelinin STOP

bu tonuna bastı. Kabin hafifçe sallanarak hemen durmuştu.

Mikrofondan gelen ses eğer gerçekten yalnızca onunla konuşuyorsa, telefonda olduğu gibi bunun tarafından hipnotize edilmesine izin vermeyecekti.

Ardından, sisli gecelerde Lorelei'nin* şarkı söylemesini duyan dikkatsiz denizcileri düşündü. Onun söylediklerini anlamak için gemilerini sese doğru çevirdiklerinde, kayalara çarparak batarlar ve boğulurlardı.

İşte duyduğu bu ses, ölmüş olan Hannah'nın sesinden çok Lorelei'nin sesine benziyordu. Sonsuza dek kaybedilen

i Lorelei: Bir Alman efsanesi. Tıpkı Odysseus'u çağıran sirenler gibi Reıı Nehri'ne bakan yüksek kayalıklarda oturur ve denizcileri çağırır, (ç.n.) 364 DEAN KOONTZ

bir şeye ulaşmaya çalışmak, siste kayalara çarpmak gibiydi Her neyse, asansörü bir uyarı olabilecek sözcükleri «.d zümlemek için durdurmamıştı zaten. Kalbi hızla çarparken düğmeye basmasının nedeni, kapılar açıldığında bunlaın ardında garajın bulunmayacağı korkusuna kapıldığı içindi Garaj yerine yoğun sis ve kapkara bir su ya da sarp bii \\t* çit ve derin bir uçurum göreceğini sanıyordu. Ses orada, un yun ve yarığın ötesinde olacak, kendisi de oraya doğru decekü.

Pazartesi günü öğleden sonra Dunny'nin dairesine <,ı karken, asansörde klostrofobiye kapılmıştı.

Şimdi burada da aynı duyguyu yaşıyor, kabinin dört du varı gittikçe daralırken tavanı alçalıyordu. Konserve kulu sundaki et gibi sıkışacaktı anlaşılan.

Hayalet sesi duymamak için elleriyle kulaklarını kapanı Hava sıcaklaştığı ve soluk almakta zorlandığı sırada, aı tim krizi geçiren Fric'i anımsadı. Oğlan aklına geldiğinde kalbi daha hızlı atmaya başlayınca, elinin birini START bu tonuna doğru uzattı.

Ama duvarlar gittikçe daralırken, aklından çok daha «. 11 gın düşünceler geçiyordu.

Hastane garajının olması gereken yerde siyah suyla sin yerine, belki asansörden indiğinde kendini duvarlarında kuş resimleri asılı o siyah-beyaz dairede, sağ olan ve cips toı basından tabancasını çıkaran Rolf Reynerd'la birlikte bula cak ve yine karnından vurulduğunda bu kez kurtulamaya çaktı.

Duraksadığı sırada butona basmayı bırakmıştı.

Belki kendi solunum zorluğu ona Fric'i anımsattığı için, hafif bir sesle uzaktan söylenen sözcüğün oğlanın adı oldu ğunu düşünüyordu şimdi. "Fric... "ve soluğunu tutunca bu

YÜZ 365

mu duyamıyordu. Soluk aldığında ise ses yineleniyordu.

• .» ı (.ekten öyle iniydi acaba?

Dunny'nin dairesine çıkarken kapıldığı klostrofobi de ytı/leşmek istemediği diğer bir korkunun bastırılmasıyclı;

• 11 arkadaşını bir ceset kadar soğuk ve ölü ama aynı za-ın.nida canlı bulacağı şeklinde mantıksız, ısrarlı bir korkuydu bu.

Şimdiki klostrofobi ve Reynerd'ın canlandığı korkusu 'la, yine yüzleşmek istemediğinden bilinçaltına gizlediği i. ışka bir korkuyu bastırıyor olabilirdi.

Fric için mi korkuyordu yoksa? Fric duygusal açıdan savunmasız olmasına karşın, hiç kuşkusuz fiziksel tehlikede değildi. Köşkte, Bay Hachette'le Bahçıvan Bay Yorn olmak u/ere, en azından on görevli vardı. Güvenlik kesinlikle de-v.un ediyordu. Fric için gerçek tehlike, onu babasız bıraka-

• .tk bir delinin Channing Manheim'e saldırması olabilirdi ancak.

Ethan START butonuna bastı. Harekete geçen asansör birkaç saniye sonra üst garaj katında durdu.

Belki dışarı adım attığında, kendini kontrolden çıkan polis arabasının hız yaptığı yağmurlu caddede bulacaktı.

Ama kapılar açılınca gördüğü şey, beton duvarlı bir ye-ı altı garajı ve floresan ışıkları altında dizili çeşitli marka aı açlardı.

Expedition'a doğru yürürken hırıltılı solukları normale dönmüş, hızla atan kalbi yalnızca yavaşlamakla kalmayıp boğazından aşağı göğsüne, ait olduğu yere yerleşmişti.

Direksiyonun arkasına geçen Ethan, otomatik kapı kilidi düğmesine bastı.

Ön camdan, su lekeleri ve egzoz kalıntılarıyla kaplı beton duvardan başka bir şey göremiyordu. Duvarın bazı kı-

366 DEAN KOONTZ

sımlarındaki kireç yer yer kabarmıştı. Bu lekelerle kabanı lan acımasızca öldürülen kurbanların yüzleriyle bedenle ı ne benzetirken, eski bir cinayet masası dedektifi olarak oıı lar adına adaleti aradığı geçmiş günleri anımsadı.

Ardından başını arkaya yaslayıp gözlerini kapatarak, ka pıldığı gerginlikten kurtulmaya çalıştı.

Bir süre sonra, Hazard gelene kadar zaman geçirmek için radyoyu açmayı düşündü.

Sheryl Crovv'un, Barenaknl Ladies'ıı, Chris Isaak'in şarkılarını orkestra versiyonuna uyarlanmamış olarak dinlemek moralini düzeltebilirdi.

Ama bunu yapmaya çekiniyor ve müzik, haberler ya da talk showlar yerine her frekansta onunla umutsuzca konu> maya çalışan Hannah'nın sesini duyacağından kuşkulanı yordu.

Cam tıklatılınca aniden ürkmüştü. Kenarları kıvrık bii denizci şapkası takan Hazard Yancy, kaşlarını çatmış, yolcu kapısının penceresinden içeriye bakıyordu.

Ethan kapı kilitlerini açtı.

Iriyarı vücuduyla ön yolcu koltuğuna sanki lunaparktaki çarpışan arabalara binmiş gibi zar zor sığan Hazard, kapıyı çekip kapattı. Dizleri torpido gözüne dayanmasına karşın, koltuğu geri itmemişti. Sinirli

görünüyordu. "Dunny'i buldular mı?"

"Kim?"

"Hastane."

"Hayır."

"Öyleyse sen neden buradasın?"

"Ölüm raporunu imzalayan doktorla konuştum, olayı anlamaya çalışıyordum."

"Herhangi bir yere vardın mı?"

"Başladığım yerdeyim, kendi kıçıma bakıyorum yani."

YÜZ 367

'Turistleri cezbeden bir manzara değil bu," dedi Ha-/.ıd. "Sam Kesselman grip olmuş."

Ethan, Rolf Reynerd'ın bronz lambayla öldürülen annelinin cinayetini araştıran Dedektif Kesselman'la konuşmak /orundaydı, çünkü Kesselman, Reynerd'ın bitirilmemiş se-n. uy osunu okuyacak ve sonra orada adı geçen katil profesö-ı un kim olduğunu saptamaya çalışacaktı.

"İşe ne zaman dönecekmiş?"

"Karısı, midesinde tavuk çorbası bile tutamadığını söylüyor. Onu Noel'den sonraya dek göremeyeceğiz anlaşılan."

"Birlikte çalıştığı bir arkadaşı yok muymuş?"

"Araştırmanın başında ona kısa bir süre Glo Williams yardım etmiş, ama olay hemen kesinlik kazanmayınca, o da araştırmadan ayrılmış."

"Bize yardım edemez mi?"

'Tecavüz edilerek öldürülen on bir yaşındaki kızın cinayetiyle ilgileniyor, hiç zamanı yok. Bu haber tüm kanallarda yayınlandı."

"Vay canına, dünya her hafta daha beter bir yer oluyor desene."

"Her saat. Yoksa biz işsiz kalırdık. Mina Reynerd'ın cinayetine Vamp ve Lamba diyorlar, çünkü kadın gençlik resimlerinde eski filmlerin vamp aktrislerinden Theda Bara'ya ya dajean Harlow'a benziyormuş. Dosya, araştırması süren diğer olay dosyalarıyla birlikte kesinlikle Kesselman'ın masasında."

"Demek Noel'den sonra bile, ilk iş olarak o dosyayla uğ-raşamayacak."

Kendine özgü hayalleri izlermişçesine ön camın ötesindeki beton duvara bakıp duran Hazard, belki orada ceylanlarla kangurular görüyordu, ama sopalanan çocukların, bo-68 DEAN KOONTZ

ğulan kadınların, kurşunlanan adamların cesetlerini jmh meyi de engelleyemiyordu herhalde.

Masum kurbanların ve hayalet ailesinin anıları... Daiiiht onunla birlikte olan bu anılar, taşıdığı rozet ve elde etme k için yaşamının asla yetmeyeceği emekli maaşı kadar geı <frk tı.

"Noel'den sonrası bile yeterince yakın değil. Bak samı ne diyeceğim, ben bir düş

gördüm."

Ethan ona baktı. "Nasıl bir düş?"

Hazard, Paul Bünyan'ın omuzlarına benzeyen omuzla11 m öne doğru çekip bacaklarını sığdıracak daha fazla yer ka zanmaya çalışırken, kanarya kafesindeki Babe the Bine ()h kadar rahatsız görünüyordu; beton duvara bakmaya devamı etti.

"Sen benimle birlikte Reynerd'ın evindesin. Adam •>< ni karnından vuruyor. Sonra bir ambulanstayız. Sen ölmek üzeresin. Ambulansta Noel süsleri var. Parlak, gümüşümü) küçük çanlar. Benden bir dizi çan istiyorsun. Ama ben on ları alıp sana verene dek, ölüyorsun."

Ethan bir kez daha garaj duvarına baktı. Az önce çürıı yen cesetlere benzettiği lekelerle kabartıların arasında keıı di yüzünü göreceğini sanıyordu.

"Sonra uyandım," diye devam etti Hazard, lekeli duvara hâlâ bakarken, "odada benimle birlikte birisi vardı. Yatağın üstünde duruyor gibiydi. Karanlıkta daha esmer görünen biri. Bir adam. Kalkıp ona yaklaştım. Ama orada değildi. Odanın karşısına gitmişti. Ben onun arkasından gidince, hemen harekete geçti. Sanki yürümüyor, havada süzülüyor du. Tabancam bir iskemleye taktığım kılıfımdaydı. Onu oradan aldım. Çok hızlı şekilde hareket ederek havada sü zülen adam, benimle oyun oynar gibiydi. Odanın çevresin de dolaşıp durduk. Ben lambaya uzanıp ışığı yaktım. Adamı YÜZ 369

(jıysi dolabının kapısı önünde sırtı bana dönük duruyordu. Aynalı kapının önünde.

Ardından aynaya doğru yürüyüp unun içinde gözden kayboldu."

"Sen hâlâ aynı düşü görüyormuşsun," dedi Ethan.

"Sana dedim ya, ben uyanmıştım, odada benimle birlikli birisi vardı," diye anımsattı ona Hazard. "Adamın arkası dönük olduğu için onu tam olarak değil, aynadan gördüm, .una onun Dunny Whistler olduğunu düşünüyorum. Dola-I »m kapısını açıp içeri baktım. Orada yoktu. Nerede bu .ulam, kahrolası aynada mı?"

"Bazen düş görürken," dedi Ethan, "uyanırsın, ama bu uyanış yalnızca gördüğün kâbusun bir parçasıdır ve sen hâla düş görüyor olursun."

"Sonra evi aradım. Kimseyi bulamadım. Yatak odasına Keri döndüğümde, bulduğum şey bunlar oldu."

Ethan küçük çanların o tatlı çıngırtısını duyuyordu.

Başını çevirip Hazard'a bakınca, elinde ambulansta asılı alt alta dizilmiş çanların bir benzerini tuttuğunu gördü.

Ardından, birbirlerine baktılar. Hazard, Ethan'ın bir sır saklamakta olduğunun farkındaydı.

Otuz saatten kısa bir süre içinde ikisinin de karşılaştığı bu şaşırtıcı olaylar ve ölü Dunny'nin canlanması, Reynerd'ın cinayetiyle ilgili olmalıydı. Ayrıca bunların tümünün, bir şekilde, altı siyah kutu ve Manheim'e yöneltilen tehditle de ilgisi olması gerekirdi.

"Bana söylemediğin şey nedir?" diye ısrar etti Hazard.

Uzun bir süre susan Ethan, "Bende de bir dizi çan var," dedi.

"Sen de kendininkileri benim gibi bir düşte mi aldın?"

"Hayır, benimkiler bana dün akşamüstü ben ambulansta ölmeden önce verildi."

Yûz — F.24

BÖLÜM 55

TATSIZ MÜZİĞİN VE ÖBÜR DÜNYA'DAN GELEN sesin duyulmadığı dört ara kat merdiveni, hastanenin en alt bodrum katında son buluyordu.

Parlak ışıklı beyaz koridordaki bahçe odasına bitişik bir çift kapının ardında, ambulans garajı yer almaktaydı.

Hastaneye ait diğer araçların arasında, kamyonet tipi dört ambulans yan yana duruyordu. Boş park yerlerinden anlaşıldığı kadarıyla, diğer birkaç ambulans bu yağmurlu günde iş başındaydı.

En yakın ambulansa giden Ethan, bir an duraksadıktan sonra, arka kapıyı açtı.

içeride, tavandan kompartımanın sağ ve sol yanına doğru sarkan üçer kırmızı şeride bağlı altı küçük çan dizisi vardı.

ikinci ambulansa giden Hazard, "işte," dedi.

Ethan açık kapının önünde duran Hazard'ın yanına gitti

Bu ambulansın içinde, yalnızca beş dizi çan asılıydı. Eksik olan çan dizisi, ölmek üzereyken ona verilen diziydi.

Sırtı ürperdiği sırada, sanki iskeletimsi bir parmak ucunun belkemiğinden kuyruk sokumuna dek dolaştığını his-YÜZ 371

•»ediyordu.

"Bir dizi çan yok," dedi Hazard, "ama ikimizin birer dizisi var."

"Belki öyle değildir. Belki ikimizde de aynı dizi çan vardır."

"Ne demek istiyorsun?"

Bu arada, arkalarına bir adam yaklaşmıştı. "Size yardım edebilir miyim?"

Ona doğru dönen Ethan, adamın yirmi dört saatten kı-\.» bir süre önce, hızla yol alan ambulansta kendisine yardım eden sağlık görevlisi olduğunu gördü. Ve şimdi yalnız-< a o düşte gördüğü bu adamla yüz yüze gelmesi ise, hâlâ soluk alıp yaşamasına karşın, ambulanstaki ölümün gerçek olduğunu kanıtlıyordu.

Ama ortak yaşanan bir şok değildi bu. Sağlık görevlisi Et-han'a herhangi bir yabancıya göstereceği ilgiden fazlasını göstermemişti.

Hazard kimliğini çıkardı. "Sizin adınız nedir, bayım?"

"Cameron Sheen."

"Bay Sheen, özellikle bu ambulansın dün hangi görevlerde kullanıldığını öğrenmek zorundayız."

"Kesin olarak saat kaçta?" diye sordu sağlık görevlisi.

Hazard Ethan'a baktığında, Ethan konuşabilmeyi başarmıştı. "Beşle altı arasında."

"Ben o saatte Rick Laslow'la birlikte nöbetçiydim," dedi Sheen. "Saat beşi bir iki dakika geçe, telsizin on bir-seksen frekansından, Westwood Bulvarı'yla Wilshire'ın kesiştiği caddede ciddi bir yaralanmanın olduğu kazayı bildiren bir polis çağrısı aldık."

Söz edilen yer, polis arabasının Ethan'a çarptığı yerden millerce uzaktaydı.

372 DEAN KOONTZ

"Bir Honda'yla Hummer çarpışmış," dedi Sheen. "Aıa badaki adamı hastaneye taşıdık. Adama sanki yalnızca bir Hummer değil, bir Peterbilt çarpmış gibiydi. Yine de onu tam zamanında ameliyathaneye yetiştirdik ve duyduğum.» göre adam hoplayıp zıplayacak kadar iyileşecekmiş."

Ethan, Sonsuza Dek Güller'in yarım blok ilerisindeki kesişme noktasını oluşturan iki caddenin adını verdi. "Noı malde bu kadar uzak mesafeden göreve çağrılır mısınız?"

"Tabii. Yardıma gerek duyulan her yere gideriz."

"Peki, dün oraya gittiniz mi?"

Sağlık görevlisi başını iki yana salladı. "Ben ve Rick git medik. Belki diğer görevli ekipten birileri gitmiştir. Bunu sevk kaydından öğrenebilirsiniz."

"Siz bana tanıdık görünüyorsunuz," dedi Ethan. "Daha önce bir yerde karşılaştık mı acaba?"

Sheen kaşlarını çatarak belleğini yokladı. "Sanmıyorum. Pekâlâ, sevk kaydını kontrol etmek ister misiniz?"

"Hayır," diyen Hazard, "ama bir şey daha var," diyerek, ambulansın arkasında asılı şeritleri işaret etti. "Ortadaki çan dizisi kayıp."

Sheen içeri doğru baktı. "Bir dizi çan mı kayıp? Öyle mi? Aa, evet, öyle sanırım.

Neden sordunuz?"

"Onlara ne olduğunu merak ediyoruz."

Sheen şaşırmış görünüyordu. "Merak mı ediyorsunuz? O küçük çanları mı? Benim nöbetim sırasında onlara bir şey olduğunu anımsamıyorum. Belki diğer vardiyada çalışan arkadaşlardan biri size yardımcı olabilir."

Ethan omuz silkerken, Hazard ambulansın kapısını kapattı.

Sheen'in şaşkınlığı şimdi bir kat daha artmıştı. "Yani siz belki birisi iki dolarlık bir Noel süsü çaldığı için buraya iki

YÜZ 373

dedektif yolladdar mı demek istiyorsunuz?"

Bu soruya ne Ethan'ın ne de Hazard'ın vereceği bir yanıt vardı.

Ardından, bu günlerde birçok kişinin yaptığı gibi, sivil polislere karşı aldırmaz bir tavır takınan Sheen, "Bir kedi yavrusunu ağaçtan kurtarmak için de SİLAHLI ekip mi yol-luyorsunuz yoksa?" diye sordu.

"Kayıp olan süs yalnızca iki dolarlık bir çalıntıyı belirlemiyor, öyle değil mi, Dedektif Truman?" dedi Hazard.

"Hayır," diye ona katıldı Ethan, eski günlerin esprisini anımsarken, "bu olay nefret suçu kapsamına girer."

"Ve kesinlikle ağır bir suçtur," diye devam etti Hazard, ciddi bir yüz ifadesiyle.

"Biz Nefret Suçlarını Önleme Ekibi'nde görevliyiz," dedi Ethan. "Özellikle Noel haftasında, bu tür suçlar fazlala-şır."

"Bu ekip 2001'de yürürlüğe giren yasa doğrultusunda oluşturuldu," diye ekledi Hazard.

Hafifçe gülümseyen Sheen, başını yana eğip önce Ethan'a, sonra Hazard'a baktı.

"Benimle dalga geçiyor olmalısınız, tamam, Dedektif DragneC i oynuyorsunuz sanırım."

Hazard, sanki Sheen azılı bir haydutmuş gibi, ona sert bir ifadeyle bakıyordu. "Siz Hıristiyanlıktan nefret eden biri misiniz, Bay Sheen?"

Sheen'in yüzündeki gülümseme donmuştu. "Ne?"

"Yani siz," diye sordu Ethan, "din özgürlüğüne mi inanırsınız, yoksa Birleşik Devletlerin din özgürlüğünüzü engellediğini düşünen kişilerden biri misiniz?"

Sheen yine gülümsemeye çalıştı. "Aa, tabii, buna kim inanmaz?"

"Eğer şimdi sizin evinizi aramak için yazılı bir emir çı-

kartırsak," dedi Hazard, "orada Hıristiyan karşıtı inlini edebiyatıyla ilgili bir kitap koleksiyonu bulabilir miyi/. dtfff siniz?"

"Ne? Ben mi? Ben kimseden nefret etmem. Herkesle iyi geçinirim. Siz ne diyorsunuz böyle?"

"Evinizde bomba yapımı malzemeleri de bulabilir ıılıl* acaba?" diye sordu Ethan.

Hazard'ın soğuk bakışı, Sheen'in kanı çekilen yüzünü) ambulans garajının duvarları gibi griye dönüştürmüştü.

Geriye doğru birkaç adım giderken, sanki mola islen • sine ellerini havaya kaldırdığı sırada, "Siz ciddi misiniz? Nü dir bu? Delilikten başka bir şey değil," diye yakındı. "Ne y,ı ni... iki dolarlık bir Noel süsü kaybolduğu için kendime İm avukat mı tutmam gerek?"

"Eğer bir avukatınız varsa," dedi Hazard, ciddi bir ses m nuyla, "belki onu aramanız akıllıca olur."

Neye inanacağından hâlâ emin olmayan Sheen, bii iki adım daha geri attıktan sonra, hızla arkasına dönüp anıl m lans ekibinin görev dağılımı için beklediği odaya doğru kt» şuşturmaya başladı.

"SİLAHLI ekipmiş, kıçımın kenarı," diye homurdandı Hazard.

Ethan gülümsedi. "Savcı gibi konuştun."

"Sen de fena değildin."

Ethan esprilerle dolu bir yaşamın ne kadar kolay olabi leceğini unutmuştu.

"Bence yine teşkilata katılmalısın," dedi Hazard, garajdan bahçe odası koridoruna açılan kapılara doğru yürü dükleri sırada. "Dünyayı kurtarırken biraz eğlenirdik."

Üst kat garajına çıkan merdivende, "Tüm bu deliliğin sona ereceğini varsayarsak,"

dedi Ethan, "yani karından vıı

lılınayı ama vurulmamış olmayı, çanları, telefondaki sesi, ıcıiin dolap aynanın içinde yürüyen adamı... Sanki garip liiçbir şey olmamış gibi polisliği sürdürmenin mümkün ola-^ ıgım mı düşünüyorsun acaba?"

"Peki, ne yapmam gerekir, keşiş olmam mı?"

"Bu durum bazı şeyleri değiştirecek gibi görünüyor ben-

ıt

< c.

"Ben kendi durumumdan hoşnutum," dedi Hazard. "Ye-ırrince serinkanlıyım aslında.

Hem de kromozomlarıma kadar."

"Tam bir buz kalıbısın yani."

"Ateşli bir adam olmadığımı söyleme sakın."

"Söylemiyorum zaten."

"Ben yeterince ateşliyim."

"Oyle ateşlisin ki, buz kalıbını bile eritirsin."

"Kesinlikle. Üstelik İsa'yla karşılaşıp o benim kafama bir yaplak indirene dek, değişmem için hiçbir neden yok."

Her ikisi de ne mezarlıktaydılar ne de orada ıslık çalıyorlardı, ama merdivenin soğuk duvarlarında yankılanan sesle-ıi, Ethan'a eski filmlerdeki oğlan çocuklarının gece yarısı mezarlıkta yürürlerken korkularını bastırmak için kabadayılık yapmalarını anımsatmıştı.

BOLUM 56

ZAYİF BİR VÜCUDA SAHİP OLMAK İÇİN büyük bir özveı I gösteren ve bu konuda hayli takıntdı olan Brittina Dowd, neredeyse bir deri bir kemik halindeydi. Hafifçe esen mel temde bile çalıkuşlarıyla serçelerin krallığına uçuvereerk miş gibi görünüyordu.

Eğer çirkin bir kadın olmasa, Corky Laputa onu sevebi lirdi belki.

Ama Brituna'yı sevmese de onunla sevişiyordu. Kadının iskelete benzer vücuduyla heyecanlanırken, sanki ölümle sevişir gibiydi.

Odada yalnızca tek kişilik bir yatak bulunmasının nedeni, daha önce hiç sevgilisi olmayan yirmi altı yaşındaki Brıı tina'nın bakire kalacağını düşünmesiydi. Ama Corky onu kolayca kandırmış ve avucunun içine almayı başarmıştı.

Dar yatak, iki katlı ve uzun, Victorian tarzı bir evin üsı kat odalarından birindeydi. Evin inşa edildiği arsa, derin temeline rağmen çok dar bir alanı kapsıyordu.

Yaklaşık altmış yıl önce, savaştan hemen sonra, bu garip evi yaptıran eksantrik bir köpek düşkünü, burada dört tazı sıyla birlikte yaşamış ve yıllar sonra felç geçirdiğinde, gün

I< ı cc beslenemeyip aç kalan köpekleri tarafından yenmişti.

Kırk yıl önce yaşanan bu olayı izleyen bazı geçmiş olay-l.ıı da, evin ilk sahibinin korkunç yaşamı ve dehşet verici nlümü kadar renkliydi.

Dikkat çekici evden çok hoşlanan Brittina, babaannesinden ona miras kalan paranın bir kısmıyla bunu hemen salın almıştı.

Brittina, Laputa ailesine nesillerce iş olanağı sağlayan aynı üniversitenin mezunuydu ve on sekiz ay sonra, hayli kü-ı.iimsediği Amerikan Edebiyatı doktorasını bitirmeye hak kazanacaktı.

Tüm parasını eve harcamamıştı tabii, ama asistanlık gö-ı evinin yanı sıra ek bir gelire de gereksinimi vardı.

Altı ay önce, Channing Manheim'in özel yardımcısı, üniversitenin İngilizce Bölümü başkanıyla görüşerek ünlü aktö-ı ün oğlu için yeni bir öğretmen aradıklarını bildirmişti.

Bu işe ancak çok yetenekli akademisyenler başvurabilirdi.

Başkan da başkan yardımcısı olan Corky'le görüşmüş ve (lorky ona Bayan Dovvd'u önermişti.

Onun işe alınacağından emindi, çünkü geri zekâlı film yıldızı, genç kadının dramatik görüntüsünden etkilenecek-li. Brittina'nın bir kadavrayı andıran solgun ve zayıf yüzüyle vücudu, kendisinin bedensel zevklerden çok zihinsel yaşama değer veren sıra dışı bir entelektüel olduğunu kanıtlıyordu.

Eğlence işinde yalnızca imaj önemliydi zaten ve Manhe-im'e göre bu durum, diğer mesleklere özgü gerçekle eşdeğerdeydi.

Ayrıca, Brittina Dowd konuşmasını iyi bilen bir kadındı. Eğer film yıldızını sıskalığıyla etkileyemezse, büyük laflarıyla etkilerdi.

Iş görüşmesine gitmeden önceki gece, Corky onu yenir ğe davet etmiş, ondan ne kadar hoşlandığından söz etmiş ve sonra da onunla ilk kez yatmıştı.

Sonunda, Aelfric Manheim'in İngilizce ve edebiyat öfl retmeni olan Brittina, Palazzo Rospo'da oğlana ders verme ye başlamıştı.

Daha önce pek çok defa Corky ve Rolf Reynerd, dünya ca ünlü bir yıldızın bile anarşisdere karşı savunmasız oldu ğunu kanıtlayacak girişimler konusunda kafa yormuşlar, ama Corky'nin sevgilisi Channing Manheim tarafından işe alınana dek, ideal bir hedef belirleyememişlerdi.

Sonuçta Corky, Brittina'dan yatakta ve yatağın dışında, Manheim köşküyle ilgili bir sürü bilgi edinmişti. Gerçekten de ona 24 no'lu hattın ve daha da önemlisi, bu hattın tele sekreterine ölülerden gelmiş gibi garip mesajlar bıraktığı için işten çıkarılan Peaches and Herb'ün kahraman güven lik görevlisi Ned Hokenberry'nin hakkında açıklama yapan Brittina'ydı.

Brittina, Corky'e Channing'in oğlunun psikolojik dını munu da açıklamıştı. Ama Aelfric tutsak olduğu ve kendisi de onu duygusal açıdan mahvettiği zaman, bu durum geçersiz kalacaktı.

Cinselliğin büyüsüne kapılan Brittina ise, Corky'nin Manheim'le böylesine ilgilenmesini yalnızca basit bir merak olarak yorumlamıştı. Hainlik yaptığının farkında olma yan, saf bir âşıktı o.

Ve şimdi dar uzun evin dar yatağında seviştikleri sırada, Corky'nin ona Manheim'le ilgili sorular sormasına gerek yoktu artık. Bilmesi gerekenden fazlasını biliyordu zaten.

Brittina her zamanki alışkanlığıyla, edebiyatın yararsızlığı konusunda bir monologa girişmişti; geleceğin sözcükler

İr değil görüntülerle biçimlendirileceği, akıldan akda bir sürü virüs gibi yaydan düşüncelerin toplumda yeni düşünme yöntemleri yaratacağı şeklinde zırvalar...

Corky, eğer kadın susmazsa beyninin patlayacağını düğündü; işte o zaman yeni düşünme yöntemlerine gerek duyacaktı anlaşılan.

Brittina en sonunda aşk yuvalarından kalkıp banyoya gitmişti.

Yatağın altına uzanan Corky, oraya daha önce sakladığı tabancayı çıkardı.

Brittina'yı sırtından iki kez vurduğunda, onun iki asırdır susuz kalan bir mumya gibi kemik kalıntılarıyla toza dönüleceğini umuyordu, ama o yalnızca bir iskelet yığını halinde yere düşüp ölmüştü.

BOLUM 57

ETHAN VE HAZARD, POLİS TEŞKİLATINDA ortak çalı» tıkları yıllarda, bu işi çoğu kez kurallara uygun olarak yap mı şiardı.

Ama bu aralık gününde, artık resmen ortak olmasaları da, kötü oğlan çocukları gibi davranıyorlardı. Böyle yapma lan Ethan'ı rahatsız etmesine rağmen, en azından durumu kontrol altına aldıkları için rahadamıştı.

Rolf Reynerd'ın daire kapısı üstündeki not, burada po lis araştırmasının sürdüğünü belirtmekteydi. İçeriye ancak polisler ve bölge savcılığı görevlileri girebilirdi.

Onlar bu uyarıya aldırmamışlardı tabii.

Daire kapısının sürgülü kilidi polis tarafından mühü lenmişti. Ethan bunu ikiye kırarak söküp çıkardı.

Hazard'ın yanında yalnızca polislere verilen ve kapı kili di açmakta kullanılan bir tabanca vardı. Normal durumlaı da bu silah kullanım amacına uygun bir belge ve arama i/ niyle birlikte taşınırdı.

Oysa şimdi normal olmayan bir durum söz konusuydu Malzeme dolabından gizlice aldığı silahı ait olduğu yere gr ri koyana dek, Hazard bıçak sırtında yürüyor olacaktı.

"Aynaların içinde gözden kaybolan sıra dışı bir adamla karşı karşıya geldiğinde, zaten başın derde girmiş demek-yy

ır.

Ardından, silahın ince ucunu anahtar deliğine soktuk-lan sonra, tabancanın çelik yayı kilidi tamamen açmadan önce dört kez tetiğe bastı.

Onun arkasından içeri giren Ethan, kapıyı kapattı. Beyaz halının eşiğe denk gelen kısmı Reynerd'ın kanıyla lekelenmişti. Bunlara basmamaya özen gösterirken, halıya kendi kanının da aktığını ve aynı yerde ölüşünü anımsadı. Bir düş olamayacak kadar canlı bir anıydı bu.

Siyah-beyaz dekore edilen daire tıpkı anımsadığı gibiydi.

Duvarlarda, fırtınanın ortasında donup kalmış bir güvercin sürüsünün, kasvedi gökyüzünde uçan kazların, bir ahır damına tünemiş baykuşların fotoğrafları asılıydı.

Bir gece önce dairenin aranması sırasında burada bulunan Hazard, kanıt olarak nelerin toplandığını ve geride nelerin kaldığını biliyordu.

Hiç tereddüt etmeden oturma odasının bir köşesinde duran, çekmeceleri fildişi saplı, siyah vernik boyalı çalışma masasının yanına gitmişti. "Bize gereken şey burada sanırım," diyerek, çekmeceleri üstten alta doğru aramaya başladı.

Bir demir parmaklığın üstündeki kargalar, bir kayanın üstündeki kartal, tarih öncesinden kalmış gibi görünen keskin gözlü bir balıkçıl... Kuşların tümü bu oturma odasını başka zamanlardan ve başka yerlerden gözlüyorlardı sanki. Ayrıca, Ethan onlara bakmadığı sürece, başlarını çevirerek onu izlemeye devam eden kuşlar, fotoğraflarının koleksiyonunu yapmış olan adam yerine kendisinin ölmüş olması gerektiğinin farkındaydılar herhalde.

"işte," dedi Hazard, çekmecelerin birinden bir ayakkabı kutusu çıkararak. "Banka hesap çizelgeleri, iptal edilen çek ler." 1

Reynerd'ın finansman kayıtlarını incelemek için, mui fak masasına oturdular.

Masanın yanındaki pencereden sızan loş ışık etrafı yete rince aydınlatmıyordu.

Hazard ayağa kalkıp, siyah-beya/ avizenin ışığını yaktı.

Kutuda, her biri bu yılın ocak ayından kasım ayına dek kullanılmış on bir çek koçanı vardı. Banka, aralık ayının ip tal edilen çeklerini ancak ocak ayı ortasında yollardı zaten.

İşlerini bitirdiklerinde, her şeyi kutuya geri koymaları ve kutuyu da Hazard'ın bulduğu şekilde çekmeceye yerleştir meleri gerekiyordu. Mina Reynerd'ın cinayetini araştıran dedektif Sam Kesselman iyileşip Noel'den sonra işine geri döndüğü zaman, aynı çekleri inceleyecek ve aktörün bitiril memiş senaryosunu okuyacaktı hiç kuşkusuz.

Ama eğer Kesselman'ı beklerseler, Channing Manheim o güne dek ölmüş olabilirdi.

Tabii Ethan da.

Cinayetin işlenmesinden önceki ilk sekiz ayın çeklerini incelemeleri yeterliydi aslında.

Dört aylık çek koçanlarını alan Hazard, geri kalan dört koçanı masanın karşısında oturan Ethan'a doğru itti.

Senaryoda, işsiz kalan ve gözden düşen bir aktör, üniversitede sahne sanatı derslerine katılıyor ve o sınıfta dünyanın en büyük film yıldızının öldürülmesi için birlikte plan yaptıkları bir profesörle tanışıyordu. Eğer senaryoda söz edilen bu drama öğrencisi gerçek yaşamda kötü niyedi bir profesörle iş birliği yapmışsa, yüksek öğrenimle ilgili bir taksit çekini araştırmaları gerekecekti.

Çok geçmeden, Rolf Reynerd'ın eğitim heveslisi olduğu-

YÜZ 383

mı öğrendiler. Çeklerin not satırındaki bilgiler oldukça yardımcı olmuştu. Yılın ilk sekiz ayında, Reynerd haftanın üç günü iki ayrı drama ve bir senaryo yazımı konferanslarına, haftanın bir günü öztanıtım ve özgüven seminerine ve iki günü de Açık Öğretim Üniversitesinin Amerikan Edebiyatı kurslarına katılmıştı.

"Altı olasılık," dedi Hazard. "Önümüzde yoğun bir gün var sanırım."

"Bunları ne kadar çabuk kontrol edersek o kadar iyi olur," diye ona katıldı Ethan.

"Ama Manheim perşembe öğleden sonraya dek Florida'dan dönmeyecek."

"Yani?"

"Yarın da kontrolü sürdürebiliriz."

Hazard pencereye doğru döndü; dışarıda yağan yağmura bakarken, sanki geleceği okuyan bir falcı gibiydi. "Yarına fazla güvenmemiz yanlış olur bence. Zaman kaybettiğimiz duygusuna kapılıyorum."

BÖLÜM 58

YERDEKİ KEMİK YIĞINI ne şaşkınlıkla çığlık atıyor ıe I... murdanıyor ne de zırvalıyordu. Brittina'nın öldüğünden emin olmak için Corky ona bu kez kafa arkasından bii • I daha ateş etmek istemiş, ama ne yazık ki tabancası ses çık »ı maya başlamıştı.

En kaliteli bir susturucu bile kullanıldıkça bozulın \ı her atışla birlikte işlevi azalırdı.

Ayrıca kendisinin, CIA ajanlarının kullandıkları tin İmi susturucusu yoktu.

Eylemcilerden satın alınan malzemeli ı, silah imalatçılarının ürettikleri malzemelerle eşdeğerde nl mazdı tabii.

Hokenberry'e altı kez, Brittina'ya iki kez ateş etmiş ve yalnızca sekiz atışta tabanca yine ses çıkarmıştı.

En son atış dışarıdan duyulmamış olsa da, bir somaki duyulurdu mudaka. Risk almaya gerek yoktu.

Arabanın bagajındaki alet takımı çantasında yeni bir sun turucu, gece gözlüğü, birkaç şırınga, sakinleştirici ilaçlarla zehir içeren küçük şişeler ve kullanıma hazır iki el bomba sı vardı.

Ama daima yaptığı gibi arabayı Brittina'nın evinden \V ı blok ilerideki bir sokağa park etmesinin nedeni, kendisinin

YÜZ 385

kıdemli bir profesör, onun ise bir öğrenci oluşuydu. Her ıl isi de romantik ilişkilerini gizli tutmuşlardı.

Tabancaya yeni bir susturucu takmak için BMW'ye ka-<k«ı* gidip geri gelmek gereksizdi. Sevgilisinin yanına çöme-Inı Corky, genç kadının şah damarını yokladı.

brittina gerçekten ölmüştü.

Ardından, belden aşağısını, ellerini ve yüzünü yıkadı. Kaos âşığı bir insanın dahi hijyene dikkat etmesi gerekirdi.

Sonra, ecza dolabından aldığı ağız antiseptiğiyle gargara yaptı.

Kadının öpücükleri ağzında kötü bir tat bırakmıştı.

Neredeyse oruç tutar gibi sürekli aç kalan Brittina, sık \ık ketosis durumuna girer ve bu arada vücudu korumaya «..ılıştığı en küçük yağ birikintilerini bile yakmaya zorlanırdı. Ketosisin belirtileri arasında mide bulantısı ve kusma görülürdü. Daha hoş

olan bir belirti ise tadı, meyvemsi kokan bir ağızdı.

Corky onun ağız kokusundan hoşlanır, ama uzun süre öpüştükten sonra, bazen ağzında ekşi bir tat kaldığını hissederdi. Kusurlu bir dünyadaki her şey gibi, sevişmenin de daima bir bedeli olurdu.

Ama tabii bu durumda, Brittina onun ödediği bedelden fazlasını ödemişti.

Corky çabucak giyindi ve ayaklarında çoraplarıyla dar merdivenden aşağı inip, evin arka tarafındaki daracık mutlağa gitti.

Sarı yağmurluğuyla şapkası mutfağa bitişik küçük, tel örgü kapılı verandanın askılığında asılıydı. Siyah çizmeleri de yağmurluğun yanında yerde duruyordu.

Dışarıda yağan yağmur, tropikal bölgelerin sık ormanlarına özgü bir sağanak gibiydi sanki. Arka bahçede sırıtan

Yüz — F.25

386 DEAN KOONTZ

timsahlarla ağaçlardan kayan pitonları görecekti nemli v se.

Tabancayı yağmurluğunun geniş ceplerinden birini koyduktan sonra, diğer bir cepten esnek bir lastik hortum la yoğurt kabına benzer siyah, kırmızı kapaklı bir nesne u kardı.

Brittina'nın temiz yer döşemelerine saygı göstermeni için hiçbir neden kalmadığından, giydiği çizmeleriyle eve girdi. Lastik tabanlı çizmeler muşamba kaplı mutfak zemi ninde gıcırdıyordu.

Evdeki işini henüz tamamlamamış ve geride kendisinin cinayede suçlanmasına neden olabilecek kanıtlar bırakmış ti. Meni, saç telleri, parmak izleri... Bunların tümünün yok edilmesi gerekiyordu.

Aylar önce bu eve gelmeye başladığı günden beri, cina yet işlerken kullandığı lateks eldivenleri hiç giymemişti Brittina Dowd eksantrik bir kadın olsa bile, daima ameliyat eldivenleri giyen bir sevgiliden mutlaka kuşkulanırdı.

Evin diğer merdivenlerinden daha dik ve dar olan bıı merdiven, mutfaktan bodrum kattaki garaja iniyordu. Bura sı bir yeraltı mezarlığı kadar sessiz ve loştu.

Garaj kapısının dört küçük penceresi güneşli bir günde içeriye ışık girmesini sağlayabilirdi belki. Oysa şimdi bu kas vetli günün ışığı tozlu camlardan sızamıyordu.

Zerdüşt dininin Tanrısı'nı güçsüz bırakmak isteyen Corky, tavandan sarkan çıplak ampulü yaktı.

Zerdüşt dininin Tanrısı Ahura Mazda'dır. Brittina'nın arabası ise Ahura'sız Mazda'ydı, ama Corky bu küçük şakadan hoşlanırdı.

Ve sonra bagajı açıp oradan, yolda kalan sürücülerin padak lastikleri onarmak ve şişirmek için kullandıkları saç

YÜZ 387

»jneyi tüpü büyüklüğünde dört aerosol tüpüyle iki galon-lık boş iki benzin bidonu çıkardı.

Bunları, yol ışıldakları ve üzerinde kalın siyah harflerle A(;İL DURUM yazan parlak sarı bir flamayla birlikte Britti-ıı.ı için saün almış ve tümünü Ahura'sız Mazda'sının bagajında tutması için ona ısrar etmişti.

Kendisine gösterilen ilgiden etkilenen Brittina da, elmasların bile onun aşkını bu sıradan armağanlar kadar ka-ıntlamayacağını söylemişti. Oysa bunlar aslında Corky'nin nını öldüreceği gün, cesedi yok etmek için yaptığı hazırlık-l.trın bir kısmıydı.

Corky gerektiğinde romantik olabileceğini asla yadsıyamazdı, ama bunun yanı sıra dikkadi bir şekilde hazırlık yapma yeteneğine de sahipti. Şükran Günü hindisi kızartırken, uygunsuz bir sevgiliyi öldürürken ya da dünyanın en büyük lılm yıldızının oğlunu kaçırmak için plan kurarken, işini en ince detayına kadar düşünerek sürdürür ve başarıya ulaşmasını sağlayacak güçlü taktikler geliştirirdi.

Brittina kolayca taşıyabileceği bir bidon yerine neden iki bidon gerektiğini sormamıştı.

Corky de onun bunu sormayacağını biliyordu zaten, çünkü hayal dünyasında yaşayan bir kadındı o; mantıklı düşünemezdi.

Boş bidonları yere koyduktan sonra, lastik hortumun bir ucunu arabanın yakıt deposuna ve emerek sifon yaptırdığı diğer ucunu da bidona soktu.

Bu tür bir işlemi uygulama konusunda epeyce deneyimli olduğundan, ciğerlerine mümkün olduğunca az benzin buharı çekmiş ve ağzına hiç benzin dolmamıştı. Bunun nedeni akışın çabucak sağlanmış olmasıydı.

Dört galon benzin her iki bidonu doldurduğunda, bunları zemin kata çıkardı.

388 Dean koontz

Hortumun sifon yaptırdığı ucunu, benzinin akması n.lı yerde bırakmıştı.

Sonra yine bodruma inip dört aerosol tüpünü aldı vı mutfağa geri gelerek, bunların ikisini alt fırının en alt ı.ılı na, diğer ikisini de üst fırının en alt rafına yerleştirdi.

İki galonluk bidonların birini yukarı çıkarırken, hml rum katın termostatını ve ardından zemin katınkini kapıtf mıştı. Bunu yapmasının nedeni doğal gaz kazanını çalımı ran elektrik şalterinin kıvılcım saçmasını önlemek ve kendi si evden ayrılmadan önce benzin buharının bir patlamasa yol açmasını engellemekti.

Benzini bidonun kapağını açmadan akıtma deliğinden Brittina Dovvd'un solgun, çıplak, yağdan yoksun vücuduna dökerken, en azından onun uzun saçlarının çıra görevi va pacağını biliyordu.

Geri kalan benzinin bir kısmını banyonun zeminine ve yatak odasındaki buruşuk çarşafların üstüne, diğer kısmını da koridora ve merdiven basamaklarına döktükten sonra, boş bidonu yere bırakarak dolu olanı aldı.

Bunun içerdiği benzinin yarısını oturma odasıyla yemek odasına ve mutfağa döktüğünde, eşiğe bıraktığı bidonun kapağını açarak bir kenara fırlatıp, ceketinin cebinden yo ğurt kabına benzer siyah-kırmızı nesneyi çıkardı; kimyasal reaksiyonlu bir fünyeydi bu.

Fınyenin kılıfı biraz esnekti. Bunu yarısı hâlâ benzin dolu olan bidonun deliğine yerleştirip, kırmızı kapağın altın daki pimi çekti. Pimin çekilmesiyle başlayan kimyasal etkileşim hızla ısı yayacak ve dört dakika içinde, benzini ateşleyerek cesede ulaşacaktı.

Kapı zilinin çalması için kötü bir zamandı aslında.

Ama zil sesi yoktu tabii; çünkü Corky uyguladığı taktik-YÜZ 389

!< ı lc yaptığı dikkatli hazırlıkların yanı sıra, kendi şansına da »*i ivmiyordu. Onun koruyucu meleği kaostu ve bunun büyük gücüne daima inanırdı.

Ardından fırının kapaklarını sürgüleyip, otomatik temizleme işlemi için düğmelere bastı.

Isınan tüpler az sonra patlayacak ve kapakları sürgülen-diği için daha çok hasar görecek olan fırın, doğal gaz sızın-ısı nedeniyle büyük bir patlama oluşturacaktı.

Fırın padamasa bile her kata döktüğü benzin evi ateşe verecekti zaten. Sonuçta, yükselen alevlerle birlikte ona ait meniden saç tellerine ve parmak izlerine kadar DNA'sını belirtecek olan her kanıt yok olacaku. Tüm olasılıkları göz önünde bulundurarak hareket etmek daima yararlıydı.

Arka verandaya giden Corky, sarı yağmurluğunu giyip şapkasını taktıktan sonra, tel örgülü kapıdan çıkarak merdivenden arka bahçeye indi.

Yağmurda yürürken arkasına dönüp bakmaya gerek duymamıştı.

Sağanak yağış onun başlattığı yangını söndüremeyecekü.

Fırtına, gerçekten de kendisinin yandaşıydı. Sel götüren kavşaklar ve yoğun trafik, itfaiye araçlarının eve ulaşmasını geciktirirdi.

Bir köşeyi dönüp BMVV'sini gördüğünde, ilk patlamayı duymuştu. Ses alçak ve boğuk ama güçlüydü.

Çok geçmeden, Palazzo Rospo'ya yapacağı saldırıdan sonra polisin ona ulaşmasını sağlayacak bütün kanıdar ortadan kalkmış olacaktı.

BÖLÜM 59

FRİC, PALAZZO ROSPONUN DAHA UZAK ODALARINDAN topladığı deprem fenerlerini kapaklı bir piknik sepet i ur doldurmuştu.

Sismik güvenlik açısından yeniden güçlendirilen köşk ve ek binaları, Richter ölçeğine göre iki dakika süren 8.0 şid detindekı bir depremde bile ya çok az hasar görür ya da hu nu hiç hasarsız atlatırdı.

Genellikle, 8.0'lık bir deprem ölümcüldü, ama böyle bu yük depremler ancak filmlerde görülürdü.

Eğer bu tür bir kriz yaşanır ve kent elektriği kesilirse, Pa lazzo Rospo'nun yarım metre kalınlığında çelik duvarlı ve tavanlı yeraltı sığınağındaki benzinle çalışan jeneratörler ı ne güvenecekti. Bölgesel bir afetin ardından, köşkün tama men aydınlatılması, bilgisayarların işlemesi, asansörlerin çalışması ve buzdolaplarının soğutması gerekiyordu.

Bu arada, gül bahçesindeki granit çeşmenin işeyen ka natlı oğlan çocukları da sonsuza dek su fışkırtmaya devam etmek zorundaydılar.

Ama eğer Los Angeles'ın altındaki şimdiye kadar bilin meyen volkanlar padar ve lavlar yüzlerce mil karelik kenti

YÜZ 391

\ ıl yığınına dönüştürür veya Bel Air'e bir asteroit çarparsa, 0 /aman Hayalet Baba kadar ünlü ve zengin bir yıldız da 1 (Midini bu felaketten koruyamazdı.

Ve eğer sığınaktaki İsviçre malı jeneratörler çalışmazsa, bir uçta duran ve her biri bir tabut kadar büyük olan, Fran-\ cnıstein şatosu bankasının yirmi yıllık pilleri anında devreye girerdi. Bu piller, kısıtlı bir şekilde de olsa, doksan altı sa-.ıi boyunca köşkü aydınlatır, tüm bilgisayarları, güvenlik sis-lemini ve diğer gerekli donanımı çalıştırırdı.

Kent elektriğinin kesilmesi, jeneratörlerin bozulması, yirmi yıllık pillerin yararsız kalması olasılıklarına karşı da, köşkün birçok odasına yığınla deprem feneri dağıtılmıştı. Ama Fric'e kalırsa, böyle sıra dışı olasılıklar ancak manyetik silahlı uzaylıların dünyayı istila etmesi sırasında ortaya çıkardı.

Her neyse, Bayan McBee'ye göre köşkte tam iki yüz on dört tane deprem feneri vardı ve bunun anlamı, iki yüz on uç ya da iki yüz on beş fener olmadığı konusunda yaşamınızın üstüne bahse girebilirsiniz demekti.

Pille çalışan bu güçlü deprem fenerleri sarj edilmek için daima prizlere takılır, elektrik kesildiğinde hemen devreye girerek etrafı aydınlatır ve gerektiğinde sıradan bir fener gibi elde taşınabilirlerdi.

Her fener takılı olduğu prizle yaklaşık aynı renkteydi: Kirli beyaz prizde bej, maun renkli prizde koyu kahverengi, siyah prizde siyah. Bunlar çoğu kez göze çarpmazdı zaten ve uzun süre sonra da hiçbiri dikkat çekmezdi.

Ama Bayan McBee iki yüz on dört fenerden on iki tanesinin yerinde olmadığını hemen fark edecekti tabii. Neyse ki, perşembe sabahına kadar Santa Barbara'dan dönmeyecekti.

Yine de, fenerlerin kayboluşunun dikkat çekmesini inici meyen Fric, bunları daha uzak olan ve daha az kullanıl.m odalardan toplamıştı.

Gizli saklanma yerinde gerek duyacağı fenerleri kapaklı bir piknik sepetine koymasının nedeni, köşk çalışanların dan biriyle karşılaştığında bunların görünmemesi içindi.

Eğer birisi sepetin içinde ne olduğunu sorarsa, ona bu yalan uydurarak, "Sandviçler,"

diye yanıtlayacak, bilardo odasında kendine battaniyeden çadır yapıp orada kamp kı racağını ve belki 1880'de yaşayan Kızılderili Kara Ayak'ı oy nayacağını söyleyecekti.

Bilardo odasında Kara Ayak oyunu oynama düşünceni çok aptalcaydı tabii. Ama çoğu erişkin, soytarıya benzeyen on yaşındaki oğlan çocuklarının bunun gibi soytarılıklaı yaptıklarına inandığı için, ona acıyacaklardı herhalde.

İnsanların size acımaları, sizin Barbra Steisand'ın d ı başlı kedisi kadar deli olduğunuzu düşünmelerinden daha iyiydi.

Hayalet Baba'nın deyişlerinden biriydi bu. Birisinin şaşma sapan işler yaptığını düşündüğünde, "Adam Barbıa Streisand'ın iki başlı kedisi kadar deli," derdi.

Yıllar önce Hayalet Baba, Barbra Streisand'ın yöneteceği bir film çekimi için onunla anlaşma yapmış, ama çok ko tii bir olay sonucunda çekimden ayrılmıştı.

Bayan Streisand hakkında olumsuz konuşmasa da, eski arkadaşlıkları bitmişti aslında.

Film işindeki herkes birbirlerinden nefret etmelerine rağmen arkadaşlıklarını sürdürür, birbirlerini kucaklar, sırdarını okşar, över ve Scherlock Holmes bile kimin kimi gerçekten öldürmek istediğini anlayamazdı.

Hayalet Baba'ya göre bu işi sürdüren hiç kimse aynı iş-

ir (.alışan bir diğeri hakkında gerçekleri söylemezdi, çünkü lıcı kes herkesin birbirine kan güdeceğini bilirdi.

Tabii ki Barbra Streisand'ın iki başlı bir kedisi yoktu. Yalnızca bir "benzetme"ydi bu.

Hayalet Baba anlaşmayı imzaladıktan sonra, Bayan Streisand senaryoya iki başlı kedi ka-ı .ıkterini eklemek istemiş ve onun filme bir sürü Oscar ödülü kazandıracağını söylemişti. Ama Hayalet Baba'ya göre bu delice bir düşünce olduğu için anlaşamayan iki ünlü yıldız öpüşüp kucaklaşmışlar, birbirlerine övgüler yağdırmışlar ve ardından kansız bir şekilde ayrılmışlardı.

Fric bu sabah Bay Truman'a Aynacı Adam ve Moloch'la ilgili her şeyi neredeyse söylemek üzereyken, Barbra Streisand'ın iki başlı kedisi kadar deli olduğu düşünülür diye bundan hemen vazgeçmişti.

Annesi akıl hastanesinde yatmış bir kadındı zaten.

Annesi gibi oğlu da deli, derlerdi sonra.

Gerçi annesi on gün sonra hastaneden çıkmıştı.

Ama eğer Fric Aynacı Adam hakkında konuşmaya başlarsa, onu asla on günde dışarı çıkarmazlardı. Ne on günde ne de on yılda.

Daha da kötüsü, eğer hastaneye yatarsa, Moloch onu kesin olarak nerede bulacağını bilirdi. Yastık duvarlı hücrede saklanacak hiçbir yer yoktu.

Piknik sepetini Paskalya'da yumurta toplamaya çıkmış gibi taşıyarak odalardan fenerleri topladığı sırada kendi kendine, "Sandviçler, sandviçler," demesinin nedeni, en sonunda bir hizmediyle karşılaştığında dili kenetlenip ne yalan söyleyeceğini unutmaması içindi.

Yalan söylemeyi hiç beceremezdi aslında. Normal bir zamanda yalan söylemekten nefret ederdi, oysa şimdi yaşamak için yalan söylemek zorundaydı.

"Sandviçler, sandviçler." Geri zekâlı, kötü bir yalancıydı işte. Ve yalnızdı. Sözde koruyucu bir meleği olsa bile yalnız Köşkün içinde dolaşıp dururken önünden geçtiği liri pencere, ona bu fırtınalı günün hızla sona erdiğini ve Mu loch'un büyük olasılıkla gece geleceğini söylüyordu.

Hem yaşına göre kısa boylu ve sıska, hem kötü bir yakın cı hem de yalnızdı. Her konuda şanssız bir çocuktu aslında "Pandviçler," diye mırıldandı kendi kendine.

"Yalnızı a jöle ezmeli ve denizkestaneli pandviçler." Yazgısı kötüydü onun.

BÖLÜM 60

PALMİYE AĞAÇLARININ İRİ YAPRAKLARI fırtınada savrulup duruyordu. Silecekleri yağmurun hızına yetişemeyen, yan camları yarı buğulu otobüslerin, arabaların ve kamyonların korna sesleri arasında sürekli fren yapmak zorunda kalan öfkeli sürücüleri yoğun trafikte zar zor ilerlemeye çalışıyorlardı. Tıpkı, Düşüş filminin açılış

sahnesinde olduğu gibiydi, eksik olan tek şey, Michael Douglas ve yaz sıcağıydı.

Eğer Michael Douglas da bu karmaşanın içinde olsa, o filmde canlandırdığı karakter kadar delirirdi herhalde, diye düşündü Ethan. Bir kitabevinin önündeki tentenin altında, boyalı ve jöleli saçları diken diken, kaşları, burunları ve dilleri halkalı, siyahlar giyinmiş, biri melon şapkalı bir grup rockçı ve sıradan bir punk vardı. Oraya doğru şemsiyesiz yürüyen hepsi de güzel olan bir grup okullu genç kız gülüyor, her biri sırılsıklam ıslanmasına karşın tatilin keyfini çıkarıyordu. Dükkânların neon ışıklarıyla caddeleri süsleyen renkli fenerlerin aydınlattığı bu kasvedi gün, Hollyvvood düşlerini andırsa da, fantezi olamayacak kadar gerçekti.

Hazard'ın resmi görev arabasını Our Lady of Angels'ta bıraktıkları için, Ethan'ın Expedition'ınındaydılar. Ethan

artık polis yetkisine sahip olmadığından, hiç kimseden /«m la bilgi alamazdı. Bu işi Hazard üstlenmişti, ama o da bunıt yaparken aynı zamanda araba kullanamazdı tabii.

Altı olasılığı değerlendirme konusunda, Los Angeles I'., lis Departmanı yetkilerini aşmaları gerekiyordu. Protol-.l zamanı değildi şimdi.

Tabancasını yanından ayırmayan Hazard, telefonda bazı n kibar bazen sert bir sesle konuşurken, isteksizce de olsa cin.» yet masası dedektifi olduğunu belirtmek zorunda kalmıştı.

Los Angeles'ın büyük bir kesimindeki üniversiteler ıkı üç haftalık tatile girmişlerdi.

Hazard aradığı her kurumda kısıtlı sayıdaki yetkiliyle j;<> rüşüp bilgi almaya çalışıyordu.

Bu arada, Reynerd'ın katıldığı iki ayrı hafta sonu konfe ranslarını drama profesörü Dr.

Jonathan Spetz-Mogg'ın düzenlediğini öğrenmişler ve onunla Westwood'daki evin de görüşmek için kendisinden randevu almışlardı.

Senaryo yazımı konferanslarını düzenleyen Dr. Gerald Fitzmartin'e ulaşmaya çalışan ama bunu başaramayan Hazard, öfkesinden neredeyse elindeki telefonu parçalayacaktı

"Öğretim görevlilerinin tümü polislerden nefret edeı zaten."

'Ta ki gerek duyana dek," dedi Ethan.

"Sonra bizi severler."

"Onlar sizi hiç sevmezler aslında, ama kıçları sıkıştığında, kurtulmaya gerek duyunca size karşı hoşgörülü davranırlar."

"Shakespeare'in o ünlü deyişini biliyor musun?" diye sordu Hazard.

"Onun birden faza ünlü deyişi var."

"Dünyayı daha iyi bir yer yapmayla ilgili olanı... "

YÜZ 397

"Tüm avukatları öldürmek."

"Evet, o işte. Shakspeare tüm avukatları kimlerin eğittiğini düşünmekten vazgeçmemişti."

"Öğretim görevlileri."

"Evet. Dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek istersen, unun kaynağına git."

Trafik hâlâ yoğundu. Expedition siyah bir Mercedes'in .11 ka tamponuna dayanm ıştı.

Ethan bir an için kaldırımda Fric'i gördüğünü düşündü. Ama daha yakından bakınca, oğlanın annesiyle babasının peşinden giden bir çocuk olduğunu fark etti.

Hastaneden ayrıldığından beri, Fric'i birkaç kez başka «.ocuklara benzetmişti.

Yaşadığı garip olaylardan sonra, sinirleri bozulmuştu anlaşılan.

"Göletteki Sarışın'la ilgili ne var?" diye sordu ardından, "laboratuvar raporunu aldın mı?"

"Hayır, henüz almadım. Eğer o raporda kent meclisi üyesinin bir pisliği çıkmazsa moralim bozulacak ve adamlarının onun için kaç oy pusulası sandığı doldurduğunu düşündükçe daha çok öfkeleneceğim. Laboratuvara yarın ya da öbür gün giderim artık, yani içinde bulunduğumuz durumu düzeltince."

"Seni bu işe karıştırdığım için üzgünüm."

"Eğer her şeye soktuğun burnun için üzülüyorsan, gidip onu düzelttir. Başka bir şeye üzülmene de gerek yok."

"Dünkü öğle yemeğiyle cevizli kurabiyeler neden olduğum sıkıntıyı geçirmemiş

demek."

"Benim dünyamı altüst eden sen değilsin ki. Adamın biri kâbustan çıkıp bana bir dizi çan veriyor ve sonra bir aynanın içinde kayboluyor. Senin yardımın olmasa da, bu işi anlamam gerek."

İki eliyle ceketinin altına uzanan Hazard, çelik yeleğinfl üstüne giydiği süveterini çekiştirirken, "Sen dünden beri başka bir şey yedin mi?" diye sordu Ethan.

"Evet. Kevlar'da kahvaltı yaptım."

"Çelik yelek giydiğini bilmiyordum."

"Şey... Belki de yetkim dışında fazla kurşun attığımı düşünüyordum. Ama bu, hâlâ korkmuyorum anlamına gel-Hin ıcrl

"Korkmadığını söylememiştin zaten."

"Ürktüm tabii, yine de fazla korktuğum söylenemez."

"Haklısın."

"Yaşam savaşçısı psikolojisi."

"Her neyse, benim burnumun nesi var?"

"Nesi yok ki?"

Yağmur gittikçe şiddetlenmeye başlamıştı. Ethan silecekleri son hıza çıkardı.

"Dünyanın sonu geldi galiba," dedi Hazard.

BÖLÜM 61

KAPTAN QUEEG VON HINDENBURG'TAN acil bir telefon alan Corky Laputa, Malibu'nun epeyce uzak bir semtine seyahat etmek zorunda kalm ıştı.

Malibu'daki adam son zamanlarda kendine Jack Trotter diyordu. Mülk sahibi olan, geçerli bir sürücü belgesi taşıyan ve Felix Greene adı altında mümkün olduğunca az vergi ödeyen Trotter, bir zamanlar Lewis Mothertvell, Jason Bar-nes, Bobby Domino gibi daha birçok değişik ad kullanırdı.

Jack-Felix-Lewis-Jason-Bobby kırk dört yıl önce doğduğunda, kendisiyle gurur duyan ebeveynleri, ona Norbert James Creezel adını koymuşlar, ama Iowa'lı basit bir çiftçi ailesi oldukları için, onun büyüyünce Kaptan von Hinden-burg'a benzer, yoldan çıkmış birisi olacağını asla düşünmemişlerdi.

Corky'nin ona Kaptan Queeg demesinin nedeni ise, adamın Herman Wouk'un Caine isyanı adlı romanındaki paranoyak ve megaloman karaktere aynen benzemesiydi.

Von Hindenburg adı onun için oldukça uygundu, çünkü 1937'de Lakehurst, Nevvjersey'de otuz altı kişiyi ölüme götüren Alman hava gemisinin kaptanı gibi, o da bir gün kendi kendini mahvedecekti.

400 DEAN KOONTZ

Corky Malibu'ya giderken, Santa Monica'da kiraladığı I bir garajda durdu. Sanayi bölgesindeki, her birinde çift 1 park yeri bulunan kırk kapalı garajdan biriydi bu.

Kira kontratını Moriarity adıyla yapmış ve aylık ücreti V peşin ödemişti.

İlk park yerinde siyah bir Land Rover duruyordu. Corky bu arabayı aslında var olmayan, ama sağlam belgelere sahip Kurtz Ivory International'ın adına düzenlenen ruhsatla kullanmaktaydı.

BMW'yi Land Rover'ın yanına park ederek arabadan in- I dikten sonra, garaj kapısını kapatıp ışıkları yaktı.

Soğuk betonun kireçli kokusu, motor yağı lekelerinden yayılan koku ve bir ay önce yapılan böcek ilacından arta kalan hafif kokunun sindiği bu kasvedi mekân, Corky için büyünün ve maceranın kaynağıydı.

Kendisi burada, Yarasa Mağarası filmindeki Bruce Wayne gibi kara şövalyeye dö- ; nüşmesine karşın, pelerinli ve dar pantolonlu Bruce'tan çokjoker'e benzerdi.

Gökyüzüyle yeryüzü arasındaki savaşta, oluklu çelik damın üstünde ilerleyen yağmur ordulan öyle çok savaş çığlığı auyorlardı ki, eğer şimdi "Shake Your Groove Thing"

şarkısını söylemek istese, kendi sesini neredeyse duyamayacaku.]

Ardından elektrik sobasını çalıştırarak, şapkasıyla sarı yağmurluğunu çıkarıp duvar çengellerinden birine astı.

Garajın solunda, arka tarafa doğru, duvara dört uzun madeni dolap monte edilmişti.

Bunların birincisini açu.

Askılıkta fermuarlı iki vinil giysi torbası, torbaların üstündeki rafta içinde çoraplarla kravadarın, birkaç ucuz erkek mücevherinin, bir kol saaünin ve sahte bir kimlik yaratmak için gerekli diğer özel eşyaların bulunduğu büyükçe bir kutu. verde de birkaç çift ayakkabı vardı.

Botlarıyla çoraplarını ve giysilerini çıkaran Corky, gri fitilli kadife takım elbisesini, balıkçı yakalı siyah kazağını, siyah çoraplarını ve siyah Rockpordarını giydi.

Garajın arka tarafindaki, üst kısmı tezgâh alt kısmı alet deposu olarak kullanılan bölmede gizli bir çekmece ve çekmecenin içinde birkaç tabancayla sahte kimlik belgeleri içeren altı paket vardı.

Balıkçı yaka kazağının üstüne çaprazlama taktığı tabanca kılıfının kayışını bağladıktan sonra, kılıfa 9-mm.'lik Glockr marka tabancayı yerleştirdi.

Ve ardından, kendi cüzdanını, yola değişik bir adam olarak çıkmak için ona gerekli her şeyi içeren diğer bir cüzdanla değiştirdi: Sürücü belgesi, sosyal güvenlik kartı, yeni adına çıkartılmış birkaç kredi kartı ve tamamen uydurma aile fotoğrafları.

Cüzdana daha önce beş yüz dolarlık banknotlar bile koymuştu.

Çekmecede sakladığı paketlerin birinde bir nüfus cüzdanı, bir pasaport ve FBI kimlikleri içeren deri kaplı bir cüzdan vardı. Ama şimdiki görevi için bunların hiçbiri ona gerekli değildi.

Yine de yanına kendisinin Milli Güvenlik Kurumu görevlisi olduğunu belirten kimliklerin bulunduğu ikinci deri cüzdanı da aldı. Queeg von Hindenburg onu bu adla tanı-

MGK kimliğiyle sıradan bir vatandaşı kandırabilirdi belki, ama bunu bir polise göstermeye asla cesaret edemezdi.

Sahte ad alında kullandığı sürücü belgesi ise bütün polisleri kandırır ve onun lekesiz bir kayda sahip olduğunu kanıtlardı.

Yıllar önce. Motorlu Araçlar Departmanı da dahil olmak üzere Kaliforniya eyaleti, bürokrasi işlemlerinin çoğuyla il-Yflz — F.26

gili kontrolünü kaybetmişti. MAD görevlilerinin bazıları her yıl, on binlerce sürücü belgesini Corky'e sahte adları kayıtlı cep telefonları sağlayan Mick Sachatone gibi adam> lara satıyorlardı.

Sonuçta, Mick ve onun gibi aracılar kaçak göçmenlere, hapisten çıkan sabıkalılara, Corky gibi anarşisdere sağladık ları bu sürücü belgeleriyle fazladan para kazanmaktaydılar.

Yeterince kimliği ve sol kolunun altına takılı tabancasıy* la kendini tamamen güvende hisseden Corky, silahın şişkinliğini gizlemek için siyah deri paltosunu giyip bunun ceplerine yedek mermileri koyduktan sonra, dolabı kapat-u, tezgâhın alündaki gizli çekmeceyi kilitledi ve elektrik so> basını söndürdü.

Land Rover'a binince de uzaktan kumandayla garaj kapısını açıp geri geri giderek dışarı çıktı.

Santa Monica'ya Corky Laputa olarak gelmişti, ama bu radan MGK görevlisi Robin Goodfellovv olarak ayrılıyordu

Garaj kapısının tamamen aşağı indiğinden emin olduktan sonra, kumandanın ikinci bir butonuna basarak kapıyı elektrikli kilide iki kez kilitledi.

Land Rover'ın CD çalarına, Robin Goodfellow kimliğine büründüğünde dinlemekten hoşlandığı müzik olan, Ric hard Wagner'in senfonilerinin ve operalarının CD'lerini yerleştirmişti. Ardından Götterdamerungu tuşlayıp motoru çalıştırarak, bu gece Manheim köşküne girmesini sağlayacak adamla yüz yüze konuşmak için, Malibu'ya doğru yola koyuldu.

Corky yaşam biçimini seviyordu.

BÖLÜM 62

"SANDVİÇLER," DEDİ FRİC.

Aptal, aptal, aptal.

Topladığı bir düzine deprem fenerini saklayacağı yere götürdükten sonra, boş piknik sepetini de aldığı yere, bahçedeki fazla eşyaların toplandığı depoya götürmeye karar vermiş, ama bunu yapacak fırsatı bulamadan, zemin katta Bay Devonshire'la karşılaşmışu.

Hizmedilerden biri olan gür kaşlı, zayıf sol gözü şakağına doğru kayık Bay Devonshire, İngiliz aksanıyla konuşurdu ve onu görür görmez, "Sepette ne var, Fric?"

diye sor-

"Sandviçler," demişti Fric. Şimdi yine, "Sandviçler," diyordu tabii.

Ne kadar aptal bir yanıttı bu. Koridorda yürürken sepeti rahatça taşıyor olması dikkat çekmişti anlaşılan.

"Ne tür sandviçler?" diye sordu Bay Devonshire.

"Jambonlu," dedi Fric, çünkü yer fıstığı ezmeli ve jöleli sözcüklerini dokuz bin kez birbirine karıştırmadan verebileceği en basit yanıt buydu.

"Piknik yapacaksın demek, öyle mi?" Bay Devonshire Fric'i incelerken, hafifçe kayan sol gözüyle aynı zamanda arkasına bakacakmış gibi görünüyordu.

Palazzo Rospo'ya ilk kez geldiğinde, Fric onun kem j;o/ lü olduğunu ve bir bakışıyla insana nazar değdireceğiıi du şünmüş, ama Bayan McBee bu çocukça düşünceyi düzeltil ken ona bir araştırma yapmasını söylemişti.

Fric Bay Devonshire'ın ambliyopi denen görme azlığın dan yakındığını biliyordu artık.

Az bilinen bir sözcüktü bu Çoğu kişinin bilmediği şeyleri bilmek kendisinin hoşuna derdi.

Ve uzun zaman önce, Bay Devonshire'la konuşurken onun sağlam gözüne bakmayı öğrenmişti. Ama şimdi o jm» ze bakamamasının nedeni, yalan söylediği için suçluluk duymasıydı. Ambliyopik göze aptalca bakıp duruyordu.

Ardından, Bay Devonshire'ı ve kendini utandırmakl.nı kaçınarak yere baktı. MEvet, tek başıma piknik yapacağım, değişiklik olsun diye, bilirsiniz işte, farklı bir şey yapmak için." t

"Nerede piknik yapacaksın?"

"Gül bahçesinde."

Bay Devonshire şaşırmıştı. "Bu yağmurda mı?"

Aptal, aptal, aptal

Fric yağmuru unutmuştu. "Şey... gül odasında demek is tiyorum."

Köşk çalışanlarının gül odası dedikleri yer, zemin katın küçük resepsiyon salonuydu ve pencereleri eski gül bahçesine bakardı.

Birkaç yıl önce, feng-shui danışmanının ısrarıyla, gül bahçesi evden uzak bir alana taşınmış, eskisinin olduğu yeı de çimenler yeşermiş ve bunun ortasına, Sözde Anne'niıı boşanmalarından sekiz yıl sonra dokuzuncu evlilik yıldönümlerinde Hayalet Baba'ya armağan ettiği çağdaş bir heykel dikilmişti.

Sözde Anne, heykeli "modern organik Zen" mükemmelliğinde bir yapıt olarak tanımlıyordu. Ama Fric'e göre hey-I «I, koca bir yığın at pisliğinden başka bir şey değildi.

"Gül odası piknik için garip bir yer bence," dedi Bay Devonshire, hiç kuşkusuz pencerelerin ötesindeki Zeıı pislik yığınını düşünürken.

"Şeey, kendimi orada anneme yakın hissediyorum." Bel-\ ı inandırıcı değil ama mantıklı bir yanıttı bu.

Bir süre susan Bay Devonshire, "Sen iyi misin, Fric?" diye sordu.

'Tabii, çok iyiyim, yalnızca yağmurdan sıkıldım." Neyse ki, Bay Devonshire'ın suskunluğu bu kez kısa sürmüştü. "Pekâlâ, jambonlu sandviçlerinin tadını çıkar baka-_ yy

un.

"Teşekkür ederim, efendim. Oyle yapacağım. Onları kendim hazırladım." Fric dünyanın en kötü yalancısıydı. "Jambonlu."

Sepeti sanki ağırmış gibi tutarak olduğu yerde kalan Fric, Bay Devonshire koridorda gözden kaybolana kadar, onun arkasından bakıp durdu.

Bahçe eşyaları deposu, kötü havalarda oraya taşınan bahçe iskemleleri, havuz şezlongları, minderler, güneş şemsiyeleri, sehpalar ve piknik sepederi gibi eşyalarla doluydu. Ama sepeti oraya geri götüremezdi artık, çünkü eğer . Bay Devonshire onu sepetsiz görürse, yalan söylediğini anlardı. Ayrıca, eğer diğer hizmetliler de belli etmeden onu izliyorlarsa, saklanacağı gizli yer ortaya çıkabilirdi.

Piknik yalanını sürdürmesi, sepeti gül odasına götürmesi, pencerelerin yanında otururak artık orada olmayan gül bahçesine bakması ve var olmayan sandviçleri yermiş gibi yapması gerekiyordu.

Gizemli Yabancı onu yalan söyleme konusunda uyarınızı Eğer Fric iyi kalpli Bay Devonshire'ı bile kandıramıym sa, Moloch'u nasıl kandıracaktı acaba?

Sonunda bir piknikçi için fazla neşesiz bir halde, cliıdı sepeti, evin güneybatı köşesinden kuzeydoğu köşesindeki gül odasına doğru yürümeye başladı.

BÖLÜM 63

BİRÇOK ADLA TANINAN, ama Corky'nin Queeg von llindenburg olarak adlandırdığı Jack Trotter, Malibu'nun göz alıcı kesiminde değil, uzak varoşlarından birinde yaşıyordu.

Dört dönümlük arazisini çevreleyen tahta çitin kapısını genellikle ziyaretçilere kapalı tutardı, ancak kapının bugün ardına kadar açık olmasının nedeni, kendisinin federal ajan Robin Goodfellovv adıyla tanıdığı Corky'nin daha önce bir kez yaptığı gibi bunu da arabayla parçalamaması içindi.

Çakıllı araba yolunun sonundaki açık sarı boyalı evin bakımını da hayli ihmal etmişti, çünkü öldürülme korkusu yüzünden buradan her an kaçmayı umuyordu.

Komplo varsayımcısı olan Trotter, ülkeyi gizli bir cuntanın yönettiğine ve demokrasinin çökertilip zalim diktatörlüğün hüküm süreceğine inanmaktaydı.

Ona göre bu baskının öncüleri postacılar olacak ve birlikler halinde gelerek kanlı darbeler yapacaklardı.

Trotter, gerçekleşeceğine inandığı baskınlardan kaçabilmek için, her biri diğerinden uzak birkaç sığınak belirlemişti. Corky'nin ilk ziyaretinden sonra bunlardan birine 408 DEAN KOONTZ

saklanacaktı hiç kuşkusuz, ama onun her sığınağın \<ıl|| bildiğini ve bir grup acımasız postacıyla birlikte kendıtiill yakalayacağını düşünüyordu anlaşılan.

Evin biraz ilerisinde eski, boyasız bir ahırla yeni göı ıuuuı lü prefabrik bir yapı vardı.

Corky, Trotter'ın oralarda m ı, ler çevirdiğini fazla bilmese de, bilirmiş gibi davranıyoıdu

Kızgın yaz sıcağında, Trotter için gerçek tehdit bii »I.» let baskını değil yangındı aslında, çünkü arka taraftaki «İlli yamaçları kaplayan yabani çalılar, ağustosun sonuna del M raz benzinle çıra gibi yanmaya hazır olurdu.

Ama tabii şimdi bu yamaçlar yağmurdan ötürü çanını içindeydi ve kayma riski taşıyordu. Böyle bir dunumI,. Trotter kayan yığının altına canlı canlı gömülecekti.

Corky güney Kaliforniya'yı severdi.

Henüz yaşamakta olan Trotter, ziyaretçisini verandada bekliyor ve onu dışarıda tutmayı umuyordu.

Daha önceki ziyaretlerinden birinde, dalavereci devlet memuru rolünü üstlenen Corky, Trotter'ın mülkiyet hakla rina hiç saygı göstermemiş ve kaba davranışlarda bulun muştu. Noel arifesi diye iyi niyet gösterisinde bulunmaya da hiç niyeti yoktu.

Arabayı verandanın on adım uzağına park etmesine kaı şın, sağanak yağmurdan kaçmak için acele etmiyordu, çün kü uzun çizmeli Robin Goodfellovv, öfkeliyken havaya aldı mazdı.

Verandanın üç basamağını çıktıktan sonra, omuz kılıfın daki Glock'u çıkarıp namluyu Trotter'ın alnına dayadı.

"Bana telefonda söylediğin şeyi yine söyle bakalım."

"Kahretsin," dedi Trotter, sinirli bir tavırla. "Bunun doğ ru olduğunu biliyorsun."

"Saçmalama."

11 otter'ın saçları Alice Harikalar Ülkesi nde Alice'le oy-hy.ın sırıtkan kedinin tüyleri kadar turuncu, gözleri Deli fiipkacı'nınkiler kadar şişkin, burnu Beyaz Tavşan'ınki ka-

ılıı seğirtken, bıyığı Fok Balığı'nınki kadar uzundu; Lewis ı .»ıolPın birçok karakteri bir karaktere bürünmüş gibi.

Tanrı aşkına, Goodfellovv,w diye karşı çıktı Trotter, ağlamaklı bir sesle, "fırtına var, fırtına! Böyle bir havada iş yap-iii.ımız olanaksız."

Corky, Glock'u hâlâ Trotter'ın alnına bastırıyordu. "Fırını. ı saat altıya kadar duracak.

Rüzgâr tamamen dinecek. Ilava koşulları bizim için ideal olacak."

"Evet, fırtınanın duracağını söylüyorlar, ama onlar ne bilir ki? Şimdiye dek hangi tahminleri doğru çıktı?"

"Ben televizyonun hava tahmincilerine güvenmiyorum, .iptal herif. Hava koşullarını yalnızca incelemekle kalmayıp onları mikrodalga enerjiyle kontrol eden Savunma Teşkilatı' ının süper gizli uydularına güveniyorum. Biz gerektiği zaman fırtınayı durduracağız."

Paranoyak Trotter'ın şişkin gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. "Hava kontrolü demek," dedi korkuyla titrerken. "Kasırgalar, tayfunlar, tipi fırtınaları, kuraklıklar...

Nükleer bomba kadar korkunç, izlenemez bir silah."

Corky fırtınayı sona erdirecek olan şeyin, elbette onun yandaşı olan kaos olduğuna inanıyordu.

"Yağmur yağsa da yağmasa da, rüzgâr esse de esmese de," dedi Trotter'a, "daha önce planlandığı gibi, sen saat tam yedide Bel Air'deki randevu yerinde olacaksın."

"Hava kontrolü," diye mırıldandı Trotter.

"Randevuya gelmemeyi aklından bile geçirme. Şu anda bizim üstümüzde şu tepelerle tarlalarda kaç göz var, biliyor musun?"

"Bir sürü göz," dedi Trotter.

"Adamlarım senin dürüst davranmanı sağlamak ya d«(beynini dağıtmak için bu kanyonun her yerinde hazır ılı ı liyorlar, hangisini istersen seçimini yap."

Gerçekte, onların üstündeki gözler, evi gölgelend

eski meşelerde toplanmış kargaların, şahinlerin, serçelrı lı ve diğer tüylü toplum üyelerinin gözleriydi sadece.

Jack Trotter'ın bu yalanlara inanmasının nedeni, ur< sahte MGK kimlikleri ne de Corky'nin Robin Goodfcllınv roliinü başarıyla oynamasıydı. Corky onun bir banka soy guncusu ve ecstasy satıcısı olduğunu biliyordu.

Bu bilgileri Corky'e ileten Mick Sachaton'du. Mick hu müşteriye diğeriyle ilgili bilgiler aktarmazdı aslında, çiiıku eğer öyle bir şey yaparsa öldürüleceğini ya da gözlerinin oyulup dilinin kesileceğini bilirdi, ancak Trotter onun sev gilisini çalmıştı.

Mick'in sevgilisi porno film yıldızıydı. Trotter kamç ı a önünde her gün iki, altı hatta on adamla sevişen bir kadına duygusal sevgiyle yaklaşmamış olabilirdi, oysa Mick'in on üç yaşından beri hayal ettiği şey, porno yıldızı bir sevgilim olmasıydı ve Trotter onun yalnızca sevgilisini değil, kalbi nin en derin arzusunu da çalmıştı.

Trotter'la dört ay yaşayan kadın, bir süre sonra ortadan kaybolmuştu. Mick, kadından bıkan Trotter'ın ya kendisi nin yasadışı işlerini öğrendiği için ya da yalnızca spor olsun diye onu öldürdüğüne ve derin vadiye gömdüğüne inanı yor, kadının artık kimseye yararı olmadığını düşündükçe de daha çok öfkeleniyordu.

Glock'u Trotter'ın alnından aşağı doğru indiren Corky, "Haydi, içeri girelim," dedi.

"Lütfen girmeyelim," diye yalvardı Trotter.

"Sana, benimle yapacağın işbirliğinin seni tüm resmi kanıtlardan sileceğini, devlet tarafından bilinmeyen en özgür iidam yapacağını anımsatmam gerek."

'Tamam, bu gece orada olacağım. Saat tam yedide. Rüz-i;ar essin ya da esmesin."

"Ama ben hâlâ içeri girmek istiyorum," dedi Corky. "Ne demek istediğimi sana iyice anlatmak için."

Trotter'ın Deli Şapkacı gözleri hüzünlenmiş, fok balığına benzer suratı asılmıştı.

Ardından, Corky'i isteksizce içeri götürdü.

Corky'nin daha önce Trotter'a bir ders vermek istediğinde duvarlarda oluşturduğu kurşun delikleri henüz ona-ı ılmamıştı, fakat oturma odasının duvar rafları Lladro porseleni yeni biblolarla doluydu: Balerin heykelcikleri, prenslerle dans eden prensesler, bir köpekle oynayan çocuklar, ayaklarının etrafına toplanmış kazları besleyen güzel bir çiftçi kız...

Paranoyak, komplo varsayımcısı, banka soyguncusu, yaşam savaşı veren bir uyuşturucu saücısının evi buradan Kanada sınırına dek kurşunlarla dolu olabilirdi, ama onun zarif porselenlere düşkün olması Corky'i şaşırtmıyordu, insanların dış

görünüşü kaba olsa bile, herkesin bir kalbi vardı.

Corky de eski Shirley Temple filmlerine düşkündü. En azından yılda bir iki kez onları seyrederdi; hiç utanmadan.

Trotter ona bakıp durduğu sırada, Corky her atışta bir porseleni parçalayarak, 9-mm.'lik silahın kurşunlarını boşalttı.

Mina Reynerd'ı yanlışlıkla ayağından vurduktan sonra, aylar boyunca pratik yaparak tabanca kullanımında ustalaş-mıştı. Son zamanlara kadar kaos yaratırken silah kullanmaktan pek hoşlanmıyor, çünkü bu ona fazla soğuk ve kişi-412 DEAN KOONTZ

lik dışı bir araç gibi görünüyordu, ama şimdi tabancayı ihi| maktaydı.

Şarjöre yedek kurşunları doldurup Lladro koleksiyonu nun geri kalanını da hallederken, nemli havayı tebeşirli m* ve tabanca ateşi kokusu kaplamıştı. "Saat yedide," dedi Corky.

"Orada olacağım," diye yanıdadı uslanan Trotter. "Sihirli halı gezisi yapacağız."

Şarjörü üçüncü kez dolduran Corky, Glock'u omu/ kılı fına takıp verandadan indikten sonra, Land Rover'a bim rek Malibu kanyonlarından kıyıya doğru ilerlemeye baAln dı.

1

Açık bir beheri andıran gökyüzünden sanki yağmur ye rine ortaçağ simyacılarının boşuna aradıkları evrensel «.«»

zelti boşalıyor, çevredeki tepeler eriyor, alçak araziler sivil.»

• I

şıyordu.

BOLUM 64

GÜL ODASINA GİDEN FRİC, pencerelerin yanındaki bir koltuğa oturmuş, annesinin sevgi kanıtı armağanı bronz at pisliği yığınına bakıp duruyordu.

Yere koyduğu piknik sepetinin kapağı hâlâ kapalıydı.

Bay Devonshire'a uydurduğu aptalca yalanı desteklemek için burada zaman geçirecek olmasına rağmen, var olmayan jambonlu sandviçleri yermiş gibi yapmayacaku, çünkü onu birisi görürse, annesi gibi oğlu da deliy derdi; ama öyle yapmayacak oluşunun asıl nedeni, sandviçlerle birlikte iyi giden salatalık turşusunun olmayışıydı.

Ha, ha, ha.

Yaklaşık iki yıl önce annesiyle ilgili olay sırasında, menajeri skandal düşkünü medya görevlilerine Freddie Nielan-der'ın aşırı yorgunluk nedeniyle Florida'da özel bir hastaneye yatırıldığını söylemişti.

Süper modeller çoğu kez aynı nedenle hastaneye yatırılmaktaydılar. Günün yirmi dört saati muhteşem görünmenin bedeli ağırdı.

Sözde Anne Vanity Faif'rn ve Vogudun kapak fotoğrafları çekimi için uzun süre poz verdikten sonra, vücut kasla-414 dean koontz t

rınırı kontrolünü tümüyle yitirmişti. Fric'in anladığı Lul* rıyla resmi açıklama buydu.

Ama tabii hiç kimse bu öyküye inanmamış ve medyanı! dedikodu muhabirleri bir

"ruhsal çöküntümden söz ctıtcyn başlamışlardı. Freddie'nin yatırıldığı hastane

"zencinin zenginine hizmet veren sağlık yurdu" ya da "lüks psikiyatri kliniği" olarak adlandırılmaktaydı. Hatta ünlü radyo h.ıl>« ı spikeri Howard Stern hastaneyi "delilere akıl sağlayan n marhane" şeklinde tanımlamıştı.

Fric ise medyanın annesi hakkında ne söylediğini bilini yor gibi davranmış, ama bulabildiği her haberi okuyup du yabildiği her birini dinlemişti. Bu arada korkmuştu tabii Kendini yararsız hissetmişti. Haberciler Freddie'nin iki ha* taneden hangisinde olduğuna karar verememişlerdi. Ken disi de bunu bilmediği için, annesine bir kart bile yollayu» mamıştı.

Sonuçta, babası onu yeni yerine taşınan gül bahçesinin bir kenarına götürerek, annesiyle ilgili garip haberleri du yup duymadığını sormuş ve Fric bunları duymamış

gibi dav ranmıştı.

"Pekâlâ, er ya da geç bazı şeyler duyacaksın," demişti İm bası, "ve ben onların hiçbirinin doğru olmadığını bilmem istiyorum. Tümü, ünlü kişiler hakkında uydurulan bir sütü zırva. Annenin ruhsal çöküntü geçirdiğini söyleyecekleı Gerçek hoş değil, ama duyacağın şeyin yarısı kadar da çıı kin olmadığı için, Ming ve Rudy senin bundan etkilenme meni sağlayacaklar."

Dr.Rudy, Hollyvvood çevrelerinde geçmiş yaşam terapi siyle ün kazanmış olan psikiyatr Rudolph Kroog'du. Fric'in daha önceki bir yaşamında firavunlar devrinde Mısır'da ya şamış bir çocuk kral olabileceğini belirlemek için onunla YÜZ 415

h\,ı bir süre konuştuktan sonra, ona bir şişe kapsül vermiş s» bunlardan bir tane öğle yemeğinde bir tane de akşam ya-Miken alacağını söylemişti.

Ama cumartesi sabahları izlediği çizgi filmlerde çocuk inalların bazen danışmanları tarafından zehirlendiklerini unutmayan Fric, kapsülleri hemen kendi odasına çıkarıp tuvalete boşaltarak sifonu çekmişti. Eğer tuvalette yeşil, pullu bir canavar yaşıyorsa, onu o gün aşırı dozda ilaçla öldürmüş olmalıydı.

Dr. Rudy'e dayanmak kolaydı belki, ama Ming zor bir »ulamdı. Fric beyin hastası Aşçıbaşı Bay Hachette'e teslim edilse, bundan daha iyiydi.

En sonunda, herkes onu rahat bırakmıştı.

Yine de annesinin hastaneye mi, sağlık yurduna mı yok-ta tımarhaneye mi yatırılmış

olduğunu hâlâ bilmiyordu.

Annesi o zamandan beri Palazzo Rospo'ya yalnızca bir kez gelmiş, ama olaydan hiç söz etmemişti. Fric'e söylediği tek şey, onun neredeyse mükemmel, görünmez, küçük bir İare oluşuydu.

Sonra at binmeye gitmişler ve Fric coşkulu, özgüvenli, babası gibi adetik, süper bir binici olmuştu.

Ha, ha, ha.

Burada gül odasında oturup pencerelerden bakarken, kendini geçmişe öylesine kaptırmıştı ki, Bahçıvan Bay Yorn'un varlığını bile fark etmemişti. Kapüşonlu yeşil bir yağmurluk ve siyah çizmeler giyen Bay Yorn, gider borularının tıkanıp tıkanmadığını kontrole gelmiş olmalıydı. Şimdi bir buçuk metre kadar ileriden Fric'e baktığı sırada, şaşırmış belki de meraklanmış gibi görünüyordu.

Büyük ihtimalle Bay Yorn ona el sallamıştı ve geçmişte kaybolan Fric buna karşılık vermemişti. Bay Yorn büyük ih-416 DEAN KOONTZ

timalle yine el sallayıp karşılık alamayınca, şimdi hn'to| trans haline girdiğini düşünüyor olabilirdi.

Kendisinin kaba, sümüklü küçük bir oğlan çocuğu olum dığını ve hipnotize edilmediğini kanıtlamak isteyen I ılı hemen el salladı, çünkü eğer Bay Yorn on saniyeden y.» ıtd beş dakikadan beri orada duruyorsa, yapılması gereken • ı doğru şey buydu.

Ama biraz fazla heyecanlı bir şekilde el sallaması, İni.. • vanın pencerelere yaklaşarak, "İyi misin, Fric?" diye sonu* sına neden olmuştu.

"Evet, efendim, iyiyim. Jambonlu sandviçlerimi y\<. rum."

Çift camlı pencerelerle yağmur sesi onun sesini bu .o bastırmıştı anlaşılan. "Ne dedin?" diye sordu Bay Yorn İm kez.

"Jambonlu sandviçleri" dedi Fric, neredeyse bağıraıak Bay Yorn sanki bir örnek kavanozunda saklanan gaılp bir böceği incelermiş gibi Fric'e baktıktan sonra, başını ıM yana sallayıp uzaklaşmaya başladı.

Fric bronz at pisliği yığınının yanından geçip devas ı ı,ı menliğin ilerisinde bir yer cücesi kadar küçülerek hayalı» gibi gözden kaybolan Bay Yorn'un arkasından bakarken, onun ne düşündüğünü kesinlikle biliyordu: Annesi gibi o/f lu da deli.

Bu arada, koltuktan kalkıp kasılan bacaklarını rahatl.ii mak için gerindiği sırada, yanlışlıkla piknik sepetine çat p.t rak onu yere devirmiş ve kapak açılınca sepetin içinde beyaz bir şey görünmüştü.

Oysa deprem fenerleri, jambonlu sandviçler ya da hei hangi bir şey içermeyen sepet boş olmalıydı.

Etrafa bakınan Fric, odada şüpheli birisinin saklanabilr YÜZ 417

ırgi hiçbir yer göremiyordu. Koridora açılan kapı da onun İm aktığı gibi kapalıydı.

Ardından, çabucak eğilip dikkatle sepetin içine doğru ıı/,anarak, gördüğü o beyaz şeyi çıkardı. Katlanmış bir gazeli yd i bu. The Los Angeles Times.

Kalın siyah harflerle yazılmış manşet gözden kaçmaya-. ak kadar belirgindi: FBI MANHEIM'İN KAÇIRILIŞINI ARAŞ-I İRİYOR.

Fric aniden ürperdi. Terden bir anda sırılsıklam olan el-Irriyle gazeteyi sımsıkı tutarken, tarihine baktı. 24 Aralık. Öbür günün gazetesiydi bu.

Ön sayfadaki korkutucu manşetin altında Hayalet Baha'nın ve köşkün ön kapısının fotoğrafı vardı.

Haberi okursa bunun gerçekleşmesinden korkarak yalnızca sütunun altına baktığında, devamının 8'inci sayfada olduğunu gördü ve kendisi için önemli olan fotoğrafı bulmak için o sayfayı açtı.

Oradaydı işte.

Fotoğrafının altında şöyle yazıyordu: On yaşındaki Aelfric Manheim salı gecesinden beri kayıp.

Şoka uğramış bir halde fotoğrafa bakarken, bunun siyah-beyaz görüntüsü bir anda şekil değiştirerek soğuk yüzlü ve gri gözlü Aynacı Adam'a, onun koruyucu meleği Gizemli Yabancı'ya dönüşmüştü.

Fric Times'ı yere atmaya çalıştı, ama bunu yapamamasının nedeni korkudan ellerinin ter içinde kalması değil, statik bir akıma sahip gibi görünen gazetenin gücüydü.

Ardından, Gizemli Yabancı canlandı ve sanki bu bir gazete fotoğrafı değil de minyatür bir televizyon ekranıymış gibi, Los Angeles Times'tan konuşmaya başladı: "Moloch geliyor. "

Yüz — F.27

418 DEAN KOONTZ

Bu sırada adım attığının bile hiç farkında olmayan I*ılı kendini gül odasının karşı tarafında, kapının yanında İmi) du.

Astım krizi başlamasa da zorlukla soluk alıyor, kalbi İn* la çarpıyordu.

Times devrilen sepetin yanında, yerdeydi.

Fric on bakıp durduğu sırada, gazete sanki sert bii w\$ gara kapılmış gibi, yere serili Acem halısının üstünden yük selip uzun boylu bir adama dönüştü.

Ardından, korkutucu görünmesine karşın hiç kuşkunu koruyucu melek olan gazete adam, Fric'e arkasını döıUp bir hayalet gibi pencerelerin arasından geçti ve dışarıdaki yağmura karışarak bilinmeyen bir yere doğru gitti.

Fric bir kez daha yalnız kalmıştı. Ya da öyle görünüynı du.

BOLUM 65

DR. JONATHAN SPETZ-MOGG, Westwood'un lüks bir semtinde, yağmurun bile aşındıramadığı parlak dış kaplaması sedir ağacından yapılmış, Nantucket tarzı bir evde yakıyordu.

Eksantrik bir İngiliz aksanıyla konuşan Spetz-Mogg'un bunu doğuştan ya da yetişkinliğinde değil, o kıyılara yaptığı uzun ziyaretler sırasında edindiği belliydi.

Ethan ve Hazard'ı evine kabul etmesine karşın, onlara fazla kibar davranmıyor, işbirliği yapmak yerine sinirli bir şekilde konuşuyordu.

Kırk sekiz yaşında olmasına rağmen, giydiği genç işi bol gömlek, bacak kısımları cepli bol pantolon ve taktığı güneş gözlüğü, onu hayli ilginç göstermekteydi.

Sık sık bacak bacak üstüne atması ve perdeleri açıp kapatması ise ya konuşurken saf bir adam rolü oynamak ya da koyu renk gözlüğün arkasına saklanmak konusunda karar veremediği içindi.

Her polisin zalim bir faşist olduğuna inanmakla birlikte, elbette bunu avaz avaz bağıracak birisi değildi. Evindeki baskıcı iki polise öfkelenmiyor, onlardan korkuyordu aslında.

Soruları laf kalabalığıyla yanıtlarken, Ethan ve Ha/an| coplarını çıkarmadan önce onları gevezeliğiyle kapı dı>ari etmeyi umuyor olmalıydı.

Aradıkları profesör bu değildi anlaşılan. Spetz-Mogf, I • * * ideal uğruna başkalarını suç işlemeye yönlendirebilirdi h(I ki, ama bunu kendisi yapamayacak kadar midesizdi.

Ayrıca, suç işleyecek zamanı da yoktu. On bilgisel cm t, sekiz roman ve birçok oyun yazdığı gibi, öğrencilere veıdı ği derslerin yanı sıra konferanslar, kurslar ve seminerler dı zenliyordu.

Ethan'ın deneyimlerine göre çalışkan insanlar, yaptıkl.ı rı iş ne olursa olsun nadiren suç işlerler ve sorumluluk \a hibi başarılı işadamları da yalnızca filmlerde cinayet olayla rina karışırlardı.

Suçlu kişiler çalıştıkları işte çoğu kez başarısız olurlaıdı zaten ve mal varlıklarını ya miras yoluyla ya da kolay yoldan elde ederlerdi.

Dr. Spetz-Mogg, Rolf Reynerd'ı hiç anımsamıyordu Hafta sonu verdiği drama konferanslarına ortalama üç yi' ı/ aktör adayı katılmış ve çok azı kalıcı bir izlenim bırakmıştı

Ethan ve Hazard profesöre elektrik işkencesi yapmadan ayrılmak için ayağa kalktıklarında rahatlayan Spetz-Mogg. onları kapıya kadar geçirdi. Kapıyı arkalarından kapattığın da, hemen banyoya koşuşturup yapmacık İngiliz ağırbaşlı)ı ğını bir kenara bırakarak bağırsaklarını boşaltmıştı hiç kuş kuşuz.

Expedition'a bindiklerinde, "Kahpe dölü herifi genel ilkeler doğrultusunda yumruklamam gerekirdi," dedi Hazard.

"Sen iş ortasında garipleşiyorsun."

"O aksan neydi öyle?"

"James BoncTu oynayan Adam Sandler." "Evet. Schwarzenegger davran ışlarıyla."

Spetz-Mogg'un evinden ayrıldıktan sonra, Reynerd'ın I atıldığı senaryo yazımı konferanslarını düzenleyen Dr. Ge-rald Fitzmartin'e ulaşmak için çok fazla zaman kaybetmişlerdi.

Onun görev yaptığı üniversiteye geldiklerinde, kendisinin tatil nedeniyle evde olduğunu öğrendiler. Oysa Hazardan aradığı telefonu telesekreter yanıtlamıştı.

Fitzmartin, Pacific Palisades'de yaşıyordu. Oraya gidene dek geçtikleri sel baskınına uğramış caddeler, arabalardan çok gondollar için uygundu.

Fitzmartin'in kapı ziline kimse yanıt vermiyordu. Noel alışverişine çıkmış olabilirdi, belki de Channing Manhe-im'e yollayacağı nefret armağanının siyah kutusunu paketlerken kapıya gelemeyecek kadar meşguldü.

Komşusu ise değişik bir öykü anlatıyordu. Profesör pazartesi sabahı acilen Cedars-Sinai Tıp Merkezi'ne kaldırılmıştı, ama bunun nedeni belli değildi.

Hazard, Cedars-Sinai'yi aradığında hastane için hasta gizliliğinin, polis ilişkilerinden daha önemli olduğunu öğrenmişti.

Ethan arabayı kente doğru sürmeye başladı. Sert esen rüzgârda kırılıp caddelere düşen ağaç dalları trafiği engelliyordu.

Trafik de berbattı zaten. Bir kavşakta iki araba çarpışmış, beş blok ileride bir kamyon bir kamyonete yandan vurmuştu.

Arabayı dikkade kullanırken, eğer ona bir araba çarpıp ölmüşse, başka bir caddede yine ölebileceği düşüncesini aklından çıkaramıyordu. Bu kez ölümden kurtulamayabilirdi.

Yola devam ettikleri sırada, Hazard haftanın bir günti başka bir üniversitede öztanıtım semineri düzenleyen pm fesörün adını öğrenmeye çalışmaktaydı. Ethan ellerini dı reksiyondan çekmeden kol saatine göz attı. Gün hızla ilci liyordu.

Saat 17.00'dan önce Palazzo Rospo'da olmak zorund.ty dı. Fric özellikle bu garip günde büyük köşkte yalnız kalın.t malıydı.

Saat 14.18'de geldikleri Cedars-Sinai Tıp Merkezi, Ilı verly Bulvarı'ndaydı.

Dr. Gerald Fitzmartin'i Yoğun Bakım Ünitesi'nde bul muşlar, ama onu görmelerine izin verilmemişti. Bekleme odasında görüştükleri profesörün oğlu onlara yardımcı ola bileceğini söylerken, iki polisin babasıyla neden konuşmak istediklerini bir türlü anlayamıyordu.

Pofesör Fitzmartin altmış sekiz yaşındaydı. Dürüst bir ya şam süren yaşlı adamlar, emekli olduktan sonra nadiren suç işlerlerdi, çünkü böyle bir şey bahçe işlerini ve böbrek taşı düşürmeyi engellerdi.

Ayrıca, Fitzmartin bu sabah dört kalp damarının değişti rildiği bir by-pass ameliyatı geçirmişti. Eğer Rolf Reynerd'ın suç ortağı olmuşsa bile, yakın gelecekte film yıldızlarını öldürmesi olanaksızdı.

Ethan yine kol saatine göz attı. 14.34. Tik-tak, tik-tak, tik-tak.

BÖLÜM 66

ANARŞİST MULTİMİLYONER MİCK SACHATONE'UN multimilyonerlerin yaşadığı lüks bir semt yerine orta sınıf halkın yaşadığı Sherman Oaks'ta, hiçbir mimari özelliği olmayan iki kadı bir evde yaşamasının nedeni, gelir kaynaklarını maliyecilere açıklamak zorunda kalmaması içindi.

Mick'in adresini onun uzun yıllar hizmet verdiği yalnızca birkaç güvenilir müşterisi bilir ve Mick işini çoğu kez genel plajlarla parklarda, kafelerde ve kiliselerde sürdürürdü.

Robin Goodfellovv giysilerini sıradan adam giysileri ve sarı yağmurluğuyla değiştirmek için Santa Monica'daki garajda durmayan Corky, Malibu'dan doğruca Sherman Oaks'a gelmişti. Kırık porselen koleksiyoncusu Queeg von Hindenburg, programını yeterince altüst etmişti zaten; bu önemli günde yapacağı daha pek çok iş

vardı.

Araba yolunda park ettikten sonra, hızla koşarak ön verandaya çıktı.

Diyafondan konuşarak, "Oradan ayrılma," diyen Mick Sachatone, hemen kapıya geldi. Ama bazen insanı dakikalarca verandada bekletirdi.

Evdeyken daima olduğu gibi, çıplak ayaklı ve pijamalıydı.

Bu günkü kırmızı pijaması da, çizgi film karakteri Baıl Simpson'ın baskı resimleriyle süslüydü. Pijamalarının ha/ı larını hazır alır, çoğunu ise diktirirdi.

Mick henüz ergenlik çağına bile erişmeden, Playboy'mı yaratıcısı Hugh Hefner'a hayrandı. Büyümenin bir yolunu bulan Hef, başarıya ulaşmasına karşın koca bir çocuk ol.ı rak kalmış ve yaşantısını çoğu kez pijamalı geçirdiği uzun bir partiye dönüştürmüştü.

Genellikle evde çalışan Mick'in de yüz elliden fazla pija ması vardı. Geceleri çıplak uyur, gündüzleri pijama giyerdi

Kendini HePin yardımcısı bir mini Hef gibi gören Mick, on üç yaşını süren kırk iki yaşında bir adamdı.

Kapıyı açınca Corky'i Robin Goodfellow kılığında görüı görmez, "Hey, Cork, içeride süper bir film var," diye bağır dı.

Bir yabancı söz edilen filmin içeriğini bilmez, ama Mick'in arkadaşları bunu bilirdi.

"Geç kaldığım için özür dilerim," dedi Corky, içeri girerken.

"Aceleye gerek yok, arkadaş. Elimden gelse, ben bu evi iş merkezine çevirirdim."

Oturma odasının mobilyaları kaliteli ve rahattı.

Zengin olmasına karşın gösterişi sevmeyen Mick, bazen takıntılı davransa da basit bir yaşam sürerdi.

Çalışma süitinin duvarları dışında, evin tüm duvarları binlerce pornografik kaset ve DVD içeren raflarla kaplıydı. Merdiven sahanlığıyla koridor duvarlarına da raflar yerleştirilmişti.

Mick'in DVD'lerden çok videokasederi yeğlemesinin nedeni, bunların üstünde erotik fotoğraflar ve yazılar bulunan kutular içinde gelmesiydi.

Evin yalnızca oturma odasıyla ana yatak odasında eşyalar vardı. Yemek odası da dahil diğer odaların tümü, duvar ve bölüntü raflarıyla doluydu.

Mick genellikle hazır aldığı veya siparişle getirttiği yemeklerini ya bilgisayar masasında ya da yatağında yerdi.

Oturma odasının bir duvarı, yerden tavana dek yükselen raflar yerine dört dev ekranla kaplıydı; yanyana iki ekranın üstüne yerleşik diğer iki ekran. Bunların altındaki açık dolap rafına da, her ekrana bağlı birer DVD ve videokaset göstericisi, sekiz mikrofon ve amplifikatörler sıralanmıştı. Yatak odasının bir duvarı da benzer şekildeydi.

Mick aynı anda dört filmi sesli olarak izleyebiliyordu. Şu anda burada duyulan sesler kaba bir cinsellik senfonisiydi.

Ancak bugün, ekranlarda görünen porno filmlerin tümünün sesi kapatılmıştı.

"Janelle benim için çok özeldi," dedi Mick, kaybettiği sevgilisini kastederek. "Çok havalı, körpe bir piliçti."

Dört ekranın tümü Janelle'in film sahnelerini yansıtıyordu.

Bart Simpson pijamasıyla çocuksu görünse de, hâlâ sevgilisinin özlemini çektiği belli olan Mick, sağ üst köşedeki ekranı işaret etti. "Orada yaptığı şeyi daha önce hiç kimse, hiç ki?nse> hiçbir zaman yapamadı."

"Yapabileceğinden de kuşkuluyum ben," diye ona katıldı Corky, çünkü Janelle, porno film tarihinde gerekli geni taşıyan tek yıldızdı.

"Birlikte olduğu şu dört adama bak. Dördü de ona âşık. Görüyor musun? Erkekler Janelle'e âşık olurdu. Çekici bir kadındı o."

"Ben Trotter'ın Malibu'daki evinden geliyorum."

"O kahpe dölünü hâlâ öldürmedin mi?"

"Henüz değil. Bir süre daha bana gerekli olduğunu I »ı 11 yorsun."

"Aa, şuna bak."

"Sevgilin gerçekten işini iyi yapıyormuş."

"Canı yanmıştır diye düşündün sanırım."

"Öyledir belki."

"Janelle öyle olmadığını, eğlenceli olduğunu söylemi) ti."

"Çok egzersiz mi yapardı?"

"Onun işi egzersiz yapmaktı. Trotter'ı öldürecek misin "

"Sana söz verdim, değil mi?"

"Ben Janelle'le birlikte yaşlanmayı umuyordum."

"Gerçekten mi?"

"Şey, zaten yaşlanmış sayılırım aslında."

'Trotter'ın yeni porselen koleksiyonuna ateş edip tümü nü parçaladım."

"Pahalı bir koleksiyon muydu?"

"Lladro."

"Öldürmeden önce ona işkence yapacak mısın?"

"Tabii."

"Sen iyi bir arkadaşsın, Cork. Gerçek bir arkadaş."

"Oyle, biz uzun süredir arkadaşız."

"Yirmi yıldan fazla."

"Dünya o zaman daha kötü bir yerdi."

"Bizim zamanımızdan beri çok şey değişti. Ama çılgın birer gençken düşlediğimiz kadar hızlı bir şekilde değil."

Birbirlerine gülümsediler. Eğer değişik tipte adamlar olsalardı, kucaklaşabilirlerdi.

Ardından, "Ben Manheim programını uygulamaya hazırım," diyen Mick, Corky'i evin arka kısmındaki çalışma odasına götürdü.

YÜZ 427

Buradaki duvarların önüne porno kaset rafları yerine bilgisayarlar, bir kompakt baskı makinesi, plastik kaplama makineleri, bir lazer holografi baskı makinesi ve kaliteli sahte belge imali için gerekli teknolojik aygıtlar sıralanmıştı.

Mick ana çalışma merkezindeki bilgisayar ekranının karşısına iki iskemle koymuştu ve hemen klavyenin önündeki-ne oturdu.

Deri ceketini çıkarıp bunu ikinci iskemlenin arkasına asan Corky de onun yanına yerleşti.

Mick kılıftaki Glock'a baktı. "Trotter'ı haklayacağın silah bu mu?"

"Evet."

"Daha sonra bana verir misin?"

'Tabancayı mı?"

"Dikkatli davranırım," diye söz verdi Mick. Onu hiç kullanmam. Şarjördeki kurşunları da boşaltırım. Onu tabanca olarak istemiyorum zaten, anlarsın ya; o benim için Janelle'in film kasederine ayırdığım özel rafta saklayacağım kutsal bir emanet olacak."

"Tamam. Ben Trotter'ın işini bitirdiğim zaman tabanca senin."

"Sen bir şampiyonsun, Cork." Mick artık rahadamıştı.. Ardından, bilgisayar ekranında görünen veri tablosunu kastederek, "Bunu elde etmek hiç kolay olmadı," dedi.

Korsanlık konusunda olağanüstü bir yeteneğe sahipti, ama Manheim işi onu hayli zorlamıştı anlaşılan.

"Bu gece saat tam sekiz buçukta," diye devam etti, "telefon şirketinin bilgisayarı Manheim köşküne hizmet veren tüm hatları devre dışı bırakacak."

"Peki, bu durum Paladin Patrol Güvenlik Şirketi'nin dik-428 DEAN KOONTZ

katini çekmeyecek mi? Köşke ait hatların biri, alarm ilei\» mi için günün yirmi dört saati Paladin'e bağlı."

"Evet. Eğer hat kesilirse, Paladin bu kesintiyi şirket içi hu alarm sinyali olarak algılar.

Ama gerçeği asla anlamazlar."

"O şirketin silahlı korumaları var," diye kaygılandı Corky. "Çabuk davranırlar. Adamlar tabancalı."

"Senin için hazırladığım programın bir kısmı, Paladin bil gisayarının devre dışı bırakılmasını da içeriyor. Manheim'm köşk telefonları devreden çıkmadan önce, tüm sistemin h şi çekilecek."

"ikinci bir sistem kullanıyor olabilirler."

"Bunun da önlemini aldım," dedi Mick sabırsızlıkla. "O sistemin de fişi çekilecek."

"Çok etkileyici."

"Güvenlik şirketi konusunda kaygılanmana gerek yok. Ama köşkün özel korumaları sorun olabilir."

"Gece vardiyasında iki koruma var. Onların rıun işini biliyorum. Sorun değil. Cep telefonları işi ne olacak?"

"O iş programın diğer bir kısmı. Ned Hokenberry'deıı senin öğrendiğin bilgiyi kontrol ettim. Manheim onun işten çıkarılmasından önceki aynı cep telefonu servisini kullanıyor."

"Nöbetçi korumaların iki cep telefonu var. Üçüncüsü koruma şefi Ethan Truman'da."

"O telefonlar köşkün sabit telefonlarıyla birlikte saat sekiz buçukta devre dışı kalacak.

Köşkü idare eden kâhya çiftin de iş gereği kendi cep telefonları var."

"McBeeler."

"Evet. Ve Aşçıbaşı Hachette'le William Yorn'un da..."

"Bahçıvanı unutmayalım, fakat hiçbiri bu gece orada olmayacak. Yalnızca Truman'la çocuk köşkte."

YÜZ 429

"Birisinin geç saate dek çalışması veya tatilden erken dönmesi riskini göze almak istemezsin, değil mi? Eğer ben tüm telefonların çalışmasını engellersem, hiç kimse 911'i arayamaz. Ayrıca, özel çağrı aygıtları da servis dışı kalır."

Daha önce, internet üzerinden yardım çağrısı konusunu konuşmuşlardı.

Corky bu konuya değinmeden, "internetin Manheim köşküyle bağlantısı saat sekiz buçukta kesilecek," dedi Mick.

"Peki, nöbetçi korumalar bunların hiçbirini farketmeye-cekler mi?"

'Telefonu kullanmadıkları ya da internete girmedikleri sürece fark etmezler."

"Bilgisayarlarına bir uyarı sinyali gelmez mi?"

"Ben o işi de hallettim. Ama sana dediğim gibi, kameraların, ısı saptayıcıların ya da detektörlerin çalışmasını engelleyemem, çünkü bunu yaparsam, güvenlik sisteminin çalışmaması nedeniyle olağanüstü bir durum olduğunu anlarlar."

Corky omuz silkti. "Eve girdiğim zaman detektörlerin çalışmasını istiyorum zaten; onlara gerek duyabilirim. Kameralarla ısı saptayıcılara gelince, Trotter benim onlardan gizlenmeme yardımcı olur."

"Sen de sonra onu öldürürsün."

"Hemen değil, daha sonra. Senin yapman gereken başka bir şey kaldı mı?"

Sağ elini havaya kaldıran Mick, ardından işaret parmağını yavaşça klavyeye doğru indirerek ENTER tuşuna bastı.

Bilgisayardaki veri tablosu kaybolmuş ve ekranı açık mavi bir fon kaplamıştı.

Tedirginleşen Corky, "Ne oldu?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Programın yollanma işini başlattım."

"Bu iş ne kadar sürer?"

Mick ekranın ortasında görünen İŞLEM DEVAM EDİM »M yazısını işaret etti. "Bu yazı değişene kadar kola veya Im)H|| bir içecek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Corky bu evde hiçbir şey yiyip içmez ve hiçbir şeye du kunmamaya çalışırdı, çünkü her şeye dokınmuş ol.m Mick'in ellerinin daha önce nerede olduğunu bilinci im run yaratırdı.

Mick'in çoğu arkadaşı onunla tokalaşmaktan kaçınmı ılı zaten ve kendisi de bunu anlayışla karşılayarak kimseye eli ni uzatmazdı.

Buzdolabından kendine bir kutu kola alan Mick, geıl dönüp iskemlesine oturdu.

Sonra, ilginç porno filmler hakkında konuştular, .ıuu Corky'nin bu tür konuşmalardan sıkılmasına firsat kalına mış ve ekrandaki İŞLEM DEVAM EDİYOR yazısı dört dakik a içinde BAŞARIYLA SONLANDI şekline dönüşmüştü.

"Program yollandı," dedi Mick.

"Yazının anlamı bu mu?"

"Evet. Tüm sistemlere tohumlar ekildi artık. Bu gece lıeı şey senin istediğin gibi olacak."

"Yapacağın başka bir şey kalmadı mı?"

Mick sırıttı. "Akıllıca, öyle değil mi?"

"Şaşırtıcı," dedi Corky.

Mick kolasını içmek için eğildiğinde, Glock'u çekip ona ateş etti.

BOLUM 67

ÖZ TANITIM VE ÖZGÜVEN KONUSUNDA haftanın bir günü seminer veren profesör, Dr. Robert Vebbler'dı. Sıradan, güvensiz insanları kendine güven duyan, olağanüstü başarılı birer insana dönüştüreceğini iddia ettiği çevrede bilindiği gibi, kendisine Dr.

Bob denmesini istiyordu.

Ethan ve Hazard profesörü kampusun uzak bir yerindeki ofisinde, ocak ayında vereceği konuşma sanatı semineri için hazırlık yaparken bulmuşlardı. İki odalı ofisin duvarları, Joseph Stalin'le Mao Tse-tung'un posterlerinin yanı sıra, Dr. Bob'un posterleriyle kaplıydı.

Dazlak başı, aşağı doğru sarkık bıyığı, bronz teni ve lazerle beyazlatılmış dişleriyle, Dr. Bob'un yılan derisi kırmızı çizmelerinin dışında giydiği her şey, hatta taktığı kol saati bile beyazdı.

Sorulara verdiği yanıtları özgüven ve olumlu düşünce hakkında kısa bir konferansa dönüştürmekte öylesine başarılıydı ki, Hazard onu düşüncesiz felsefe yapma suçuyla tu-tuklasa, Ethan çok sevinecekti. Ama cinayet işleyecek tipte değildi bu adam.

İkisine birer kitabını armağan ederken, öz yardım konu-432 DEAN KOONTZ

sundaki bu kitabıyla ilk kez Nobel ödülü alan bir yazar ol,t cağını belirtmekten de geri kalmamıştı tabii.

Dr. Bob'un ofisinden ayrıldıktan sonra, kitapları atacak lan bir çöp sepeti buldukları sırada, Ethan'ın kol saat! 15.41 'i gösteriyordu.

Köşk çalışanlarının geri kalanı saat beşte oradan ayrıl mış olacak ve Fric Palazzo Rospo'da yalnız kalacaktı.

Ethan korumaları aramayı düşündü. İkisinden biri ko> ke gidip oğlanla kalabilirdi.

Ama birinin güvenlik ofisinde kalması ve diğerinin ai a zide devriye gezmesi gerekiyordu.

Ayrıca, Reynerd'ın bilinmeyen suç ortağı eğer hâlâ hare kete geçmeye kararlıysa, bunu en erken perşembe öğleden sonra, Yüz Florida'dan döndüğünde yapacaktı herhalde. Manheim'in nerede olduğunu genellikle herkes bilirdi. Ünlü yıldızı öldürmek isteyen her kimse, onun ne zaman Bel Air'e döneceğini biliyor olmalıydı.

Oyle olmalıydı... ama kesinlikle değil.

Hazard'ın perşembe gününe dek geç kalacakları kaygısı Ethan'ı da kaygılandırıyor ve köşk ne kadar sıkı korunursa korunsun, birisinin oraya gireceğinden korkuyordu.

Yeterince zeki bir insan, Birleşik Devleder Başkanı'nın sarayına bile girecek bir yol bulurdu.

Reynerd çok zeki bir adam olmayabilirdi, ama profesör ondan daha zekiydi belki.

Üniversite kampusundan ayrıldıkları sırada, "Sen eve git," diye ısrar etti Hazard.

"Beni de arabamı almam için Our Lady of Angels'a bırak. Geri kalan son iki kişiyle ben görüşürüm."

"Bu bana doğru görünmüyor."

YÜZ 433

"Artık gerçek bir polis değilsin ki. Bii işi daha çok para kazanıp bir ünlünün kıçını öpmek için bıraktığını unuttun mu?"

"Ama sen de bu olaya benim için karıştın."

"Yanılıyorsun. Ben olaya bunlar için karıştım," diyen Hazard, üçlü çan dizisini tıngırdattı.

Çanların sesi Ethan'ı ürpertmişti.

"Kahretsin," dedi Hazard, "eğer hayatıma hayalet çanlar ve aynalarda yürüyen adamlar karışmışsa, bunu bir şekilde açıklayıp garip düşünceleri kafamdan atmam ve eski yaşamıma geri dönmem gerek."

Söz ettiği diğer iki kişi, başka bir üniversitenin Amerikan Edebiyatı profesörleriydi.

Adlarının listenin sonunda bulunmasının nedeni de, Reynerd'ın bitmemiş

senaryosunda adı geçen suç ortağının bir drama öğretmeni ya da benzeri bir akademisyen olması gereküği içindi. Dirsekleri deri yamalı tüvit cekeder giyen, pipolarını içerek edebi eleştiriler yapan soğuk tavırlı edebiyat profesörlerinin ünlü kişileri öldürme olasılığı uzaktı.

"Her neyse, bu ikisi de diğerleri gibi hiçbir sonuç vermeyecek sanırım."

Son iki kişiyle ilgili bilgileri, Cedars-Sinai'deki Profesör Fitzmartin'den Dr. Bob'a giderlerken yolda yaptığı telefon görüşmelerinden elde etmişti.

Fırtına biraz hafiflemiş, yağmur azalmaya başlamıştı.

"Maxwell Dalton," diye devam etti ardından. "Ya tatil izninde ya da yıllık iznini kullanıyor. Telefonda konuştuğum kadından fazla bilgi alamadığım için, adamın karısıyla görüşmek zorundayım. Diğeri de Vladimir Laputa."

BOLUM 68

GORKY, MİCK SACHATONE'UN YÜZÜNE ateş ettiği için pişmandı, iyi bir arkadaş

daha onurlu bir şekilde ölmeyi hak ederdi aslında.

Glock'un susturucusu olmadığından, ilk atışın etkili ol ması gerekmişti. En yakındaki komşuların hiçbiri evinde değildi, ama evde olanlar varsa bile, şiddedi yağmur sesi la banca sesini bastırmış olmalıydı.

Malibu'da Jack Trotter'ın porselen biblolarına atc, ederken, onu korkutmak amacıyla tabancaya susturucu tak maya gerek duymamıştı. Glock susturucu takılı bir şekildeyken kılıfa tam olarak sığmıyordu zaten. Ayrıca onun bu görüntüsü, Corky'nin rahat davranışlarına rağmen zavallı Mick'i huzursuz ederdi.

Tabancayı kılıfa taktıktan sonra siyah deri paltosunu gi yen Corky, cebinden bir çift lateks eldiven çıkardı. Parmak izleri bırakmak istemiyordu tabii. Burada yapacağı işlei çoktu.

Mick'in sakladığı paranın yerini bulması, bilgisayarların bağlantısını kesip onları Land Rover'a yüklemesi, cesedi brandaya sarıp evden çıkarması ve kan lekelerini temizlemesi gerekiyordu.

Bu evi de benzin dökerek yakabilirdi, ama Mick'in vide-okaset arşivini yok etmeye kıyam ıyordu.

Aelfric Manheim'i ünlü köşkten kaçırıp, onu daha önce Kokarca Peynir Adam için kullandığı odaya hapsettiğinde, yirmi dört saat içinde buraya geri dönecekti.

Bu arada, çalışma süitindeki bilgisayarlarla işler durumda olan diğer makineleri kapatıp, evi üst kattan alt kata dek kontrol etti. Parayı bulmadan ve cesedi ortadan kaldırmadan önce açık kalan herhangi bir elektrikli aygıtın kontak yaparak yangın çıkarması riskini göze alamazdı.

Oturma odasına geldiğinde, dört ekranda birden görünen Janelle'in filmlerine son kez baktı. Jack Trotter, böylesine esnek bir vücuda sahip bu kadını yarısını kazdığı bir mezara rahatça gömmüştü anlaşılan.

Mick'in de ölmesiyle birlikte, porno dünyası Romeo ve Juliet'ini kaybetmişti artık. Ne üzücü.

Corky Mick'i öldürmek istemezdi aslında, ama zavallı Mick, Trotter'ı sattığında kendi ölüm belgesini imzalamıştı. Eğer kıskançlık ve öç amacıyla bir müşteriye ihanet etmişse, bir gün ona da ihanet edebilirdi.

Ön verandaya çıkan Corky, mutfaktaki anahtarlıktan aldığı Mick'in anahtarıyla kapıyı kilidedi.

Hava şimdi biraz daha serinlemiş ve hayli kararmıştı.

Gün başladığından beri öyle çok olay olmuştu ki, ama en iyisi kısa bir süre sonra olacaktı.

BÖLÜM 69

ETHAN MUTFAKTA BAY HACHETTE İLE akşam yemc}>l hakkında konuşurken, şefin hayli öfkeli olduğunu fark eı mişti. Ama Bay Hachette bunun nedenini açıklamaktan kc sinlikle kaçınıyor ve yalnızca, "Bu konuyla ilgili bildirini postada, Müfettiş Truman," diyerek kastettiği "konu"yu d» belirtmiyordu, "istekli bildirim postada. Ben sıradan bir aş çı gibi dalaşarak alçalmayı reddederim. Ben şefim ve isteği mi uygar bir centilmen gibi yazıyla bildiririm, yüzünüze değil arkanıza."

Hachette'in İngilizcesi öfkeli ya da kaygılı olmadığı zamanlarda daha kolay anlaşılmasına karşın, onun düzgün konuşmasını nadiren duyardınız.

Köşkte çalıştığı on ay boyunca, Ethan Bay Hachette Y mutfakla ilgili herhangi bir konuda baskı yapılmaması gerektiğini öğrenmişti. Hazırladığı yemekler gerçekten harika, öfkesi de gelip geçiciydi.

Bay Hachette'e yanıt vermek yerine omuz silken Ethan, ardından Fric'i aramaya başladı.

Bayan McBee dahili telefonların kullanılmasından hoşlanmaz ve bunu köşkün görkemli atmosferiyle aileye karşı

hakaret olarak kabul ederdi, ayrıca çalışanların dikkatinin dağıldığını düşünerek, "Biz bir iş hanında ya da sıradan bir ardiyede çalışmıyoruz," diye açıklardı.

Yönetici konumunda olan çalışanların çağrı aygıtları vardı zaten. Onlara ulaşmak için dahili telefonları kullanmak nadiren gerekirdi.

Diğer çalışanlara veya aile bireylerinden birine ulaşmak istediğiniz zaman da -bu yetki yalnızca Bayan McBee'yle Bay McBee'ye ve Ethan'a aitti aslında- aradığınız kişiyi bulacağınız üç yerin telefonunu sırayla çaldırırdınız.

Saat neredeyse beş olmak üzereydi. Nöbette kalacak olanlar dışında tüm çalışanlar birkaç dakika içinde köşkten ayrılacaklar ve aile bireyi olarak burada yalnızca Fric kalacaktı. Mc Beeler Santa Barbara'daydılar. Ethan yine de Bayan McBee'ye saygı duyduğu için, standart kurallara uyacaktı.

Mutfağın dahili telefonlarından birini kullanarak, ilk önce Fric'in üçüncü kattaki süit odasını, sonra tren odasını -"Orada mısın, Fric? Ben Bay Truman"- sinema salonunu ve kütüphaneyi aradı. Ama hiçbir telefona yanıt verilmemişti.

Fric asla kabalık yapmazdı; telefonu duymasına karşın yanıtlamaması için mudaka geçerli bir nedeni vardı.

Oğlanı bulmak zorunda olduğunu düşünen Ethan, üçüncü kata çıkıp odalara göz atmaya başladı. Fric'in süit odasının kapısı açıktı, fakat kendisi içeride değildi.

Doğu kanadından kuzey koridoruna gelip ana merdivene yönelene dek, üç kez durarak etrafı dinledi. Yolunda gitmeyen bir şey vardı sanki. Oysa soluğunu tutarken duyduğu tek ses kendi kalp atışlarıydı. Koridordaki aynada kendi görüntüsünden başka bir görüntü yoktu. Dün gece telefon-438 DEAN KOONTZ

da duyduğu sese benzer bir ses duyduğunu sanmış olmıan da saçmaydı tabii.

ikinci kata indiğinde, Fric'i kütüphanede buldu.

Oğlan bir koltukta oturmuş kitap okuyordu, ama yeiıı den çektiği koltuğun arkasını Noel ağacına dayamıştı.

Ethan'ın kapıyı açıp içeri girmesi onu ürkütmüş olmalh dı, çünkü fal taşı gibi açılan gözleriyle şaşkın bir haldeydi

"Merhaba, Fric. İyi misin? Birkaç dakika önce buradaki dahili telefonu aradım."

"Oyle mi? Onu duymadım, hayır, telefonun çaldığını duymadım," dedi oğlan, ancak doğruyu söylemediği öylesi ne belliydi ki, eğer yalan makinesine bağlanmış olsa, aygıı patlardı herhalde.

"Koltuğun yerini değiştirmişsin."

"Koltuğun mu? Şey, hayır, ben onu böyle buldum, bura da durduğu şekilde."

Ethan diğer bir koltuğun ucuna oturdu.

"Yolunda gitmeyen bir şey mi var, Fric?"

"Yolunda gitmeyen bir şey mi?" diye sordu oğlan, sanki bu sözcüklerin anlamını unutmuş gibi.

"Yani bana söylemek istediğin bir şey mi var? Bir şeye mi üzüldün? Çünkü kendinde değilmiş gibi görünüyorsun."

Bakışlarını kitaba çeviren Fric, ardından bunu kapatıp kucağına koydu.

Bir polis olarak, Ethan uzun süre önce sabırlı olmayı öğrenmişti.

Fric yine ona bakıp, oturduğu koltukta öne doğru eğildi. Bir şey söylemek ister gibiydi.

Ama bundan hemen vazgeçip omuz silkti. "Bilmiyorum. Gergin olmamın nedeni babamın perşembe günü eve gelecek oluşudur belki."

"Bu iyi bir şey, öyle değil mi?"

'Tabii, ama hayli sinir bozucu."

"Neden sinir bozucu?"

"Şey, babam arkadaşlarıyla birlikte gelir, biliyorsunuz. Daima öyle yapar."

"Onun arkadaşlarından hoşlanmıyor musun?"

"Yoo, iyi insanlar. Tümü golfçu ve spor fanatiği. Babam golften, futboldan, spordan konuşmayı sever. Kendini öyle rahadatır. Arkadaşları ve o; onlar bir kulüp gibidir."

Senin katılmadığın ve asla üyesi olmayacağın bir kulüp, diye düşündü Ethan.

Şu anda oğlana sarılmak, onu buradan çıkarıp sinemaya götürmek istiyordu, ama Palazzo Rospo'nun alt katındaki sinemaya değil, çocukların aileleriyle gittikleri, salonun patlamış mısır koktuğu, oturmadan önce koltuğu sakız ya da şeker yapışmış

mı diye kontrol ettiğiniz, filmin komik sahnelerinde yalnızca kendi kahkahanız yerine kalabalığın kahkahalarını duyduğunuz, dışarıdaki bir sinemaya.

"Üstelik onunla birlikte bir kız da olacak," diye devam etti Fric. "Daima öyle olur. Son kızdan Florida'ya gitmeden önce ayrıldı. Yenisinin kim olduğunu bilmiyorum. Belki iyi bir kızdır. Bazen iyi olurlar. Ama kız yeni olduğu için onu tanımam gerekecek; bu da kolay değil tabii."

Bir aile bireyiyle bir elemanın arasında geçen tehlikeli bir konuşma yapıyorlardı.

Ethan onun üzüntüsüne ortak olduğuna göre, Channing Manheim'in babalığı hakkında gerçek düşüncelerini söyleyemezdi.

"Fric, babanın yeni kız arkadaşı kim olursa olsun," dedi ardından, "onu tanıman kolay olacak bence, çünkü o da seni sevecek. Seni herkes sever, Fric." Anlaşılan bu sözler oğlanı kandıramayacaktı, çünkü ağzı şaşkınlıktan açık bir şekilde, sanki Ethan çok garip bir şey söylemiş gibi ona bakıp

duruyordu. Sonra yanakları kızarırken, başını eğip km* ğındaki kitaba bakmaya başladı.

Onun bu harekeü Ethan'ın dikkatini ağaca yönelimimi Dallardan sarkan süsler kımıldıyor, melekler dönüyor, Im| larını sallıyor, dans ediyorlardı.

Oysa kütüphanenin havası raflardaki kitaplar kadaı du rağandı. Hafif şiddette bir deprem de olmadığına göre.,

Ve ardından, sanki melekleri ağaçtan geçen bir şey h.tı » ketlendirmiş gibi, bu hareketlenme son buldu.

"Bay Hachette," dedi Fric. jfl

"Anlamadım, ne demek istiyorsun?"

"Bay Hachette beni sevmez."

Ethan gülümsedi. "Ben Bay Hachette'in herhangi bii im ni çok fazla sevdiğinden emin değilim zaten. Ama iyi ⊱ıı şef, öyle değil mi?"

"Hannibal Lecter da öyle."

Gülmeye başlayan Ethan, "Sen değişik düşünebilirsin, ama eğer Bay Hachette senin tabağına koyduğu şeyin damı eti olduğunu söylerse, onun dana etinden daha kötü bir şey olmayacağından eminim," dedikten sonra, ayağa kalktı "Pekâlâ, benim seni aramamın iki nedeni var. Birincisi, bii gece köşkün dış kapılarından hiçbirini açmaman gerektiği ni söylemek için. Son görevli de çıktıktan sonra, alarmı ayarlayacağım."

Fric'in babası evde olduğu zaman, alarm onun istediju saatte ayarlanır, ama Ethan bunu genellikle saat on ile on iki arasında ayarlardı.

"Neden bu kadar erken?" diye sordu Fric.

"Sistemi bu gece bilgisayardan kontrol etmek istiyorum. Bazı pencere ve kapı bağlantılarında voltaj düzensizliğiyle ilgili bir sorun var sanırım. Hatalı çalışma oluşturmaz aslın

ıl.ı. ama onarılması gerekiyor."

Ethan Fric'ten daha özgüvenli bir yalancı olmasına karan, oğlanın yüzünde kuşkulu bir ifade belirmişti.

"İkinci neden de, bu gece burada iki bekâr erkek olarak İn/. kaldığımıza göre, birlikte yemek yiyebilir miyiz diye sana sormak için."

Standart Kurallar ve Uygulamalar kitapçığı, yönetici konumundaki bir çalışanın, ebeveynlerinin yokluğunda oğlanla yemek yemesini yasaklayan hiçbir madde içermiyordu. Fric çoğu kez yalnız yemek yerdi aslında, çünkü hem bundan hoşlanırdı hem de başkalarına katılırsa onları rahatsız edeceğini düşünürdü. Bayan McBee ara sıra onu kendisi ve Bay McBee'yle birlikte yemeğe davet ederdi, ama bu geceki yemek Ethan'ın Fric'le ilk yemeği olacaktı.

"Gerçekten mi?" diye sordu oğlan. "Voltajı kontrol ederken çok meşgul olmayacak mısınız?"

Sorudaki sinsi alayı fark eden Ethan, gülmek istemesine karşın, alarmın erken ayarlanmasıyla ilgili yalanı Fric'in yuttuğuna inanmış gibi davranmaya çalıştı. "Hayır.

Bay I lachette her şeyi hazırladı. Ben yalnızca yemeği onun söylediği şekilde fırında ısıtacağım."

"Erken yesek iyi olur. Altı buçuk uygun mu?"

'Tamam, altı buçuk. Masayı nerede hazırlayayım?"

Fric omuz silkti. "Nerede isterseniz?"

"Eğer seçim benimse, gündüz odası olsun. Diğer yemek alanları kesinlikle aile için."

"Öyleyse ben seçeyim. Size geri dönüp bunu söylerim."

"Tamam. Ben kısa bir süre için dairemde olacağım, sonra da mutfakta."

"Bu gece şarap içsek nasıl olur?" diye sordu Fric. "iyi bir Merlot."

*

"Gerçekten mi? Tabii o zaman benim de bavullaı ının lın zırlamam, babanın adına kendime bir işten çıkarılın. ı im i tubu yazmam ve sen sarhoş olup kendinden geçer gc<(ıır*t bir taksi çağırıp buradan ayrılmam gerekir."

"Babamın bunu bilmesi gerekmez," dedi Fric. "/.»imi bilse de, bunun kokain yerine içki içmek şeklinde t ipil- Mı Hollyvvood çocuğu işi olduğunu düşünür ve sonra da at

.lı* bu sorun ben eski bir Roma imparatorunun oğluyken .ıpı ıl aslanların aptal insanları aptal Colosseum'da yemcin mı ı> lerken mi ortaya çıktı diye öğrenmek için, beni Dr. Rıudy il* konuşturur."

Eğer Ethan Yüz'ün oğlunun içki içmesine böyle bii u p ki vereceğinden emin olsa, Fric'in laf kalabalığı içeren İm umursamaz açıklamasına gülüp geçerdi.

"Baban bunu asla bilmez belki. Ama Aldatılamayan I\» yan'ı unutuyorsun."

"McBee," diye fısıldadı Fric. 'j

Ethan başını salladı. "McBee." • •

"Öyleyse ben de Pepsi içerim."

"Buzlu mu buzsuz mu?"

"Buzsuz." 1

"Aferin, akıllı oğlan."

BÖLÜM 70

RACHEL DALTON KORKMASINA, ACI ÇEKMESİNE ve aşı-11 üzgün olmasına rağmen, gür kahverengi saçları ve gizemli mavi gözleriyle hâlâ hoş bir kadındı. Ayrıca çok kibar olduğu belliydi.

Görüşme isteğini kabul ettikten sonra, Hazard gelene dek kahve hazırlamış ve bunu tereyağlı kurabiyelerle birlikle ikram etmişti.

Cinayet masası dedektiflerine görev sırasında genellikle yiyecek ya da içecek herhangi bir şey ikram edilmezdi; özellikle polisin, kayıp kocalarını bulmak için neredeyse hiç çaba göstermediği eşleri tarafından.

Maxwell Dal ton üç ay önce kaybolmuş ve Rachel, kocası üniversitedeki bir öğleden sonra dersinden dört saat içinde geri dönmeyince durumu polise bildirmişti.

Ama tabii polis yalnızca dört saattir kayıp olan bir erişkinle ilgilenmediği gibi, iki üç gün sonra bile onu arama zahmetine kadanmamıştı.

Açıkçası," dedi Rachel, Hazard'a, "artık pek çok evli çiftin uyuşturucu âlemine kapıldığı, kocaların on dakika önce Starbucks'da tanıştıkları bir sürtükle Puerta Vallorta'da aniden bir hafta sonu geçirmeye karar verdikleri ya da karıla-444 DEAN KOONTZ

rina hiçbir şey söylemeden kendi yaşamlarını sûrdun lı||ı dikleri bir zamanda yaşıyoruz. Oysa ben polislere M vvell'in asla böyle bir şey yapmayacağını söylediğimde, I • ••«% mm güvenilir bir eş olduğuna inanmadılar. Bir süre .muti onun kan çanağı gibi gözlerle, yüzünde aptalca bir if.ı« I* \lı ve bulaşıcı bir cinsel hastalıkla eve geri döneceğindi u emindiler." Sonuçta, Maxwell Dalton'ın kayboluşu ünivntl te yetkililerinin dikkatini çekecek kadar uzadığında, |in||« resmi bir kayıp dosyası hazırlamış, ama bu dosya < ıı.ıy««| masasına gönderilmemişti.

"Kayıp kişi bir erişkinse ve olay şiddet belirtileri içerim / se, bu iş cinayet masasını ilgilendirmez," diye açıkladı II,» zard. "Eğer kocanızın arabası bulunmuş olsaydı..."

Ama onun ne arabası, ne içindeki paranın alındığı nı/ dam, ne de öldürülmesiyle ilgili herhangi bir kanıt bulun muş ve Maxwell Dalton, Bermuda Üçgeni'nde kaybolan bu gemi gibi ortadan yok olmuştu.

"Bu soru size daha önce sorulmuştur zaten," dedi Ilı zard, "ama kocanızın hiç düşmanı var mıydı?"

"O iyi bir adamdır," diye yanıtladı Rachel, Hazard'ın tahmin ettiği gibi. Sonra, onun beklemediği bir şey söyledi "Ve karanlık bir dünyada yaşayan tüm iyi insanlar gibi, ken dişinin de düşmanları var tabii."

"Kimler?" efl

"Üniversite denen o kanalizasyon çukurundaki eşkıya çetesi. Aslında bu kadar sert olmamam gerekir. Orada birçok iyi insan da çalışır. Ama ne yazık ki, İngilizce bölümü bir sürü aşağılık çılgının ellerinde."

"Siz bölümden birisinin kocanıza bir şey yapmış olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Sanmıyorum. O insanlar yalnızca anlamsız konuşmalar YÜZ 445

y.ıpar. Ölümünü soruşturduğunuz adamın adı neydi?"

Hazard ona fazla bilgi vermemişti. Şimdi de detaya girmek istemiyordu. "Rolf Reynerd. Dün Batı Hollywood'da Öldürüldü."

"Onun ölümüyle kocamın kaybolması arasında bir bağlantı olduğunu mu düşünüyorsunuz? Yani Max'in edebiyat sınıfından ders alması dışında bir bağlantısı var mı sizce?"

"Olabilir. Ama olmayabilir de... "

Rachel üzüntüyle gülümsedi. "Ben umudumu yitirmeye-< eğim, Dedektif, hatta azalmasına bile izin vermeyeceğim."

Hazard oradan ayrılmak için ayağa kalktığında, kapı zili (.almıştı. Gelen beyaz saçlı, ince uzun parmaklı elleri son derece zarif, yaşlıca bir siyahi kadındı. Daltonların on yaşındaki kızına ders veren piyano öğretmeniydi bu.

Öğretmeninin sesini duyan Emily, Hazard ayrılmadan önce onunla tanıştırılmak için tam zamanında aşağı indi. Annesi kadar güzeldi, ancak henüz onun cesaretine sahip olmadığı için, "Babamı bulacaksınız, değil mi?" diye sorarken, altdudağının titremesini ve gözlerinin buğulanmasını engelleyememişti.

"Bunun için çok çalışacağız," diye ona güvence verdi Hazard, bölüm adına söylediği şeyin yalan olmamasını umarak.

Ardından ön verandaya çıktığında, kapıda onu geçiren Rachel Dalton'a doğru döndü.

"Listemde adı yazılı olan bir sonraki kişi, kocanızın İngilizce bölümünden bir arkadaşı.

Onu tanırsınız belki. Vladimir Laputa."

Üzüntü Rachel'ın güzelliğini bozmadığı gibi, öfke de bozmuyordu. "O sırdanların arasında en kötüsü odur. Max onu küçümserdi... Küçümser daha doğrusu. Altı hafta önce, Bay Laputa Max'ten haber alınmadığı bahanesiyle kaygılandığını belirtmek için beni ziyarete geldi. Ama yemin

446 DEAN KOONTZ

ederim... gelişinin asd nedeni benim yatakta yalnızlıktan m kılıp sıkılmadığımı anlamak içindi."

"Aman Tanrım," dedi Hazard.

"Acımasızlık, Dedektif Yancy, sıradan bir sokak çetesi üyesine özgü olduğu kadar, sıradan bir üniversite profesö rüne de özgü bir niteliktir ve aradaki tek fark bunun yalın/ ca değişik bir şekilde ifade edilmesidir. Fildişi kulesinde y;ı şayıp sanat ve gerçekle ilgilenen kibar bilgenin günü uzun süredir geçmişte kaldı artık."

"Ben de son zamanlarda aynı şeyi düşünmeye başlamış tim," diyen Hazard, yine de Rachel'a kocasının Channiny, Manheim'i tehdit eden şüpheliler listesinde şu anda ilk sı rada olduğunu asla açıklamayacaktı.

Rachel gibi bir kadınla Emily gibi bir kızın, göründü günden farklı olan bir adamı nasıl sevdiklerini anlamakta zorlanıyordu.

Ama Maxwell Dalton'ın kayboluşu, onun aslında yeni bir yaşama başladığı anlamına gelebilirdi ve büyük ihtimal le bu yaşam, ya ünlü kişilere zarar vermek amacıyla onlaı ı tehdit ettiği ya da onlardan yalnızca haraç almayı umduğu çılgın bir yaşam olurdu bu.

Düşlerden çıkan çanlarla aynalarda dolaşan adamların yanı sıra, Hazard Yancy polislik mesleğinde, bir zamanlat dürüst olan mantıklı bir profesörün kıskançlık ve hırsla ko tülüğe kapılmasından bile daha garip şeyler görmüştü.

Daltonlar iyi bir semtte yaşıyorlardı, ancak Laputa'mu yaşadığı on beş dakika uzaklıktaki semt daha iyi bir yerdi.

Hazard buraya gelene kadar, gün ışığı alacakaranlığa dönüşmüştü. Akademik sırtlanların en kötüsüne ait evin karşısına park ettikten sonra, ön farları söndürüp silecekle ri durdurdu; ısıtıcının devrede kalması için motorun çalış

ması gerekliydi. Kar yağmıyordu tabii, yine de güney Kaliforniya ortalamalarına göre hava epey soğuktu.

Profesöre telefonla ulaşamamıştı. Ev hâlâ karanlık olmasına karşın, numarayı bir kez daha denedi.

Telefon çalarken, Hazard'ın dikkatini çeken şey, caddenin ilerisindeki bloğun köşesinden dönerek Laputa'nın evine doğru yaklaşan bir yaya olmuştu.

Adamda bir gariplik vardı. Şemsiyesi olmadığı gibi yağmurluğu da yoktu. Dolaşmaya çıkılacak bir hava değildi bu, ama diğer bir garip şey de adamın hiç acele etmemesiydi.

Sokak lambalarının altında kasılarak yürüdüğü sırada, gri pantolonuyla balıkçı yakalı kazağı ve siyah deri paltosu sırılsıklam ıslanmıştı, oysa kendisi yağmura meydan okuyordu sanki.

Abartılı. Bu havada görünürde ne başka bir yaya ne de araba vardı, ama adam seyircisiz bir gösteri sunuyordu.

Laputa'nın telefonunu çaldırmaktan sıkılan Hazard, END tuşuna bastı.

Yaya şimdi de kendi kendine konuşur gibiydi. Şarkı söylüyor da olabilirdi. Hazard yan camı indirip onun ne söylediğini duymaya çalıştı. Ama yağmurun sesi diğer sesleri bastırmaktaydı.

Tam o sırada, kaldırımdan inen kasıntı adam, karşıya geçip Laputa'nın evinin önündeki araba yolunda yürümeye başladı. Yanında bir uzaktan kumanda aygıtı taşıyor olmalıydı, çünkü garaj kapısı yukarı kalkmış ve kendisi içeri girince hemen aşağı inerek kapanmıştı.

Hazard camı kaldırıp dikkatini eve yöneltti. İki dakika sonra arka tarafın ve yarım dakika sonra da üst kaun ışığı yandı.

Yağmur âşığı Vladimir Laputa olsun ya da olmasın, profesörün evinin içini iyi biliyordu anlaşılan.

BOLUM 71

ETHAN ÖN KAPININ YANINDAKİ PENCEREDEN Bay Hm hette'in arabasıyla köşkten ayrılışını izliyordu. Aşçıbaşı bll« | radan ayrılan son elemandı.

Duvarlardan birinin köşesinde koyu renkli bir ekran vır dı. Bilgisayar bağlantılı ısıtma-havalandırma, müzik yayını, aydınlatma, telefon gibi birçok sistemi içeren Creston koııi- | rol paneliydi bu.

Crestron panelleri köşkün çeşitli bölümlerine yerleştiril- I mişü, ama bunlar Ethan'ın çalışma odasındaki bilgisayarlı! köşkün diğer bilgisayarlarından da kontrol edilebilirdi.

1

Bir dokunuşla çalışan ekranda şimdi üç ikon belirmişti, Ethan dış gözetim kameraları ikonuna dokundu.

Köşkün dışında seksen altı kamera bulunduğu için, ek- I ran aynı sayıda numarayı göstermekteydi. Arazinin belirli j bir kesiminin kontrolü tüm numaraların ezberlenmesini | gerektiriyordu.

03'e dokununca, ekranda ana kapı göründü. Bu karne* | ra, altıncı paketi teslim eden Rolf Reynerd'ı saptayan kanır- | raydı.

Bay Hachette'in arabası açılan kapıdan çıkıp sağa döne-rek gözden kaybolduktan sonra, kapı kapanınca ekrandaki J

görüntüyü geri yollayan Ethan, bu kez alarm si na dokundu.

Alarmı çalıştırmak ve durdurmak yalnızca onun yetkisinde olduğundan, kendi şifresini girip ayarlamayı yaptı.

Yatak odaları, banyolar ve yönetici eleman daireleri dışında köşkteki her yer ayrıca dedektörlerle kontrol edilir ve haftanın yedi günü yirmi dört saat boyunca çalışan bu aygıtlar, köşk nadiren tamamen boş olduğunda, "evde kimse yok konumu"na ayarlı alarma bağlanırdı.

Ama eğer şimdi böyle bir bağlantı yaparsa, kendisiyle Fric'in önünden geçeceği her detektör alarmı çalıştıracağı için, bağlantıyı yalnızca bir kapı ya da pencere açılması olasılığına göre ayarlamıştı. Bu önlemin güvence sağlayacağı Yine de, Fric'in üçüncü katta yalnız olarak uyumasını istemiyordu. Ne bu gece ne yarın gece ne de yakın bir gele-Ya oğlanı aşağı katta bir yere yerleştirecek ya da kendisi geceyi Fric'e ait dairenin oturma odasında geçirecekti. Bu konuyu akşam yemeğinden sonra oğlanla konuşacaku.

Köşke geri döndüğünden beri, kendi dairesine ilk kez şimdi geliyordu. İçeri girince doğruca çalışma masasına gitti. Orada bıraktığı üç çan yerinde yoktu. Onların Hazard'a verilen çanlar olduğundan kuşkulanmakta haklıydı anlaşı-

Dunny'nin dairesindeki banyonun aynasında gördüğü, Hazard'ın yatak odasındaki aynada kaybolan hayalet gece bir şekilde buraya gelmiş, Ethan uyurken çanları almış

ve anlaşılmayan sır dolu nedenlerle onları Hazard'a vermişü. Bu hayalet öldükten sonra canlanan Dunny Whisüer olmalıydı.

Ethan burada durup böylesine garip düşüncelere kapılırken hâlâ delirmemiş olmasına şaşırıyor, en azından bunu inanıyor, ama belki de yanılıyordu.

Çanların yok olmuşlardı, fakat siyah kutularla yollanail| armağanlar yerindeydi.

Masaya oturup, bilmeceyi çözmek için hepsini dikkade inceledi.

Uç uç böcekleri, salyangozlar, on sünnet derisi içeren kavanoz, serable taşlarıyla dolu kurabiye kavanozu, rehber köpeklerle ilgili kitap, elmadaki göz...

Oysa moralinin iyi olduğu günlerde bile, bu mesajların ne anlama geldiğini açıklayamamıştı. Şimdi morali bozuk ve aklı karışık bir haldeyken, yeni bir bakış

açısıyla her şeyi anlayabilirdi belki.

Ama hiç şansı yoktu.

Ardından, güvenlik bürosundaki korumalara telefon elti. Adamlar saat dörtten beri nöbette olduklarından, alaıv mm erken devreye girdiğini fark etmişlerdi.

Onlara bir neden belirtmeden, özellikle dikkadi olmalı rını söyledi. "Ve bu mesajı devriye görevlilerine de iletin."

Sonra Yüz'ün Florida'daki koruma şefi Cari Shorter'ı aradı. Shorter rahatsızlık verici herhangi bir şeyden söz etmiyordu.

"Seni yarın yine aranm," dedi Ethan. "Perşembe günü Los Angeles'a geldiğinizde, yeni düzenlemeler yapılmj olacak. Havaalanında güvenlik arttırılacak ve buraya gelmek için yeni bir yol izlenecek."

"Köşkte bir aksilik mi var?"

"Hayır, henüz yok."

"Öyleyse ne oldu?"

"Sana siyah kutularda yollanan garip armağanlardan stty, L

etmiştim. Onlarla ilgili bir durum ortaya çıktı, ama kontrol altında."

Telefonu kapatan Ethan, traş olup akşam yemeğine hazırlanmak için banyoya gitti, süveterini çıkarıp temiz bir gömlek giydi.

Birkaç dakika sonra çalışma masasının yanında durup gizemli altı armağana bir kez daha baktığı sırada, telefonun gösterge ışığı dikkatini çekti, önce yanıp sönen 24

no'lu hat, şimdi sürekli yanmaya başlamıştı.

BOLUM 72

CORKY, KURTZIVORY INTERNATIONAL'A AİT görûnM Robin Goodfellow'a ana araç olarak hizmet veren Land Kı > ver'ı evden uzak bir köşeye park ettikten sonra, yağmurınlAH altında Richard Wagner'ın Das Rheingold\ından nağmcltlj 9

mırıldanarak, evin alt katındaki garaja girdi.

Ardından soyunup ıslak giysilerini yerde bırakarak, yanı na para cüzdanını. Milli Güvenlik Kurumu kimliğini vaAAH Glock'u aldı, yatak odasına çıkıp havluyla kurulandı, iç çtu 91 maşırlarını giydi ve dolaptan siyah renkli kayakçı giysinin! gl çıkardı. Vücudu sıcak tutan, hava geçirmez bu rahat giyul, jl Palazzo Rospo'ya yapılacak saldırı için mükemmel bir kıyafetti.

#

Hazard, Vladimir Laputa'ya ya da garajdan profesörün JAt evine giren her kimse ona telefon edebilirdi, ama en akıllı yaklaşım konusunda biraz düşündükten sonra, habersiz bir S ziyarete karar vermişti. Kasınu adamın polis rozetine gosir- -receği tepki kanıt oluşturabilirdi belki.

YÛZ 453

Motoru durdurup arabadan indiğinde, Dunny Whisl-ler'la yüz yüze geldi.

Komadan kalma haliyle yağmurun altında duran Dunny, hiç ıslanmıyordu. "O evin içine girme."

Hazard öylesine şaşkındı ki, ne yapması gerekliğini bilmiyordu.

"Eğer ölürsen," dedi Dunny, "Seni geri getiremem. Senin koruyucun değilim."

Ve sonra, sanki sudan oluşmuş bir hayalet gibi, ıslak kaldırımda aniden yok oldu.

*

Hava geçirmez kayakçı giysisinin istenildiğinde çıkanla-bilen bir kapüşonu, dizlikleri ve fermuarlı cepleri vardı. İki kat çorapla siyah bodar ve deri-naylon karışımı esnek eldivenler bu kıyafeti tamamlıyordu.

Boy aynasındaki görüntüsünü kusursuz bulan Corky, Kokarca Peynir Adam'ın ölüp ölmediğini anlamak ve eğer ölmemişse onu biraz daha korkutmak için, yanına 9-mm.'lik tabancasıyla kullanılmamış bir susturucu alarak konuk odasına doğru yöneldi.

Yatağa bağımlı tutsağın pis kokusu koridorda bile yoğun olarak hissedilmekteydi.

Ardından ışığı yakıp yatağa yaklaştı. Karısıyla kızına işkence yapıldığına, tecavüz edildiğine ve onların öldürüldüklerine inanmasına karşın, peynir adam hâlâ yaşıyordu.

"Sen ne bencil bir herifsin böyle?" diye sordu Corky, küçümseyici bir ses tonuyla.

Ama artık tamamen bitkin halde olan Maxwell Dalton, bu soruyu sözcüklerle yanıüamak yerine ona nefret dolu bakışlarla yanıt vermişti.

4f>0 DEAN KOONTZ

Corky silahın namlusunu Dalton'ın çatlak dudaklarımı dayadığında, Dickens, Twain ve Dickinson âşığı cesaretli ağzını açıp namluyu ısırdı. Hemingvvay kadar yetenekliydi bu adam ve şimdi de öfkeli bakışlarıyla Corky'e meyd in okuyordu.

&

Laputa'nın evinin karşısına park ettiği arabasında, ılı reksiyonun arkasında oturduğu sırada kendine gelmeye «.a lışan Hazard, babaannesini düşündü. Büyükanne Rose İn. hayalet görmemiş olmasına rağmen onların var olduğuna inanır, iyi ve kötü olanlar hakkında yüzlerce öykü anlatıldı Ona göre dünya yalnızca beş duyuyla açıklanamayacak Ka dar gizemliydi.

Hazard az önce karşılaştığı hayaletin hâlâ etkisinde ka lirken, babaannesinin belki de gerçeği herkesten daha ı\i anladığını hissediyordu.

Günlük yaşamda zor bir durumla karşılaştığında, lıı sonraki iş olarak ne yapması gerektiğine kolay karar veı udi aslında, ama şimdi bu yağmurlu ve karanlık havada araba nın içinde titreyerek otururken, motoru çalıştırıp ısıtıcıyı açması için zamana gerek duymuştu. Laputa'nın zilini çalıp çalmaması ise, yaşamının en zor kararı gibi görünüyordu

Eğer ölürsen, seni geri getiremem, demişti Dunny, sen su/ cüğünü vurgulayarak.

Oysa bir polis ölmekten korktuğu için pes etmezdi ki. Yı ne de belki rozetini geri verir, kendine yeni bir iş ve boş na atlerini dolduracak bir uğraş bulabilirdi.

Senin koruyucun değilim, demişti Dunny. Ayrıca smın sözcüğünü vurgulaması da baş

döndürücü imalar içeıen bir uyarıydı tabii.

YÜZ 455

Hazard şimdi Büyükanne Rose'u ziyaret etmeyi, başını onun kucağına koyup alnına soğuk kompres yaptırmayı isliyordu. Büyükannenin büyük ihtimalle limonlu kurabiyeleri de vardı ve ona sıcak çikolata hazırlayabilirdi.

Laputa'nın evi Hazard'm onu ilk gördüğü şekilde görünmüyordu artık. Ne büyük bir arsaya inşa edilmiş Victo-rian tarzı güzel bir bina görünümüne sahipti ne de orada birbirlerini sonsuza dek seven aile bireyleri yaşıyordu. Şu anda o eve bakarken, yatak odalarının birinde yatağa bağlanmış bir kızın sürekli kusarak yaşama lanet ettiğini ve şeytanların sesleriyle konuştuğunu duyar gibiydi.

Bir polis olarak korkuya kapılmaması gerektiğini, bir arkadaş olarak da bu işten sıyrılıp Ethan'ı yalnız bırakamayacağını biliyordu.

Bilgi. Kendi deneyimlerine göre kuşkunun nedeni, akıllıca bir karar vermeyi engelleyen bilgi eksikliğiydi. Birkaç sorunun yanıtını araştıracak birisini bulması gerekiyordu.

Ama asıl sorun böyle bir araştırmayı yapacak yetkisinin olmayışıydı. Eğer Vladimir Laputa herhangi bir olaya karışmışsa, bu olay, dosyası Kesselman'ın masasında olan Mina Reynerd cinayetiydi. Hazard kendisine ait olmayan bir olay hakkında bölüm içinden bilgi edinemezdi.

Ardından, Dedektif Desteği Bölümü'nde çalışan Laura Moonves'a telefon etti. Ethan'a karşı hâlâ ilgi duyan Laura, köşkün video kameralarından birinin saptadığı Honda'nın plakasını araştırarak, Rolf Reynerd'ın bulunmasında ona yardımcı olmuştu.

Laura'yı ofisten çıkmadan yakaladığı için rahatlayan Hazard, "Hâlâ oradasın demek,"

dedi.

"Burada mıyım? Ben de eve gidiyor olduğumu ve kızarmış tavukla çift porsiyon salata pakedetmek için yol üstün-4f>0 DEAN KOONTZ

deki lokantaya uğradığımı sanmıştım. Hayır, kahretsin, İm lâ buradayım tabii, ama sosyal yaşamım olmadığına gön-bunun ne önemi var?"

"Ethan'a seni elinden kaçırdığı için aptal olduğunu *.<>v lüyorum."

"Ben de ona aptal olduğunu söylüyorum."

"Herkes ona aptal olduğunu söylüyor." • •

"Yaa? Öyleyse belki bir araya gelip yeni bir strateji grliv tirmemiz gerekir, çünkü ona aptal olduğunu söylemek ıy yaramıyor. Ondan çok hoşlanıyorum, Hazard."

"Hannah'yı hâlâ unutamadı."

"Ama beş yıl oldu, arkadaş."

"Ethan onu kaybettiğinde, yaşam isteğini de kaybetti Kendisi için hiçbir şeyin anlamı yok artık."

"Dünya bir sürü yakışıklı, akıllı ve başarılı adamla dolu. oysa ben anlam duygusunu kaybetmiş bir adamın peşinden koşuyorum, neden acaba?"

"Çünkü belki sen de o duyguyu kaybetmiş olabilirsin Bu düşünce Laura'yı susturduğu sırada, Hazard konuyu değiştirdi.

"Dün sabah Ethan'a bulunmasında yardımcı olduğun adamı anımsadın mı? Rolf Reynerd'i?"

"Ünlü Kurt," dedi Laura. "Rolf 'Ünlü Kurt' demektir."

"Rolf ölü demektir, yoksa haberleri izlemiyor musun?"

"Ben mazoşist değilim, öyle değil mi?"

"Öyleyse bu geceki cinayederi kontrol et. Ama şimdi ele ğil. Şimdi ben ve Ethan için bir şey yapmanı istiyorum; aı kadaş hatırına."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

Hazard eve doğru göz atarken, "Vladimir Laputa," diyerek adı heceledi. "Bu addaki birisinin polis kaydı var mı bu

araştır bakalım. Park biletleri ödememe cezası bile iş görür ve bulduğun bilgiyi bana hemen ilet."

*

Corky tetiği çekmek yerine silahı Dalton'un ağzından geri çekerken, beslenme yetersizliği nedeniyle sallanan dişlerin namluyu sıyırmamasına dikkat etmişti.

"Seni bir atışta öldürmek çok kolay olur. Ben bu işi yavaş ve unutulmaz bir şekilde yapacağım."

Ardından tabancayı bir kenara koyup, Dalton'a Rac-hel'ın ve Emily'nin cesedini ortadan kaldırışıyla ilgili tatlı yalanlar söylerken, buzdolabından yeni bir serum torbası çıkardı.

"Bu gece buraya birisini getireceğim. Senin son kez acı çekişini izleyecek bir seyirci."

Solgun yüzün çökük göz yuvalarında parlayan gözler, şimdi nefret yerine korkulu bakışlarla doluydu; en sonunda kaosun gücüne inanan ve onun büyüklüğünü anlayan bir adamın gözleri...

"On yaşında bir oğlan çocuğu. Onu sana tanıştırdığımda, kim olduğunu öğrenecek ve çok şaşıracaksın."

Serum torbasını askılığa taktıktan sonra, ilaç dolabına gidip oradan paketli bir şırıngayla iki küçük ilaç şişesi aldı.

"Oğlanı senin yatağının yanına çekeceğim bir iskemleye bağlayacağım ve eğer senin için planladığım şeyi izleyemez-se, gözlerini açık tutacak biçimde bantlayacağım."

*

Vladimir Laputa adını ilk arayışında ödenmemiş park bilederiyle bile ilgili hiçbir bilgi bulamayan Laura Moon-4f>0 DEAN KOONTZ

ves, Hazard'ı on beş dakika sonra aradığında ona ilginç bıl giler aktarıyordu.

Hırsızlık/Cinayet Masası Laputa'nın adına bir suç den yası açmış, ama kanıt yetersizliği nedeniyle bu araştırmaya son verilmişti.

Dört yıl önce, Justine Laputa adlı bir kadın evinde öldü rülmüştü. Olay yeri Hazard'ın şu anda gözlediği evdi.

Laura'yla konuşurken eve bakıp duran Hazard, "Kaçlın nasıl ölmüş?" diye sordu.

"Dosyanın tümü bilgisayara yüklenmemiş, yalnızca kıs.» bir alıntı var. Buna göre, şöminenin ateş çubuğuyla dövülerek öldürülmüş."

Mina Reynerd ise ayağından vurulmuştu, ama ölüm nedeni bronz kakmalı bir lambayla dövülmüş olmasıydı.

Bir şömine çubuğu. Ağır bir lamba. Her iki olayda da. katil yakında bulunan sert bir araç kullanmıştı. Bir kişiye-, bir katile özgü yeterli bir kanıt değildi bu belki, yine de e n azından bir başlangıçtı.

"Justine vahşi bir cinayet kurbanı," dedi Laura. "Adli tıp doktoru katilin onu kırk elli darbeyle öldürdüğünü sapta

yy

mış.

Mina Reynerd'ın lambayla gerçekleştirilen ölümü de aynı şekilde vahşiydi.

"Olayı araştıran dedektifler kimmiş?"

"Birisi Walt Sunderland."

"Onu tanıyorum."

"Şansım yaver gitti, beş dakika önce Walt'u cep telefonunda yakaladım. Ona şimdi bir açıklama yapamayacağımı söyledikten sonra, o olayda kuşkulandığı birisi var mıydı di ye sordum. Walt hiç duraksamadan tüm mirasın kadının oğluna kaldığını söyledi.

Herif zengin olmuş."

"Ve zengin olan bu oğlun adı Vladimir."

"Vladimir Ilyich Laputa. Annesinin emekli olduğu aynı üniversitede öğretim görevlisi."

"Peki neden tutuklanmamış?"

"Çünkü cinayet sırasında başka bir yerde olduğunu kanıtlamış."

Bu dünyada hiçbir şey mükemmel değildi. Ama bir polis sahte kanıtlardan daima kuşkulanmak zorundaydı.

İki penceresinden sızan iki ışığın birer göze benzediği ev, sanki canlıymış gibi tetikte bekliyordu.

Corky tutsağını hareketsiz ama uyanık tutacak olan ilaç karışımını enjektöre çekerken, "Şafak sökene dek Rachel ve Emily gibi ölmüş olacaksın ve sonra burası oğlanın yatak odası olarak kullanılacak," dedi.

Karışıma herhangi bir yatıştırıcı ya da sarnı oluşturucu ilaç katmamıştı, çünkü Dalton'ın bilinçli bir halde kalmasını ve uzun süredir planlanan ölümünün her anını hissetmesini istiyordu.

"Bu maceramızdan öyle çok şey öğrendim ki."

Tutsağıyla konuşmayı sürdürürken, enjektör iğnesini serum hortumunun ilaç haznesine soktu.

"Bana bir sürü güzel fikir verdi."

Enjektörün pompasını yavaşça bastırdığı sırada, ilaç tuzlu seruma karışmaya başlamıştı.

"Oğlanın bu odada yaşayacağı deneyimler seninkilere benzer ama daha renkli ve şaşırtıcı şeyler olacak."

İlacın tümü enjekte edildiğinde, hazneden çıkardığı iğneyi çöp sepetine attı.

4f>0 DEAN KOONTZ

"Sonuçta, tüm dünya benim yollayacağım videokasedeıl seyredecek. Eğer milyonlarca insanı büyülersem, kiu,nk filmlerim büyük işler başarmış olur."

Kokarca Peynir Adam'ın sallanan dişleri birbirine vıı maya başlamıştı. Bu ilaç karışımı her nedense vücutta k.ml malar oluşturuyordu.

- "Oynayacağı ilk başrolde babasından bile daha büynl bir hayran kitlesi kazanacak olan oğlanın bu başarısıyla l •

vanç duyacağından eminim."

&

Fırtına ve yağmur gücünü kaybetmiş, çevreyi hafif bil •»!« kaplamıştı.

Vladimir Laputa'nın nasıl bir adam olduğunu öğren< ı Hazard, arabada otururken şimdi ne yapması gereklisini düşünüyordu; bu sırada cep telefonu çaldı. Telefona yjtıtıi verdiğinde duyduğu ses, az önce caddede karşılaştığı lıava letin sesiydi.

"Ben Ethan'ın koruyucusuyum, senin ve Aelfric'in dey,ıl Ama eğer onu kurtarırsam, daha doğrusu kurtarabilirsm,

senin ya da oğlanın ölmesi durumunda bunun hiçbir anla

»»»

mı kalmaz."

Genellikle hazırcevap birisi olan Hazard, ne söyleyeceği ni bilmiyordu. Daha önce bir hayaletle hiç konuşmamızı ve şu anda da böyle bir başlangıç yapmak istemiyordu.

"ikinizden birinin ölümü için kendini suçlayacak," diye devam etti Whistler, "ve sonra yaşamı kararacak. Sakın «• eve girme."

Hazard konuşmaya başladığında sesi titriyordu. "Sen olu müsün yoksa sağ mısın?"

YÜZ 461

"Hem ölüyüm hem sağım. O eve girme. Çelik yeleğin önemi yok. Başından vurulacaksın. Beyne iki kurşun. Oysa seni canlandırma yetkisine sahip değilim."

Dunny telefonu kapattı.

&

Hollywood'da hüküm süren kralın şatosuna saldırmak için kendini hazır hisseden Corky, mutfaktaki duvar saatine göz attı. Bel Air'de Jack Trotter'la buluşmasına bir saatten az bir zaman kalmıştı.

Cinayet işlemek onun daima iştahını açardı. Buzdolabından çıkardığı peynir, kuru meyve, az şekerli çörek ve bir kaşık karamelalı puding, onun için az sayılabilecek bir akşam yemeğiydi, ama tüm günü dünyayı altüst ederek geçiren ve uykuya yatmadan önce yapacak daha bir sürü işi olan bir adam için yeterliydi.

Susturucu takılı Glock masanın üstünde duruyordu. Kayakçı giysisinin en derin cebine rahatlıkla sığardı.

Diğer ceplerine de yedek mermileri koymuştu; bugün Ethan Truman'dan başka hiç kimseyi öldürmek zorunda kalmayacağına göre, yanındaki cephanelik ona yeter de artardı bile.

*

Eğer Hazard yaşamını yitirmekten korkan bir adam olsa, o kapının zilini çalmadan buradan ayrılırdı.

Ama hem iyi bir polisti hem de Ethan'ın arkadaşıydı. Polislik sıradan bir meslek değil bir çağrıydı ve arkadaşlık sorumluluk demekti.

Ardından, arabanın kapısını açıp dışarı çıktı.

BOLUM 73

TELEFONLA ARANMIŞ OLAN DUNNY, çağrıldığı yere bu kez otomobille değil, sis, su ve San Francisco düşüncesi at.»

cılığıyla ulaşmıştı.

Olü olmasına karşın henüz bu dünyadan diğerine gön derilmediği için, bedeninden hâlâ ayrılamıyordu; garip bii durumdaydı. Komaya girerek öldükten sonra, ruhu kısa sii reliğine doktor bekleme odası gibi bir yere alınmış, ardın dan yeniden dünyaya ve bedenine kabul edilmişti. Ne bii hayalet ne de koruyucu bir melekd artık, yalnızca yaşayan bir ölüydü ve bedeni ruhunun emrettiği en zor işlerin bile üstesinden gelmekteydi.

Daha kuzeyde ve daha soğuk olan bu kentte hiç yağmıı yağmıyordu. Dunny rıhtımdaki iskelede durup dalgaların sesini dinlerken, Typhon'un onu beklediği restoranın büyük pencerelerine baktı.

Kendisine ayrılan masada bir kral edasıyla yalnız oturan Typhon, her zamanki gibi şıktı.

Pencerede bakışları karşılaştığında, Dunny'e sert bir ifadeyle baktıktan sonra, ona gülümsedi.

Dunny iskeleden Typhon'un karşısındaki iskemleye sis,

YÜZ 463

cam ve masada yanan mumun ışığı aracılığıyla ulaşabilirdi aslında, ama böylesine kalabalık bir restorana bu şekilde girmek saygısızlık olurdu.

Ön kapıdan içeri girince, şef garsonu izleyerek masaya gitti.

Typhon hemen ayağa kalkmış ve tokalaşmak için elini uzatmıştı. "Sevgili oğlum, seni tüm gecelerin gecesinde böyle kritik bir anda çağırdığım için özür dilerim."

İskemlelerine oturduktan sonra, Dunny şef garsonun içki önerisini kibarca reddetti.

Samimiyetin yeri değildi burası. Typhon da dün gece otel barında güvenilir, dürüst ve dolaysız ilişkiler sürdürmeleri gerektiği konusunda onu uyarmıştı.

"Efendim, siz bana herhangi bir şey söylemeden önce, ben size bir şey söylemek zorundayım. Hazard'a yaklaşmakla yetkimi aştığımı biliyorum."

"Sen yetkini ona yaklaşmakla aşmadın, Dunny. Ona dolaysız olarak yaklaşmakla aştın."

Typhon martinisini yudumlarken duraksayınca, Dunny bir açıklama yapmaya başlamak üzereydi. Yaşlı adam elini kaldırarak onu susturdu. "Oğlum, biraz yüksek ve heyecanlı bir sesle konuşuyorsun, diğer müşterilerin ilgisini çekmemen gerekir."

"Özür dilerim."

"Bay Truman'ın yalnızca bedensel sağlığını değil onun psikolojik durumunu da düşünmen takdire değer. Bu senin yetkin dahilinde. Ama bir koruyucu olarak dolaylı hareket etmek zorundasın. Yüreklendir, esinlendir, korkut, ikna et, öğüt ver..."

"... ve gelecekteki olayları sinsi, kaypak, ayartıcı yöntemlerle yönlendir."

4f>0 DEAN KOONTZ

"Kesinlikle. Oysa sen Aelfric konusunda sınırları /«»ılı din, hatta onları aştın."

Typhon sorunlu öğrencisi için kaygılanan bir öğrenin n gibi konuşuyor ve ne öfkeleniyor ne de sinirleniyordu.

"Bay Yancy'e o eve girmemesini ve eğer oraya girei se h,t şına iki kez ateş

edileceğini açıkça söylemen, onun aın.u.l.» dığı şeyi yapmasını engelledi."

"Evet, efendim."

"Bay Yancy'nin şu anda yaşıyor olmasının nedeni davı.» nışları, seçimleri ve özgür iradesi değil, senin ona yakın >;<• leceği açıklamış olman."

Dunny az önce akıl hocasının öfkelenmemesine sevimi ken şimdi endişeliydi, çünkü bu sessiz ümitsizliğin ve piş mantığın ardından bir karar açıklanacak olabilirdi.

"Sen Bay Yancy'i dolaylı birçok yöntemle o evden gei ı döndürebilirdin sanırım."

Ama yaşlı adamın neşesini uzun süre bastırması olanak sızdı. Yine gülümsüyordu işte.

Mavi gözleri sevinçle öylesine parlıyordu ki, eğer beyaz saçlarına uygun bir sakalı ve değişik bir kıyafetle kanatsız rengeyiklerinin çektiği bir kızağa binmiş olsa, onu iki gece boyunca havada uçurabilirdi.

Typhon masanın karşısına doğru eğildi. "Oğlum, bu hayalet işi Bay Yancy'i o evden Büyükanne Rose'a ya da bir bara koşturur. Fazla dolaysız davranmana gerek yoktu.

Eğer böyle davranmaya devam edersen, arkadaşın Ethan'a yardımcı olmak yerine onun ve oğlanın ölümüne neden olabilirsin."

Bir süre birbirlerine bakıp durdular.

Dunny görevini sürdürmesine izin verilmeyeceğinden korkuyor, bunu sormaya çekiniyordu.

YÜZ 465

Manisinden bir yudum daha alan Typhon, "Vay canına," dedi, "demek ki çok dik kafalıymışsın. Kimseye aldırmıyorsun anlaşılan."

Suskun kalan Dunny bekliyordu.

"Kabalık etmek istemem," diye devam etti Typhon, "ama az sonra akşam yemeğine konuklarım gelecek. Bir politikacıyla iki yardımcısı. Senin burada oluşun onları rahatsız edebilir."

Dunny en sonunda cesaretlenmişti. "Ethan'ı korumaya devam edebilir miyim?"

"Uygunsuz davranışların nedeniyle seni görevden alsam, haksız sayılmam aslında.

Koruyucu melekler de standart kurallara uymalı, öyle değil mi? Yalnızca iyi niyetli olmak yetmiyor."

Typhon ayağa kalkınca, Dunny de kalktı.

"Ama sevgili oğlum, sana son bir fırsat vereceğim."

Dunny akıl hocasının uzattığı eli sıktı. "Teşekkür ederim, efendim."

"Yine de cezanın ertelendiğini bir an bile unutma. Eğer anlaşmanın kurallarına uymazsan, tüm yetkin ve gücün geri alınarak hemen öteki dünyaya yollanırsın."

"Anlaşmaya uyacağım."

"Ve oraya yollandığında, Ethan da kendi başının çaresine kendisi bakmak zorunda kalır."

"Çizgiyi aşmayacağım."

Typhon oğluna öğüt veren bir baba gibi, elini Dunny'nin omzuna koydu. "Sevgili oğlum, şimdiye kadar öyle çarpık bir çizgide yürüdün ki, düz olanında yürümen hiç kolay değil artık. Ama attığın adıma her an dikkat etmelisin."

Restorandan yürüyerek çıkan Dunny, gemilerin düdük seslerini izleyerek iskeleye geldikten sonra, sis, ay ışığı ve Palazzo Rospo düşüncesi aracılığıyla Bel Air'e geri döndü.

Yüz — F.30

BÖLÜM 74

BEYNE İKİ KURŞUN.

Giydiği çelik yeleğe karşın, başının ne kadar kolay bir hedef oluşturacağını bilen Hazard, arabanın kapısını kapatıp caddenin karşısına geçti, iliklerine dek ıslandığını ancak ön verandanın merdivenine geldiğinde fark etmişti.

Basamakları çıktığı sırada, elinde bir şey tuttuğunu hissetti; Dunny Whisder'la konuştuğu cep telefonuydu bu.

Ben hem ölüyüm hem sağım, demişti Dunny. Hazard şu anda kendini aynı durumda görüyordu.

Verandaya çıkınca, doğruca kapıya gidip zili çalmadan önce bir süre duraksadı.

Dunny'i arasa iyi olurdu belki. Ardından yıldız ve 69'u tuşladı.

Telefona ikinci çalışta yanıt verilmişti, ama hattın diğer ucundaki kişi hiçbir şey söylemiyordu. "Orada birisi var mı?"

Sonra sert bir ses duyuldu. "Tabii ki burada birisi var adi herif. Ben var ım burada ve bana sıktığın kurşunların zevkini çıkarıyorum."

Hazard bu sesi daha önce hiç duymamıştı, ama kime ait olduğunu biliyordu.

YÜZ 467

"Beni kurşunlayıp kurtulduğunu sanıyorsan aklanıyorsun. Seninle buluşmamıza az kaldı. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet," diyen Hazard, konuşabilmiş olmasına şaşırmıştı. Telefonu kapatmak istiyor, yine de onu hâlâ kulağında tutuyordu.

"Bu yemliğe geldiğinde, sıranın en başında ben olaca-ğım."

Hazard evin kapısından on adım uzakta duruyordu. Huzursuz ölülerden biriyle telefon muhabbeti yapmak için hiç uygun bir yer değildi burası.

"Keşke seni dün gece kırk beşliğimle haklayabilseydim."

Hazard'ın belleğinde Hector X lakaplı Calvin Roosevelt canlanmıştı şimdi. Reynerd'ın apartmanının bahçesinde silahını ona doğrultan adam.

"Sakın unutma, adi herif, buraya geldiğinde ben de senin kıçına kırk beşlikten daha iyi bir şey dayayacağım. Çok geçmeden görüşeceğiz zaten."

Hazard END tuşuna basar basmaz, telefon yine çalmaya başlamıştı. Ama arayanın kim olduğunu bildiğine göre, yanıt vermesine gerek yoktu.

Islanmış, üşümüş ve korkmuştu.

Telefon hâlâ çalıyordu.

Bundan sonra ne yapacağını ya iyice düşünecek ya da hiç düşünmeyecekti, buna karar vermek zorundaydı.

Çalan telefonu cebine koyduktan sonra, arkasını dönüp basamaklardan inerek yağmurlu caddeye çıktı.

BÖLÜM 75

KİREÇTAŞI SÜTUNLARDA YANAN APLİKLERİN IŞIĞI, lıa vuzun hafifçe hareket eden suyunda yakamozlar oluştum yordu.

Masaya serdiği keten örtünün üstüne porselen tabaklarla gn müş çatal bıçaklan yerleştiren Fric, bunların arasına neredeyse mumlan da ekleyecekti, ama iki erkeğin yemek yiyeceği masada, el bette mum ışığına gerek yoktu. Erkekler için, ormanda yakuklaı ı kamp ateşi ışığı daha uygun olurdu.

Güzel havalarda, kendisi köşkte yalnızken ve Hayalet Ba ba'nın kız arkadaşları bikinilerinin üstünü çıkarıp dışarıda ki havuz kenarında güneşlenmedikleri zaman, orada ye mek yemekten hoşlanırdı.

Yalnızca iki buçuk metre boyunda ve bir buçuk metre eninde olan iç havuz, sürat motoru yarışları yapmaya uygun olmadığı için dış havuzla boy ölçüşemezdi, ama burası kışın ılık olduğu gibi, devasa saksılardaki palmiye ağaçları odaya tropikal bir atmosfer sağlardı.

Havuz odasının üç duvarındaki büyük pencerelerden bahçe görünür, üçüncü duvarın pencereleri de seraya ba kardı.

YÜZ 469

Fric'in akşam yemeği için havuz kenarını seçmesinin nedeni, bu odaya bitişik olan serada kendine saklanacak gizli bir yer hazırlamış olmasıydı. Moloch'un geldiğini anladığı anda, hemen oraya koşup bir tavşan gibi çabucak gözden kaybolacaktı.

Garipti, ama Bay Truman'ın da Moloch'u beklediğinden kuşkulanıyordu. Voltaj kontrolü öyküsü saçma bir nedendi. Köşkte bir aksilik vardı mutlaka.

Bu arada Bay Truman'ın onu dahili telefondan aramayacağını umuyordu, çünkü eğer buna yanıt vermek zorunda kalırsa, telefonun kordonundan yine kulağına doğru bir şeyin uzanacağından korkmaktaydı.

Ardından kol saatine baktı. Masa hazırlığını umduğundan daha çabuk bitirmişti. Bay Truman yiyecekleri on dakikadan önce getirmezdi.

Hava tamamen kararmıştı artık. Eğer Moloch güvenlik sistemine yakalanmadan bahçeye girmişse, orada bir yerde gizleniyor olabilirdi.

Fric bir an için mutfağa gidip yemeğin buraya taşınmasına yardım etmeyi düşündü, ama açgözlü görünmek istemiyordu.

Eğer bir gün evden kaçıp Goose Crotch, Montana'da saklanmak yerine Deniz Piyade Birliği'ne katılabilirse, er ya da geç bir deniz piyadesi gibi düşünmeye ve öyle davranmaya başlamak zorundaydı. Bir deniz piyadesi pencerenin ötesindeki karanlıktan korkmaz ve o karanlığa cesaretle işerdi. Ama camı kirletmemek için önce pencereyi açardı tabii.

Yine de kendisi henüz bu güveni kazanmamıştı. Masada oturup zamanın çabuk geçmesini istemekten başka yapacağı bir şey yoktu. Sonra, arka cebinden çıkardığı gülümseyen bayanın fotoğrafına bakıp durdu.

4f>0 DEAN KOONTZ

Gizemli Yabancı nın önerisine karşın, onun kim olduğu nu hiç kimseye sormamıştı.

Bunun nedeni fotoğrafi nere deıı bulduğunu ve o bayanla neden böylesine ilgilendiğini açıklayamayacağı içindi. Ayrıca, eğer bayanın kimliğini öğrenirse, artık kendisinin hayali annesi olamazdı.

Fric hâlâ ona baktığı sırada, pencerede bir ses duyunca, oturduğu iskemleden ayağa fırlarken fotoğrafi yere düşürdü.

Pencereden içeriye doğru bakan adam kapüşonlu bir yağmurluk giymişti. El fenerinin ışığını yukarı doğru kaldırdığında, Fric onun Bay Roma olduğunu fark etti. Güvenlik görevlilerinden biriydi. "Nasılsın Fric?"

"iyiyim," dedi Fric. "Bir an için sizin Ming olduğunuzu düşündüm."

"Ming babanla birlikte Florida'da."

\

"Hayır, erken döndü. Şimdi bahçede dolaşıyor."

Bay Roma'nın hayli şaşırdığı belliydi.

"Benim de kendisiyle birlikte dolaşmamı istedi. Bana yağmurun bu gezegenin ruhunu nasıl yıkadığını öğretecek-miş, ya da ona benzer bir şey. Onunla karşılaşırsınız sanırım."

El fenerinin ışığını kapatan Bay Roma, "Görüşürüz, Fric," diyerek arkasını dönüp karanlıkta kayboldu.

Kendini dahi kandıramayacak kadar kötü bir yalancı olan Fric'in, Ming'in burada olduğuna dair söylediklerine binde bir bile ihtimal vermeyen Bay Roma, yine de bunu söylemeye cesaret edememişti.

BOLUM 76

ISITICININ ÇALIŞMASINA KARŞIN arabanın içinde hâlâ titreyen Hazard, ölü Hector X'in çaldırıp durduğu cep telefonunu pencereden dışarı fırlatmamak için kendini zor tutuyordu.

Zil sesi sustuğu sırada Laputa'nın evinden çıkan bir adam, durup kapıyı kilitledi ve verandanın merdivenlerinden aşağı indi.

Hazard daha önce garajdan eve giren bu adamı tanımıştı. Onun Vladimir Laputa olduğu kesindi.

Caddenin karşısındaki kaldırıma geçen Laputa, sağa dönerek geldiği yolu izlemeye başladı. Yine kasılarak yürüyor, ama ne kendi kendine konuşuyor ne de şarkı söylüyordu.

Hava geçirmez giysisiyle, Sierra'nın kayak merkezlerinden birine gidecekmiş gibi bir hali vardı.

Onu gözden kaybetmek istemeyen Hazard, ön farları yakıp arabayı köşeye doğru sürdü.

Laputa'ya yaklaşınca kaldırımın kenarında durup bekliyor, sonra onun peşinden gitmeye devam ediyordu.

Bu duruş kalkışlar sırasında hiç arkasına bakmadan yürüyen profesör, en sonunda, iki buçuk blok ileride park edilmiş olan siyah bir Land Rover'a bindi.

Hazard arabayı plakasını okuyamayacak kadar geriden

izlediği için, Beverly Bulvarı'na geldiklerinde Laputa'nın alışveriş merkezine gireceğini anlamıştı.

Ama onu garajda izlemek oldukça zordu. Laputa Laıd Rover'ı iki kat yukarıda bulduğu boş bir yere park ettikten sonra, merkeze gireceği yerde şimdi yaya olarak alt kata yr ri iniyordu. Bir kat daha indikten sonra park edilmiş bii Acura'nın kapısını uzaktan kumandayla açıp sürücü kollu ğuna oturdu.

Buraya alışveriş yapmak için değil, başka bir arabaya bin mek için gelmişti demek.

Land Rover'ın ya da Acura'nın suç işlerken kullanılan ve sonra bir tarafa atılan arabalar olduğu belliydi.

Hazard bir an Laputa'yı kuşkulu davranışları nedeniyle tutuklamayı düşündü.

Ama hayır. Bu riski göze alamazdı. Adam saygın bir ün i versite profesörüydü.

Göletteki Sarışın cinayetinde o güçlü kent meclisi üyesini suçladığı ve Hector X'i tabancayla vu rarak öldürdüğü için başı yeterince dertteydi zaten. Bu durumda yapacağı her yanlış onu asacakları ipe bir düğüm daha atmak olurdu.

Ayrıca, Laputa'yı izlemek için geçerli bir nedeni de yoktu. Mina Reynerd cinayeti onun soruşturduğu bir olay değildi ki. Tüm gününü ve polis yetkisini bir arkadaşının özel sorununa yardımcı olmak için kullanması da ayrı bir konuydu. Ani kararlardan kaçınması gerekirdi.

Göz hapsinde olduğunu fark etmeyen Laputa, sürücü kapısını kapatıp motoru çalıştırdı. Şimdi de radyoyu ayarlamaya çalışıyordu.

Hazard onu izlemek için, az önce Land Rover'a yakın bir yerde bıraktığı arabasına geri koştu. Ama garaj kapısına gelene dek, Acura çoktan gözden kaybolmuştu.

BÖLÜM 77

"SİZ YOO-HOO ÇİKOLATASINDAN HİÇ YEDİNİZ Mİ?" diye sordu Fric.

"Evet, birkaç kez yedim," dedi Bay Truman.

"Harika bir şey. O çikolatanın çok uzun süre bozulmadığını biliyor musunuz?"

"Hayır, bilmiyorum."

"Yoo-hoo'nun imalatında özel bir buhar sterilizasyon işlemi yapılır. Çikolata açılmadığı sürece, bir şişe kontakt lens solüsyonu kadar steril kalır."

"Ben hiç kontakt lens solüsyonu içmedim."

"Peki, birçok parfüm imalatında misk kullanıldığını biliyor musunuz?"

"Miskin ne olduğunu bile bilmiyorum."

Fric buna şaşırmıştı. "Öyle mi? Misk, misk kedilerinin cinsel organlarına yakın keselerinden elde edilen koyu sarı bir salgıdır."

"Yararlı kedilermiş desene."

"Onlar aslında kedi ailesinden değildirler. Asya ve Afrika'da yaşayan memeli hayvanlardır. Cinsel uyarı sırasında, daha fazla misk salgılarlar."

"Bu durumda her zaman uyardmaları gerekir demcl

"Miskin keskin bir kokusu vardır, ancak uygun şekildi inceltildiğinde gerçekten güzel kokar. Hapşırdığınızd.ı, tüm vücut işlevlerinin durduğunu biliyor musunuz?"

"Kalp de mi durur?"

"Beyin bile. Geçici, küçük bir ölüm gibidir bu."

"Öyleyse ben artık salatalarıma biber serpmeyeyim."

"Hapşırık vücutta büyük bir baskı oluşturur, özellik I» gözlerde."

"Hapşırırken gözlerimizi daima kapatırız, değil mi?"

"Evet. Eğer gözleriniz açıkken sert bir şekilde hapşırı s.ı nız, göz kürelerinizden biri dışarı fırlayabilir."

"Fric, ben senin böylesine sıra dışı bilgiler içeren ayaklı bir ansiklopedi olduğunu bilmiyordum."

Gururlanan Fric, gülümsedi. "Başkalarının bilmediği şeyleri bilmekten hoşlanırım."

Yemek onun umduğundan daha güzel geçiyordu. I ı mon-tereyağı soslu tavukgöğsü, yabani mantarlı pilav ve kuşkonmaz çok lezzetliydi, üstelik ne kendisi ne de Bay Truman gıda zehirlenmesinden henüz ölmemişlerdi, ama belki de Bay Hachette, cinayeti tatlıyla gerçekleştirecekti.

İlk konuşmalar biraz gergindi aslında, çünkü film senaı yoları konusu Manheim filmleri konusunu açmıştı. Hayalet Baba hakkında konuşurlarken rahatsız olmuşlar ve yalnız< .t iyi şeyler söylemelerine rağmen, arkasından dedikodu yapı yor gibi hissetmişlerdi.

Sonra Fric Bay Truman'a cinayet masası dedektifliğinin nasıl bir şey olduğunu sormuş, korkunç cinayederi, parça lanan cesetleri, çılgın katilleri öğrenmek istemiş, ama Bay Truman bunun yemek masası

muhabbeti olmadığını ve on yaşındaki bir çocuğun bilmemesi gereken bir konu olduğu

YÜZ 475

nu söylemişti. Yine de çoğu komik olan bir sürü polis öyküsü anlatmıştı.

Yemek bittikten sonra Bay Hachette'in tatlı olarak hin-distancevizli ve kirazlı kek hazırladığını söyleyince, Fric de hindistancevizi ihracatçısı Tuvalu Adası'ndan söz etmişti.

Tuvalu'dan sonra, şimdiye dek imal edilen en büyük ayakkabılar konusu açılmıştı.

Bay Truman, Floridalı dev adam Harley Davidson için yapılan ayakkabıların elli beş

santim uzunluğunda olduğunu duyunca çok şaşırmıştı! Harley Davidson'ın Davidson motosiklet firmasıyla hiçbir ilgisi olmadığını da öğrenmişti bu arada.

Dev ayakkabılar konusunu Yoo-hoo, misk ve hapşırık konuları izledikten sonra, hâlâ arsenik zehirlenmesi belirtileri göstermedikleri sırada, "Siz benim annemin akıl hastanesinde yattığını biliyor musunuz?" diye sordu Fric.

"Lütfen böyle çirkin dedikodulara aldırma, Fric. Haksız bir abartı bu."

"Ama annem o dedikoduyu çıkartan hiç kimseye dava açmadı."

"Bu ülkede, ünlü kişiler kendileri hakkında sözlü ya da yazılı olarak onur kırıcı yalanlar söylendi diye dava açamazlar, çünkü o yalanların kötü niyetle söylendiğini kanıtlamaları gerekir ve bu da zor bir iştir. Annen mahkemede yıllarca zaman geçirmek istememiş olmalı. Anladın mı?"

"Sanırım. Ama insanların ne düşüneceğini siz de biliyorsunuz."

"Neyi kastettiğini pek anlamadım. Ne düşünürler?"

"Annesi gibi oğlu da deli."

Bay Truman gülmeye başladı. "Seni tanıyan insanların hiçbirisi senin akıl hastanesinde yattığına veya yatacağına asla inanmaz."

4f>0 DEAN KOONTZ

Boş kek tabağını bir kenara iten Fric, "Şey, örneğin ben bir gün uçan daire görsem, yani gerçekten bir uçan daire ve bir grup uzaylı görsem, insanların ilk düşünceleri, evci, onun annesi ahi hastanesine yatırılmıştı, olur."

"Bu dünyadaki bazı insanlar annenle ilgili öyküleri belki anımsarlar belki anımsamazlar, ama öyle şeyler görsen dahi sana inanmazlar."

"Keşke görseydim," diye mırıldandı Fric.

"Ben görsem, bana da inanmazlar."

"Ama siz bir polistiniz

"Birçok insan gözlerinin önündeki gerçekleri görmez Sen onlar için hiç kaygılanma."

Fric aslında o insanlardan çok kendisi için kaygılanıyordu.

"Eğer bana veya Bayan McBee'ye gelip uzaylıları gördii günü söylersen, ikimiz de elimizdeki işi hemen bırakıp on lan görmeye koşarız, çünkü senin sözüne güveneceğim i/i biliriz."

Bu sözlerle yüreklenen Fric, iskemlesinde dimdik oturdu. Bay Truman'a söylemek istediği birçok şey gelmişti aklına; aynadan çıkarak tavan arasının kirişleri arasında uçarı Gizemli Yabancı, yıldız ve 69'u tuşlayınca telefon kordonundan kulağına gelmeye çalışan ruhlar, garip kuralları olan koruyucu melekler, çocuk yiyen Moloch, onun kaçırıl ma öyküsünü yayımlayan Los Angeles Times, ama tüm bun lan histerik bir şekilde art arda anlatmak yerine sırayla an latmak için uzunca bir süre duraksaması gerekmişti.

Bu sessizliği bozan Bay Truman'dı. "Fric, alarm sisteminin voltaj sorunu beni kaygılandırıyor. Sorunun kaynağını ve neyin onarılması gerektiğini bulmak zorundayım."

Güvenlik şefinin uydurduğu öykü inandırıcı görünmü yor, ama Fric onu dikkatle dinliyordu.

YÜZ 477

"Hiçbir şey olmayacak, yine de benim önlem almam gerekli. Baban da bana bunun için para veriyor sonuçta. Böylece sorun giderilene dek, senin üçüncü katta yalnız uyumanı istemiyorum."

Bay Truman'ın gözlerinde sanki kendisi de uzaylıları görmüş ya da çok geçmeden görecekmiş gibi bir ifade vardı.

"Geceyi senin dairenin oturma odasında geçirebilirim," diye devam etti ardından. "Ya da sen benim daireme gelir benim yatağımda uyursun, ben çalışma odamdaki kanepede yatarım. Ne dersin?"

"Veya ben kanepede yatarım, siz yatağınızı vermek zorunda kalmazsınız."

"Ne kadar düşüncelisin, Fric. Ama ben belki yatakta uyumak istersin diye çarşafları değiştirdim zaten. Şimdi belirli gün dışında onları hangi nedenle değişürdiğimi Bayan McBee'ye açıklamam gerekirse, buna yanıt vermem kolay olmaz. Beni zor durumda bırakma lütfen."

Fric, Bay Truman'ın neden kanepede yatmak istediğini anlamıştı. Eğer onu kaçırmak isteyen birileri daire kapısını kırıp içeri girerlerse, kapıyla yatak odası arasında kalarak onları engellemek için, yoksa Fric uykuda gezerken bir dizi basamaktan düşeceği için değil.

Köşkte bir aksilik olduğu kesindi.

"Tamam," dedi Fric, hem kaygılandığı hem de hayli heyecanlandığı sırada. "Ben size gelirim ve siz kanepede yatarsınız. Harika bir şey olacak bu. Şimdiye dek evden ayrı bir gece geçirmemiştim."

"Evden tamamen ayrılacak değilsin ki."

"Hayır, efendim, ama ben sizin dairenize hiç gitmedim. Siz buraya gelmeden önce bile. Orası benim için ayın ka-4f>0 DEAN KOONTZ

ranlık yanı gibi bilinmeyen bir yer, yani geceyi evden tama men ayrı bir yerde geçirmek olacak."

Fric kaçırılıp öldürülecek oluşunu nasıl engelleyeceğini düşünmek yerine, eğer gece geç yatarlarsa, belki yerde otu rup mum ışığında birbirlerine hayalet öyküleri anlatacakla rını düşünüyordu. Aptalca bir düşünceydi bu tabii, ama onun hoşuna gitmişti.

Kol saatine göz atan Bay Truman, "Neredeyse sekiz olu yor," diyerek ayağa kalkıp, masadaki tabakları servis arabasına yerleştirmeye başladı. "Ben bunları mutfağa götü re yim, sonra seni benim yatak odama yerleştiririz."

"Ben de bu arada kütüphaneye gidip bir kitap alayım," dedi Fric, ama aslında yapmak istediği şey palmiye saksısına işemekti. jAE 1

Silahlı eski bir polis olan koruma şefinin dairesindeki banyoyu bile kullanmaya çekiniyordu, çünkü orada da aynalar vardı mudaka ve insan işerken kesinlikle savunmasız olurdu.

Pencereye doğru bakan Bay Truman, kararsız gibiydi.

"Daima kitap okuyarak uyurum," diye ısrar etti Fric.

'Tamam, ama fazla oyalanma, olur mu? Kitabı alır almaz hemen gel."

"Evet, efendim." Havuz odasının çıkışına doğru yönelen oğlan, iki adım sonra durdu.

"Belki daha sonra birbirimize hayalet öyküleri anlatırız."

Fric sanki köşkün batı kanadını havaya uçurmayı önermiş gibi kaşlarını çatan ve yüzü sararan Bay Truman, "Hayalet öyküleri mi? Neden böyle söyledin?" diye sordu.

"Şeey, çünkü insanlar birbirlerine yatıya gittiklerinde öyle yaparlar. Yani en azından ben öyle yaptıklarını duydum." Aptal. Ama konuşmayı engelleyemiyordu. "Yerde otururlar

ve mum ışığında, bilirsiniz işte ürkütücü öyküler anlatırlar ve sonra, şey, abur cubur yerler." Aptal, aptal. "Veya şey, patlamış mısır yiyip sırlarını açıklarlar." Aptal, aptal, aptal.

Bay Truman gülümsedi. "Sen bana yediğimiz onca şeyden sonra abur cubur yiyebileceğini de mi söylüyorsun yoksa?"

"Hayır, şimdi yiyelim demiyorum, efendim, belki bir saat içinde."

"Ve açıklayacak karanlık sırların var, öyle mi?"

"Şey, birkaç sırrım var, evet, yaşadığım bazı deneyimler."

"Deneyimler. Bunlar uzaylıları da içeriyor mu?"

"Hayır, efendim. O kadar basit değil."

"Öyleyse ben bu tabakları mutfağa götürünce, yiyeceğimiz abur cuburları da seçeyim. Beni meraklandırdın."

Bir şekilde rahadayan Fric, ayrıca başka bir şekilde rahatlamak için kütüphaneye gitti; ölmekte olan palmiye ağacına bir kez daha işeyerek onun ölümünü çabuklaştıracaktı.

BOLUM 78

HAZARD ARABADA OTURDUĞU SIRADA, kendini çürümeye terkedilmiş bir gemideki hayalet denizcilerden biri gibi hissediyordu. Yanından geçen arabaların sürücüleri de birer hayaletti sanki.

Motorlu Taşıtlar Departmanı'na telefon ederek Land Rover'ın plakasını bildirmiş ve onun Kurtz Ivory Internati onal'a ait olduğunu öğrenmişti. Departman kayıtlarına göre, Vladimir Laputa'nın yalnızca 2002 model BMW'si vardı, Acura'sı değil.

Bu bilgiyi elde ettikten sonra, yine de ne yapacağını bilmiyordu. Kafası çok karışıktı.

Düşünmeye çalıştıkça, karşısında canlı olarak gördüğü Dunny YVhistler'ın bir anda sudan oluşmuş hayalete dönüşerek yokoluşunu unutamıyor ve ölü Hector X'le yaptığı telefon konuşmasının ardından artık mantıklı düşünemiyordu.

Öğle yemeği yememesine rağmen, hiç acıkmamıştı; iştahı da yoktu aslında, ama yoldaki bir fast-food restorana uğrayıp cheeseburger, patates kızartması ve kahve aldıktan sonra, bunları yerken yola devam etti, çünkü hareket halinde olması gerektiğini düşünüyor, eğer dururs a bir köpekbalığı gibi öleceğini hissediyordu.

Ardından, profesörün evinin bulunduğu caddeye gelip arabasını yine karşıya park etti.

Şimdi ne yapacağına karar vermeye çalışırken, Dunny'nin beyne iki kurşun diyen sesi kulaklarında çınlıyordu. Eğer Laputa'nın kapı zilini çalmış olsa, kafasından vurularak ölecekti anlaşılan.

Rachel Dalton'ın sırdan dediği adam, Acura'sına binip macera yaşamaya gitmişti.

Şeytan evi terk ettiğine göre, orası artık bir cinayet alanı değil yalnızca bir evdi.

Bir süre daha bekledikten sonra, Hırsızlık/Cinayet Ma-sası'nı arayıp Sam Kesselman'ın ev telefonunu öğrendi. Sam'e telefon ettiğinde, düşmanlarına kendisini mahvedecek tüm silahları veriyor olabileceğini de biliyordu, ama başka bir seçeneği yoktu.

Büyükanne Rose ona bir kez şöyle demişti: Bu dünyayı görünmez bir kötülük ağı sarmıştır ve orada dolaşan ölümcül örümceklerin her biri kendi yöntemiyle aynı karanlık işi yapar. Eğer eline dolanan o yapışkan ağı hissedince ondan hemen kurtulmazsan, ağın üstünde dans eden çarpık sekiz bacaklılardan birine dönüşürsün ve eğer zehirli örümcekler her fırsatta yok edilmezlerse, sayılamayacak kadar çoğalarak insanlığı yok ederler.

Hazard numarayı tuşladı.

Telefona yanıt veren Sam Kesselman, önce öksürüp hapşırdıktan sonra, kurbağa sesine benzer çadak bir sesle küfür etti.

"Vay canına, sesin kötü geliyor. Doktora gittin mi?"

"Evet. Bu grip bir virüsten kaynaklanıyormuş. Antibiyotikler işe yaramıyor. Doktor bana öksürük şurubu verdi. Dinlenmemi ve bolca sıvı içmemi söyledi. Ben de her gün on şişe bira içiyorum, ama zaten öleceğim sanırım."

"Öyleyse on iki şişe bira iç."

Kesselman, Rolf Reynerd'ın Hector X tarafından öldü rüldüğünü ve Hazard'ın da katili vurduğunu biliyordu. "Se nin hakkındaki soruşturma nasıl gidiyor?"

"Temiz raporu verecekler gibi görünüyor. Dinle Sam, Reynerd'ın annesinin cinayetiyle ilgili bir bağlantı var ve o olayı sen araştırıyorsun."

"Reynerd'ın olaya karıştığını söyleyeceksin."

"Sen de onunla ilgili kötü bir koku aldın, değil mi?"

"Savunma kanıtı fazla inandırıcı değildi."

"Etrafta çok şey oluyor."

Hazard, Kesselman'a bitmemiş senaryoyu ve senaryonun, Hitchcock'un Trendeki Yabancılar filmindeki cinayete benzeyen kısmını anlattı, ancak bir film yıldızını öldürme planından söz etmemişti.

"Yani sen... Reynerd'ın... bir katille anlaştığını söylüyorsun," dedi Kesselman, öksürük krizi arasında.

"Oyle yaptığını biliyorum. Ve katilin Vladimir Laputa adlı adam olduğundan neredeyse eminim. Vamp ve Lamba soruşturmasını senin yürüttüğünü biliyorum Sam, ama ben de olayı araştırıp, eğer yapabilirsem Laputa'nın yalanını ortaya çıkarmak istiyorum."

Kesselman ya Guinnes Rekorlar Kitabı'na girecek kadar çok balgam çıkarıyor ya da nasıl bir yanıt vereceğini düşünmek için boğazını temizleyerek zaman kazanıyordu.

En sonunda, "Neden?" diye sordu. "Yani senin uğraştığın başka bir soruşturma var zaten."

"Şey, olay dosyası dün geceden beri her ikimizin masasında sanırım." Hazard, Kesselman'a şimdi yalan söylemeye başlamıştı. "Çünkü bence Laputa yalnızca Mina Reynerd'ı öldürmedi, aynı zamanda Rolf'u öldüren sabıkalı Hector YÜZ 483

X'i de kiralık katil olarak tuttu."

"Öyleyse dosya aslında benim masamda olmasına rağmen, senin de dosyan sayılır.

Ayrıca ben bu durumda gelecek haftaya dek göreve başlayamayacağıma göre, işin takipçisi sen olacaksın anlaşılan."

"Teşekkürler, Sam. Aa, bir şey daha. Eğer sana bu işle ilgili bir soru sorarlarsa, benim seni telefonla aramadığımı, evine uğrayıp konuştuğumuzu ve bu konuşmayı sabah yaptığımızı söyleyebilir misin?"

Bir süre suskun kalan Kesselman, "Başımıza nasıl bir bela açıyorsun acaba?" dedi ardından.

"Bu işi bitirdiğimde, kıçına bir tekme atıp seni departmandan kovacaklar, emekli maaşından yoksun bırakacaklar ve genel bir tuvaletin temizliğinde senin ününden yararlanacaklar, ama bir Musevi gibi yaşamana izin verirler herhalde."

Kesselman gülmeye başladığı sırada, kahkahası öksürüğe dönüşünce gülmeyi kesmişti; öksürmesi kesildiğinde yine gülmeye devam etti. "Biz seninle aynı kanalizasyon çukurunda olduğumuz sürece, en azından birlikte eğlenceli zaman geçiririz."

Hazard telefonu kapattıktan sonra, bir süre daha arabada oturup Laputa'nın evine bakarak ne yapması gerektiğini düşündü. Doğrudan harekete geçmesi iyi olurdu, ama dikkatli davranacaktı.

Evin içine girmek yasal olmasa da kolay işti. Reynerd'ın daire kilidini açmak için kullandığı tabanca hâlâ yanındaydı.

Ama oradayken etrafta kanıt bırakmadan araştırma yapmak ve ardından evden çıkmak, yani bir hayalet gibi çalışmak; işin zor kısmı buydu işte.

Şimdiye kadar mesleğindeki her işi, ne kadar anlamsız olursa olsun, kuralına göre yapmıştı. Oysa artık kural dışı i* yapma zamanıydı.

Ardından ceketinin cebinden gümüş çan dizisini çıkara rak bunu elinde döndürüp durdu.

Ve saat sekizi on geçe, arabadan dışarı çıktı.

BOLUM 73

ETHAN MUTFAĞA UĞRADIKTAN SONRA kendi dairesine dönmüştü; siyah kutularda yollanan altı armağanı ortadan kaldırmak istiyordu. Eğer Fric onları görürse, babasının güvenliğiyle ilgili kaçınılmaz sorular sorar ve bunların onu kuşkulandırmadan yanıtlanması zor olurdu.

Çalışma odasındaki bilgisayarın ekranı açıktı. Oysa köşke geldiğinden beri buna hiç dokunmamıştı.

Ardından etrafı aradı. Buraya gizlice giren kimse yoktu, ama birisi gelmiş olmalıydı.

Belki aynalardan gelip gitmiş birisiydi bu.

Çalışma masasına dönüp ekrana yakından bakınca, kendisine bırakılan mesajı gördü: E-POSTANIZI KONTROL ETTİNİZ Mİ?

Posta kutusunda üç mesaj vardı. İlk mesaj hizmetlilerden biri olan Archie Devonshire'dan gelmişti.

BAY TRUMAN, BİLDİĞİNİZ GİBİ BEN, AELFRICİN DAVRANIŞLARINI ELEŞTİRME

YETKİSİNE SAHİP BİRİSİ DEĞİLİM. İYİ BİR ÇOCUKTUR O ASLINDA. AMA BUGÜN ÖĞLEDEN SONRA BİRAZ ACAYİP GÖRÜNEN İŞLER YAPMIŞ. EĞER

BAYAN MCBEE KÖŞKTE OLSAYDI, BUNU ONA SÖYLEYECEK-

TİM. SİZİN ARKADAŞINIZ BAYWHISTLER'DAN ÖĞRENDİĞİ ME GÖRE

AELFRİC...

Bu ürkütücü açıklamayı tam olarak anlayamayan Ethan. son cümleyi bir kez daha okudu.

SİZİN ARKADAŞINIZ BAY WHISTLER'DAN ÖĞRENDİĞİ ME GÖRE AELFRİC...

Dunny ya bir hayalet ya da yürüyen bir ölü olmasına kar şın, köşkün koridorlarında cesaretle dolaşıp hizmetlilerle konuşuyordu demek.

... KÖŞKÜN BAZI YERLERİNDEN DEPREM FENERLERİ TOPLAYARAK ONLARI KAPAKLI BİR PİKNİK SEPETİNE KOY MUŞ. BAYAN MCBEE BUNDAN HİÇ

HOŞLANMAYACAKTIR EMİNİM, ÇÜNKÜ GECE TEHLİKELİ BÎR DURUMDA ACİLEN DIŞARI ÇIKMASI GEREKEN BİR HİZMETLİ VEYA AİLE BİRE Yİ, YANINDA DEPREM FENERİ OLMADAN KARANLIKTA YO LUNU BULAMAZ.

Bayan McBee Santa Barbara'da olsa bile, bu değişikliği hissetmiş ve huzursuz olmuştu mudaka.

Archie Devonshire'ın mesajı devam ediyordu: DAHA SONRA AELFRIC'LE

KARŞILAŞTIĞIMDA, BANA ELİNDEKİ SEPETTE KENDİSİNİN HAZIRLADIĞI JAMBONLU SANDVİÇLER BULUNDUĞUNU VE GÜL ODASINDA PİKNİK

YAPACAĞINI SÖYLEDİ. ANCAK DAHA SONRA SEPETİ O ODADA BOŞ BULDUM.

İÇİNDE NE BİR EKMEK KIRINTISI NE DE KÂĞIT PEÇETE VARDI. AELFRİC

ASLINDA DÜRÜST BİR ÇOCUK OLDUĞU İÇİN, BU DURUM BANA ÇOK GARİP

GÖRÜN-DÜ. BAY YORN DA ONUNLA KARŞILAŞMIŞ. KENDİSİ SİZE BUNU

AYRICA BİLDİRECEK AİLENİN SADIK BİR HİZMETKÂRI OLARAK SAYGILARIMI SUNARIM. A.F.DEVONSHİRE.

Bahçıvan William Yorn'dan gelen mesaj daha farklı bir şekilde yazılmıştı.

Yİ)'/. 487

FRİC KENDİNE SERADA SAKLANACAĞI BİR DELİK YAPIYOR, ORAYA YİYECEK, İÇECEK VE DEPREM FENERLERİ DE-POLUYORMUŞ. BUNU BANA

ARKADAŞINIZ WHISTLER SÖYLEDİ. BENİ YA DA WHISTLER'I İLGİLENDİRMEZ

BU ASLINDA. OĞLAN ÇOCUKLARI ROBINSON CRUSOE OYUNU OYNAMAKTAN

HOŞLANIRLAR. NORMAL BİR ŞEY BU. AMA AÇIKÇASI, ARKADAŞINIZ

WHISTLER'A ÇOK SİNİR OLUYORUM. EĞER SİZE BENİM ONA KABA DAVRANDIĞIMI SÖYLERSE, BUNUN NEDENİNİ ANLAYIN LÜTFEN. HER NEYSE, DAHA SONRA FRIC'İ

GÜL ODASININ PENCERESİNDE GÖRDÜM. TRANS

HALİNDE GİBİYDİ. SONRA YÜKSEK SESLE KONUŞARAK BANA JAMBONLU

SANDVİÇLERLE İLGİLİ BİR ŞEY SÖYLEDİ VE ARDINDAN YAĞMURLUĞUNU

GİYİP YANINA BİR DÜRBÜN ALARAK BAHÇEDEKİ KÜÇÜK KORULUĞA GİTTİ.

KUŞLARI İZLEYECEKMİŞ; YAĞMURDA! ORADA ON DAKİKA KALDI. EKSANTRİK

DAVRANMAKTA HAKLI TABİİ. KAHRETSİN, BEN ONUN YERİNDE OLSAM

DELİRİRDİM ZATEN. SİZE BU MESAJI YAZMAMIN NEDENİ ARCHIE DEVONS-HIRE'IN ISRAR ETMESİ YALNIZCA. BEN ARCHIE'YE DE ÇOK SİNİR OLUYORUM.

NEYSE Kİ DIŞARIDA ÇALIŞMAKTAYIM. YORN.

Duncan Whistler'ın ölü ya da sağ olarak Palazzo Ros-po'da dolaşıp gizlice Fric'i izlediği düşüncesi Ethan'ı iliklerine dek ırpertmişti.

Bu Bizans bilmecesi gittikçe zorlaşıyor ve mantığa sığmaz bir hale dönüşüyordu.

BOLUM 73

t

HAZARD İÇERİYE SİLAH ZORUYLA GİRMEDEN ÖNCE zili iki kez çaldı.

Evin karanlık oluşu içeride kimse olmadığı anlamına gelmezdi.

Ardından tabancasını ateşleyerek kilidi açtı ve kapıyı itip içeri girdikten sonra, "Evde kimse yok mu, yalnızca biz piliçler mi buradayız acaba?" diye bağırdı.

Komedi değil, sadece bir önlemdi bu. Ve sorusunun yanıtı sessizlik olmasına karşın, dikkatli hareket ediyordu.

Hemen ışığı yakmasının nedeni ise, onun eve girdiğini gören bir sürücünün ya da yayanın kuşkulanmaması içindi. Kapıyı kapatmış ama kilitlememişti. Bu tür bir operasyon cesaret ve çabukluk gerektirirdi. Beklenmedik birisiyle karşılaşırsa, buradan çıkışını kolaylaştırmak zorundaydı.

Zemin katta işine yarayacak bir kanıt bulacağını sanmıyordu. Katiller suç kanıtlarını genellikle yatak odalarında saklarlardı. Bunların saklandığı diğer bir yer de bodrum kadarı olurdu.

Ama depremler ve çamur kaymaları nedeniyle güney Kaliforniya'daki evlerde bodrum katı pek bulunmazdı. Bu

YÜZ 489

evde de yoktu tabii.

Zemin katı turlarken, dolaplarla çekmecelerin içini aramamıştı. Eğer üst katta hiçbir şey bulamazsa, bu katın odalarını daha dikkatli bir şekilde arardı.

Şu anda odalarda gizlenen birisi olup olmadığına bakıyordu. Her odanın ışığını yakmıştı. Karanlık onun arkadaşı değildi.

Mutfağa girince, arka kapının kilidini açıp kapıyı aralık bıraktı. Kendisine ikinci bir çıkış yolu olurdu burası.

Evdeki her şey takıntılı derecede temiz ve düzenliydi. Cam biblolar, seramik kutular ve küçük bronz heykelcikler, dekor oluşturacak biçimde değil, bir satranç setine benzer biçimde yerleştirilmişti. Kitaplık raflarındaki bütün kitaplar kenardan bir santim içeride duruyordu.

Dış dünyanın karmaşasından kaçılacak bir sığınak gibi görünen evin rahat mobilyalarına, temizliğine ve düzenine rağmen, yine de eksik bir yanı vardı; sıcak bir atmosferden yoksundu burası.

Zemin katın tek dağınık yeri, yemek odasındaki masanın üstüydü; rulo yapılarak lastik bantlar geçirilmiş beş tane şema veya ozalit kopya, uzun saplı bir büyüteç, sarı kapaklı, sayfaları çizgili bir bloknot, biri kırmızı diğeri siyah iki tükenmez kalem.

Aslında fazla dağınık sayılmazlardı, çünkü tümü yan yana dizilmişti.

Alt kat odalarında şüphe çekici herhangi bir şey bulamayan Hazard, üst kata çıktı.

Evde kimsenin olmadığından emindi artık ve koridorun ışıklarını yakıp merdivenin yanındaki ana yatak odasına girdi.

Bu oda da temiz ve düzenliydi. Eğer Laputa kendi annesini ve Mina Reynerd'ı öldürmüşse ve eğer onlara ait birkaç eşyayı anı olarak saklamak üzere almışsa, bunlar bilezik,

490 DEAN KOONTZ

madalyon veya yüzük gibi şeyler olurdu. Belki de kanlı giysiler ya da saç bukleleri.

Ama onun gibi toplumda saygın bir yeri olan insanlar, genellikle işledikleri cinayetin ardından kanıt oluşturacak eşyalar saklamazlardı. Yine de Hazard onun ayrıcalıklı bir adam olduğunu düşünüyordu. Justine Laputa ve Mina Reynerd cinayeti Laputa'nın sırtlandan daha kötü bir yaratık olduğunu kanıtlamaktaydı.

Yatak odasındaki giysi dolabı yine son derece düzenliydi. Ust rafta duran kutuları incelerken, her birini bulduğu şekilde geri koymaya özen göstermişti.

Çalışırken etrafı dinleyen ve sık sık kol saatine bakan Hazard, evde yalnız olmadığını hissediyordu. Bunun nedeni dolabın arkasındaki boy aynasında sürekli olarak kendini ve yaptığı harekederi görmesiydi belki. Belki de öyle değildi.

i

BÖLÜM 81

YAĞMURLU VE SİSLİ HAVADA, bu evin kalıntıları Corky'e Daphne du Maurier'in Rebecca'sını anımsatıyordu; bir gece alevler içinde yanan Manderley köşkünü, karanlık gökyüzüne yükselen kan kırmızısı ışığı, rüzgârda savrulan külleri.

Bel Air'deki bu büyük köşk yanıp kül olmamıştı tabii, ama görüntüsü Corky'i daima heyecanlandırır ve köşke baktıkça onu gelecek yılların kaos sembolü olarak görürdü.

Bir Fransız şatosu tarzında inşa edilen ve bir zamanlar zengin kişilere verilen partileriyle ünlü olan köşk, hâlâ bir uygarlık anıtı görünümündeydi.

Oysa Hollywood'un yeni prens ve prenseslerine göre klasik Fransız mimarisinin modası çoktan geçmiş ve tarihe karışmış olduğu için, köşkün yeni sahibi binayı tümüyle modern bir tarza dönüştürmeye karar vermişti.

Sonuçta, her profesyonel emlakçının doğruladığı gibi, bu toplum araziye önem verirdi, onun üstündeki binaya de-t›-

Köşk ilk önce tüm mimari özelliklerinden arındırılmıştı. Ön girişin kireçtaşı üst kiriş

tabanı, pencerelerin el oyması

4f>0 DEAN KOONTZ

üçgen alınlıkları ve çok sayıda kireçtaşı sütun yerinde yok tu artık.

Sonra yıkım ekibi çağırılmıştı. Bu konuda sanatkâr oları adamlar işin yarısını bitirmişlerdi.

Acura'yı birkaç blok ileriye park eden Corky, saat yedi olmadan köşkün önündeydi.

Sahte kimlik kullanarak satın aldığı arabayı yalnızca bu operasyonda kullanacak ve sonra onu anahtarı kontağa takılı olarak uygun bir yere terk ede çekti.

Köşke ait üç dönümlük arazinin girişindeki çelik kasalı bahçe kapısı zincirlenmiş ve buna bir asma kilit takılmıştı.

Kilide dokunmayan Corky, zinciri kesti. Açılan kapının önünde, Acura'nın bagajından aldığı küçük sırt çantasını sırtına takıp bekleyerek, köşkün yakınına park ettikleri bir kamyondan inen Jack Trotter ve onun iki kişilik hazırlık ekibini karşıladı.

"Çılgınlık bu," dedi Trotter, kapıya yaklaşırken.

"Hiç de öyle değil," diye ona karşı çıktı Corky. "Rüzgâr tamamen durdu."

"Ama hâlâ yağmur yağıyor."

"Çok değil. Yağmar sesi bizim gürültümüzü bastırır."

"Sis gittikçe fazlalaşıyor." Trotter böylesine karamsarlıkla kendini kâhin Nostradamus sanıyordu herhalde.

"Henüz aşırı yoğunlaşmadı. Ancak görünmemizi engelleyecek kadar. Gezimiz kısa sürecek zaten, hedefimizi rahatça görebiliriz."

"Buradan hareket etmemize bile fırsat kalmadan bizi görecekler."

"Bu arazi bir tepenin üstünde. Çevresinde hiç ev yok, yalnızca ağaçlar var, caddeden görünmez."

Trotter ısrarlıydı. "Burasıyla orası arasında birisi bizi kesin görür."

"Belki," dedi Corky, "ama sis yamaçları arasında gördükleri şeyin ne olduğunu anlamazlar, öyle değil mi?"

"Sis yamaçları mı?"

"Ben edebiyatçıyım, dilin güzelliğiyle ilgilenirim. Her neyse, senin görev süren yedi sekiz dakika kadar. Buraya geri dönüp yola çıkana dek, kimse nereye gittiğini anlamaz. Ayrıca, bu tepelerin tümünde benim ajanlarım var, polisleri senin yanına yaklaştırmazlar."

"Malibu'dan ayrıldığımda, adım devlet kayıtlarından silinecek, öyle değil mi? Bana söz vermiştin. Gerçek adım ve kullandığım sahte adların hepsi."

"Anlaşma böyle. Ama acele etsen iyi olur. Zaman ilerliyor."

Bir ishal ilacı reklamı için poz verir gibi yüzünü ekşiten Trotter, Corky'i baştan aşağı süzdükten sonra, "Üstündeki bu giysiye ne diyordun?" diye sordu.

"Hava geçirmez," dedi Corky.

Bir saat sonra, Trotter'la iki kişilik ekibi hazırlıkları neredeyse tamamlamışlardı.

Bu süre boyunca, Corky de yarı yıkılmış şatoyu çeşitli açılardan inceleyerek oyalanmıştı.

Trotter ve adamlarıyla birlikte çalışmamıştı tabii. Robin Goodfellovv olarak eğitimli bir savaşçı ve değerli bir devlet ajanıydı. Robin gerçeğin, adaletin ve maceranın peşinde koşardı, sıradan işlerin değil. James Bond'un mobilyaların tozunu almadığı ve camlan silmediği gibi.

Ama onun yardımı olmadan da, keşif balonu şişirilmişti.

BOLUM 73

ÜÇÜNCÜ E-POSTA BAY HACHETTE'TEN GELMİŞTİ.

MÜFETTİŞ TRUMAN: BEN MUTFAĞIMDA EN İYİ FRANSIZ YEMEKLERİNİ

HAZIRLAMAYA ÇALIŞIRKEN, KÖŞKTE VARLIĞI BİLDİRİLMEYEN, UN

ÇUVALINDAKİ BUĞDAY BİTİ GİBİ OBUR BİR KONUKLA KARŞILAŞINCA ÇOK

ŞAŞIRDIM. BAY WHISTLER'IN DAMAK ZEVKİ VE BENİM BÜYÜK UĞRAŞLARLA YAPTIĞIM HER YEMEKTEN ÖVGÜYLE SÖZ ETMESİ GURUR VERİCİ, AMA BU

DURUM BENİM SİNİRLERİMİ BOZDU. EĞER BANA BİR DAHA BÖYLE BİR ŞEY

YAPILIRSA, SİZİN ARACILIĞINIZLA İSTİFAMI VERMEK ZORUNDA KALACAĞIMI BELİRTİRİM. AYRICA, OĞLANIN BENİM MUTFAĞIMDA İZİN ALMADAN

JAMBONLU SANDVİÇLER YAPTIĞINI BİLDİRMEKTEN ÜZÜNTÜ DUYMAKTAYIM.

MUTFAĞA NE KADAR ZARAR VERDİĞİNİ ÖĞRENMEK İÇİN BİR ARAŞTIRMA YAPIYORUM. BU ZORBALIKLARIN YİNELENMEMESİ DİLEĞİYLE, SAYGILARIMI SUNARIM. AŞÇIBAŞI HACHETTE.

Ölü Dunny köşke gelmişti demek. Hem de iştahlı bir halde.

Delilikti bu. Ethan gülmek istiyor, ama gülümseyemiyor-du bile. Ağzı kurumuş, avuçları ter içinde kalmıştı.

Ardından, Yorn'un mesajına baktı. FRİC KENDİNE SERADA SAKLANACAĞI BİR

DELİK YAPIYOR... BUNU BANA ARKADAŞINIZ WHISTLER SÖYLEDİ... OĞLAN

ÇOCUKLARI RO-BINSON CRUSOE OYUNU OYNAMAKTAN HOŞLANIRLAR...

WHISTLER'A ÇOK SİNİR OLUYORUM...

Hannah'nın kanserle savaşı sırasında, Ethan kendini çok çaresiz hissetmişti. Değer verdiği kişilere daima yardımcı olmasına karşın, sevgili karısını kurtaramam ıştı işte.

Şimdi bir kez daha aynı duyguyu yaşıyordu. Köşkün mükemmel çalışan güvenlik sistemi ve korumalar hiçbir işe yaramamış, Dunny buraya gimeyi başarmıştı. Onun Rey-nard'la ve senaryoda söz edilen profesörle bir şekilde bağ-lantısı olduğu belliydi, insan ya da hayalet olması fark etmezdi. Alaycı tavırlarıyla burada kimsenin güvende olmadığını kanıtlamaya çalışıyordu anlaşılan.

Eğer Ethan, Channing Manheim'i koruyamaz ve alınan tüm önlemlere rağmen birisi ünlü yıldızı öldürürse, yalnızca patronunu değil, onun babasız kalacak oğlunu da koru-yamamış olurdu. Böyle bir durumda da, Fric egoist annesine verilir ve şimdikinden daha büyük bir yalnızlığa terk edilirdi.

Bunları düşünürken bilgisayarın başından kalktığını fark etmemişti bile. Endişeli bir halde ayakta duruyor, bir şey yapmak istiyor, ama ne yapacağını bilmiyordu.

Ardından, dahili hattı tuşlayıp kütüphaneyi aradı. "Orada mısın Fric?" Yanıt yoktu.

"Fric, beni duyuyor musun?"

Oğlanın sesi tedirgindi. "Siz kimsiniz?"

"Burada bizden, işe yaramaz iki eski polisten başka kimse yok. Sen kendine bir kitap buldun mu?"

"Henüz bulamadım."

"Fazla gecikme."

"Bana bir iki dakika daha izin verin."

Ethan telefonu kapattığı sırada, göstergede bir ışık ya nıp sönmeye ve sonra sürekli yanmaya başlamıştı. 24 no'lu hattın ışığı.

Çalışma masasının üstünde, bilgisayarla telefon arasında duran armağanlar. Uç uç böcekleri, salyangozlar, sünnet derileri...

Telefonun gösterge ışığı. 24 no'lu hat.

Dün gece bu telefonda yarım saat dinlediği, ay kadar uzak bir yerden gelen ve hâlâ yüreğinde yankılanan o hafif ses. Bu sabah hastane asansörünün müziksiz hoparlöründen duyduğunu sandığı aynı ses.

Scrabble taşlarıyla dolu kurabiye kavanozu, Güçlü Pati-ler adlı kitap, göbek kısmında bir göz bulunan dikişli elma...

Asansörde STOP düğmesine basmasının nedeni yalnızca sesi artık dinlemek istemediği için değil, hastanenin garajına indiğinde orada garaj yerine kapkara bir suyla ya da derin bir kuyuyla karşılaşacağı duygusuna kapıldığı içindi.

O anda, bu saçma korkuyu yüzleşmek istemediği daha gerçek bir korkunun bastırılması olarak yorumlamıştı ve şimdi aniden bunun eşiğine geldiğini hissediyor, gerçeğin, bir kaleydoskobun ucunda kesişen aynaların yansıttığı renkli görüntülere benzediğini biliyordu.

Uç uç böcekleri, salyangozlar, sünnet derileri...

24 no'lu hat, meşgul.

Kulaklarında çınlayan, martı çığlıklarına benzer hafif ses: Ethan, Ethan...

Ölülerden gelen telefonlar.

Uç uç böcekleri, salyangozlar, sünnet derileri.

Gösterge ışığı: Our Lady of Angels Hastanesi'nin kubbe-YÜZ 497

si üstündeki sinyal ışığının küçük bir versiyonu, telefon panelinin son hattı, son hat, son şans, son umut.

Odayı gül kokusu sarmıştı. Oysa burada hiç gül yoktu.

Gözlerinin önünde Hannah'nın mezarı üstüne, ıslak çimlere bırakılan kırmızı güller canlandı.

Güllerin kokusu gittikçe güçlenerek yoğunlaşıyordu. Gerçek olan bu koku, çiçekçi dükkânındaki kokudan bile güçlüydü.

Ethan korkudan iliklerine dek ürperdiğini hissetti.

24 no'lu hatta gelen telefonların kaydedildiği, mavi kapının ardındaki yasak odayı açacak bir anahtardan yoksundu, ama bunun ne önemi vardı ki.

Ve sonra, açıklayamadığı, ancak güvendiği ani bir içgüdüyle hemen dışarı çıkıp, arka merdivenden üçüncü kata doğru koşmaya başladı.

BÖLÜM 83

İKİ GERGİN İPLE BİR ÇİFT YAŞLI MERCAN AĞACININ güçlü dallarına ve kamyonun ön tamponuna bağlanan, balinaya benzer gri renkli balon, umutsuzca gökyüzüne doğru yükselmeye çalışıyordu.

Dokuz metrelik boyu ve üç metrelik çapıyla fazla büyük sayılmazdı, ama aslında Corky'e göre yeterince büyüktü. Yine de bu yeni bin yıllık dönemde modası geçmiş

bir araçtı tabii.

Bir yaşam savaşçısı, bir komplo teorisi fanatiği ve takıntılı bir kaçık olmasının yanı sıra Jack Trotter, aynı zamanda bir balon düşkünüydü. İç huzuru yalnızca havada, rüzgârla seyahat ederken bulur, orada onu kötü niyetli hiçbir düşmanın yakalayamayacağına inanırdı.

Trotter bazen balonuyla yalnız gezer, bazen de bununla yarışlara kaulırdı. Rüzgâra bağımlı balonu kullanmak ve ulaşılmak istenen hedefe tam zamanında inmek ise ustalık işiydi.

Corky'i şatonun kalınulannndan bir kenara çeken Trotter, "Beş dakika içinde buradan ayrılacağız," dedi.

Balonu hazırlayan iki adam son kontrolleri yapıyorlardı.

Trotter'la birlikte ecstasy işini sürdüren kiralık sabıkalılardı | bunlar. Corky'i Palazzo Rospo'ya bırakıp buraya geri dön-j dükten sonra, Trotter onları öldürecekti.

"Pilleri şaij ettiğini duymadım," dedi Corky.

"Hepsi biz buraya gelmeden önce şarj edildi."

"Havadan inen bir aracın motorunu bir dakikalığına bile kullanamayız."

"Biliyorum, biliyorum. Vay canına, sen bana hâlâ güvenmiyor musun yoksa? Bu kısa gezi için böylesine sakin bir havada motora gerek duymayacağız zaten."

Balon sepetinin arkasına asılı pervane fanları genellikle bir çim biçme makinesi motoruyla çalıştırılırdı. Pervane kanatları fazla ses çıkarmamakla birlikte, motor gürültüsü dikkat çekebilirdi.

"Hafif bir rüzgârda bile balonu pillerle iki saatten fazla uçurabilirim," diye devam etti Trotter, "ama bu yağmurdan nefret ediyorum."

"Şimdi yalnızca biraz çiseliyor."

"Şimşek. Şimşek düşüncesi beni korkutuyor. Seni de korkutmalı."

"Balon helyumla şişirildi, değil mi?" diye sordu Corky, hastanelerde kullanılan oksijen tüpüne benzer, silindir şeklindeki üç tüpü işaret ederek.

"Ben bir patlamadan korkmuyorum. Yıldırım çarpmasından korkuyorum! Böyle bir durumda balon yanmasa bile biz sepetin içinde yanabiliriz."

"Fırtına dindi. Şimşek çakmaz artık."

"Ama bugün çok çaktı."

"Yalnızca bir iki kez. Sana söylediğim gibi, Trotter, biz devlet ajanları fırtınayı kontrol ederiz. Şimşek çakmasını istediğimizde çakar, istemediğimizde çakmaz."

500 DEAN KOONTZ

Hidrojen yerine alev almaz helyum gazıyla şişirilen bu balon, Hindenburg'un on alt.

dev gaz tüpü içeren ve nere. deyse Eyfel Kulesi kadar yüksek ve yerde arka arkaya duran dört Boeing 747 kadar uzun olan zeplin balonundan çok daha farklıydı.

Söndürüldüğünde yalnızca düz bir torbaya dönüşüyordu.

Trotter gözlerini kısıp sisli gökyüzüne bakarken hâla kaygılıydı. "Bundan hiç hoşlanmıyorum," dedi ardından öf-BÖLÜM 84

ETHAN ÜÇÜNCÜ KATTAKİ MAVİ KAPIYA ULAŞMIŞTI. Köşkün hiçbir kapısı buna benzemezdi.

Ming du Lac mavinin bu tonunu düşünde görmüştü. Bayan McBee'nin anlattığına göre, iç mimar kırk altı tonda mavi boya denedikten sonra, ruhani danışmanın düşünde gördüğü tonu ancak bulabilmişti.

ölülerden gelen telefonları ciddi bir şekilde araşurmak için yalnızca bir hada buna bağlı telesekreterin yeterli olmayacağını düşünen Ming ve Manheim, araştırma yapacakları bir odaya gerek duymuşlar ve işe kapının rengiyle başlamışlardı.

Tokmağında bir tek anahtar deliği bulunan kapının sür-gülü kilidi yoktu.

Kapıyla pervaz arasına kredi kanını sokan Ethan, kilidi açmayı başarmışu. Eğer açamasa, kapıyı tekmeleyerek açaYaklaşık beş metre eninde ve dört metre boyunda olan odanın pencereleri tahta panellerle kapaulmış, tavanıyla duvarları yumuşak bir maddeyle izole edildikten sonra beyaz ipek kumaşla kaplanmışu. Hah da beyazdı tabii.

Odanın ortasında iki beyaz iskemle ve uzun, beyaz bir masa, masanın üstünde beyaz plastik kılıflı bir bilgisayar altında buna bağlı beyaz kablolar vardı. Bilgisayar kullanı mıyla ilgili diğer tüm aygüar da beyaz olduğu gibi, buulu-rın logoları beyaz ojeyle yeniden boyanmıştı.

Eğer odanın ayarlı ışıkları fazla parlak yansa, insan burada kar körü olabilirdi. Tavana yakın girintilere gizlenen ışıklar odaya birisi girince otomatik olarak yanar ve ipek duvarlar kışın alacakaranlıkta parlayan kar tarlalarına dönü-

Kendisi işe başladığı ilk gün köşkü gezerken, bu odaya bir kez o zaman gelmişti.

Bilgisayar ve ek aygıtları haftanın yedi günü yirmi dört saat çalışırdı.

Ethan beyaz iskemlelerden birine oturdu.

Beyaz telesekreterin üstündeki gösterge ışığı sönmüştü. 24 no'lu hat kapalıydı.

Kapının mavi tonundan daha farklı bir mavi tondaki ekranın tüm ikonları da beyazdı.

Daha önce bu bilgisayarı hiç kullanmam ışu. Ama son hatta gelen telefon kayıt programı, köşke gelen telefonların kaydedildiği programın aynısıydı.

Neyse ki, klavyenin harfleriyle rakamları ve sembolleri beyaza boyanmamıştı. Gri tuşlar bir renk cümbüşü gibiydi.

Ardından veri tablosunu çağırdı. Son kırk sekiz saatte, 24 no'lu hatta kaç telefon geldiğini öğrenmek istiyordu.

Ona haftalık sayının beş ya da altı olduğu söylenmişti. Ve bunların çoğu yanlış

numara veya saucılardan gelen telefonlardı.

Pazartesiyle salıya ait listedeki sayı ise elli altıydı. İki günde on haftalık aranma olmuştu demek.

1

YÜZ 503

Bu hatun yoğun kullanıldığını biliyordu, ama ortalama olarak her saat başı ikiden fazla arandığını fark etmemişti.

Listede kayıtlı elli altı numaradan hiçbirinin kime ait olduğu anlaşılmıyordu. Arayanlar satış elemanları değildi de-Bazı aramalar gizli numara kullanan kişilere ait olabilirdi ve yanlış numarayı aramışlardı.

Ekranın sağ üst köşesinde iki seçenek kutusu vardı. Son aramayı görebilir ya da bunu dinleyebilirdi. Ethan dinleme seçeneğini ukladı. Eğer bu arayan kişi onun dün gece yarım saat boyunca sesini dinlemeye çalıştığı kişiye aitse, konuşmaları şimdi daha rahat anlayabilirdi.

Ses dipsiz bir kuyudan gelir gibiydi sanki, ama her sözcük rahatça duyuluyordu.

Hannah'nın sesiydi bu.

BOLUM 73

ÇILGIN QUEGG'İN KÜÇÜK BALONU rüzgârsız, çisentili ve sisli gökyüzünde Bel Air'e doğru süzülürken, Corky'nin kulaklarında Richard Wagner'ın Die WalkürJsi çınlıyordu.

Yağmur sesi pervane sesini engellemişti.

Balonun kayık şeklindeki sepetinde iki oturma sırası vardı. Trotter'ın karşısında oturan Corky, aşağıdaki ormanlık alanı ve burada yer alan evleri izliyordu.

Harabe şatoyla Palazzo Rospo arasındaki mesafe yarım milden azdı. Pillerle çalışan balon, rüzgârsız havada saatte on beş mil hız yapardı, ancak hava sisliydi ve on mil hızla uçuyorlardı. Tam üç dakika içinde köşke ulaşmış olacaklardı.

Corky bu bölgenin haritasıyla kent yerleşim şemasını daha önce internetten bulup çıkarmıştı zaten. Trotter ise daha çok pusulaya güveniyordu.

Buradaki çoğu evin ışıkları yanıyordu.

Noel'i bekleyen sabırsız bir çocuk, şu anda yatak odasının penceresinden gökyüzüne bakarak rengeyiklerinin çektiği bir kızağı düşlüyorsa, Noel Baba'nın garip bir araçla iki gece erken geldiğini düşünebilirdi.

YÜZ 505

En sonuna Manheim köşküne ulaşmışlardı artık.

On iki metre yükseklikten dedektörler ve kameralara görünmeden arazinin arkasındaki bahçıvan evinin çatısına ineceklerdi.

Trotter'ın uygun bir manevra yapması gerekiyordu. Balonu sessizce alçalttıktan sonra, hedeflenen yere neredeyse yaklaşmak üzereydi.

Corky'nin güvenilir Rolex'ine göre, bu gezi üç dakika yirmi saniye sürmüştü.

Saat 20.33'tü ve üç dakika önce, Manheim köşküne hizmet veren tüm telefonların bağlantısı kesilmişti.

BOLUM 73

"FRİC BİR ÇARŞAMBA GÜNÜ DOĞDU..."

Mavi kapının arkasındaki odada, Ethan ölü karısının sesiyle sevinçten çılgına dönmüş bir halde oturuyordu.

"Fric bir çarşamba günü doğdu... "

Bu ses onun için olağanüstü güzel ve heyecan verici bii müzikti; dini bir ilahi ya da milli bir marş gibi.

"Hannah?" diye fısıldadı ardından, kaydedilen ses ona yanıt veremeyecek olmasına karşın. "Hannah?"

Gözlerine dolan yaşlar sevinç gözyaşlarıydı aslında, çünkü geçen beş yılda çok özlediği karısının sesiyle ulaşan bu garip mesaj, Hannah'nın ruhunun yaşadığını ve onun ebediyen yok olmadığını kanıtlıyordu.

Hannah aynı on sözcüğü iki kez yinelemiş ve Ethan dikkatini bu mucizevi sesten mesajın içeriğine yöneltene dek, 56 no'lu kaydı üç kez dinlemişti.

"Fric bir çarşamba günü doğdu... "

Hannah için bu bilgi önemliydi demek, ama Ethan Fric'in doğduğu günün neden böylesine önemli olduğunu anlayamıyordu.

Sonra, 55 no'lu kaydı dinledi.

YÜZ 507

Yine Hannah. Yirmi ya da otuz kez bir tek sözcük söylüyordu. "Ethan...

Ethan...Ethan..."

Sesini telefonla, asansörün hoparlörüyle veya belki başka yollarla duyuramayınca, ona ulaşmak için beyaz odayı seçmişti anlaşılan.

Ethan bu kez. 54 no'lu kaydı dinledi. Yine Hannah'nın sesi duyuluyordu.

"Pazartesi çocuğu güzel yüzlüdür... "

Soluğunu tutan Ethan, oturduğu iskemlenin ucuna doğru kaydı.

"Sah çocuğu kibardır... "

Biliyordu bunu. Bir çocuk tekerlemesi. Ve üçüncü dizeyi Hannah'yla birlikte söyledi.

"Çarşamba çocuğu keder doludur... "

Yavru kedi şeklindeki kurabiye kavanozu doksan kez KEDER yazılabilen Scrabble taşlarıyla doluydu.

Kedi yavrusu küçük bir kediydi. Küçük bir çocuk gibi. Fric gibi.

Peki, neden doksan? Fark etmezdi bu belki. Her harften doksan ta ş, toplam iki yüz yetmiş taş kavanozu doidurmak için yeterli sayıydı. Çarşamba çocuğu keder doludur.

53 no'lu kayıt. Hannah.

Ama bu konuşma, sanki yaşamla ölüm arasındaki nehrin uzak kıyısı okyanusun diğer yanına dek uzanmış gibi, tam olarak anlaşılmıyordu.

52 no'lu kaydın da anlaşılması olanaksızdı.

51 no'lu kayıtta Hannah başka bir çocuk tekerlemesi söylüyordu.

"Uç uç böceği, uç uç böceği evine uç... "

Ayağa fırlayan Ethan, neredeyse iskemlenin üstüne kapaklanacak tı.

508 DEAN KOONTZ

"Evinde yangın çıktı, çocukların yanacak... " Channing Manheim eve 24 Aralık günü öğleden som.» ya dek gelmeyecekti. Bu varsayıma göre, Yüz en erken o yt\ı ne dek tehlikede değildi.

Belki de tehlikede olan o değildi aslında. Belki de hedcl lenen kişi Fric'ti.

Küçük cam kavanozdaki yirmi iki uç uç böceği. Neden yirmi üç ya da yirmi dört değil?

Kurabiye kavanozunun ak sine, böcekleri içeren kavanoz yarıya kadar bile dolu değil di. Öyleyse neden o kavanozda elli uç uç böceği yoktu? Çünkü bu sah gününün tarihi 22 Arahk'tı.

BOLUM 87

CORKY OTURDUĞU SIRANIN ORTASINDAN yana doğru kayarken, "Yavaş, yavaş," diye uyardı onu Trotter.

85 kiloluk ağırlığın ani hareketi balonun yalpalanmasına, hatta denge kaybına neden olabileceği için, çatıya bu kadar yakınken bu riski göze alamazlardı.

Kendisinin oturduğu sırada diğer yana kayan ve vücudunu karşıt ağırlık olarak kullanan Trotter, balonu biraz daha alçalttıktan sonra iplere tutunarak bacaklarını dışarı sarkıtan Corky, neredeyse Peter Pan kadar yumuşak bir iniş yaparak sepetten çatının üstüne kolayca atlamayı başarmıştı.

Ağırlığı hafifleyen balon yukarı doğru yükseliyordu artık.

Corky oğlanı ele geçirdiğinde, Manheim'in birinci sınıf koleksiyonuna ait otomobillerden biriyle Palazzo Ros-po'dan ayrılacaktı; harabe şatoya geri dönen Trotter da balonu yine ağaçla kamyona sıkıca bağladıktan sonra, onlara yer ekibi olarak hizmet veren iki adamı tabancayla öldürecek, çok üzülecek olmasına karşın balonu orada bırakacak, daha önce iki blok ileriye park ettiği arabasına yürüyerek gidecekti.

4f>0 DEAN KOONTZ

Malibu'ya dönünce aracını değiştirip yola çıkacak ve Jack Trotter olarak sürdürdüğü yaşamını geride bırakmış olacaktı. Ama belki de sıra dışı bir MGK ajanının onu kan dırdığını asla fark etmeyecekti, çünkü kendisi zaten hayalci gibi yaşamayı amaçladığı için, adının devlet kayıtlarından silineceği yalanına inanmış olması hiç fark etmezdi.

Aelfric Manheim'in kaçırılışını araştıran yetkililer, balon sahibinin Malibu'da yaşayan Jack Trotter olduğunu öğ renseler bile, onun yeni kimliğini öğrenemezlerdi. Trotter bundan böyle gizli ajan Robin Goodfellovv olacaktı.

Karda ve buzda kaymayan çizmeleriyle, yine de ıslak çatının üstünde dikkatle yürüyen Corky, gürültü yapmamaya özen gösteriyordu, çünkü güvenlik ofisi bu binanın üst ka-tındaydı. Korumaların duyacağı herhangi bir ses onları hemen harekete geçirirdi.

Havalandırma borusu ozalit kopyaların gösterdiği yerde, çatının kenarındaydı.

Kaptan Queeg von Hindenburg, Jules Verne çağından kalma gibi görünen garip balonuyla yoğun siste gözden kaybolmak üzereydi; tıpkı Kaptan Nemo ve gemisi Nauti-lus'un derin denizde gözden kaybolduğu gibi.

Corky yüzü boruya dönük olarak çatının üstüne oturdu. Ucu çatıdan otuz santim yukarı yükselen bu boru, tavan arasından güvenlik ofisinin banyosuna dek uzanmaktaydı.

Ardından, sırt çantasının fermuarlı üst cebinden büyük boy bir plastik çöp torbasıyla izole bir bant çıkardı.

Borunun üstüne, on santim yüksekliğinde aşağı doğru genişleyen bir kapak monte edilmişti. Bu kapak rüzgârın ve yağmurun taşıdığı pisliklerin boruya girmesini önlediği gibi, aşağıdaki kirli havanın da dışarı çıkmasını sağlıyordu.

YÜZ 511

Torbayı kapağa geçiren Corky, bunu borunun etrafına sardı.

Eğer banyonun fanı çalışıyorsa, çöp torbası havayla dolacak ve şimdi yapılacak kritik iş, fan kapatılana dek ertelenmek zorunda kalacaktı. Ama plastik torba bir balon gibi şiş-meyince, torbanın ağzını borunun deliğine sıkıştırıp bant-ladı. Sırt çantasından bir sprey tüpü çıkardı. Çin malı sprey tüpünün içi uyuşturucu gazla doluydu.

Ardından, parmağıyla torbada bir delik açıp bunu genişleterek tüpün üst kısmını içeri soktu ve tüple torbanın birleştiği yerin etrafına bant sardı. Sol eliyle tüpün dışarıda kalan kısmını tutarken de, torbanın dışını sağ elinin baş ve işaret parmağıyla yoklayarak tüpün üst kısmındaki pimi bulup çekti.

Tüpün içindeki yoğun gaz, borudan aşağı sızmaya başlamıştı. İlk önce güvenlik ofisinin banyosuna ve oradan da tüm binaya yayılacaktı.

Kapalı kapılar gazın yayılmasını engellemezdi, çünkü en ufak bir boşluk bile sızıntı için yeterliydi.

Arazi devriyeleri saat dokuzdan önce göreve çıkmazlardı. Her iki koruma da şu anda ofisteydi ve on saniye sonra ikisi de kendinden geçecekti.

Damın üstünde yarım dakika daha bekleyen Corky, önce binanın önündeki sarmaşık kafesine ve oradan çimenliğe adadıktan sonra, sırt çantasından çıkardığı gaz maskesini takıp çantayı bir kenara fırlattı.

Bahçıvan evinin ana giriş kapısı kilitli değildi. Zemin kat ise ozalit kopyalarda gösterildiği gibiydi.

Sağda bahçe araç gereçleriyle dolu büyük bir depo, solda Yorn'un geniş ofisiyle bahçıvanların kullandığı banyo ve tam karşıda merdiven vardı.

4f>0 DEAN KOONTZ

ikinci kata çıktığında, gece vardiyasında görevli iki koı ı mayı baygın olarak buldu.

Biri yere diğeri de video moni törlerinin önündeki iskemleye yığılmıştı.

Adamlar bir saatten önce ayılmazlardı. Bu süre onun işi ni görüp köşkten ayrılması için yeterliydi.

Corky bilgisayarın önüne bir iskemle çekti. Telefon bağ lan tısının kesilmesi bilgisayarın çalışmasını engellememişi ı

Vardiya başlangıcında, korumalardan biri alarm sistemi ni daima kişisel şifresini girerek çalıştırırdı. Sistem şu anda devredeydi.

Oysa Ned Hokenberry'nin söylediğine göre, alarm saaı on birden ya da gece yarısından önce çalıştırılmıyordu Corky bunun neden erkene alındığını merak etmişti.

Belki de siyah kutuların içerdiği armağanlar neden olmuştu buna.

Koruma ekibinin böylesine huzursuz oluşuna karşın tüm güvenlik önlemlerini kolayca aşarak köşke girmekten mutluluk duyan Corky, Noel'i Çalan Grinch şarkısını mırıl danmaya başladı. Gaz maskesi bu melodiye daha da ürkütücü bir ton katıyordu.

Mick Sachatone, Manheim köşkünün alarm sistemi bağlantısını güvenlik şirketi bilgisayarına aktarmış ve bunun basit kullanım şeklini ona öğretmişti.

Corky ilk önce iki sığınak odasını kontrol etü. İkisi de boştu. Ardından, direktifler doğrultusunda uzaktan kumandayla odaların kapılarını kilitledi. Hiç kimse o odalara sığınamazdı artık.

Sonra fareyi kullanarak, ekranda köşkün alarm sisteminin çalıştığını gösteren EVET

seçeneğinin yanındaki HAYIR seçeneğini tıklattı; sistem kapanmıştı.

Şimdi bir kapı anahtarıyla, sanki kendi eviymiş gibi Palazzo Rospo'ya rahatça girebilirdi. Her iki korumanın ke-YÜZ 513

merinde bir deste anahtar takılıydı. Bunlardan birini çıkararak elinde şıngırdatırken, kendi kendine gülümsedi.

Baygın korumaları düşleriyle baş başa bırakıp bahçeye geldiğinde, gaz maskesini çıkarıp çimenliğe fırlattı.

Karanlıkta ve çiseleyen yağmurda ağaçların arasından çok uzaktaymış gibi görünen büyük köşk, yaklaşık iki yüz metre ilerideydi. İçeride Ethan'la oğlandan başka kimse olmadığı için pek fazla ışığının yanmamasına rağmen, Corky'e devasa bir lüks yolcu gemisini anımsatmıştı. Kendisi de bu durumda bir buzdağıydı tabii.

Köşke doğru yürürken, kayak giysisindeki en derin cebin fermuarını açarak, buraya yerleştirdiği susturucu takılı Glock'u çıkardı.

Yüz — F.33

BOLUM 73

UUÇ UÇ BÖCEĞİ, UÇ UÇ BÖCEĞİ EVİNE UÇ... Evinde yangın çıktı., çocukların yanacak... "

51 no'lu kaydı dinledikten sonra, Ethan ilk elli kayıttan bazılarının kendisi için önemli mesajlar içerdiğini anlamıştı, ama bunları inceleyecek zamanı olmadığı gibi, bilmeceyi çözmek için tümünü dinlemesine gerek olmadığını biliyordu.

Yirmi iki uç uç böceği. Aralık'ın yirmi ikisi.

Bugün. Ve 23 Aralık gününün gelmesine üç saatten biraz fazla zaman kalmıştı. Eğer korkunç bir şey olacaksa, çok geçmeden olacaktı bu.

Tabancası dairesindeydi.

Fric de şimdiye dek oraya gitmiş olmalıydı.

Beyaz odadan hemen çıkan Ethan, mavi kapıyı açık bıraktı.

Paniğe gerek yoktu. Bir kapının ya da pencerenin ilk zorlanmasında alarm çalacak ve bilgisayara bağlı ses modülü hangi odaya girildiğini anons edecekti.

Ayrıca, güvenlik ofisindeki korumalar birisinin bahçe duvarını aştığını anlar, saldırgan köşke ulaşana kadar 911'i

YÜZ 515

ve silahlı özel koruma şirketini ararlardı.

Ethan'ın asansöre binmek için zamanı olmadığından, koşarak indiği merdivenden zemin kata gelip çabucak dairesine gitti ve kapıyı hızla açıp Fric'e seslendi.

Ama yanıt alamamışu. Oğlan hâlâ kütüphanedeydi anlaşılan. İyi değildi bu. On yıllık yaşamında zamanının çoğunu yalnız geçirmişti, yine de bu geceyi tek başına atlatamazdı.

Tabanca çalışma masasının sağ üst çekmecesinde, olması gereken yerdeydi neyse ki. Ethan bunu omuz kılıfına takarken, bilgisayarla telefonun arasında duran armağanlara baktı.

Çocuk tekerlemeleri.

Evinde yangın çıktı, çocukların yanacak...

Çarşamba çocuğu keder doludur...

Çocuk tekerlemeleri.

On adamdan alınan sünnet derileri. On, çünkü Fric on yaşındaydı. Sünnet derileri nedir? Doku parçaları. Artıklar. Kesintiler.

Ve salyangozlar salyangozdular.

Köpek öyküleri kitabı, Güçlü Patiler, köpek yavrusu öyküleri. Değişik yazılan, aynı şekilde sesletilen sözcük. Kuyruklar.

Küçük oğlan çocuklarının değişik olan ne gibi bir şeyleri vardı?

Kesintiler, salyangozlar, köpek yavrusu kuyrukları.

Küçük oğlan çocuklarının böyle değişik bir şeyleri vardı işte.

Elmayla gelen not masanın üstündeydi: ELMADAKİ GÖZ MÜ? TETİKTE BİR

SOLUCAN MI? İLK GÜNAHIN SOLUCANI MI? SÖZCÜKLERİN AKIL

KARIŞTIRMAKTAN BAŞKA BİR AMACI OLABİLİR Mİ?

Bu durumda, sözcükler yalnızca akıl karıştırıyordu. Al tıncı armağan yorumlanması en kolay olanıydı aslında, ama o lanet profesör her kimse, alaycı sözcükler kullanarak hcı mesajı karmaşık bir ifadeyle iletmişti.

Elmadaki göz Channing Manheim'in ünlü gözleri gibi maviydi. Oysa mesaj elmadaki göz anlamında değil, gözbebe ği anlamındaydı.

Fric ise asla babasının gözbebeği olmamış, onun gözünün kör noktası olarak kalmıştı. Kutuları gönderen kişinin varsayımı yanlıştı. Yüz kendisinin gözbebeğiydi, başka kimsenin değil.

Eğer siz bu babayla bu oğul arasındaki gerçek ilişkiyi biliyorsanız, elmadaki oyuncak bebek gözüyle oğlan arasında bağlantı kuramamış olmanız affedilebilirdi. Ama Ethan ipucunu kaçırdığı için kendi kendine küfrediyordu.

Ardından telefon göstergesin deki DAHİLİ butonuna basıp güvenlik ofisinin numarasını tuşladı. "Pete? Ken? Acil bir durum var sanırım."

Kimse yanıt vermiyordu.

MPete? Ken? Orada mısınız?"

Yine yanıt veren olmamıştı.

Ethan ahizeyi kaldırdı. Çevir sesi yoktu, hat kesikti.

BÖLÜM 89

SIRTLAN, İŞLEDİĞİ CİNAYETLERE AİT EŞYALARLA kirlenmemiş, temiz bir inde uyuyordu. Ne kurbanların kanıyla lekelenmiş giysiler, ne kadın mücevherleri, ne de Justine Laputa'yla Mina Reynerd'ın şömine çubuğu ve bronz kakmalı mermer lambayla öldürüldükten sonra çekilen pola-roid fotoğrafları vardı burada.

Giysi dolabını, şifoniyerin çekmecelerini, etajerleri ve Laputa'nın şiddet takıntısını belirtecek herhangi bir şeyi saklayabileceği her yeri arayan Hazard, hiçbir suç kanıtı bulamamıştı.

Bu ev bir biyokimyasal silahlar laboratuvarı kadar temizdi. Yalnızca görünürdeki eşyalar değil, çekmecelerin içindekiler de her birine mikrometre, iletki ve düz kenar cetvelle ölçülerek yerleştirilmiş gibiydi. Çoraplarla süveterler ise önceden programlanan bir robot tarafından katlanıp yerleştirilmişti sanki.

Hazard bu evin Vladimir Laputa için duvarların ötesindeki dünyanın karmaşasından kaçacağı umutsuz bir sığınak olduğunu hissediyordu.

Yatak odasından koridora çıkınca, bir süre durup etrafı dikkade dinledi. Hafifleyen yağmurun sesinden başka bir

ses duyulmuyordu. Sonra kol saatine göz attı. İkinci katın diğer odalarını aramak için fazla zamanı olmayabilirdi.

İçgüdüsü Hazard'ı nadiren yanıltırdı, ama şimdi ona hiçbir şey söylemiyordu.

Profesör eve ya her an ya da saatler, günler sonra geri dönerdi.

Ardından, yatak odasının yanındaki kapıyı açıp ışığı yaktı.

Görünüşe göre burası bir depo odasıydı. Kırmızı keçeli kalemle numaralanmış düz karton kutular üç sıra halinde üst üste dizilmişti.

Meraklanan Hazard, odaya girdi. Kutuların tümü çok düzgün bir biçimde bantlanarak kapatılmıştı. Eğer bunları açarsa, aynı şekilde bantlayamaz ve gizlice araştırma yaptığı anlaşılırdı.

Koridorun sonundaki odaya yaklaştığında, kötü bir koku duydu. Açık kapıya gelene dek, koku daha da fazlalaşmıştı. Çürük et kokuşuydu bu.

İçeri girip elektrik düğmesine bastığında, bir etajer lambası yanmıştı. Bir an için, yatakta yatan üstü çarşafla yarı örtülü adamın ölü olduğunu düşündü.

Sonra, ona odaklanan kan çanağı gözler kırpışmaya başladı.

Hazard şimdiye dek böylesine perişan bir halde yaşamaya devam eden hiç kimseyi görmemişti. Toplama kamplarında açlıktan ölmek üzere mezara atılmayı bekleyen tutsaklar gibiydi bu adam.

Serum ve sonda takılı olmasına karşın, özen gösterilen bir hastaya asla benzemiyordu. Profesör Laputa'nın zalim bir gardiyan olduğu belliydi.

Odanın her iki penceresi ışık ve ses geçmesini engellemek için suntayla kapatılmıştı.

Yerin bir köşesinde bir zincir, bir kelepçe ve bir pranga vardı. Bunlar yataktaki adaYÜZ 519

mın tutsaklığa karşı mücadele verdiği güçlü günlerinden kalmış olmalıydı.

Hazard yüksek sesle konuştuğunu bir süre sonra fark etti. Büyükanne Rose'un ona çocukken öğrettiği duaları söylüyordu. Kendisi gibi basit bir günahkârın anlayamayacağı kadar büyük bir kötülük sürmekteydi burada. Şeytanın gelip gittiği ve yine geleceği bir yerdi burası.

Evin aşırı düzenli oluşu Laputa'nın dış dünya düzensizliğinden kaçacağı sığınağı simgelemiyordu aslında. Bu düzenin simgelediği şey, onun iç dünyasında hissettiği karmaşanın yadsınışıydı.

Yatağın yanına yaklaştıkça, aldığı her solukta Hazard'ın midesi bulanıyordu. Haftalar boyu odaya sinen kurumuş ter, vücut yağı ve yatakta yatmaktan ötürü oluşan yaraların kokusu iğrençti.

Ama yine de bu yabancının zayıf ellerini tuttu. Kolunu kaldıracak gücü bile olmayan adam, kurtarıcısının elini hafifçe sıkmayı başarmıştı.

"Korkmayın, ben polisim."

Yabancı ona bir serap görmüş gibi bakıyordu.

Hazard'ı az önce koridorda yanıltan içgüdüsü şimdi iyi iş görecekti. "Profesör Dalton?

Maxwell Dalton?"

Bitkin adamın yaşlı gözleri onun kim olduğunun bir kanıtıydı.

Tutsak konuşmaya çalıştığında sesi öylesine boğuk ve çatlaktı ki, Hazard onun ne söylediğini anlamak için yatağa doğru iyice eğilmek zorunda kalmıştı. "Laputa...

benim karımı. .. kızımı öldürdü."

"Rachel'ı ve Emily'i mi?"

Gözlerini acıyla kısıp altdudağını ısıran Dalton, başını salladı.

"Onun size ne söylediğini bilmiyorum, ama karınızla kızınız ölmedi," dedi Hazard.

Dalton'ın gözleri fotoğraf makinelerinin mercek perdeleri gibi çabucak açıldı.

"Onları bugün sizin evinizde gördüm. Birkaç saat önce. Sizi çok merak ediyorlar, ama kendilerine bir zarar verilmemiş."

Bir an için bu habere inanmakta zorlanan Dalton, yine zalim bir işkenceyle karşılaşmış gibi Hazard'a bakıp durduktan sonra, gözlerindeki dürüst ifadeyi görüp kurtarıcısının elini sımsıkı tuttu.

Bu davranış Hazard'ı duygulandırmıştı. Askıdan sarkan torbayı incelerken, hortumun ucundaki iğneyi Dalton'ın damarından çekip çıkarmak istiyordu, çünkü serumun hiçbir yararı olmadığı belliydi, yine de adama istemeden zarar vermekten çekinmişti. En iyisi bu işi sağlık görevlilerine bırakmak olacaktı.

Hazard evde yasal olmayan bir araştırma yaptıktan sonra, etrafta hiçbir kanıt bırakmadan çıkıp gitmeyi planlamış, şimdi ise bu plan işe yaramamıştı. Hemen 911'i aramak zorundaydı artık.

Ama Vladimir Laputa'yı serbest bırakacak birkaç yargıç vardı mutlaka, çünkü Dalton izinsiz yapılan bir arama sırasında bulunmuştu ve ayrıca, Göletteki Sarışın cinayetinin soruşturması hâlâ sürdüğü için, Hazard ağır bir disiplin cezası almaktan korkuyordu.

"Sizi buradan çıkaracağım," dedi. "Ama bana birkaç dakika izin verin."

Dalton başını salladı.

"Hemen geri dönerim."

Hazard odadan çıkarken tabancasını eline almıştı. Dik-

katle zemin kata inip mutfağa gelince, daha önce çıkış yolu olarak açık bıraktığı arka kapıyı kapatıp kilitledi.

Mutfağın yanında küçük bir çamaşır odası vardı. Bunun diğer kapısı garaja açılıyordu.

Garajda hiç araba yoktu. Beton zemine bir öbek ıslak giysi bırakılmışü. Laputa'nın eve gelirken üstünde olan giysileri.

Dolap çekmecelerine ve duvar rafına, oturma odasındaki cam biblolar kadar temiz bir sürü alet düzenle yerleştirilmişti.

Bunların arasından bir kıvrık çekiç seçen Hazard, eve girdiğinde neredeyse tüm ışıkları yaktığına sevinerek, çabucak üst kata çıktı.

Tutsağın hâlâ yaşadığını görünce rahatlamıştı. Ama Dal-ton'un yaşamı her an sona erebilirdi.

Ardından çekici kullanarak, pencerelerden birinin sun-tasındaki çivileri sökmeye başladı ve bunların tümünü söktüğünde, suntayı pencereden çekip duvarın bir kenarına dayadı.

Pilili perde suntayla pencere arasına sıkıştığı için buruşup tozlanmıştı, ama çekici yere bırakmadan önce bunun üstündeki parmak izlerini temizleyecek en uygun şeydi.

Ana yatak odası gibi evin ön tarafına bakan bu odanın penceresinden caddenin karşısına park etüği arabasını görebiliyordu.

Yatağın yanına geri dönünce, "Buraya arama izni olmadan girdim," dedi Dalton'a. "Ve şimdi suçlu durumuna düşmemem gerek. Ayrıca, Laputa'yı yakalayacağımızdan emin olmalıyız. Anlıyor musunuz?"

"Evet," dedi Dalton hırıldayarak.

"Sizin polislere söyleyeceğiniz şey şu; Laputa dışarıdan geçen birisinin duyabileceği bir ses çıkaramayacak kadar

güçsüz olduğunuzu bildiği için, size özgürlüğün görüntüsü nü izleterek işkence yapmak amacıyla, bu gece pencerenin suntasını çıkardı. Bu yalanı söyleyebilir inisiniz?"

Dalton'un hırıltılı sesi zar zor duyuluyordu. "Laputa...

bu gece beni... öldüreceğini söylemişti."

"Peki. Tamam. Öyleyse geçerli bir neden var demek."

Hazard etajerin üstündeki çam kokulu dezenfektan tüpünü aldı. Yarısı dolu olan tüp yeterince ağırdı.

"Sonra onlara büyük bir öjkeye kapılarak tüm gücünüzü topladığınızı ve bu tüpü etajerden alıp pencereye firlattığınızı söyleyeceksiniz."

"Yapabilirim sanırım," dedi Dalton titrek bir sesle, yine de gözlerini kırpmaktan başka bir şey yapamayacakmış gibi görünüyordu.

"Camı kıran tüp ben evin önünden geçerken verandaya düştü. Sizin yardım isteyen sesinizi duyunca, ben de içeri girdim."

Aşırı abartılı, uydurma bir öyküydü bu. Ama Dalton'ın çektiği işkenceye göre, polislerin yutacağı tatlı bir yalan olacaktı.

Laputa mahkemeye çıkarılana dek, Dalton da epeyce iyileşir ve jüri onun kurtarıldığı gece ne kadar güçsüz olduğunu bilmezdi. Zaman geçtikçe, söylenen yalan inanılması kolay bir öyküye dönüşecekti.

Bakışlarını açık kapıdan Hazard'a çeviren Dalton, sanki Laputa'nın her an gelmesinden korkar gibi, "Acele edin," diye fısıldadı.

Hazard dezenfektan tüpünü hızla pencereye firlattığında, cam epeyce bir gürültü çıkararak parçalanmıştı.

BOLUM 73

ŞİŞELEYİP BABASININ EN ÇILGIN HAYRANLARINA satabileceği güçlü idrarıyla saksıdaki palmiyenin köklerine kadar zarar veren Fric, Bay Truman'ın ona fazla oyalanmamasını söylediğini unutmadan, kütüphanenin raflarında bir kitap aramaya başladı. Bunu yapmasının nedeni gecenin çoğunu uyanık geçireceği içindi ve eğer hoşlanarak okuyacak bir kitabı olmazsa, Barbra Streisand'ın iki başlı

kedisi kadar deli-recekti.

Güzel bir kitap bulduğu sırada, sanki yüz tane rüzgâr çanı aynı anda harekete geçmiş

gibi, müziğe benzer bir ses duydu. Başını kaldırıp cam kubbeye baktığında, yüzlerce parçanın aşağı doğru düştüğünü gördü.

Hayır. Düşen şeyler aslında cam parçaları değil, kubbeyi oluşturan camın renkleriydi.

Üstelik düşerken renk değiştirip birbirleri üstüne yığılarak bir biçim oluşturuyorlardı.

Bu biçim en sonunda Gizemli Yabancı'ya dönüşmüştü. Sessizce halının üstüne inen koruyucu melek, Fric'in birkaç adım ilerisinde durdu.

"Sizin her yere kolayca girme yeteneğiniz var sanırım," dedi Fric ona, ama titreyen sesi korkusunu ele veriyordu.

"Moloch burada." Koruyucunun sert sesi Fric'i iyice korkutmuştu. "Saklanacağın gizli yere kaç, Fric. Şimdi kaç."

Fric cam kubbeyi işaret etti. "Siz neden beni buradan alıp geldiğiniz yere götürmüyorsunuz? Orada daha güvencede olmaz mıyım?"

"Sana söylediğim gibi, oğlum, seçimlerini özgür iradenle sen yapacak ve kendini sen kurtaracaksın."

"Ama ben... "

"Ayrıca sen ölene dek, benim gittiğim yerlere ne gidebilir ne de benim yöntemlerimle seyahat edebilirsin." Fric'e doğru yaklaşan koruyucu, solgun yüzüyle ona doğru eğildi. "Yalnızca daha uygun bir yöntemle seyahat edebilmek için, korkunç bir şekilde ölmeyi mi istiyorsun yoksa?"

Fric bu soruya yanıt vermeye çalışırken, boğazına bir yumru düğümlenmiş ve kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla atmaya başlamıştı. O anda, bu garip koruyucusunun onu tutup yukarı doğru kaldırdığını hissetti.

"Moloch köşkte. Saklan, oğlum, Tanrı aşkına, saklan."

Gizemli Yabancı Fric'i çabucak ileri doğru fırlattı.

Havada garip bir eksen çizerek tepetaklak dönen Fric, bu arada cebinden fırlayan fotoğrafın havaya uçtuğunu gördü, ama ne yazık ki bunu yakalayamamıştı.

Ardından, iki ayağının üstünde yere, meleklerin asılı olduğu Noel ağacının yanına indi. Koşması gerektiğini biliyordu.

Kütüphanenin açık kapısına yaklaşınca, durup arkasına baktı.

Koruyucu gözden kaybolmuştu.

Fotoğraf da görünürlerde yoktu.

Moloch ise köşkteydi.

Fric hemen koridora çıkarak, en kısa yoldan seraya doğru koşmaya başladı.

BOLUM 73

ÇEŞMELERLE YÜZME HAVUZUNUN KARŞISINDAKİ tara-çanın kesme camlı bronz kapısını korumanın anahtarıyla açan Laputa, büyük resim odasına girdikten sonra, yağmurda ıslanan giysisini brokar perdelerle kuruladı. Köşkün kireçtaşı koridorlarında dolaşırken, kendisi Truman'ı bulmadan önce Truman'ın bulacağı bir iz bırakmak istemiyordu.

Ardından ışıkları yaktı.

Dikkat çekmekten korkmuyordu. Bazı alışveriş merkezlerinden bile büyük olan köşkte yalnızca üç kişiydiler ve birbirlerine rastlama olasılığı çok azdı.

Odada harika dekore edilmiş bir Noel ağacı vardı. Bunun ışıklarını yakıp güzelliğini görmek istiyordu, ancak yapması gereken işi sonuçlandırmak için fazla zamanı yoktu.

Odanın karşısına doğru yürürken, attığı her adımda çizmelerinin altını antika Acem halılarının üstüne sürterek sildi.

Birbirinden uzaktaki çift kanadı iki kapı, kuzey koridoruna açılıyordu. Her birinin yanına bir kontrol ünitesi monte edilmişti.

Gri ekrana dokununca çalışan panelde üç sütun belirmişti şimdi.

Mick Sachatone'un vermiş olduğu direktifler doğrultusunda iç hareket detektörleri ikonuna dokunan Corky, köşkteki doksan altı yeri gösteren bir listeyle karşılaştı. Ned Hokenberry'e göre, yatak odalarında, banyolarda ve Channing Manheim'in üçüncü kattaki süitinin hiçbir odasında dedektör yoktu.

Listenin altındaki TARA sözcüğü üçüncü, ikinci, zemin, birinci bodrum ve ikinci bodrum katını izleme seçeneğiydi.

Bunu daha sonra oğlanı aramak için kullanacaktı. İlk önce Ethan Truman'ı bulması ve onu öldürmesi gerekiyordu.

Oğlanı hemen bulup güvenlik şefinin gözü önünde kaçırabilirdi aslında, ama eğer eski polisin ölü olduğunu bilirse, Aelfric'le daha kolay başa çıkardı.

Köşkün katları, tüm görüntüleri ekrana sığmayacak kadar büyüktü. Sonuçta, ekranda ilk görünen şey zemin katın doğu yarısı olmuştu.

Bir tek ışık noktası Corky'nin şimdi resim odasında olduğunu gösteriyordu. Hareket etmemesine karşın, dedek-törler gerçekten de güçlü saptayıcılardı demek. Hava geçirmez giysisiyle bile, ısı yayıyordu anlaşılan.

Ardından, sağa doğru iki yan adım attı.

Ekrandaki ışık da sağa kaymıştı.

Yine panelin karşısına gelince, ışık aynı hareketi gösterdi.

Şu anda ekranda görünen zemin katın batı kanadında da bir tek ışık vardı. Ethan Truman kendi dairesinin oturma odasındaydı hiç kuşkusuz.

Corky onu orada bulacağından emindi.

Monitörü kapattıktan sonra, koridora çıktı. Girişe başka bir muhteşem Noel ağacı yerleştirilmişti. Palazzo Rospo Noel'i heyecanla bekliyor olmalıydı.

Bu zengin insanların mutfağında pek çok güzel yiyecek bulunurdu mutlaka. Truman'ı öldürüp oğlanı ele geçirdiğinde, belki mutfağa uğrayıp evde yemek için bir teneke kutuya birkaç ev yapımı kurabiye doldurabilirdi.

Ama şimdi öncelikli işini bitirmesi gerekiyordu.

BOLUM 92

ETHAN'IN ÇALIŞMA MASASINDAKİ TELEFONDA çevir sesi yoktu. Cep telefonunu kullanmak istediğinde, bunun da servis dışı olduğunu fark etti.

Yerleşik telefon hadarı iki günlük sağanak yağmurdan sonra bazen bozulurlardı, ama cep telefonları için bu tür bir olasılık geçerli değildi.

Yatak odasındaki telefonun çalışmamasına ise hiç şaşırmam ıştı.

Ardından, etajerin çekmecesinden tabancasının yedek mermilerini çıkardı.

Bunları on ay önce Palazzo Rospo'ya geldiği ilk günün gecesinde buraya koymuş ve o zaman böylesine iyi korunan bir yerde gereksiz bir önlem aldığını düşünmüştü.

Mermileri pantolonunun cebine doldurduktan sonra, çalışma odasına geri döndü.

Gözbebeği.

Fric. Fric hâlâ ikinci kattaki kütüphanede, kendini gece boyunca oyalayacak bir kitap seçiyor olmalıydı.

Tamam. Şimdi yapılacak iş kütüphaneye gitmek ve oğlanı en yakın sığınak odasına götürüp onun güvenini sağladıktan sonra, bu durumu araştırmaktı.

YÜZ 529

Dairesinden çıkan Edıan, arka merdivene doğru koşmaya başladı.

Düşman kalesini içten fethedecek bir komando gibi dikkatle hareket eden Corky, güvenlik şefinin daire kapısını açık görünce, Glock'u iki elinde ateş etmeye hazır bir halde tutarak içeri girdi.

Ama odaların hiçbirinde kimse yoktu.

Ön odaya geri döndüğünde, çalışma masasının üstündeki altı armağanı gördü.

Truman hâlâ bilmeceyi çözmeye uğraşıyordu anlaşılan. İyi.

Sonra, bilgisayarda görünen e-postayı fark etti. Mesajın sonunda YORN yazılıydı.

Bahçıvan William Yorn'dan gelen bir mesaj.

FRİC KENDİNE SERADA SAKLANACAĞI BİR DELİK YAPIYOR... Yararlı bir bilgiydi bu.

Şimdi hemen bir kontrol ünitesi bulmak zorundaydı. Buradaki yatak odasında bir tane vardı, ama Truman her an geri dönebilirdi.

O sırada yerde, kanepenin yanında bir şey gördü. Oraya fırlatılmış bir cep telefonu.

Ned Hokenberry'nin hazırladığı ozalit kopyalarda, McBeelerin dairesinde de bir ünite olduğu gösterilmişti.

Batı koridorunu izleyen Corky, neyse ki dairenin şimdi kilidi olmayan kapısını açıp içeri girer girmez, çabucak panele dokundu.

Ekrana yansıyan zemin kat görüntüsünde yalnızca onun burada olduğunu belirten ışık vardı.

İkinci katta birisi batı koridorundan kütüphaneye doğru Yüz — F.34

530

4f>0 DEAN KOONTZ

ilerliyordu. Belki Truman belki de küçük Manheim. Bu hei kimse, acelesi vardı anlaşılan.

Üçüncü katta ve bodrum katlarda ise hiçbir hareket y;ı da ısı yayılımı yoktu.

İkinci kattaki kişi kütüphaneye ulaşmıştı. Işık Truman'ı gösteriyor olmalıydı. Oraya arka merdiveni kullanarak git mişti herhalde.

Peki, oğlan neredeydi acaba? Ne hareket ediyor ne de ısı yayıyordu.

Yatak odasında veya banyoda olabilirdi. O bölümlere de dektörler yerleştirilmemişü.

Ya da belki serada, kendine yaptığı delikteydi.

Bu saklanma deliği işi garipti. Yorn'a da garip görünmüştü demek.

Kütüphaneye koşan Truman. Kayıp oğlan. Yere fırlatılmış cep telefonu.

Corky, Truman'ın köşke birisinin girdiğini anlamış olmasından kuşkulanıyordu. Bu beklenmedik gelişmenin ardından seraya doğru hızla koşarken, epeyce heyecana kapılmıştı.

£

Maxwell Dalton'a birkaç dakika içinde geri geleceğini söyleyerek onu yalnız bırakan Hazard, pencere camını kıran çam kokulu dezenfektan tüp çimenliğe düşmeden önce, hâlâ çatının üstünde yuvarlanırken, çabucak aşağı kata indi.

Çift kanatlı ön kapının üst kısımları camlıydı, ama iki cam da bir insanın, özellikle kendisi kadar iriyarı birisinin geçebileceği kadar geniş değildi. Ayrıca, birini kırdıktan sonra bunun arasından uzanıp sürgüyü çekerek içeri girdi-YÜZ 531

ğini iddia etmesi de olanaksızdı, çünkü sürgülü kilitle cam arasında uzun bir mesafe vardı.

Verandaya çıktığında, etrafta kimse yoktu. Kırılan cam sesi hiçbir komşuyu meraklandırmamıştı anlaşılan. Ama pencereden bakan birisi olabilirdi.

Verandada bir sürü çiçek saksısı vardı. Bunların arasından aldığı küçük bir tanesini oturma odasının pencerelerinden birine fırlattı. Bu ses dikkat çekerdi mutlaka.

Birkaç inatçı cam parçasını da tabancasının kabzasıyla kırdıktan sonra perdeleri yana çekip, sanki buraya daha önce hiç girmemiş gibi içeri girdi.

Şimdi inandırıcı bir öyküsü olacaktı işte. Yatak odasının kırık camından duyduğu yardım isteyen sesin ardından zili çalmış, kapıyı yumruklamış, yanıt alamayınca pencere camını kırıp içeri girmiş ve yukarı kata çıktığında Maxwell Dalton'ı bulmuştu.

Tekrar kapıyı kullanarak verandaya çıktığında, cep telefonundan 911'i arayarak, santraldeki kadına rozet numarasını verip durumu açıkladı. "Buraya çok acele sağlık görevlileri ve bir polis ekibi yollamanız gerekiyor," dedi. "Üniformalı polis ekibi demek istiyorum."

"Biliyorum."

"Özür dilerim."

"Bu işte yeni misiniz, dedektif?" diye sordu kadın.

"Kırk bir yaşındayım," dedi Hazard, övünerek.

"Yani Hırsızlık/Cinayet Masası'nda yeni misiniz?"

"Hayır, bayan. Yıllarca sürdürdüğüm görevde öyle çok yıkandım ki, neredeyse hiç rengim kalmadı."

Ancak Hazard aynalarda kaybolan bir hayaletle ve işkence yaptığı kurbanını serumla yaşatan bir sapıkla ilk kez karşılaşmış, ölü bir adamla telefonda ilk kez konuşmuştu.

insan bazen her şeyi gördüğünü düşünürdü. Ne kadar yanlış bir düşünceydi bu.

Ardından telefonu kapatıp arabasına koşarak, kilidi açmakta kullandığı tabancayı sürücü koltuğunun altına sakladı.

Ön verandaya geri döndüğünde, yaklaşan siren sesleri duyuluyordu.

Ethan kütüphanenin kapısından içeri girince, yerdeki buruşuk, yırtık fotoğrafı gördü.

Hannah. Dunny'nin evinde, çalışma masasının üstündeki gümüş çerçeveden çıkarılıp alınan fotoğraf.

Kendisinin çalışma masasından kaybolan çan dizisi, De-vonshire'dan, Yorn'dan ve Hachette'ten gelen e-postalar, bu fotoğraf... Tümü Dunny'nin Palazzo Rospo'ya gelmiş olduğunu kanıtlıyordu.

Our Lady of Angels Hastanesi'nin doktoru O'Brien'a göre kesinlikle ölmüş olan Dunny, hâlâ bu dünyadaydı, ama mantık dışı güçler aracılığıyla doğaüstü bir varlık olarak.

Evet, Palazzo Rospo'ya gelmişti.

Ve şimdi buradaydı.

Eğer Ethan karnından vurulup öldüğü halde yeniden canlanmamış olsa, geçirdiği kazayı izleyen ikinci ölümünün ardından hemen ayağa kalkmasa, yürüyen bir ölünün varlığına asla inanmazdı. Kendisi bir hayalet değildi tabii, ama son iki günün olayları onun hayaletlere ve daha önce inanmadığı birçok şeye inanmasına neden olmuştu.

Dunny de bir hayalet değildi belki. Adlandırılamayan başka bir şeydi.

Ancak ne olursa olsun artık insan olmadığı için, mantıksal açıdan ya da bir polisin güvenebileceği içgüdüleriyle tanımlanamazdı.

Yine de Ethan, uzun süredir yabancılaştığı çocukluk arkadaşının Fric için bir tehdit oluşturmadığını hissediyordu. Dunny bu garip olaylar içinde kötü bir rol üstlenemezdi.

Hannah'yı seven, onun ölümünden sonra fotoğrafını beş yıl saklayan bir adamın masum bir çocuğa zarar vermesi olanaksızdı.

Fotoğrafı katlayıp cebine koyduktan sonra, "Fric!" diye bağırdı. "Fric, neredesin?"

Yanıt alamayınca, oğlanı ölü bulacağından ya da hiç bulamayacağından korkarak, kitapların Ezop'tan Conrad Aiken'le Alexandre Dumas'a, Gustave Flaubert'ten Victor Hugo'ya, Somerset Maugham'dan Shakspeare'e ve Emile Zola'ya dek yazar adlarına göre alfabetik sırayla yerleştirildiği rafların arasında dolaşıp durdu.

Fric hiçbir yerde yoktu.

Kütüphanenin giriş kısmına en uzak olan okuma bölümünde birkaç koltuk ve üstünde telefonla bilgisayar bulunan bir çalışma masası vardı.

Dış hadar kesik olmasına karşın, dahili hadar sadece elektrik kesildiğinde çalışmazdı.

DAHİLİ tuşuna bastıktan sonra EV tuşuna basan Ethan, Bayan McBee'nin ana kurallarını hiçe sayarak, oğlanı üçüncü kattan alt garaj katına kadar aramaya başladı.

Çağrıları köşkteki her telefonun hoparlöründen duyuluyordu. "Fric? Neredesin, Fric?

Neredeysen konuş benimle."

Sonra bekledi. Beş saniye dayanılmaz uzun bir süreydi. On saniye ise sonsuz gibiydi sanki.

"Fric? Konuş benimle, Fric!"

O sırada, telefonun yanındaki bilgisayar çalışmaya başla dı. Oysa buna dokunmamıştı bile.

Bilgisayarı çalıştıran hayalet, ev kontrolü programına girmişti. Ama ekranda ilk önce görünmesi gereken üç ikorı yerine, zemin katın doğu yarısı görünüyordu.

Ardından, serada bir hareket ve vücut ısısı saptandığını belirten ışık yandı.

Çapı yirmi metre ve yüksekliği tavana dek on beş metre olan sera, Birinci Dünya Savaşı'nda hayli zarar görmüş bir saraydan kurtarılan kurşunlu uzun cam panelleriyle pencereli bir orman görünümündeydi.

Bay Yorn ve adamları burada palmiye ağaçlarının, lalelerin, ıtırlı yaseminlerin, mimozaların, hanımellerinin, ortancaların, orkidelerin ve Fric'in tanımlayamadığı onlarca bitkinin bakımını yapar, tümünü sürekli olarak canlı tutarlardı. Bitkiler türlerine göre ayrıldıklarından, bunların diziliş biçimleri zemini granit döşeli serada dar geçitler oluşturmuştu.

Bu yeşil labirente girdiğinizde, soyu tükenmekte olan al-bino gorilini ya da Kral Solomon'un kayıp elmas madenlerini aradığınız Afrika'da kaybolduğunuzu hayal edebilirdiniz.

Fric seraya "Kurbağa Ormanının İtalyanca karşılığı olan Giungla Rospo adını vermişti. Burası dev böceklerin, yılanların, ağaçlarda çığlık atan maymunların bulunmadığı güzel bir tropikal ormandı.

Üstelik bu ormanın ortasında, bambudan yapılmış bir çardak vardı. Çardakta akşam yemeği yiyebilir, eğer yaşınız uygunsa içki içip sarhoş bile olabilirdiniz.

Seranın zemininden bir buçuk metre yükseklikteki sekiz basamaklı çardağa, yuvarlak bir masayla dört iskemle yerleştirilmişti. Yerdeki gizli panel yana doğru çekildiğinde, içi kola, bira ve maden suyu dolu bir buzdolabının kapısı görünürdü. Diğer bir gizli panel yana doğru çekildiğinde ise, çardağın altındaki boşluğa girilirdi. Bu giriş

buzdolabı bozulduğunda onu onarmak için ve örümceklerle farelerin burada yuva yapmalarını engelleyici aylık ilaçlama uygulaması için kullanılırdı.

Gün ışığının içeriye sızmadığı boşlukta, seranın tüm lambaları söndürülmüş bile olsa, deprem fenerlerinin ışığı gece dışarıdan görünmezdi.

Gündüz buraya kendisine gereken her şeyi getirmiş olan Fric, şimdi yerde bağdaş

kurmuş oturuyordu.

Saklanma deliğine gireli henüz iki dakika olmuştu. Hızla çarpan kalbinin sesini dinlerken, çardağa doğru yaklaşan ayak sesleri duydu.

Bay Truman onu arıyor olmalıydı. Bay Truman. Moloch değil. Yalnızca Bay Truman.

Ayak sesleri önce gizli panele yaklaşmış, sonra uzaklaşmıştı.

Fric soluğunu tuttu.

Yukarıdaki adam platformda dolaşırken, döşeme tahtaları gıcırdıyordu.

Astım krizi geçirmek için şimdi kötü bir zamandı işte.

Böylesine tehlikeli bir zamanda aptalca düşündüğü için, Fric neredeyse kendi kendini yüksek sesle azarlayacaktı. Aptal, aptal, aptal.

Astımlı, diyabedi ya da saralı bir çocuk, zor zamanlarda yalnızca filmlerde kriz geçirirdi.

Omuzlarının arasında bir kaşınma mı hissediyordu yok-

sa? Ensesine doğru mu yayılıyordu bu? Gerçek kaşıntı, gelmesi yakın bir krizin belirtisiydi. Hayali kaşıntı ise ödleklere özgü bir şeydi.

Tam o sırada, gizli panel yana doğru çekilip açıldı.

Fric bir anda kendini onun koruyucu meleğinden daha akıllı olan Moloch'la karşı karşıya bulmuştu. Çilli yüzlü, çakal gözlü, sırıtkan bir adamdı bu. Ama dişlerinin arasında çocuk kemikleri artığı yoktu.

Bay Hachette'in bıçak çekmecesinden aşırdığı on beş santimlik bıçağı havada sallayan Fric, "Bende bir silah var," dedi.

"Bende de bu var," diyen Moloch, elindeki tüpün tadı hindistancevizine ve kokusu inceltilmemiş misk yağına benzer içeriğini Fric'in yüzüne sıktı.

BOLUM 93

SERA, GÜN BATIMINDAN SONRA GECE AY IŞIĞINDA muhteşem bir tropikal orman gibi görünürdü.

Tabancasını ileriye doğru tutarak içeri giren Ethan, Fric'e seslenmiyordu.

Kütüphanedeki bilgisayarın ekranında görünen ışık, oğlanı göstermiyor olabilirdi.

Eğer birisi Palazzo Rospo'ya dışarıdan girmişse, onlarca alarma karşın bunu nasıl başarmışü acaba?

Geçiderin granit döşeli zemini arasındaki gevşek çakıl taşları, üzerlerinde yürümeyi zorlaştırıyor, etrafı saran gölgeler de görüş alanını daraluyordu.

Ethan seranın ortasına geldiğinde, garip bir ses duydu. Ama bunun tabanca sesi olduğunu, ancak yanından geçtiği bir palmiye ağacının gövdesine saplanan kurşunları fark ettiğinde anlamıştı.

Hemen yüzüstü yatıp, yerde sürünerek yaseminlerin arasına girdi. Az önce görüş

alanını daraltan gölgeler, onun sığmağı olmuştu şimdi.

*

Hazard ambulanstan önce gelen üniformalı polislere durumu kısaca açıklayıp sağlık görevlilerini nereye gönde-

receklerini söyledikten sonra, Maxwell Dalton'la ilgilenmek için üst kata çıktı.

Perişan haldeki adam zorlukla konuşmaya çalışıyordu.

"Sakin olun, kendinizi yormayın," diye rahatlatmaya çalıştı onu Hazard. "Sakinleşin.

Her şey düzelecek. Artık güvendesiniz, Profesör."

Konuşmak Dalton'a acı veriyordu, ama bunda ısrarlıydı. "O... geri geliyor..."

"iyi," dedi Hazard, kırık camın ötesinden duyulan ambulansın siren sesine sevinirken.

"O sapık kahpe dölü geldiğinde, kendisine ne yapacağımızı çok iyi biliyoruz zaten."

Ardından, Dalton'ın karısıyla kızını merak edebileceğini düşünerek, ona kendilerinin evine iki polis yolladığını ve bunu yalnızca Rachel'a kocasının sağ bulunduğunu bildirmek için değil, aynı zamanda Laputa bulunup tutuklanana dek Rachel'ı ve Emily'i korumak için yaptığını söyledi.

"Birisiyle geri geliyor," diye devam etti Dalton çadak sesiyle.

"Kendinizi zorlamayın. Çok güçsüzsünüz."

Bloğun sonunda köşeyi dönen ambulans sert bir frenle durduğunda, siren sesi kesilmişti.

"Buraya... bir oğlan çocuğu getirecek."

"Oğlan çocuğu mu? Laputa mı?"

Dalton başını salladı.

"Size öyle mi söyledi?"

Yine bir baş sallama.

"Yani bu gece buraya bir oğlan çocuğu mu getirecek?"

"Evet."

Sağlık görevlilerinin merdivende yankılanan ayak sesleri duyulduğu sırada Hazard, Dalton'a doğru eğildi. "Peki, kim bu oğlan çocuğu?"

Yaseminlerin arasında saklanan Ethan, susturucu takılı bir tabancayla ikinci kez üç dört el ateş edildiğini ve yarım dakikalık sessizliğin ardından üçüncü kez ateş edilişini duydu.

Neyse ki kurşunların hiçbiri ona isabet etmemişti.

Silahlı adam onun izini kaybetmiş olmalıydı. Ya da belki onun nerede olduğunu bilmeden körlemesine ateş etmiş ve ilk el ateşle birlikte rasdantı sonucunda buraya yaklaşmıştı.

Silahlı bir adam. Bir tek adam.

Sağduyusu Ethan'a bu köşke yapılacak bir saldırının ekip işi gerektirdiğini söylüyordu. Tek bir adamın duvardan atlaması, elektronik güvenlik aygıtları tarafından görüntülenmemesi, korumaları etkisiz hale getirmesi ve evin içine kadar girmesi olanaksızdı. Böyle şeyler ancak Bruce

Willis'in, Tom Cruise'un, Channing Manheim'in filmlerin-j . . . . t •• 1 •• de gorulurdu.

Ama eğer koordine çalışan bir fidyeci ekibi Palazzo Ros-po'nun içine girmişse, tabanca yerine tam otomatik silahlar kullanırlar ve kendisi de şimdiye dek çoktan ölmüş, cennette dans ediyor olurdu.

Üçüncü el ateşten sonra sessizlik hâlâ devam ediyordu, bu sırada dikkade ayağa kalkıp palmiye ağaçlarının arasında yürümeye başladı.

Ormanda geçen filmlerde, böyle bir sessizlik timsah gibi pusuya yatan düşmanların habercisi olurdu daima.

Bitkilerin özsuyu kokusu.

Isıtma fanının boğuk sesi.

Tam karşısında havada asılı kalmış gibi görünen bir tatarcık.

Ağzında kan tadı. Kendini yere yüzüstü atarken dilini ısırmış olduğunu şimdi fark edişi ve bunun zonklaması.

Yürümeye devam ederken aniden yaprakların hışırtısını duyunca, tabancasını sese doğru çevirdi.

Hayır. Yaprak hışırtısı değil, kanat sesleriydi bu. Geçitin üst kısmında parlak renkli, mavi, kırmızı, sarı, yeşil papağanlar uçuyordu.

Ama serada kuşlar yuva yapmamıştı ki. Ne bir papağan sürüsü ne de tek bir serçe.

Ethan'ın önüne doğru alçaldıktan sonra hiç ses çıkarmadan yine yukarı yükselen renkli kuşlar, bu yükseliş sırasında beyaz kumrulara dönüştüler.

Buharla kaplı aynadaki hayalet. Çiçekçi dükkânından çıktığında elinde bulduğu çan dizisi. Çalışma odasında duyduğu yoğun gül kokusu. Kaybettiği karısının beyaz odada uç uç böceklerinden söz eden sesi. Ve işte kumrular da, doğaüstü bir gücün ona uzanan yardımsever eliydi.

Bir kez daha aşağı doğru uçan kumru sürüsünü izleyen

Ethan, şimdi onların arkasından koşuyordu.

#

Ağır kokuya rağmen yatağın yanına yaklaşan ve bitkin adama şaşkınlıkla bakıp duran sağlık görevlilerine, "Siz bekleyin biraz," dedi Hazard.

. * . . r ' . W« • - V- # { ' , .'İr

"Oğlan," diye yineledi Dalton hırıltıyla.

"Hangi oğlan?" diye sordu Hazard, adamın elini yine iki eli arasında tutarak.

"On," dedi Dalton.

"On oğlan mı?"

"On... yaşında."

"On yaşında bir oğlan." Hazard, Dal ton'un söylediği şeyi doğru anladığından emin değildi.

"Ünlü... dedi."

"Ünlü mü?"

"Ünlü bir oğlan... dedi."

Hazard oğlanın kim olduğunu şimdi anlamıştı işte.

*

Moloch Fric'i asansörde kucağından indirdiğinde, kendisine ne olduğunu anlayamayan Fric yere yığıldı.Görebiliyor ama yavaşça kırpıştırdığı gözlerini fazla hareket ettire-miyordu. Kollarıyla bacaklarını yorgun bir yüzücü gibi hareket ettirmesine karşın, kendini savunmak için elini yumruk yapamadığını fark etmişti.

Garaja doğru inerlerken Fric'e sırıtan Moloch, elindeki küçük aerosol tüpünü havada salladı. "Kısa sürede yarı bayginlık oluşturan etkili bir ilaçtır bu. Senin aşırı harekedi olmamanı, yalnızca her şeyin farkında olmanı istedim."

Fric hızla soluduğunu duydu. Ama astım krizi geçirmi-yordu.

"O sera köşkün planlarında görünmüyordu," diye devam etti Moloch. "Yine de ben onu gördüğüm anda seni nerede bulacağımı anladım, çünkü içimdeki çocukla hâlâ iletişim halindeyim, doğuştan çılgın bir ruha sahip olduğumuz için hemen anladım bunu."

Moloch'un yüzündeki seğirmeler Fric'in ödünü patlatmıştı. Eğer az önce palmiye saksısına işememiş olsa, şimdi aluna işerdi herhalde. "Seni bu mükemmel korunan köşkten kaçırırken, bunun korkusunu yaşamanı istedim. Senin o ünlü babanın pelerinini takıp uçan motosikletiyle buraya geleceğini düşünüyorsan, aldanıyorsun.

Ne kaslı film yıldız-

ları, ne süper modeller ne de Bel Air'in iriyarı korumaları kurtarabilir seni."

Fric öleceğini biliyordu. Goose Crotch, Montana'ya kaçabilmek veya bir gün gerçek bir yaşam sürdürebilmek gibi bir şansı kesinlikle yoktu. Ama belki en sonunda biraz huzura kavuşabilirdi.

Ethan'a öncülük yapan kuşlar, onu seradan çıkarıp köşkün içine getirdiler ve kubbeli salona geldiklerinde, kendilerine yetişmesini bekleyerek birarada uçmaya başladılar.

Kuşlar aşağı doğru süzülürken, her biri renk ve biçim değiştirerek tek bir bedene dönüşüyordu. Sonunda, yolunu kaybetmiş o çocukluk arkadaşı oldular.

Şimdi Ethan'ın karşısında, ondan on adım uzakta duran hayalet, Dunny Whisder'dı.

"Eğer bu kez ölürsen, seni geri getiremem," dedi ardından. "Yetkimin sınırlarını aşmak üzereyim. Adam Fric'i garaja götürüyor. Neredeyse köşkten ayrılacak."

Ancak Ethan'ın konuşmasına fırsat kalmadan, Dunny yine kumrulara dönüşmüş ve bunların tümü salon girişindeki devasa Noel ağacına doğru uçmuşlardı. Sonra, gümüş renkli ve kırmızı süslerin arasında gölgeler halinde gözden kayboldular.

Gömleğinden tutularak garaj zemininde sürüklenen yarı baygın Fric, uzakta kalan asansör kabinine bakıp duruyordu.

Moloch, anahtarlıktan bir araba anahtarı almıştı. Her arabanın anahtarı, modelinin ve üretim yılının yazılı olduYÜZ 543

ğu etiketin altında asılıydı. Fidyeci sanki Palazzo Rospo'da yaşamış gibi, her yeri çok iyi biliyordu.

Bu arada, Fric'in kemerine takılı solunum aygıtı yere düşmüştü. Onu yakalamaya çalışmıştı ama elleri öyle güçsüzdü ki.

Fric on yıllık yaşamında korkunun ne olduğunu öğrenmişti. Neredeyse sürekli hissettiği rahatsız edici bir duyguydu bu aslında. Annesinin yokluğu gibi babasının yokluğundan ötürü yaşamla ya da kendi kendisiyle nasıl başa çıkacağını bilememek, yaşlandığında Yüz'ün, yani Channing Manheim'in oğlundan başka biri olamamak.

Ama seradan garaja gelene dek hissettiği korku ise yüreğine çöreklenmiş, etine, kanına, kemiklerine işlemiş ve tüm benliğini sarmıştı.

Moloch onu kaçırmak için yüz binlerce dolarlık eski klasik arabalardan birini seçmek yerine, Fric'in sevdiği, kiraz kırmızısı, jantları kromajlı, 1951 model Buick Süper 8'i seçmişti.

Fric'i yolcu koltuğuna oturtup kapıyı hızla kapattıktan sonra, çabucak direksiyonun arkasına geçti. Motor hemen çalışmıştı, çünkü koleksiyondaki her araba sık sık mükemmel bir bakımdan geçerdi.

Koruyucu meleklere hiç güvenilmezdi demek. Gizemli Yabancı da bir meleğe benzemiyordu zaten. Gözlerindeki hüzünlü ifadeyle fazla hayaletimsi bir görüntüsü vardı.

Moloch geri giderek park yerinden çıkarken, Fric Bay Truman'a ne olduğunu merak ediyordu. Ölmüş olmalıydı herhalde. Bu düşünceye odaklandığında, yarı baygınlık oluşturan spreyin, ağlamasını engellemediğini fark etti.

*

4f>0 DEAN KOONTZ

Merdivenden üst garaja giren Ethan, motor gürültüsiiy-le egzoz dumanı kokusu duydu.

Çıkış rampasına hayli yaklaşan Buick, neredeyse tamamen açık garaj kapısından dışarı çıkmak üzereydi.

Direksiyonun arkasında bir adam vardı. Bir tek adam. Arka koltukta ve garajın herhangi bir yerinde ise hiç kimse yoktu.

Kendisine daha yakın olan yolcu kapısına doğru koşarken, Fric'in cama dayalı başını gördü. Oğlanın yüzünü gö-remiyordu, ama sanki baygın gibiydi.

Buick'e yaklaştığında, kapı yeterince yükselmiş ve araba yaya birisinin ona yeüşemeyeceği bir hızla rampaya çıkmıştı.

Ethan iki eliyle ileriye doğrulttuğu tabancasıyla nişan alıp, Fric'e bir zarar vermemeye dikkat ederek, sağ arka lastiğe üç el ateş etti. Kurşunların biri kaportaya saplanmış, diğeri yana sekmiş, biri de lastiğe isabet etmişti.

Sendeleyen araba, padak lastiğine rağmen hâlâ büyük bir hızla ilerliyordu.

Ethan arabayı takip etmeye başladı. Koşarak rampayı çıktığında, köşkün araba yoluna ulaşan Buick'ten on metre gerideydi. Bahçe kapısının otomatik olarak açılmasına az kalmıştı.

Buick'e yetişmekten başka bir şansı yoktu. Garaja geri dönüp bir araba alarak onu izlemek için artık çok geçti. Belki daha hızlı koşabilir ve ona yetişebilirdi, çünkü Fric ölürse, kendisi de ölmekten beter bir adam olur ve bu dünyada geri kalan zamanını bir mezar arayarak geçirirdi; tıpkı yürüyen ceset Dunny Whistler'ın yaptığı gibi.

BOLUM 73

ROBİN GOODFELLOW'UN tıpkı gerçek MGK ajanları kadar cesur ve ürkütücü olduğunu kanıdamaktan hoşlanan Corky Laputa, köşkten aktörün pahalı klasik arabalarından biriyle ayrılmayı amaçlamıştı. Patlak bir lastik bu planı değiştirmez, yalnızca bir rahatsızlık yaratırdı.

Direksiyon sağa doğru çekerken arabayı kullanmak zordu, ama kaos uzmanı olarak, bu zorluğu lunaparkta çarpışan araba kullanan bir çocuk gibi sevinçle karşılamıştı.

Her zorluk onu heyecanlandırırdı.

Buick'i bahçe kapısından çıkarıp caddenin üç blok ilerisinde park ettiği Acura'ya kadar götürecekti zaten. Oradan eve gitmek çabuk olurdu. Yarım saat içinde şımarık oğlan Kokarca Peynir Adam'la tanıştırılacak, yaşayacağı korkuyu anlayacak ve onu bir medya yıldızı yapacak olan uzun sıkıntısını çekmeye başlayacaktı.

Eğer yolda bir aksilik olursa, oğlanı teslim etmek yerine onu öldürecek ve kendi yaşamı karşılığında bile genç Man-heim'i takas olarak kullanmayacaktı.

Çökertilen toplumun moloz yığınlarından yeni bir dünya yaratan insanların cesur yaşamlarında, korkaklığa yer

Yüz — F.35

4f>0 DEAN KOONTZ

yoktu.

"Birisi beni durdurursa," dedi oğlana, "senin beynini dağıtırım -tak, tak, tak-\e seni Prenses Di'den beri dünyada yası en fazla tutulan kişi yaparım."

Bunu söylerken, araba yolunun bitimine elli altmış metrelik bir mesafe kaldığını fark etti.

Ama ön farların aydınlattığı yolda garip bir engel vardı. Aniden korkuya kapılan Corky, şaşkınlıkla bağırırken öyle sert bir fren yaptı ki, araba yana doğru savruldu.

Moloch Fric'in beynini dağıtacağını söylemesine karşın, Fric şimdi başka bir korkuya kapılmıştı, çünkü omuzlarının arasındaki kaşıntı bu kez gerçekü ve çabucak ensesine yayılıyordu.

Yüzüne sprey sıkıldığı anda kriz geçireceğini anlamıştı aslında, ama belki de Moloch'un püskürttüğü ilacın bir yan etkisi vardı ve krizi geciktirmişti.

Ardından hırıldamaya başladı. Göğsü sıkışıyor, yeterince soluk alamıyordu.

Solunum aygıtı da yoktu artık.

Daha da kötüsü, hâlâ yarı hareketsiz bir halde olduğu için, pozisyon değiştirip dik oturamıyor, bunu yapmaya çalıştıkça koltuktan aşağı kayıyordu.

Soluk borusunda katı bir yumurta vardı sanki.

Moloch frene bastığında araba yana doğru savruldu.

£

Araba yolunda Corky'e doğru dört kişi koşuyordu. Morgda öldürdüğü ve boş bir ranzaya yatırıp üstünü çarşafla örttüğü Roman Castavet, üçüncü gözünü içeren madalyüz 547

yonunu almak için geri gelen Ned Hokenberry, yatak odasında yerde bıraktığı ama yanmamış ve sıska haliyle Brittina Dovvd, Bart Simpson pijamasıyla Mick Sachatone.

Tümü hayalet olmalıydı bunların ve şu anda her birini arabayla ezmeliydi, oysa şimdiye dek ne böyle bir şey görmüş ne de bunun olabileceğini hayal etmişti.

Corky frene basarken yanlışlıkla direksiyonu çevirmiş, yana savrulan araba kendi etrafında sert bir dönüş yapmış, Glock yere düşmüş, kendisi de başını cama çarpmışu.

Bu üç yüz altmış derecelik dönüşün ardından, kendilerini arabanın ön ve yan camına atan dört öfkeli ölü, bir süre sonra biçimlerini yitirerek gözden kayboldular.

Ama Buick'in hızı kesilmemişti. Doksan derecelik bir dönüş daha yaptıktan sonra, yan taraftaki bir ağaca çarpıp durdu. Bu arada yolcu kapısı açılmış ve ön cam parçalanmıştı.

Yere eğilen Corky, oğlanı öldürmek için tabancayı eline aldığında, Ethan Truman'ı bir anda karşısında gördü ve ona ateş etti.

£

Buick durur durmaz ona yetişen Ethan, tabancasını arabanın üstüne bırakmıştı, çünkü Fric ateş hatundayken bunu kullanmak istemiyordu. Fakat sürücünün de bir tabancası vardı ve ateş ediyordu.

Büyük bir cesarede silahı onun elinden alırken, neyse ki iki kurşunun hiçbirisi kendisine isabet etmemişti.

Tabancayı bir kenara fırlattıktan sonra, adamı arabanın dışına çekip çıkaracağı sırada, kahpe dölü ona doğru hızla hamle yapu. İkisi birlikte yere düştüklerinde, Ethan altta kalmış ve başının arkasını taşlara çarpmıştı.

*

Kapı açılır açılır açılmaz koltuktan kayarak arabadan fırlayan Fric, kendini bir anda sırtüstü yerde yatarken buldu.

Yağan yağmurun görüşünü bulanıklaştırmasına ve beynine çok az kan gitmesine karşın, solumuş olduğu ilacın etkisini kaybetmeye başladığını anlayacak kadar kendindey-di. En azından artık hareket edebiliyordu.

Eğer yana dönebilirse, boynunu, göğsünü ve karın kaslarını biraz olsun rahaüatabilirdi, ama bunu yapacak gücü

Dik oturması gerekirdi aslında. Hayır, öyle yapamıyordu.

Solunum aygıtını da kaybetmişti.

Kendisi için kızıl olan dünyaya mavi bakması gerektiğini biliyordu, çünkü şimdi geçirdiği kriz, öncekilerden çok daha kötüydü.

Hiç soluk alamıyordu. Hiç. Süit dairesinin yeniden döşenmesine otuz beş bin dolar harcanmıştı, ama soluk alamayınca ne işe yarardı bu...

Aklına komik düşünceler geliyordu. Komik ama ürkütücü kızıl düşünceler ve bunların kızıllığı neredeyse siyah gibiydi.

*

Kendini, yoluna çıkan her şeyi parçalayacak öfkeli bir kurt gibi hisseden Corky, altında kalan adamın gözlerini oymak, onu dişlemek ve tırnaklamak istiyordu.

Truman'ın çenesine bir yumruk attığında, onun sersemlemiş olduğunu fark etü.

Savurduğu ikinci yumruk da burnunu kanatmıştı.

Ardından onu sırtüstü çevirip doğrularak, arabanın içine doğru uzandı. Ama oğlan orada değildi. Anlaşılan, yolcu kapısından dışarı fırlamıştı.

Bayıltıcı ilacın etkisi bu kadar çabuk geçmezdi. Yumurcak fazla uzağa gitmiş

olamazdı.

Ayağa kalkan Corky, Buick'in üstünde bir tabanca gördü.

Kabzasındaki yağmur damlaları elmas kakmalar gibi parlıyordu.

Truman'ın silahı.

Oğlanı bul. Ona ateş et, ama yalnızca bacağının birine. Herhangi bir yere kaçmasını engellemek için. Sonra garaja gidip başka bir anahtar ve başka bir araba bul.

Planını hâlâ sürdürebilirdi, çünkü o, kaosun oğluydu; upkı Fric'in dünyanın en ünlü yıldızının oğlu olması gibi. Kaos, aktörün aksine kendi çocuğunu düş kırıklığına uğrat-Arabanın diğer tarafına geldiğinde, yan yatan oğlanın çimenliğe kadar sürünmüş

olduğunu gördü. Antika görünümlü taş bir banka ulaşmaya çalışıyordu.

Corky ona doğru yaklaşırken tabancayı doğrulttu. X

Bahçıvan VVilliam Yorn çok titiz çalışır ve her ağaçla bitkiyi zararlı böceklere karşı sürekli ilaçlardı. Ama bazen kurtaramadığı bitkinin yerine hemen bir yenisi getirtilirdi.

Kamyonla ya da çift pervaneli helikopterle getirtilen ağaçlar, kiralık bir vinçle dikilecek yere indirilirdi.

Küçük bitkilerle fidanların dikilmesinde ise değişik yöntemler kullanılır ve bu iş el ustalığı gerektirirdi.

Fidanların rüzgârdan etkilenmelerini önlemek için Bay

Yorn, bunları plastik bantlarla yirmi, yirmi beş santim uzunluğunda çelik çubuklara bağlardı.

Bu çubuklardan birinin banüarını çabucak söküp topraktan çıkaran Ethan, kahpe dölü çılgın herifin arkasından koşup çubukla onun başına vurdu.

Ama sendeleyen adam sırtüstü yere düşmeden önce bir el ateş etmiş ve kurşun, taş

bahçe bankına çarpıp sekerek karanlıkta kaybolmuştu.

Ethan ölmüş ya da bayılmış olması gereken eşkıyanın üstüne çullanırken, onun yalnızca sersemlediğini fark etti. Tabancayı hâlâ elinde tutuyordu.

Ardından, adamın kaburgalarını ve dalağını yumruklamaya başladı. Tabancayı onun elinden almaya çabalarken, adam onu saçlarından tutup yüzünü kendine doğru çekerek dişlemeye çalıştı.

Ethan yine de sağ eliyle adamın gırtlağını yakalamayı başarmış ve sol eliyle sağ

gözüne birkaç sert yumruk indirmişti. Ancak saçları hâlâ adamın demir parmakları arasındaydı. Bu arada, elinin alünda manyağın boynundaki kalın altın zinciri hissetti.

Zinciri döndürüp dururken adamı yumruklamaya devam ediyordu.

Zincir en sonunda ucuz bir iplik gibi koptuğunda, gözler hareketsizleşmiş, güçsüz parmaklar saçları bırakmışu.

Soluk soluğa kalan Ethan, ölü adamın üstünden kalkınca elindeki zincire baktı.

Zincire bir madalyon takılıydı.

İçinde bir göz bulunan cam bir küre.

*

Moloch ölmüş gibi görünüyordu, ama daha önce ölmüş I gibi. Film yönetmeninin böyle bir aksiyon sahnesini neden

çarpık kameralarla ve kırmızı bir ışıkla çektiğini merak i

yüz 551

eden Fric, sahnelenen dövüşü kızıl bir pusun arasından iz-Ama ne yazık ki bu muhteşem sanat filmine tam olarak dikkatini verememişti. Sanki uyurmuşçasına aynı anda iki kâbus görüyordu; birinde ölümcül bir savaş sürdüren iki adamı, diğerinde de kendisini boğma odasında kürk bir paltoyla soluksuz bırakmaya çalışan, Palazzo Rospo'nun ilk sahibi-Bay Truman onu yerden kaldırıp bahçe bankına taşımış ve dik pozisyonda oturtmuştu. Bu işi iyi biliyordu anlaşılan. Ama sonra solunum aygıtını kemere takılı olarak bulamayınca, Fric'in film dünyasının eliderinden duyduğu, ancak şimdiye dek ondan hiç duymadığı şekilde küfretmeye baş-

Etraf kırmızıdan siyaha dönüşüyordu; bu kürk palto mink mi, samur mu, tilki mi her neyse, arasından soluk almak çok zordu.

*

Burnu kan pıhalarıyla dolu olduğu için ağzından soluk alan Ethan, oğlanı kucağında taşıyarak yedek solunum ay-gıdarının depolandığı Bayan McBee'nin ofisine kadar koşacak gücü olup olmadığından emin değildi.

Ayrıca, kurşunlardan biri sol kulağını hafifçe yaraladığından, östaki borusundan akan kan boğazına dolarak onu öksürtüyordu.

Bir an duraksadıktan sonra, Fric'in kötü bir astım krizi geçirdiğini fark etti. Oğlanı kucağına alıp eve gitmek için arkasına döndüğünde Dunny ile karşılaştı.

"İkiniz de banka oturun," dedi Dunny.

"Yolumdan çekil, Tann aşkına."

552 DEAN KOONTZ

"Her şey düzelecek. Siz yalnızca oturun, Ethan."

"Oğlan kötü, onu şimdiye dek hiç bu kadar kötü bir halde görmedim." Ethan'ın sesi titriyordu. "Krizle başa çıkacak gücü yok."

"Bunun nedeni uyuşturucu sprey, ama etkisi geçmek

"Sprey mi? Sen neden söz ediyorsun?"

Ethan'ı kucağındaki oğlanla birlikte hafifçe geriye iten Dunny Whisder, onu ıslak bankın üstüne oturttu.

Solgun yüzü ve bitkin haliyle özel bir varlıkmış gibi görünmediği halde, aynaların arasından geçiyor, kendini papağanlara ve kumrulara dönüştürüyor, bir Noel ağacının süsleri içinde yok oluyordu.

Ethan onun yağmurda hiç ıslanmadığını fark etmişti. Ne kadar dikkade bakarsa baksın, giysisine ya da yüzüne düşen bir tek damla bile göremiyordu.

Dunny bir elini Fric'in alnına basurdığmda, Ethan'ın kollarında titreyen oğlan, başını arkaya atıp rahatça soluk almaya başladı.

Dunny'e bakıp duran Ethan ise şimdi iyice şaşkındı; trafik kazası geçirdikten sonra kendini çiçekçi dükkânının kapısında canlı olarak bulduğu andaki kadar şaşkın. "Ne yaptın böyle? Nasıl yaptın bunu?"

"Meleklere inanır mısın, Ethan?"

"Meleklere mi?"

"Yaşamımın son gecesinde," dedi Dunny, "ben yoğun bakımda koma halinde yatarken, kendine Typhon diyen bir hayalet beni ziyarete geldi."

Ethan bu sabah Our Lady of Angels Hastanesi'nde Dr. O'Brien'la yapt ığı görüşmeyi düşündü. Dunny'nin beyin dalgalarının DVD kaydı. Derin komada olmasına karşın, bi-yoz 553

linçli ve endişeli bir insanın açıklanması olanaksız beta dal-

"Ölümümden önceki saatlerdi," diye devam etti Dunny, "Typhon en yakın arkadaşımın yazgısını bana açıklamak için geldiğini söyledi. Bu arkadaş sensin, Ethan. Aramızda kayıp yıllar ve benim gittiğim yanlış yollar olsa bile bu arkadaş hâlâ sensin. Benim arkadaşım... ve Hannah'nın kocası. Typhon bana senin Rolf Reynerd tarafından nerede ve nasıl öldürüleceğini gösterdi, kuş fotoğraflarıyla dolu o siyah-beyaz odada; öyle çok korktum ve senin için öyle çok endişelendim ki."

EEG birçok noktada, Dr. O'Brien'a göre korkan bir kişinin yükselen beyin dalgalarını kaydetmişti. Bu dalgalar bir konuşmanın olduğunu gösteriyordu.

"Bana bir öneri yapıldı ve geçen son iki günde senin koruyucu meleğin olma şansı verildi. Ben de bu kısa görevde birçok olayı engelleyip zamanı geri aldım."

Eğer karşınızda duran bir adam size zamanı geri aldığını söylerse ve siz ona hemen inanırsanız, onun yağmurda ıslanmamasına ve kendinizin sonsuza dek değiştiğine de ina; nırsınız; sanki yer ayaklarınızın altından çekilmiş ve Alice'in bile hayal edemeyeceği kadar derin, garip bir tavşan deliğine düşmüşsünüz gibi.

"Sana Reynerd'ın evinde kendi ölümünü yaşattım ve sonra seni bunu yaşamadığın zamana geri getirdim. Yıllardır içinde hissettiğin o boktan duygudan kurtulman için.

Bundan sonra yaşayacağın zorlukların üstesinden kolayca gelirsin artık ve bu oğlana da aynı konuda yardımcı olursun."

Fric'e gülümseyen Dunny, oğlanın söyleyeceği bir şey olduğunu biliyor gibiydi.

Hâlâ güçsüz olmasına rağmen, yavaş yavaş kendine ge-

4f>0 DEAN KOONTZ

len Fric, "Meleklerin 'boktan' diyebileceğine şaşırdınız herhalde Bay Truman," dedi Ethan'a. "Ben de önce şaşırmıştım. Ama sonra bu sözcüğü sözlükte gördüm."

Ethan bu gece Fric'le kütüphanede neler konuştuklarını anımsadı. Herkesin onu sevdiğinden söz etmişti. Şu anda kendisi de yüreğinde bir sevgi kapısının açıldığını hissediyordu, hem de ardına kadar.

Dunny arkadaşının ve kucağındaki çocuğun birbirlerine sımsıkı sarılmalarını, onların kendisinin doğaüstü varlığına şaşırmalarını, sağ kaldıkları için rahadayışlarını izlerken, karşısında gerçek bir babanın yerine geçen bir babayı, umutsuzluktan var edilen iki yeni yaşamı, her ikisinin önündeki sevinç ve duru sevgiyle dolu yılları görüyor, şimdiye dek yaptığı en iyi ve en temiz işin bu olduğunu biliyordu.

"Peki, ya polis arabasıyla kamyon?" diye sordu Ethan merakla.

"ikinci kez ölmüştün," dedi Dunny, "çünkü gelecekteki olayları düzenleyen şey yazgıdır. Reynerd'ın evindeki ölümün, senin özgür iradenle gerçekleşti, yani bunun nedeni yaptığın seçimlerdi. Ben zamanı geri alarak yazgını değiştirdim. Ama bunu tam olarak anlaman gerekmiyor. Anlayamazsın da zaten. Sen yalnızca yazgının değiştiğini bil yeter. Yaptığın seçimler ve davranış biçiminle kendine yeni bir yazgı yaratmış oldun."

"Ambulanstaki çanlar... Onlarla oynanan oyunlar..."

Dunny yine Fric'e gülümsedi. "Kurallar nedir? Biz melekler nasıl çalışırız?"

"Dolaylı olarak," dedi oğlan. "Siz insanı yüreklendirir, esinlendirir, korkutur, ikna eder, ona öğüt verirsiniz. Ayrı-

555

ca, gelecekteki olayları sinsi, kaypak ve ayartıcı yöntemlerle etkilersiniz."

"Gördün mü, sen şimdi çoğu insanın bilmediği bir şeyi daha biliyorsun. Bunu bilmek misk yağının nasıl elde edildiğini bilmekten daha önemli bence."

Ethan hâlâ şaşkındı. "Araba yolunda belirip kendilerini arabaya doğru atan o insanlar... "

"Moloch'un kurbanlarının görüntüleri. Corky'i korkutmak için onları büyü yoluyla sudan çıkarıp arabanın üstüne doğru koşturdum."

"Kahretsin, ben bunu kaçırdım!"dedi Fric.

"Biz koruyucu melekler, Filmlerde olduğu gibi beyaz çarşaflara bürünüp kendimizi oradan oraya atmayız. Biz nasıl seyahat ederiz, Fric?"

"Aynalar, sis, duman, kapı girişleri aracılığıyla seyahat edersiniz..." diyerek iyi bir başlangıç yapan oğlan, ardından duraksadı.

" Ve sudaki kapı aralıkları, gölge merdivenler, ay ışığı yolları aracılığıyla," diye çabucak tamamladı Dunny.

Fric bir şey daha anımsamıştı. "İstekle, umutla, basit beklentiyle."

"Sana son bir uçan melek gösterisi yapayım mı?" diye sordu Dunny.

"Ama havalı bir gösteri olsun," dedi Fric.

"Bekle," diye araya girdi Ethan.

"Bekleme yok," dedi Dunny, çünkü aldığı çağrıya hemen yanıt vermek zorundaydı.

"Ben buradaki işimi bitirdim artık."

"Arkadaşım," dedi Ethan.

Bu tek sözcük Dunny için yeterliydi ve ardından kendisini parlak renkli yüzlerce uçan kelebeğe dönüştürerek, gecenin karanlığında gözden kayboldu.

BOLUM 73

DUNNY, ALDIĞI ÇAĞRININ ARDINDAN üçüncü kata çıktığında, onu Channing Manheim'in kuzey koridorundaki özel süitinin çift kanatlı kapısı önünde karşılayan Typhon, başını şaşkınlıkla iki yana salladı. "Sevgili oğlum, bu odalarda daha önce hiç dolaştın mı?"

"Hayır, efendim."

"Ben şimdiye dek kaldığım en iyi otellerde bile böylesine lüks bir süit görmemiştim."

Dışarıda siren sesleri duyuluyordu.

"Bay Hazard Yancy'nin yolladığı araçlar," dedi Typhon.

Birlikte ana asansöre doğru yürüdüler.

Typhon her zamanki kibarlığıyla Dunny'e yol verdi.

Kapılar kapanınca aşağı inmeye başladılar.

"Harika bir iş başardın, oğlum. Gerçekten harika. Umduğundan daha fazla başarılı olduğuna inanıyorum."

"Evet, öyle," dedi Dunny.

Typhon'un gözleri neşeyle parlıyordu. "Ama benim de söz verdiğim gibi sana karşı esnek davrandığımı kabullenmen gerekir."

"Bana verdiğiniz fırsat için size minnettarım, efendim."

YÜZ 557

Typhon, Dunny'nin omzunu sevgiyle okşadı. "Oysa biz seni kaybettiğimizi düşünmüştük."

"Yanılmışsınız."

"Hayır, yanılmadık. Neredeyse kaybolmuştun. Ama bu işi başardığın için çok mutluyum."

Typhon onun omzunu bir kez daha okşadıktan sonra, Dunny'nin bedeni asansörün zeminine yığılmış, takım elbiseli ve kravadı ruhu ise saydam bir halde hâlâ ayakta duruyordu.

Ardından, beden yok oldu.

"Nereye gitti?" diye sordu Dunny.

Typhon neşeli bir kahkaha attı. "Our Lady of Angels'ın bahçesinde bir sürü şaşkın insan var şimdi. Kaybettikleri çıplak kadavra, cepleri para dolu bir takım elbiseyle orada duruyor artık."

Asansör zemin kata inmişti.

"Korkuyor musun, sevgili oğlum?"

"Evet."

Dunny korkuyordu, ama çok değil, çünkü şu anda ölümsüz yüreğinde fazla korkuya yer yoktu.

Birkaç dakika önce, taş bankta oturan Ethan'la oğlana bakarken onların arasındaki baba oğul sevgisini fark etmiş ve büyük bir pişmanlık duymuştu. Hannah'nın öldüğü gece hissettiği duygunun aynısıydı bu. Onun kaybının yanı sıra, kendi kayıp yıllarının üzüntüsü. Yanlış yönlendirdiği yaşamı boyunca, başkalarına verdiği zarar ve bunun pişmanlığı.

Belleğinde onlarca yüz canlanıyordu. Zalimce davranarak kalplerini kırdığı kadınlarla erkeklerin yüzleri, uyuşturucuya alıştırdığı çocukların yüzleri. Yalnızca kendi çıkarları için kullandığı bu insanların tüm umudarını ve hayallerini yok etmişti. Ne kadar yanlış

davrandığını şimdi anlıyordu.

4f>0 DEAN KOONTZ

"Hissettiğin korkuyu anlıyorum, sevgili oğlum," dedi Typhon, üst garaj katını geçerlerken.

Ama Dunny aslında korkmuyor, sözcüklerle anlatılmayacak bir pişmanlık duyuyordu.

Sonra onlardan af dilemeye çalıştı. Kendisi ölmüş olsa bile, sesini duyurabilirdi belki.

Yine de çoğu kendisinden önce öldüğü için, onlara ulaşması olanaksızdı. Son pişmanlığın hiçbir yararı yoktu.

Asansör alt garaj katını geçmesine rağmen, hâlâ aşağı iniyorlardı. Ama şimdi asansörde değil, yalnızca bunun dü-şüncesindeydiler. Duvarlar küflü, hava pis kokulu, zemin kemiklerle doluydu.

Göz ucuyla Typhon'a bakan Dunny, yüz ifadesinin değiştiğini fark etti.

Gösterge panelinde birden beşe kadar numara olmasına karşın, kat kat aşağı inmeye devam ettikleri sırada, "Eğer benim önerime karşı çıkmış olsaydın," dedi Typhon,

"Araf ta bin yıl beklemek zorunda kalacaktın, çünkü ışığa doğrudan yükselmeye hazır değildin. Ama yaptığımız anlaşmadan sonra, fazla beklemene gerek kalmadı."

"Ben cezamı hak etüm zaten."

"Ve çok geçmeden bunu çekeceksin."

O sırada asansör durmuş, kapı açılmış, içeriye birisi girmişti. Dunny ise ona bakmıyordu.

Gelenin kim olduğunu anlayan Typhon, bir anda küfretmeye başladı. "Biz bir anlaşma yaptık. Sen ruhunu bana sattın, ben de sana istediğinden fazlasını verdim."

Şaşıran Dunny, Typhon'a baktı. Yaşlı adamın yüzü aniden korkutucu bir şekle dönüşmüştü.

"Bana Truman'ı kurtarmak istediğini söyledin ve onu kurtardın," diye devam etti Typhon, nefret dolu bir sesle.

ı

Yüz 559

"Ona koruyucu melek olduğunu söyledin. Oysa kara melek gerçeğe daha yakın aslında. Senin istediğin yalnızca Tru-man'dı, ama ben sana oğlanı ve Yancy'i de verdim. Tıpkı o otel harındaki Hollywood üçkâğıtçıları gibisin. Siz hepiniz iş bozma konusunda akıllı olduğunuzu sanıyorsunuz, ama sonuçta bunun bedelini ödeyeceksiniz. Benimle yapılan anlaşmalara asla karşı çıkılmaz!"

"Git buradan," dedi yeni gelen.

Dunny hâlâ ona bakmıyordu. Eğer Typhon şimdi daha korkunç görüntülere dönüşürse, onlara da bakmamakta kararlıydı.

Yeni gelen bu kez ısrarlıydı. "Git buradan."

Typhon asansörden dışarı çıkınca, hak ettiği ve kabullendiği cezasını çekmek için onun arkasından gitmeye hazırlanan Dunny, kapılar aniden kapandığında yeni gelenle birlikte içeride yalnız kalmıştı.

"Hissettiğin korkuyu anlıyorum." Hiç yabancı değildi bu ses. "Ama duyduğun pişmanlık, korkunun ve üzüntünün ötesinde. Şimdiye dek bilmediğin bir duyguya kapıldın sen."

Dunny yeni gelene bakmaya cesaret ettiğinde, onun Hannah olduğunu gördü. Hâlâ yaşamındaki kadar güzeldi.

Bu arada asansör artık aşağı inmiyor, yukarı çıkıyordu. Küflü duvarlar yok olmuş, havanın pis kokusu değişmişti.

"Nasıl olabilir bu?" diye sordu Dunny, şaşırırken umuda kapılmaktan çekinerek.

"Sözcükler birer dünyadır, Dunny. Onların anlamları ve gücü vardır. Yüreğini üzüntüye açarsan, pişmanlığı da hissedersin ve bunu hissettiğinde sonsuz karanlıktan kurtulursun."

Hannah gülümsüyor, gülümsedikçe yüzü aydınlanıyor ve Dunny bu güzel yüzün içinde daha güzel bir yüz görüyordu.

560 Dean koontz

Şaşırdığı bir başka şey ise, Hannah'nın da onun yüzünde şimdi aydınlanan bir yüz daha görüyor olmasıydı.

"Yaşam kısa sürse bile uzun bir yoldur, Dunny. Ve bu uzun yol çoğu kez zordur. Ama bu yol senin arkanda kaldı artık. Sen gideceğin yeni yola hazırlan, çünkü henüz hiçbir şey görmedin."

BOLUM 73

ETHAN VE FRİC, İKİNCİ KATTAKİ RESİM ODASININ pencerelerinden birinin önünde yan yana duruyorlardı. Tamamen yeşilin tonlarıyla döşenmiş olan bu oda, renk körleri dışında herkes tarafından yeşil oda olarak bilinirdi. Ming du Lac, odanın döşenmesinde ve dekorasyonunda kullanılan yeşil tonların tümünü düşünde görmüştü; ona göre burası, ruhsal uyum sağlayan bir yerdi. Bayan McBee ise odaya

"iğrenç yosun çukuru" adını takmıştı.

Pencereden ön bahçe kapısını ve caddedeki medya ordusunu görebiliyorlardı. Mavi gökyüzünde parlayan güneş, bu orduya ait arabaları ve çanak antenli kamyonları ışıltı cümbüşüne dönüştürmüştü.

"Dışarısı az sonra sirk gibi olacak," dedi Fric.

"Karnaval gibi," diye ona kaüldı Ethan.

"Garip yaratıklar gösterisi gibi."

"Hayvanat bahçesi gibi."

"Eğer bizi televizyon haberlerinde kullanırlarsa, Noel akşamı Cadılar Bayramı gibi olacak."

"Haberlerin canı cehenneme. Her neyse, çok geçmeden bomba gibi padayacak zaten."

Yüz — F.6

1

562 DEAN KOONTZ

"Büyük fırsat. Bu öykü haftalarca sürer artık. Hollyvvood' un küçük prensi ve onu kaçırmak isteyen kafadan çatlak adam."

"Demek kendini Hollyvvood'un küçük prensi olarak görüyorsun, öyle mi?"

Fric sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. "Onlar bana öyle diyecekler. Bunu şimdiden duyabiliyorum. Elli yaşıma gelene kadar halk arasına karışamayacağım ve hatta o zaman bile yanaklarımı sıkıp benim için ne kadar kaygılandıklarını söyleyecekler."

"Bilmiyorum," dedi Ethan. "Sanırım bu durumu fazla abartıyorsun."

"Öyle mi düşünüyorsunuz?"

"Evet. Bence sen film işine girmek isteyen o Hollyvvood çocuklarından biri değilsin."

"Bunu yapmaktansa solucan yerim daha iyi."

"Sen babanın filmlerinde küçük roller almıyorsun. Şarkı söylemiyor, dans etmiyorsun.

Taklider yapmıyorsun."

"Hayır."

"Peki, hokkabazlık yapıyor musun?"

"Hayır."

"Ya sihirbazlık?"

"Hayır."

"Vantrologluk?"

"Hayır."

"Öyleyse çok can sıkıcı birisin. Onların ilgisini çeken şeyin aslında ne olduğunu biliyor musun?"

"Ne?"

"Balon."

"Evet. Onun ilginç bir şey olduğu kesin."

"Kusura bakma ama senin yaşındaki deneyimsiz bir ço-L

cuk, Bel Air'deki bir balonla rekabet edemez."

Köşkün kuzey kesiminde bahçe kapdarı açılmaya başlamıştı.

"Çete geliyor işte," dedi Fric, ilk limuzin caddede göründüğü sırada. "Babam orada durup muhabirlerle konuşacak mı acaba?"

"Ben ondan bunu yapmamasını rica ettim. Bu kadar büyük bir medya ordusuyla başa çıkacak sayıda adamımız yok ve medya engellenmek istemez."

"Bence duracak. Bir öbek inek pisliğine karşı on milyona bahse girerim. O hangi limuzinde?"

"Yedi limuzinin beşincisinde."

İkinci limuzin kapıdan içeri giriyordu.

"Yeni bir kız arkadaşı vardır mudaka."

"Onunla iyi geçineceğine eminim."

"Belki."

"Artık mükemmel bir iletişim aracın var."

"Nedir o?"

"Balon."

"Evet."

Üçüncü limuzin kapıda görünmüştü.

"Yapüğımız anlaşmayı sakın unutma. Yaşadığımız olayın garip kısımlarını hiç kimseye söylemeyeceğiz."

"Ben kesinlikle söylemem. Akıl hastanesine yatırılmak niyetinde değilim."

Dördüncü limuzin de bahçeye girmiş, ama beşincisi kapının önünde durmuştu. Ethan bu kadar uzaktan, Channing Manheim'in kameralara poz vererek medya ordusunu büyülemek için limuzinden inip inmediğini göremiyor, ama Fric'e bir öbek inek pisliği borçlu olduğunu biliyordu.

"Noel akşamına benzemiyor," dedi Fric.

"Benzeyecek," diye söz verdi Ethan.

&

Noel sabahı, Ethan çalışma odasındaki 24 no'lu hatta ka-yıdı elli altı mesajın tümünü bir kez daha dinliyordu. Manheim ve Ming du Lac, Palazzo Rospo'ya dönmeden önce bu kayıdarı bir CD'ye yüklemiş ve sonra beyaz odanın bilgisayarından silmişü.

Bunlar yalnızca onundu, başka hiç kimsenin değil. Sonsuzluk aracılığıyla iletişim kuran iki yürek.

Bazı mesajlarda, Hannah sapığın bilmecelerinin her kısmını çözmüştü. Diğerlerinde ise, bazen özlemle bazen de sevgiyle Ethan'ın adını yineliyordu.

31 no'lu mesajda onu hâlâ sevdiğini söyleyip durmaktaydı. Ethan bunu defalarca dinlerken, geçen beş yılın, kanserin ve mezarın hiçbir önemi olmadığını anlamıştı.

Telefonu çaldığında, Bayan McBee'nin bıraktığı kurabiye kutusunu açıyordu.

Fric alarm saatini Noel sabahı daima erkene kurardı ve bunun nedeni ağacın altında ona neler bırakıldığını görmek için sabırsızlandığından değil, o aptal armağanları açma işini bir an önce bitirmek istediği içindi.

Süslü paket kâğıdarına sarılı kutuların içinde ne olduğunu zaten biliyordu. Aralık ayının beşinde Bayan McBee'ye vermesi istenen listedeki her şey. İstekleri asla reddedilmez ve daha az istekte bulunduğunda, en azından geçen yılkı kadar uzun bir liste yapmak zorunda bırakılırdı. Aşağıda, resim odasının ağacı altında bir sürü boktan, göz alıcı armağan bulacak, ama bunların hiçbiri sürpriz olmayacaktı.

w-

Oysa bu Noel sabahı farklıydı. Uyandığında, şimdiye kadar görmediği bir şeyle karşılaşınca şaşırmıştı aslında. Uyurken onun odasına giren birisi, etajerin üstündeki saatin yanına bir armağan bırakmıştı.

Beyaz kâğıda sarılı, beyaz fiyonklu küçük bir kutu.

Bunun yanındaki kart ise kutudan daha büyüktü, imzasız kartta şu sözcükler yer alıyordu: Bu bir sihir. Eğer bu göz kırpışmazsa, büyük maceralar yaşayacaksın. Eğer gözyaşı akıtmazsa, uzun ve mutlu bir yaşam süreceksin. Eğer uyku için kapanmazsa, büyüdüğünde istediğin gibi bir adam olacaksın.

Öyle şaşırtıcı, öyle gizemli, öyle çok seçenek sunan bir nottu ki bu. Fric birkaç kez okuduğu halde sözcüklerin anlamını çözememişti.

Yine de kutuyu açmaya çekiniyor, içindeki şeyin kartta yazılanların gibi bir armağan olmayacağına inanıyordu.

Ama paket kâğıdını çıkarıp kutunun kapağını kaldırdığında, yanıldığını gördü.

Pelür kâğıda sarılı bu armağan, altın bir zincire takılmış, cam küre şeklinde bir madalyondu ve kürenin içinde bir göz vardı. Kayıp Adantis kıtasından bir hatıra, belki de Mer-lin'in koruması altında adalet için savaşan Yuvarlak Masa Şövalyelerinin taktığı bir nazarlık.

Eğer göz kırpışmazsa, büyük maceralar yaşayacaksın.

Bu göz hiç kırpışmazdı, çünkü göz kapağı yoktu.

Eğer gözyaşı akıtmazsa, uzun ve mutlu bir yaşam süreceksin.

Bu göz sonsuza dek gözyaşı akıtmazdı, çünkü ağlayamaz-

dı.

Eğer uyku için kapanmazsa, büyüdüğünde istediğin gibi bir adam olacaksın.

Bu göz asla uyumazdı, çünkü hep açıktı.

Fric madalyonu güneş ışığında, lamba ışığında, fener ışığında, güçlü bir büyütecin alunda ve birkaç aynanın arasında inceledi.

Bunu kutuya geri koymadan önce elinde sımsıkı tutarken, eğer yüreğinin saflığını yitirmez ve iyi bir insan olmaya devam ederse, bir gün bu gözün ona geleceği göstereceğini anlamıştı.

Ardından, arayacağı numarayı tuşlamadan önce, aklından DragneCın ilk dokuz notasını geçirdi.

Telefona yanıt verildiğinde, "Mutlu Noeller, Bay Truman," dedi.

"Mudu Noeller, Fric."

ikisinin arasında geçen konuşma yalnızca buydu, çünkü şu anda daha fazla bir şey söylemeye gerek yoktu.

NOT

Otuz ikinci bölümde Bay Typhon, Dunny Whisder'a adını taşıdığı Aziz Duncan'dan esinlenmesini söylemiştir. Ama kilisenin kabul ettiği, Duncan isimli bir aziz yoktur. Biz bunu Bay Typhon'un bir kandırmacası olarak varsayabiliriz.

—DK

DEAN

KOONTZ

YÜZ

Koontz hayranlarının bir solukta okuyacağı bir bUfka gizem öyküsü daha...

I

Ünlü Hollyu'ood yıldızına ait Manheim köşkü, muazzam güvenlik önlemleriyle korunmaktadır. Alınan tüm tedbirlerinin yanı sıra, eski polis dedektifi Ethan Truman da yıldızın köşkte yaşayan oğlu, on yaşındaki Aelfric Manheim'i korumakla sorumludur. Ancak kısa bir süre sonra *köşke, içerisinde garip şeylerin bulunduğu kutular gelmeye başlar. Ethan, kutuların anlamını çözmeye çalışırken Aelfric de ölüler için ayrılan telefon hattından, korkutucu mesajlar almaya başlamıştır: "Çok kötü şeyler olacak, Fric. Saklanmak için bir yer bulmalısın."*

Kaosa inanan korkunç anarşistler,

Kötü yolu seçmiş, ölü, eski dostlar,

Unutulamayan bir kadın,

Ve saklanacak bir yer bulmaya çalışan, astımlı, küçük bir oğlan...

Ne tehdidin kimden geldiği ne de kimin tehlikede olduğu bellidir ve lami zaman doğaüstü güçler, bu tip şeylere hiç inanmayan analitik zekaları bile öldürür ve sonra yeniden diriltebilir...

"Yiiz" kitabıyla Dean Koontz, modern zamanların bir h<ışLı ulık l<esici öyküsünü daha, yetişkinler için bir korku masalına dıhUlştilru\<»